

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΚΑΤΕΡΙΝ ΣΠΑΛΚ

3

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΕΙΧΕ πεθάνει ήσυχα χωρίς αγωνία. Αναπαύονταν τώρα στο κρεβάτι με κλειστά μάτια, με γαλήνιο πρόσωπο, με τ' άσπρα της μαλλιά χτενισμένα προσεχτικά, με την όλη φυσιογνωμία της τόσο μακάρια, που μάντευε κανείς τί γλυκερά ψυχή κρυβότανε σ' αυτό το σώμα!...

Γονατιστοί, κοντά στο κρεβάτι ο γιος της, ο δικαστής κι' η κόρη της Μαργαρίτα, που είχε ακολουθήσει το μοναχικό βίο, και λεγόταν Ευλαλία, έκλαιγαν άπελυσίμως. «Η μητέρα είχε αναθνήκει και τους δύο από τα παιδικά τους χρόνια με βάσεις ήλικες. Τους είχε διδάξει να τοποθετούν ψηλότερα απ' όλα τα δικαστικά και το καθήκον...»

«Εκείνος ακολουθούσε δικαστικό στάδιο. Σύμφωνα με το νόμο τιμωρούσε αλύπτητα τους αδώντους και παραστομαμένους. Έκείνη, σπρωγμένη από την ευσέβεια, που κυριαρχούσε στο αστέρι στίγί της, είχε γίνει νύμφη του Χριστού!...»

Τα δυο παιδιά δεν είχαν προφάσεις να νιώσουν τον πατέρα τους. «Ήσαν όμως πώς είχε κάνει δυστυχισμένη τη μητέρα τους, που στα νεύρα της ήταν δυνατή, γονιευτική»

Δυο τρία χτυπήματα στην πόρτα έκαναν τα δυο πρόσωπα να σηκωθούν. «Ήταν ο παπας, που είχε δειπνήσει στο στίγί τους. Φαινόταν κατακόκκινος, έπειδή είχε πih αρκετά κονιάκ, για να βαστάει στον κόπο της αγρύπνιας. Κάνοντας το σημείο του σταυρού, πλησίασε και είπε: «Ε, παιδιά μου! Ήρθα να σας βοηθήσω να περάσετε αυτές τις θλιβερές ώρες...»

Μά η Ευλαλία του άπάντησε: «Ευχαριστώ, πάτερ. Μά εγώ κι' ο αδελφός μου, θα θέλαμε να μένουμε μόνοι κοντά στη μητέρα μας. Είναι οι τελευταίοι της στιγμές»

ταίες στιγμές που τη βλέπουμε. Ο παπας υποκλίθηκε μ' ευγένεια: «Όπως θέλετε, παιδιά μου...»

Γονάτισε, σταυροκοπήθηκε, προσευχήθηκε και όγικε σιγά ψιθυρίζοντας: «Ήταν μια άγια!...»

«Έτσι έμειναν μόνοι, η νεκρή και τα παιδιά της. Οι χτύποι του ρολογιού άνηχούσαν κανονικά μέσα στο σιωπηλό δωμάτιο. Από τ άνοιχτά παράθυρο έμπαιναν οι μυρωδιές του χορταριού και το φως της σελήνης. Άτελειωτη γαλήνη τριγύριζε τη νεκρή»

Αέφανα, ο δικαστής, με το πρόσωπο μέσα στα χέρια του, φώναζε σπασακτικά: «Μητέρα!...»

Συγχρόνως, η αδελφή του αναστατωμένη ξεφώνισε: «Χριστέ μου!...»

«Ύστερα, σαν να πέρασε η ξαφνική κρίσι, άρχισαν να κλαίει με τρόπο σιγανό, μ' ελαφρό παραπονο. Την τρικιμία της ψυχής τους την είχε διαδεχτεί κάποια νηνειά... Και τα βλέματά τους κορφώθηκαν στο άγαπημένο πρόσωπο. Οι άναμνήσεις, που χτες ήταν γλυκείες και σήμερα γίνονταν δασυντικές, ξαναρχόνταν στο μυαλό τους. Ου μόνον λόγια, χαμόγελα, άποχρώσεις της φωνής έκείνης που είχε πάψει να μιλάει. Την ξανάβλεπαν με το νού τους γαλήνια, αναπολούσαν τις φράσεις που έκείνη τους είχε πη άλλοτε. Ξαναζούσαν ένα παρελθόν τόσο συγκινητικό!...

Αγαπούσαν τη μητέρα τους όσο δεν την είχαν ποτέ αγαπήσει. Και σκεφτόντουσαν πόσο θα έμειναν τώρα έρημοι και μόνοι. Η νεκρή ήταν το στήθιμά τους, ο σύνδεσμός τους με τη ζωή, η μητέρα, η μαμά, το φωτεινό τους άστρο. Τώρα έμειναν

μόνοι, έρημοι, άπροστάτευτοι.

Σε μία στιγμή, η μοναχή έίπε στον αδελφό της: «Θυμάσαι πόσο συχνά διάβαζε η μητέρα τα παλιά γράμματά της; Είν' όλα εκεί στο συρτάρι. Δεν θέλεις να τα διαβάσουμε τώρα;...»

Ο δικαστής βρήκε σωστή την πρότασή της. «Έδωσαν απ' το συρτάρι μικρά πακέτα από κιτρινωμένο χαρτί, καλά ταχυτοποιημένα. Ακουμπήσαν όλους τους φακέλους στο κρεβάτι. Και διαλέγοντας έναν απ' αυτούς με την επιγραφή «επείγουσα» άνοιξαν τις επιστολές να τις διαβάσουν. Η πρώτη άρχισε με τις λέξεις: «Αγαπημένη μου». Η δεύτερη: «Όραία μου». Δυο-τρεις άλλες: «Μικρή μου αγάπη». Και μία άλλη: «Λατρευτή μου». Αέφανα, η Ευλαλία άρχισε να διαβάει, να ξαναδιαβάει στη νεκρή όλη της την ιστορία, όλη τις τρυφερές της άναμνήσεις. Ο δικαστής άκουγε χωρίς να ξεκολλά τα μάτια απ' τη μητέρα του. Εκείνη, άκίνητη, φαινόταν εύχυνμένη»

Η μοναχή, διακόπτοντας σε μία στιγμή την άναγνώσι, έίπε: «Θα έπρεπε να τα δάσουμε στον τάφο της. Να τα θάψουμε μαζί της!...

Και πήρε άλλο πακέτο. Σ' αυτό δεν υπήρχε γραμμένη καμμία λέξη. Κι' άρχισε να διαβάει όπως πρώτα: «Λατρευτή μου, σ' αγαπώ τόσο που κοντεύω να χάσω το μυαλό μου. Από χτες ύποφερα, σαν κολλασμένος, από τη φλογερή άναμνήσι σου. Νιώθω τα χείλη σου πάνω στο δικό μου, τα μάτια σου κάτω απ' τα μάτια μου... Σ' αγαπώ, σε λατρεύω! Άνοιγαι από μπράστια μου και πνίγονται από την επιθυμία, από την άνημπούνησία να σε ξαναταμώσω. Όλο το σώμα μου σε καλεί, σε άποζητάει. Διατρώ στο στήμα μου τη γεύσι των φιλιών σου...»

Ο δικαστής σκώθηκε όρδως. Η Ευλαλία σιωπάτησε το διάστημα. Εκείνος της άρπαξε το γράμμα. Έψαξε για την υπογραφή. Κάτω από τις λέξεις: «Εκείνος που σε λατρεύει» διάβασε το όνομα «Ερρίκος».

«Αλλά ο πατέρας τους όνομαζόταν Ρενέ! Δεν ήταν εκείνος, λοιπόν!...»

Τότε ο γιος πήρε γρήγορα ένα άλλο γράμμα και διάβασε: «Λέ...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

ΧΩΡΙΣΕ Η ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΤΑΥΡΟΝ ΠΛΟΥΕΡ

«Έξη μήνες μετά το γάμο μας, ο άντρας μου τόλμησε να μου πη πως με είχε πια άρεσθή. Με το δικαιολογητικό αυτό ή Ντέμπορα Άνν Μινάρδου, ζήτησε και πήρε άδύναμο έξέταρος του συζύγου της Άρθουρ Άνν, γιου του διευθυντού της «Μέτρο-Γκόλντμιν-Μάγιερ». Η Ντέμπορα είχε παντρευτεί τον Τάυρον Πλούερ δυο μήνες πριν από το θάνατό του και είχε δηλώσει τότε, πως δεν έπρόκειτο ν' αγαπήσει άλλον άντρα. Η Ντέμπορα ήρθε κατ' επανάληψη σε προστρήδες με τη Λιντα Κρίστιαν, πρώην σύζυγο του Τάυ, με έπιμαχο πάντα θέμα την κληρονομιά, που τους άνηκε»

ΑΚΟΜΑ ΕΝΑ ΘΥΜΑ ΤΟΥ «ΣΜΟΓΚ»

Σε ηλικία 8 χρόνων, ο Σπάρκου είχε έπ' όνόματί του ένα θιελάριο στην Τράπεζα με καταθέσεις χιλίων λιρών στερελίνων. Ήταν ο πιο έξυπνος και ο πιο εύγλωττος παπαγάλος του κόσμου. Το 1958 είχε θριαμβεύσει σ' ένα διαγωνισμό εξυπνάδας, που διεξήχθη στο Λονδίνο άναμεσα σε 3.000 παπαγάλους απ' όλα τα μέρη του κόσμου. Ο Σπάρκου έπεσε όμως κι' αυτός θύμα του «σμόγκ», της φοβικής ομίχλης, που σκεπάζει κάθε χρόνο την άγγλική πρωτεύουσα, προκαλώντας πολλά θύματα. Ο άρρεντικός του είναι άπαρηγόρητος και μαζί μ' αυτόν οι χιλιάδες των Λονδρέζων, που είχαν αγαπήσει τον Σπάρκου, σαν άστέρι της τηλεόρασης»

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ο μεγάλος ιεράρχης που δεν φοβήθηκε την αυτοκρατορική εξουσία και που πέθανε εξοριστός

Κνυε πώς έκείνοι που πέθαιναν δεν είχαν κληρονομία και η περιουσία τους άνηκε πια στην αυτοκρατορία. Τόσο μεγάλη ήταν η πλεονεξία της!

Κάποια μέρα παρουσιάστηκε μία χήρα από τη Χαλκηδόνα στο Χρυσόστομο και του έίπε πως η αυτοκράτειρα της πήρε το άμπελι της... Ο Χρυσόστομος γράφει άμέσως ένα γράμμα στην Εύδοξία και της τονίζει τη ματαιότητα που προσωρινού κόσμου. Εκείνη δεν άπαντάει. Θεωρεί μάλλον προσβλητικό το γράμμα του.

Πηγαίνει τότε ο Ιεράρχης μόνος του στ' άνακτορα. Οι πόρτες του παλάτιου όμως μένουν κλειστές. Ο Ιωάννης δεν γίνεται δεκτός από την αυτοκράτειρα. Η άλλη μέρα ήταν Κυριακή. Η Εύδοξία, με τα χρυσάβια και τα στολίδια της, παρουσιάζεται στην είσοδο της έκκλησίας. Ο Χρυσόστομος όμως, δεν της επιτρέπει να μπει μέσα κι' από τον ιερό άμβωνα, η φωνή του ξεσπάει σαν καταιγίδα. Τα λόγια του γενναία, μαχητικά, επιθετικά χτυπούν την πλεονεξία της αυτοκράτειρας, την άστοργία των πλουσιών και την κακία της εξουσίας.

Όλες τότε οι διεφθαρμένες δυνάμεις ενώθηκαν, για να εξοντώσουν αυτόν τον «άσπιγαστο» ήκηρα του Εύαγγελίου και φοβερό έλεγχο της παρανομίας. Η Εύδοξία είναι το κέντρο της μεγάλης συκοφαντικής πλεκτικής κατά του Ιεράρχη. Καταρρέει να συγκεντρώσει ύπογραφες και κατηγορίες

«Ο Πατριάρχης γυρίζει με θριαμβευτικές έκδηλώσεις από λαού στην πρωτεύουσα και άνεβαίνει εαγά στο θρόνο του. Η γορά του λαού όμως δεν πρόκειται να κρατήσει πολύ»

Οι διεφθαρμένοι άρχοντες και κληρικοί συνεχίζουν άδιόρθωτοι την πολιία τους ζωή, έλλιπίζοντας πως ο Χρυσόστομος, από φόβο ζωής, θα έπαισε το σκληρό έλεγχο του.

Γι' αυτόν όμως δεν υπάρχουν περιστάσεις, που να επιβάλλουν συνθηκολογήσεις και συνεργασίες με τους φαύλους. Τους σφοδρόκοποι λοιπόν καθημερινά για κάθε πάθος, για κάθε άδικία, για κάθε έγκλημα. Το κήρυγμά του είναι πάντα θαρραλέο. Ο έλεγχός του πάντα γεμάτος άνδριμύς:

«Πολλά τα κήματα και φοβερό το κλυδώνιο. Ο φοβηθήσομαι. Ου δέδοκα θάνατον... έθρον, τοφανάζει ο Ιεράρχης»

Κι' ενώ οι πεινασμένοι πληθαίνουν στην Κωνσταντινούπολη, η Εύδοξία στήνει δίπλω, στο ναό της Άγίας Σοφίας το άγρυπνο της άγρυμνα. Πληνυρίδια με διασκεδάσεις των άρχόντων κοντά στο άγαλμα τάρρασαν την ιεροτελεστία στην έκκλησία. Ο Ιωάννης που σμυδελίζει την ελεύθερη, έντιμη ψυχή όρβάνει το γιγάντιο άνιστήμα του και η φωνή του άντηχει:

«Πάλιν Ηρώδιος μινείται, πάλιν τάρασσε. ται, πάλιν επί πίνουσι την κεφαλήν Ιωάννου ζητεί!... Τ' άκούει αυτά οι κόλακες και μυστικοσύμβουλοι της Εύδοξίας και τρέχουν στην σάλη. Γίνονται έκτακτες συσκέψεις και παίρνονται άποφάσεις»

Βλέπουν οι φαύλοι πως κινδυνεύουν από την όργη του λαού. Πρέπει, λοιπόν, όπωσδήποτε να εξοντωθεί ο Ιεράρχης. Ο Ιεροκρίτικος αυτός δεν μιλάει άφρονως, για την άμαρτία. Την τοποθετεί σε πρόσωπα, πράγματα και γεγονότα. Δεν είναι δειλός για να μιλάει άφρημμένα. Είναι γενναίος, γιατί πιστεύει έκείνη, που δίδασκε!...

«Όργανώει, λοιπόν, η Εύδοξία σατανικά το πραξικόπημά της. Την παραμονή του Πάσχα, Ι σχυρή δύναμη από θαρραλέο στρατό μπναινει μέσα στην έκκλησία, πναινει τον πατριάρχη και τον όδηγει στην εξορία. Μάλιστα άναίμετα ο λαός να τον πάρη από τα χέρια των άλλοφύλων. Η Εύδοξία τα έχει όργανώσει όλα επιδέξια! Ο έθρον, λοιπόν, των Χρυσόστομο στην Κουκουσό μιά μικρή πόλη μέσα στ' άγρια και ξερά βουνά του άρμενικού Άντιταύρου. Έξοδομήντα μέρες άαδίζει κατακόπος ο άγιος, αλλά φτάνει όγής στην Κουκουσό»

Οι έχθροι του άπόστολο τον φοβούνται άκόμη. Η σκέψη ότι ζή, τους κάνει να τρέμουν. Προτείνουν, λοιπόν, χειρότερη εξορία, στην Παυσούντα, Β.Α. του Εύξεινου Πόντου»

Άρχίζει πάλι η όδοπορία. Οι φίλοι του τον εινισχούν στο δύσκολο όρόμιο του με φλογερά γράμματα και έθουσιαστικές έκδηλώσεις»

Το κομμάτι όμως δεν άντεχει σε άλλες στερίψεις. Η κακομεταχείριση των φρουρών του τον τοσάκει. Η έρημος νεκρώνει τα τελευταία ίχνη της όνυμίας του. Νιώθει το τέλος του. Φαρκει τα ιερά έμφια κοινωνία τα άχραντα μυστήρια και έμψυχάζει έναν σ' άγρια και ξερά βουνά»

Η μεγάλη σάπλιγγε της άλμης έχει σιγήσει. Πανηγυρίζουν οι έχθροι του στην άσπιλεύουσα... Μετά τριάντα χρόνια η Κωνσταντινούπολη δέχεται με έπίσημη τελετή τα λείψανα του Ιωάννου του Χρυσόστομου, που έγκαταλείνεται στην έκκλησία των Άγίων Άποστόλων. Έξουσία, κληρικός λαός γονακίζουν στο πέρασμά τους. Ο νεός αυτοκράτορας σκύει ευλαβικά το κεφάλι»

Από τότε, η έκκλησία δεν γνώρισε άλλον κληρικό με τόση δύναμη, τόσο γενναία ψυχή και τόσο συναισθημα της άποστολής του, σαν τον Ιωάννη των Χρυσόστομο»

Ο Ιωάννης Χρυσόστομος (είκόνα από βυζαντινό χειρόγραφο).

ρίες άναγνόντων του Ιωάννου από άνάξιους κληρικούς και έπισκόπους άλλους»

Ανάμεσα στους έπισκόπους αυτούς πρωταγωνιστεί ο Γαββάλων Σεπυριανός, που έώνεται με την αυτοκράτειρα και τις αλλικές γυναίκες για να προετοιμάσει την κατάδική του Χρυσόστομου»

Όλοι οι παράνομοι έχθροι κατορθώνουν να συγκαλέσουν μία ψευδοσύνοδο από δυσσερεστήμενους και άνάξιους κληρικούς, που ψηφίζουν την καθάρσει του με έάσι 47 (!) συκοφαντικές κατηγορίες. Η πονηρή άσπιλίσσα άναγκάζει τον άδουλο αυτοκράτορα Άρκάδιο να ύπογραφή την εξορία του ποιμενάρχη»

Μά έκείνος εξακολουθεί έντονώτερο τον έλεγχο. Κι' έκεί που σπληττεύει την διαφθορά και την άκόλασια, που καλεί το λαό σε άγώνες για την άνορθωσι από τον ήθικό ξεπεσμό, οι στρατιώτες των συλλαμβάνουν. Η ματία της Εύδοξίας έχει ύπογραφή την κατάδική του»

Υπάρχει όμως και λαός. Ένας λαός άγνός, που τον λατρεύει. Ο λαός μαθαίνει την εξορία του με άσπρασιία ταχύτητα»

Κάνει, λοιπόν, μία διαδήλωση, φωνάζει, διαμαρτύρεται! Σαρώνει στην όρημ του την αυτοκρατορική φρουρά και περικυκλώνει το παλάτι. Η άσπιλίσσα δέλεται το άγριέμένο πληθος και προβάει. Τρέμει για την τύχη της. Έτσι, τρέχει άμέσως στον Άρκάδιο και του επιβάλλει τώρα, ν' άνακαλέσει από την εξορία το Χρυσόστομο»

Ο Πατριάρχης γυρίζει με θριαμβευτικές έκδηλώσεις από λαού στην πρωτεύουσα και άνεβαίνει εαγά στο θρόνο του. Η γορά του λαού όμως δεν πρόκειται να κρατήσει πολύ»

Οι διεφθαρμένοι άρχοντες και κληρικοί συνεχίζουν άδιόρθωτοι την πολιία τους ζωή, έλλιπίζοντας πως ο Χρυσόστομος, από φόβο ζωής, θα έπαισε το σκληρό έλεγχο του.

Γι' αυτόν όμως δεν υπάρχουν περιστάσεις, που να επιβάλλουν συνθηκολογήσεις και συνεργασίες με τους φαύλους. Τους σφοδρόκοποι λοιπόν καθημερινά για κάθε πάθος, για κάθε άδικία, για κάθε έγκλημα. Το κήρυγμά του είναι πάντα θαρραλέο. Ο έλεγχός του πάντα γεμάτος άνδριμύς:

«Πολλά τα κήματα και φοβερό το κλυδώνιο. Ο φοβηθήσομαι. Ου δέδοκα θάνατον... έθρον, τοφανάζει ο Ιεράρχης»

Κι' ενώ οι πεινασμένοι πληθαίνουν στην Κωνσταντινούπολη, η Εύδοξία στήνει δίπλω, στο ναό της Άγίας Σοφίας το άγρυπνο της άγρυμνα. Πληνυρίδια με διασκεδάσεις των άρχόντων κοντά στο άγαλμα τάρρασαν την ιεροτελεστία στην έκκλησία. Ο Ιωάννης που σμυδελίζει την ελεύθερη, έντιμη ψυχή όρβάνει το γιγάντιο άνιστήμα του και η φωνή του άντηχει:

«Πάλιν Ηρώδιος μινείται, πάλιν τάρασσε. ται, πάλιν επί πίνουσι την κεφαλήν Ιωάννου ζητεί!... Τ' άκούει αυτά οι κόλακες και μυστικοσύμβουλοι της Εύδοξίας και τρέχουν στην σάλη. Γίνονται έκτακτες συσκέψεις και παίρνονται άποφάσεις»

Βλέπουν οι φαύλοι πως κινδυνεύουν από την όργη του λαού. Πρέπει, λοιπόν, όπωσδήποτε να εξοντωθεί ο Ιεράρχης. Ο Ιεροκρίτικος αυτός δεν μιλάει άφρονως, για την άμαρτία. Την τοποθετεί σε πρόσωπα, πράγματα και γεγονότα. Δεν είναι δειλός για να μιλάει άφρημμένα. Είναι γενναίος, γιατί πιστεύει έκείνη, που δίδασκε!...

«Όργανώει, λοιπόν, η Εύδοξία σατανικά το πραξικόπημά της. Την παραμονή του Πάσχα, Ι σχυρή δύναμη από θαρραλέο στρατό μπναινει μέσα στην έκκλησία, πναινει τον πατριάρχη και τον όδηγει στην εξορία. Μάλιστα άναίμετα ο λαός να τον πάρη από τα χέρια των άλλοφύλων. Η Εύδοξία τα έχει όργανώσει όλα επιδέξια! Ο έθρον, λοιπόν, των Χρυσόστομο στην Κουκουσό μιά μικρή πόλη μέσα στ' άγρια και ξερά βουνά του άρμενικού Άντιταύρου. Έξοδομήντα μέρες άαδίζει κατακόπος ο άγιος, αλλά φτάνει όγής στην Κουκουσό»

Οι έχθροι του άπόστολο τον φοβούνται άκόμη. Η σκέψη ότι ζή, τους κάνει να τρέμουν. Προτείνουν, λοιπόν, χειρότερη εξορία, στην Παυσούντα, Β.Α. του Εύξεινου Πόντου»

Άρχίζει πάλι η όδοπορία. Οι φίλοι του τον εινισχούν στο δύσκολο όρόμιο του με φλογερά γράμματα και έθουσιαστικές έκδηλώσεις»

Το κομμάτι όμως δεν άντεχει σε άλλες στερίψεις. Η κακομεταχείριση των φρουρών του τον τοσάκει. Η έρημος νεκρώνει τα τελευταία ίχνη της όνυμίας του. Νιώθει το τέλος του. Φαρκει τα ιερά έμφια κοινωνία τα άχραντα μυστήρια και έμψυχάζει έναν σ' άγρια και ξερά βουνά»

Η μεγάλη σάπλιγγε της άλμης έχει σιγήσει. Πανηγυρίζουν οι έχθροι του στην άσπιλεύουσα... Μετά τριάντα χρόνια η Κωνσταντινούπολη δέχεται με έπίσημη τελετή τα λείψανα του Ιωάννου του Χρυσόστομου, που έγκαταλείνεται στην έκκλησία των Άγίων Άποστόλων. Έξουσία, κληρικός λαός γονακίζουν στο πέρασμά τους. Ο νεός αυτοκράτορας σκύει ευλαβικά το κεφάλι»

Από τότε, η έκκλησία δεν γνώρισε άλλον κληρικό με τόση δύναμη, τόσο γενναία ψυχή και τόσο συναισθημα της άποστολής του, σαν τον Ιωάννη των Χρυσόστομο»

ΜΙΧΑΗΛ Κ. ΤΣΩΛΗΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πονηρόν σχέδιον

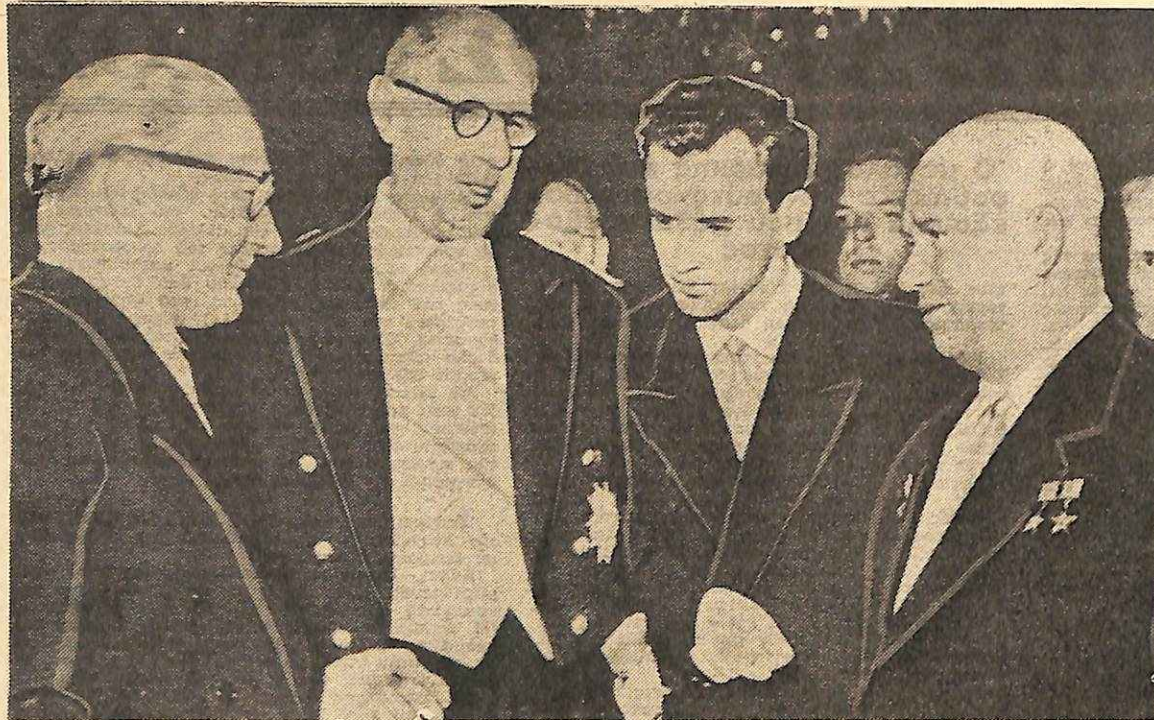
Συγκατοικών από τινος μετά κομψής χηρής, έσκέφθην άφου έκαμον τας κρούσεις μου εις μάτην να δράσω όσον τάχιστα άγρίως κι' ευχερώς ποιόν έντέχνον τη χηρή, ω Ζεύ! τον ύπνοβάτην. και πάραυτα περιβλήθεις μακρέας ποικακίμης. Τούτέστιν νύκτωρ έγερθείς προς χάριν της γοήσεως Προσέτι δε χρησάμενος και σκούφον κατά βάσιν εξήλθον ύπνοβατικώς προς όργιωδή δράσιν. Ήγουν έκτείνας έμπροσθεν τας πονηράς μου χείρας και χρώμενος της αίγλης μου και της σοφής μου πείρας την θύραν παιδές ηνείδον την έναντι κειμένην κι' έώρακα αυτοστίγμην την χήραν κοιμωμένην. Και τας πολλές τας χάρας της έπ' άρκετον θαυμάσας έν τέλει έπρωχώρησον έντέχνον ο μάγισσας σκεπτόμενος περιχάρων να δράσω πολλάκις ότε, ω Ζεύ, προκάλεσον την πτώσιν καθεκλός»

— Τι -!; ήρώτησεν ή χήρ έν τάχει άφου... (πνιθίεσα και διά ράβδου πάραυτα όγκώδους ό... (πνιθίεσα. Κάγώ ο τάλας παρ' αυτή λαθραίως ών (παδάτης — Ειμί, ω χήρ, έδόθησον, έν τρώμ, ύ... (πνιθίεσα! — Τι ύπνοβάτης, έκραξεν, βρέ γέρο (ταρνανά; Κι' άνήγειρεν την ράβδον της, ω παι... (δες, έντονώτερα έφ' ω λαβόν κεφαλικάς κτυπήματα δεινά «φυγον κράζων γοερώς: «Ω χήρα μή... (χειρότερα!...»

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

Μία παλαιότερη ιστορική φωτογραφία: Ο Γάλλος σοσιαλιστής ηγέτης Γκυ Μολέ, ο Ντέ Γκωλ και ο Κρούτσσεφ. Ο Γάλλος πρόεδρος πιστεύει ότι άρχισαν να σημειώνονται τα πρώτα θήματα της Ρωσίας προς την Ευρώπη.

χουν, ότι η σταλινική τρομοκρατία υποχωρεί και καινούργιοι δρόμοι ανοίγουν στη Σοβιετική Ένωση.

Η σοβιετική νεολαία αγωνίζεται εναντίον της μονολιθικότητας της σοβιετικής κοινωνίας και της στείρας συμβατικότητας.

Η μόδα της τζάζ, ο έκμοντερνισμός της αρχιτεκτονικής, η μεγαλύτερη ευκολία στα ταξίδια και στις επαφές με τους ξένους, η άνοδος μιας καινούργιας λογοτεχνίας, αποδεικνύουν την ύπαρξη νέων δυνάμεων, που έσπασαν το στενό πλαίσιο του σταλινισμού.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Πέρα, βέβαια, από τους καινούργιους δρόμους του πνεύματος στη Σοβιετική Ένωση, βαθείες μεταβολές, με αποφασιστική σημασία, παρατηρούνται στην οικονομική οργάνωση της χώρας.

ΡΩΣΙΑ: Ριζικές μεταβολές;

Στο παρασκήνιο των νέων εξελίξεων

ΘΥΕΛΛΑ χειροκροτημάτων ξεσπάσε, όταν ο Νικήτας Κρούτσσεφ έκανε την εμφάνισή του... Μόνο οι αντιπρόσωποι της Λαϊκής Κίνας έμειναν καθισμένοι στη θέση τους, ακίνητοι, παγωμένοι, με ανέκφραστα βλέμματα κορφωμένα στο κενό.

Το συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ανατολικής Γερμανίας μπορούσε ν' άρχισι... Ο λόγος του Σοβιετικού ηγέτη, γεμάτος ρητορικές επιθέσεις εναντίον της Δύσεως και ούσιαστικές παραχωρήσεις προς την ύφεσι και την ειρήνη, αποδείκνυε, για άλλη μία φορά, στην τελευταία περίοδο, ότι «κάτι» είχε αλλάξει στη σοβιετική πολιτική, κάτι, που οι ρίζες του βρίσκονταν πολύ βαθιά στη ρωσική πραγματικότητα.

Λίγο πριν να ξεκινήσει για το Βερολίνο, ο Νικήτας Κρούτσσεφ, συνοδευόμενος από το γαμπρό του και αρχισυντάκτη της «Ιζβέστια», Αττούμπεϊ, επισκέφθηκε μία έκθεσι μοντέρνας και μάλιστα αφορημένης ζωγραφικής στη Μόσχα... Βέβαια, μπροστά στην αφορημένη αυτή ζωγραφική, ο γηραιός ηγέτης χάλασε τα μούτρα του και ψιθύρισε: «Αυτή η ζωγραφική μοιάζει να έγινε με την ούρα ενός ζώου».

Άλλοτε, όχι μόνο δε θα ήταν δυνατή η οργάνωση στη Σοβιετική Ένωση μιας τέτοιας έκθεσας, με την παρουσία μάλιστα του πρωθυπουργού, αλλά σίγουρα, και αν ποτέ οι πίνακες έδεικταν το φώς της ημέρας, οι δημιουργοί τους, με την κατηγορία της απομιμήσεως «της παρκαρισμένης άστικής τέχνης της Δύσεως», θα ήταν ένοχοι για τη Σιβηρία...

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ ΣΤΟ «ΤΣΑΪ-ΚΟΦΕΚΥ»

Το βράδυ της ίδιας ημέρας, που ο Σοβιετικός ηγέτης έπεσε-

πτετο την έκθεσι μοντέρνας ζωγραφικής, στο θέατρο «Τσαϊκόφσκι», απάνω στη σκηνή, χωρίς κανένα απολύτως ντεκόρ, ένας νέος άντρας, μάλλον λεπτός και με φυσιογνωμία αρκετά γοητευτική, σκορπάει στην καταμεστή σάλλα, θύελλα ένθουςιασμού και συγκινήσεως.

Ο Εϋγένιος Έβτουτσένκο, άπαγγέλλει τα ποιήματά του, άφου δηλώσε πρώτα, με επισημότητα: «Είμαι ένας ώριγος νέος». Και ο όρος αυτός, που έρχεται από τη Δύσι, σημαίνει «είμαι εναντίον της συμβατικότητας, της κρατικής τέχνης, της διευθυνμένης σκέψεως».

Ο Έβτουτσένκο, που με τη βαρεία φωνή του κάνει τους νέους και τις νέες της Μόσχας να παραληρούν, έρχεται κατ' ευθείαν από τη Σιβηρία, όπου τον είχε στείλει ο Στάλιν, μαζί με πολλούς άλλους διανοούμενους, που κάμποσοι πέθαναν στην παγωμένη μοναξιά της μακρινής στέπας, πίσω από τα σερματοπλέγματα του στρατοπέδου συγκεντρώσεως. Ο Έβτουτσένκο έρχεται βέβαια από τη Σιβηρία, αλλά άφησε πίσω του το νεκρό πατέρα του, ένα ακόμα θύμα του Στάλιν...

«ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ» ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Την ίδια ώρα, στις δυο επίσημες εφημερίδες της Μόσχας, δημοσιεύθηκαν και τηλεγραφήθηκαν και στο εξωτερικό, μερικές ειδήσεις πολύ αποκαλυπτικές:

— Ο συνθέτης Ντιμίτρι Σοστάκοβιτς, μόλις τελείωσε τη 13η συμφωνία του, εμπνευσμένη από το ποίημα του Έβτουτσένκο «Μπάμπι γιάρ», που καταγ-

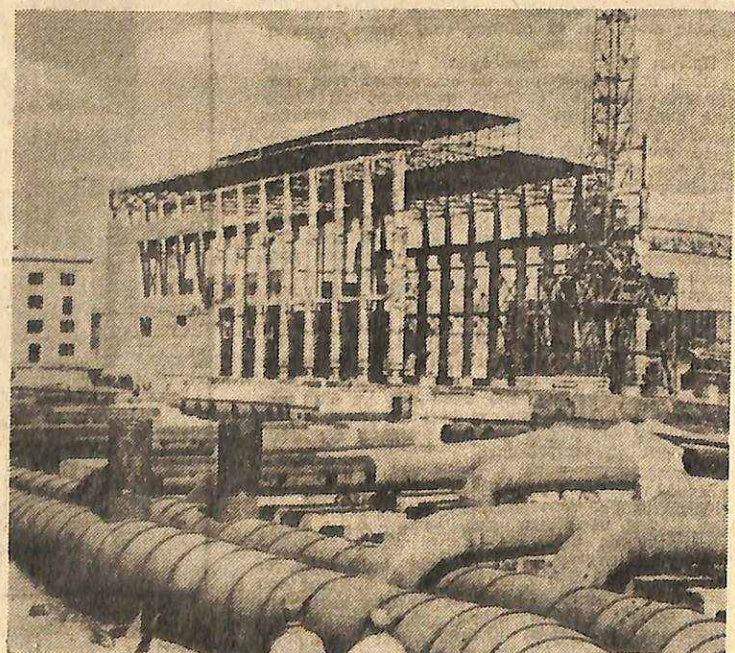
γέλλει, σε λυρικούς τόνους, το ρωσικό αντίσημιτισμό, και είχε προκαλέσει ζωηρότατες επιθέσεις των επίσημων κριτικών του κόμματος. Το έργο του Σοστάκοβιτς θα παιχθή από τη συμφωνική ορχήστρα της Μόσχας.

— Ο γιατρός Μιασίτινιβεβ, διευθυντής του Ίνστιτούτου Μπεκτέρεφ του Λένινγκραντ, άρχισε να εφαρμόζει μία θεραπευτική μέθοδο, εμπνευσμένη από τη φροϋδική ψυχανάλυση, που μέχρι πριν από λίγο, ήταν άπηγορευμένη στη Σοβιετική Ένωση, θεωρούμενη σαν «εγκληματική άνοησι» της Δύσεως.

Τα γεγονότα αυτά μίας μόνο ημέρας της σοβιετικής ζωής, δεί-

— Από τη στιγμή, που ο Κρούτσσεφ και η Σοβιετική Ένωση κήρυξαν δημοσία, ότι θα έπρεπε να φτάσουν και να ξεπεράσουν το οικονομικό επίπεδο των «Ηνωμένων Πολιτειών, δημιουργήθηκαν αυτόματα οι προϋποθέσεις βασικών μεταβολών. Η οικονομία της Σοβιετικής Ένώσεως έφτασε σ' ένα στάδιο ανάπτυξεως, που η εφαρμογή — ή στενή εφαρμογή — των οικονομικών θεωριών του μαρξισμού - λενινισμού, αποτελεί έμπαδιο...

Ο οικονομικός συναγωνισμός με τις «Ηνωμένες Πολιτείες και οι αυξανόμενες ανάγκες του λαού, δημιουργούν την ανάγκη της εφαρμογής οικονομικών κριτηρίων, βασισμένων στις νέες κοινωνικές

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

πραγματικότητα, που πολύ απέχουν από την ορθοδοξία του μαρξισμού.

Η οικονομική πραγματικότητα βρίσκεται συνεχώς σε αντίθεση με ώρισμένες ιδεολογικές αλήθειες. Ένας Σοβιετικός οικονομολόγος, ο Λίμπερμαν, πριν λίγο, έπρότεινε να εγκαταλειφθούν όλες οι κλασικές μαρξιστικές θεωρίες και να υιοθετηθή στη σοβιετική οικονομία η έννοια του κέρδους, μόνη ικανή να δώσει μία αποφασιστική ώθηση στην κοινωνική ανάπτυξη...

Σύμφωνα με τις τελευταίες ειδήσεις, ο Λίμπερμαν δε ρίχτηκε στις φυλακές, αλλά η πρότασί του μεταδόθηκε από το ραδιόφωνο της Μόσχας και δημοσιεύθηκε στη «Πράβντα».

Οι ιδεολογικές θέσεις ενός Λίμπερμαν δείχνουν τις βαθείες μεταβολές που είναι αναγκαίες στη σοβιετική οικονομία, για ν' αναπτυχθή, πέρα από τα δόγματα και τα στενά όρια των ιδεολογιών.

Η ανάπτυξη, άλλωστε, της σοβιετικής οικονομίας, την τελευταία περίοδο, και οι αναμεικτικές επιτυχίες στην τεχνική πρόοδο, δημιούργησαν έναν πολυσύνθετο μηχανισμό, που, για να συνεχισθή με ταχύτητα το δρόμο του, πρέπει να απαλλαγεί από ξεπερασμένα, στενά ιδεολογικά κριτήρια...

ΣΤΗΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η κατάσταση αυτή, η ανάγκη των βαθύτερων μεταβολών στη σοβιετική κοινωνία, καθρεφτίζεται και στην εξωτερική πολιτική της Σοβιετικής Ένώσεως, που πολλαπλασιάζει τις χειρονομίες καλής θέλησεως...

Για πρώτη φορά και στους πιο υπεύθυνους κύκλους της Δύσεως, γεννήθηκε η έλπιδα μίας πραγματικής συνυπάρξεως με τη Σοβιετική Ένωση. Γιατί ο πόλεμος ή η ειρήνη, σε πολύ μικρή κλίμακα, σε ελάχιστη, εξαρτώνται σήμερα από τη θέλησι ενός ανθρώπου...

Οι βαθύτερες μεταβολές στην κοινωνική και οικονομική οργάνωση μίας μεγάλης χώρας, ασκούν την αποφασιστική επίδρασι.

Η ειρηνική επίλυσι της κρίσεως της Κούδας, έπεται από ένα δραματικό σοβιετοαμερικανικό

πόκερ και η σοβιετοκινεζική διένεξι, αποτελούν γεγονότα τεραστίας σημασίας, που ακόμα βέβαια δεν έρμηνεύθηκαν όλες οι όψεις τους...

ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΟΡΑΜΑ

Ένας από τους ελάχιστους πολιτικούς της Δύσεως, που συνδυάζουν την πιο ορθολογιστική αντιμετώπισι των προβλημάτων με την δραματική ενάτηνσι του μέλλοντος, ο Κάρολος Ντέ Γκωλ, πριν λίγες ημέρες, δε δίστασε να δηλώσει «ότι οι μεταβολές στη Ρωσία άρχισαν ήδη...» και να διατυπώσει τη θεωρία, ότι το ρήγμα με την Κίνα θα οδηγήσει μοιραία τη Μόσχα σε μιά μόνιμη συνεννόησι με τη Δύσι και σε μιά ούσιαστική ενσωμάτωσι στην Ευρώπη, που τα σύνορά της φτάνουν μέχρι τα Ουράλια...

Σίγουρα, η διακήρυξι του Ντέ Γκωλ στηρίζεται και σε πληροφορίες και στο ιστορικό του ενστικτού...

Εκείνο, που είναι βέβαιο για την ώρα, είναι, ότι οι εσωτερικές οικονομικές αναγκαίότητες της Σοβιετικής Ένώσεως και η επιρροή της Δύσεως, του δυτικού τρόπου ζωής, ανοίγουν καινούργιους δρόμους, που, πριν από λίγο ακόμα, θα έθεωρούντο τελείως φανταστικοί...

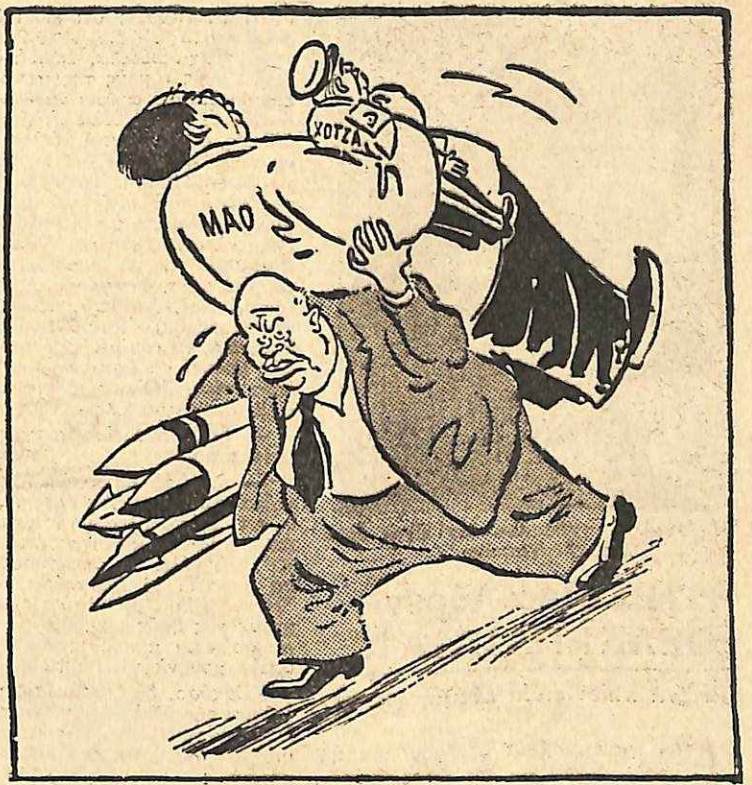
Οι νέες γενεές αναπονοούν να ζήσουν σ' ένα καλύτερο περιβάλλον, όπου το «κονφόρ» όχι μόνο δεν αποτελεί περριτή πολυτέλεια, αλλά αναγκαίότητα.

ΤΡΕΙΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ Τ

Η μαρξιστική - λενινιστική ιδεολογία ύφισταται τρεις βασικές επιθέσεις: Την επίθεσι των οικονομικών θεωριών, με βάση το ατομικό κέρδος, την επίθεσι του πνεύματος που μετά το σταλινικό τρόπο, ζητάει έναγώνια το άζυγνο της ελευθέρως δημιουργίας, και την επίθεσι της προσωπικής ζωής, της προσωπικής ευτυχίας.

Ο Σαίν-Ζυστ έλεγε, στις πιο κρίσιμες στιγμές της Γαλλικής Επανάστασεως, ότι «η ιδέα της ευτυχίας είναι καινούργια, για την Ευρώπη».

Σίγουρα, σήμερα, η ιδέα της ευτυχίας είναι καινούργια για τη Ρωσία...

Μία χαρακτηριστική γελοιογραφία: Ο Νικήτας Κρούτσσεφ κάτω από το βάρος του Μάο-Τσέ-Τουνγκ και του Χότζα...

Αναμφίβολα, ο αγώνας του Νικήτα Κρούτσσεφ εναντίον του σταλινισμού, αγώνας που την τελευταία περίοδο, πήρε καινούργια όρμη, έχει την πηγή του και στην τριπλή αυτή επίθεσι...

Η σκιά, βέβαια, του σταλινισμού άπλώνεται ακόμα σε ώρισμένες σοβιετικές εκδηλώσεις. Άλλα ο μηχανισμός των μεταβολών έτεθη σε κίνησι...

ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΚΙ ΕΛΠΙΔΕΣ

Οι κίνδυνοι, βέβαια, παραμένουν και για τα πρώτα βήματα της νέας σοβιετικής κοινωνίας και για τη Δύσι...

Η επίδρασι της Λαϊκής Κίνας και των σταλινικών του κομμουνιστικού σοβιετικού κόμματος, φρενάρουν τις νέες εξελίξεις, χωρίς να αποκλείεται μιά «επανάδο» στο Κρεμλίνο των πιστών

του Στάλιν. Η διαπίστωση ακόμη στη Σοβιετική Ένωση, της ούτοπιας της εφαρμογής 100% του μαρξισμού, έχει κι έναν άλλο κίνδυνο...

Οι πιστοί μίας ιδεολογίας, που έσωτερικά βρίσκει εμπόδια, συχνά στην ιστορία, προσπαθούν να την «εκφράσουν» έξω από τα σύνορά της. Ο επαναστατικός δυναμισμός βρίσκει μιά διέξοδο στην ιδεολογική ή και στρατιωτική επίθεσι στο αντίπαλο στρατόπεδο.

Μία επαναστατική ιδεολογία, που κινδυνεύει εσωτερικά, είναι, συχνά, πιο επικίνδυνη από την ιδεολογία που θριαμβεύει...

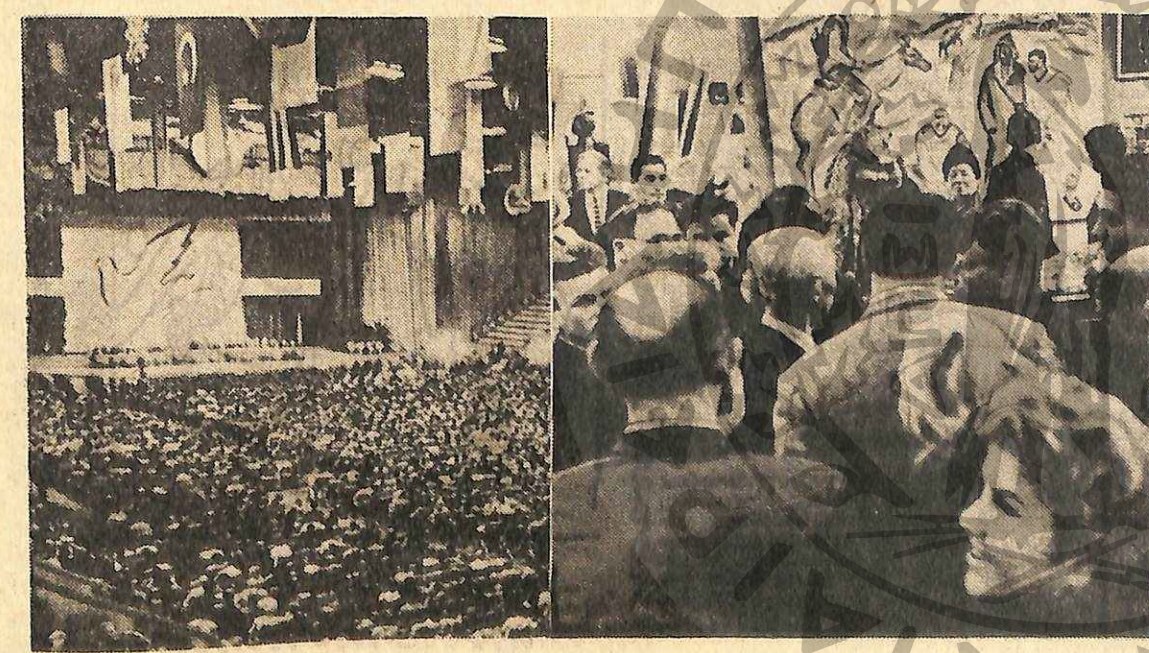
Ο κίνδυνος, βέβαια, αυτός, θα παρουσιαστή σε περίπτωση, που η πίεσι των σταλινικών και των Κινέζων στο Νικήτα Κρούτσσεφ αυξηθή, ή που ο ίδιος ο Σοβιετικός ηγέτης και οι συνεργάτες του εξαφανισθούν από το ιστορικό προσκήνιο, χάνοντας την εξουσία... Γεγονός πολύ δύσκολο — γιατί στηρίζονται στη νέα κοινωνική πραγματικότητα, που άρχισε να δημιουργείται — αλλά όχι τελείως αδύνατο...

Θα παραστούμε μάρτυρες στη Ρωσία μίας ευθανασίας του σταλινισμού και ενός θριάμβου του εξελικτικού σοσιαλισμού, με ανοιχτά τα παράθυρα και ίσως και τις πόρτες στη Δύσι;

Το βέβαιο είναι, ότι η Σοβιετική Ένωση, που βασήσε στους άδους της — και βαστάει ακόμα — κοινωνικά πειράματα και επιτεύξεις τεραστίας σημασίας για το μέλλον της ανθρωπότητας, άρχίζει ν' αντικρύη το γαλάσιο όριζοντα μίας καινούργιας ελπίδας...

ΕΠ. ΜΕΤ.

Α ρ ι σ τ ε ρ ά : Ένα διεθνές συνέδριο στη Μόσχα με το σόβολο της ειρήνης. Δ ε ξ ι ά : Έκθεσι μοντέρνας ζωγραφικής στη Μόσχα: Κάτι πριν λίγο ακόμα, άπίστευτο!...

Η 'Ιταλίδα «γόνιμα» δεν είναι διόλου ευτυχισμένη...

Η Σοφία Λόρεν ΘΕΛΕΙ ΠΑΙΔΙΑ!..

Για ένα παιδί είναι έτοιμη για το κάθε τι!..

«ΔΕΝ ήταν αλήθεια — μου λέει η Σοφία Λόρεν — ότι αποφασίσαμε να ζητήσουμε τη γαλλική υπηκοότητα. Δεν είναι καθόλου αλήθεια!».

Το «Φράνκ-σουάρ» δημοσίευσε στο Παρίσι την είδηση, ότι η Σοφία και ο Πόντι ζήτησαν τη γαλλική υπηκοότητα, για να κατορθώσουν να νομιμοποιήσουν το δεσμό τους. Ο Πόντι το διέψευσε και η Σοφία τώρα επιμένει, ότι δεν είναι αλήθεια.

«Ακόμη καλύτερα — λέω εγώ — αυτές οι είδησεις προξενούν πάντα λίγη λυπή. Από μια άποψη, είμαστε όλοι εγωιστές, νοιάζουμε, ότι χάνουμε κάτι δικό μας, όταν κάποιος φύγει από την πατρίδα. Κι' ύστερα, μια ήρωοιός, είναι μια περιουσία...

Η Σοφία, με την οποία συζητώ στο σαλόνι του διαμερισμάτος της, στην πλατεία Άρατσέλι, δε φαίνεται να βρίσκει διασκεδαστικά τα λόγια μου.

Βέβαια, μου λέει, αυτές τις κρίσεις ακούω απ' όλους εκείνους, που δεν αντιμετωπίζουν προβλήματα σαν το δικό μου. Μά εγώ δεν ζητώ παρά να αποκτήσω μια κανονική και νόμιμη συζυγική ζωή. Γιατί νομίζετε, ότι δέχτηκε τον άμφιβολο εκείνο γάμο στο Μεξικό;

Τα τόν' έρωτα

Μία νέα γίνεται γυναίκα από τη στιγμή που παύει να ζητάει τον ιδανικό άνδρα και ψάχνει να βρει ένα σύζυγο. Άλλωστε 'Αλλά!

Ο γάμος είναι ένα θεατρικό έργο με δύο πρόσωπα, που καθένα απ' αυτά μελετά το ρόλο του άλλου αντί για το δικό του.

Οκτώβιος Φεγιέ

«Αν οι άνδρες διαφύλασσαν για το γάμο το δέκατον από τις φροντίδες και την εξουσία, που αφιερώνουν στις υποθέσεις τους, τα περισσότερα ανθρώπινα θα ήταν ευτυχισμένα.

Ρομπέρ Χάας

Κάθε γυναίκα και τίμιος άνδρας σέβεται τη σύζυγό του και την περιποιείται τρυφερά.

Ομήρος

Η φωτιά της αγάπης δεν καίει για πολύ καιρό στη γυναίκα, αν τα μάτια και το χέρι του άνδρα δεν την συνδυάζουν αδιάκοπα.

Δάντης

Όλα στη γυναίκα είναι ένα αίνιγμα κι' όλα στη γυναίκα έχουν μία λύση: την έγκυμοσύνη.

Νίτσε

Σπάνιας είναι οι αληθινές γυναίκες, εκείνες, δηλαδή, που ξέρουν τη δύναμη και τις αδυναμίες τους.

Ζυλ Ουρέ

Γιατί φαντίζεσθε, ότι είναι δυνατόν να φτάσω στο σημείο ν' αλλάξω εθνικότητα; Όχι, βέβαια, επειδή δε θέλω να δεχθώ τους νόμους της πατρίδας μου ή επειδή δε μου αρέσει να ζω εδώ, αλλά, αντίθετα, επειδή θέλω να είμαι σαν τους άλλους, όπως π. χ. η αδελφή μου. Εκείνη τώρα περιμένει ένα παιδί. Είναι ευτυχισμένη, ήρεμη. Το παιδί της θα έχει το όνομα του συζύγου της. Είναι μια γυναίκα παντρεμένη κανονικά. Θα μπορέσει να αποκτήσει και άλλα παιδιά και η ευτυχία της να ανανεώνεται κάθε φορά. Για μένα, όπως έχουν έρθει τα πράγματα, είναι, αντίθετα, αδύνατο να αποκτήσω παιδιά. Έμένα μου αρέσουν τα κανονικά, τα νόμιμα πράγματα. Τα παιδιά πρέπει να έχουν το όνομα του πατέρα τους. Όλα πρέπει να είναι σωστά, όπως για όλους τους άλλους.

— Μά επιθυμείτε πραγματικά να έχετε παιδιά;

— Άν το επιθυμώ; Μά είμαι γυναίκα και, όπως για όλες τις άλλες γυναίκες, το πρόβλημα της μητρότητας απασχολεί περισσότερο από κάθε άλλο. Κι' εγώ θέλω να αποκτήσω παιδιά δικά μου. Τι με ενδιαφέρει το 'Όσαρ; Ήταν βέβαια μια από τις μεγαλύτερες χαρές της ζωής μου, μά κι' αυτή η χαρά φαίνεται μικρή, μπροστά στην επιθυμία μου να γίνω μητέρα.

— Ωστόσο, δε ζηλεύω τις μητέρες, δε ζηλεύω την αδελφή μου, γιατί τις καταλαβαίνω και ξέρω, ότι θα γίνω κι' εγώ μητέρα. Μά θέλω να είμαι σύζυγος και μητέρα.

— Όταν ήρθε η είδηση για τη διάλυση του μεξικανικού γάμου μου, κάποιος έγραψε, ότι είπα πως εκείνη ήταν η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής μου. Πρόκειται για ένα μεγάλο ψέμα. 'Εγώ ήμουν πολύ λυπημένη εκείνη την ημέρα. Ήταν η τελευταία ψευτονόμιμη κλωστή, που με ένωσε με τον Κάρολο.

— Τότε είναι αλήθεια, ότι πρόκειται να αλλάξετε εθνικότητα;

— Η είδηση είναι ψευτική, αλλά βεβαιώνω, ότι, για να μπορέσω να παντρευτώ τον Κάρολο, είμαι διατεθειμένη να κάνω το κάθε τι. Όχι μόνο — και όχι τόσο — για να γίνω κυρία Πόντι, αλλά, πριν απ' όλα, για να αποκτήσω παιδιά, που θα ονομάζονται Πόντι. Υπέφερα πολύ στη ζωή μου και γνωρίζω πολύ καλά πόσο αξίζει να βρίσκεται κανείς στη νομιμότητα.

— Λέγεται, ότι σκέπτεσθε να υποθετήσετε ένα παιδί.

— Είναι αλήθεια, ότι το είχαμε σκεφθεί, κάποια περιοδικά το έχω φανταστεί, αλλά πολλά γράμματα, που με γέμισαν μελαγχολία. Μία γυναίκα από την Τουρκία, μου έστειλε τη φωτογραφία των πέντε παιδιών της, σημειώμενα με αριθμούς. «Διαλέξτε — μου έγραφε — εγώ είμαι πολύ φτωχή».

— Τώρα δεν το σκέπτομαι πιά. Θέλω παιδιά δικά μου, για να νανουρίσω, όπως θα νανουρίσει η αδελφή μου τα δικά της. Θέλω να σταματήσω να κάνω τόσα πράγματα, που είναι κατά βάθος άχρηστα. Τώρα, π. χ., θα μελετήσω ρωσικά. Γιατί; Και θα γυρίσω κι' άλλα φίλοι. Μία γυναίκα, όμως, ακόμη κι' όταν έχει επιτυχία στην εργασία της, δε μπορεί να πιστέψει μόνο σ' αυτήν. 'Εγώ πιστεύω σε τόσα άλλα πράγματα. Καί, πριν απ' όλα, στα αισθήματα. Πιστεύω στον έρωτα και ο κινηματογράφος ήταν ο πρώτος μου έρωτας, δεν ήταν όμως ο έρωτας της ζωής μου.

M. ΟΡΙΑΝΙ

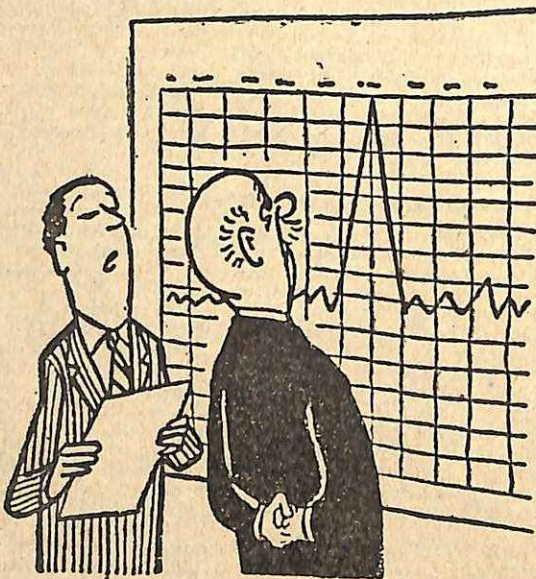
— ★ —

ΜΙΑ ΠΛΑΞ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ

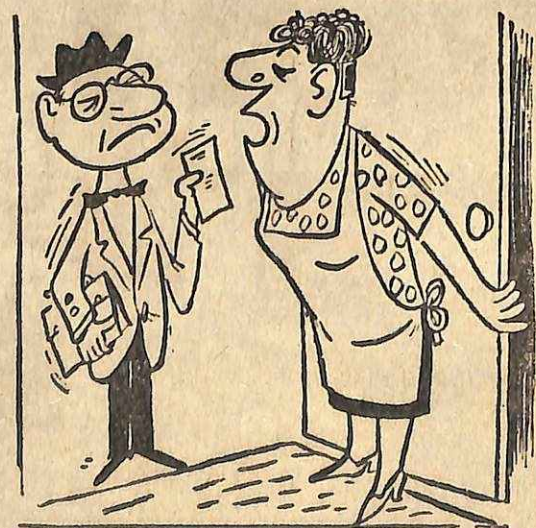
Η πλαξ στις Κάννες συγκεντρώνει κάθε χρόνο τόσο πολλούς λουόμενους, ώστε να δημιουργηθεί πρόβλημα χώρου. Γι' αυτό, οι τοπικές αρχές αποφάσισαν να τη φαρδύνουν κατά 14 μέτρα. Η άμμος, που θα χρειαστεί για την επέκτασή της, μεταφέρεται ήδη κατά χιλιάδες τόνους απ' το Σαιν Τροπέζ και το Σαιν Ραφαέλ.

— Δε νομίζεις πως είναι καιρός, φίλε μου, να ζητήσης την κόρη μου σε γάμο;

— Ήταν ο μήνας, που διοραστήσατε και μείνατε στο σπίτι, κύριε διευθυντά!...

— Τι δώσεις εν' αυτές; Μά δεν είπες, πως το ηλεκτρικό πλυντήριο θα πληρωθώ μόνο του;

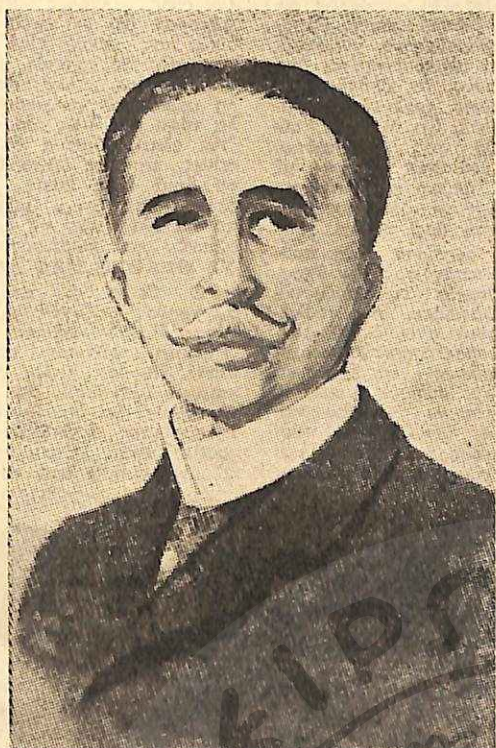
Στατιστική: Η Ελλάδα είναι η χώρα με το μεγαλύτερο ποσοστό ανalfηβητών στην Ευρώπη.

ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ

Φοιτητικοί αγώνες και ταραχές

Έγινε και απόπειρα δολοφονίας εναντίον του βασιλέως Γεωργίου Α', το 1898, ενώ γύριζε από το Άλστρο με άμαξι συνοδευόμενος από την κόρη του πριγκίπισσα Μαρία. Στη βέσι που έγινε η απόπειρα χτίστηκε τότε η εκκλησία Αγ.ος Σωστής της Λεωφόρου Συγγρού. Οι δύο δράστες της απόπειρας Γ. Καρόλινος και Ι. Γεωργίου η Κωνσταντίνος καταδικάστηκαν σε θάνατο έσπευσθησαν στις φυλακές του Παλαμυρίου.

Η μετάφραση του Ευαγγελίου από τη βασίλισσα Όλγα ένωσε το αντιδυναστικό πνεύμα και η δημοσίευσή του μεταφρασμένου στην «Ακρόπολη» κινούσε από τον Πάλλη, σε γλώσσα κάπως προχωρημένη δημοτική για την εποχή εκείνη, χειρότερου της κατάστασης. Η εξαφάνιση των πινελιών μεταδόθηκε και στους φοιτητές,

Ο πρωθυπουργός Γ. Θεοτόκης, επί της κυβέρνησής του οποίου έγιναν τα «Ευαγγελικά».

που πρωτοστατούσαν σε κάθε εκδήλωση δημοκρατική και εθνική. Την εξαφάνιση υποδαυλίζουν και διάφορα άλλα στοιχεία, υποκινούμενα από πολιτικούς λόγους, είτε από θρησκευτικό φανατισμό.

Οι διαδόσεις οργάνων κι' έλεγαν πως η μετάφραση γινόταν με θλαστή υπόδειξη για να μείνει αφαίρετος η θρησκεία και τον εθνισμό μας. Ότι όργανο των Σλαβών και συνεπώς ημετέροις τους ήταν η βασίλισσα Όλγα, σαν Ρωσίδα.

Ο πρωθυπουργός Γ. Θεοτόκης έλεγε στη Βουλή, εὐθὺς μετὰ τὰς ταραχές: «Ἦδυνάτο να προκληθῇ ἀποδοκιμασία πρὸς πᾶσαν γενομένην μετάφρασιν τοῦ ἱεροῦ Ευαγγελίου, ἀλλὰ δὲν ἐπαύθη να πιστευθῇ καὶ να διαδοθῇ, ὥστε ἐπιστεῖται καὶ διεδόθη, ὅτι ἡ μετάφρασις ἐκείνη σκοπὸν εἶχε ν' ἀλλάξῃ τὴν θρησκεία τοῦ Ἑλλήνου! ν' ἀφαιρῇσιν τὸν ἐθνισμόν ἡμῶν! να καταστήσῃ ἡμᾶς Σλαῦς!» Συνέπειά τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἀσθενούντων διαδόσεων ἀναγκάσει, ὑπῆρξεν ἡ ἐξέγερσις τοῦ λαοῦ καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἰδεῶν αὐτῶν προεκλήθησαν τὰ προχθονία συμβεβηκτα ἅπαντα μετὰ θλίψεως ἀπαντες ἀντιλήφθημεν. Καὶ δυστυχῶς κατὰ τὴν τῶν ἐξέγερσιν ἐπισημοσύνην ἡ ἐλπίδα ἡ ἀφελος πρὸς τὴν ἱστορίαν ἔκεινεν (τὴ βασίλισσα Όλγα) καὶ ὑπελάθον αὐτὴν ἀξίαν, ἵνα προσπαθῇ, ὡς ἀποδοκίμασι τὸν ἐθνισμόν τῶν Ἑλλήνων καὶ ὑποτάξῃ αὐτοὺς, δὲν ἤξευρον ὑπὸ ποίαν πολιτικὴν...

Το σφάλμα της κυβερνήσεως Θεοτόκη ήταν που όταν άρχισε να δημιουργηθεί ο αναρχισμός στο φοιτητικό κόσμο και στο λαό, δεν έλαβε κανένα μέτρο. Η κυβέρνηση είχε σύμφωνη μαζί της και την Ιερά Σύνοδο και μπορούσε ν' απαγορεύσει κάθε μετάφραση Ευαγγελίου, ὅποτε δὲ ἐκτόπαιζε ὁ σάκος στὴν ἀρχὴ του. Ἀλλὰ τὴ μετάφραση τὴν ἤθελε ἡ βασίλισσα Όλγα καὶ ὁ Θεοτόκης, ὡς ἀνθρώπος τοῦ παλατιοῦ καὶ τῆς βασιλικῆς εὐνοίας, δὲν ἤθελε νὰ λάβῃ μέτρα ποὺ κατὰ κύριο λόγο θὰ ἐθίγαν τὴν Όλγα, ποὺ μετὰ τὸ ὄνομα τῆς εἶχε τυπώσει καὶ κυκλοφοροῦσε τὰ πρῶτα 1000 μεταφρασμένα Ευαγγέλια καὶ ἐτοίμαζε τὴν μεγάλη ἔκδοσιν τῶν ἑκατὸ χιλιάδων ἀντιτύπων.

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μετὰ τὴν ἀποπολίτη Ἀθηνῶν Προκόπιον, ποὺ ἦταν ἄλλοτε καθηγητὴς τῶν πριγκίπων στὸ παλάτι καὶ εἶχε συνδεθῇ μετὰ τὴν αὐλήν. Καὶ ὅπως συμβαίνει, συνήθως, οἱ ἀνθρώποι τῆς βασιλικῆς εὐνοίας εἶναι καὶ οἱ χειρότεροι σύμβουλοι τοῦ στέμματος. Ἡ ἀδράνεια στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ σπασμωδικὰ μέτρα κατόπιν τῆς κυβερνήσεως Θεοτόκη δόνησαν στὰ Ευαγγέλια.

Οἱ ταραχές ἄρχισαν τὴν 6 Νοεμβρίου 1901. Πολυάριθμοι φοιτητὲς, ὑποκινούμενοι ἀπὸ τοὺς θεολόγους φοιτητὲς καὶ ἀπὸ ξένα πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον στοιχεία, μαζεύθησαν στὰ Προπύλαια κι' ἐκεῖ πῆγαν στὰ γραφεῖα τῆς Ἀκροπόλεως, γιὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν γιὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ Ευαγγελίου.

Εἶτε ἀπὸ τὸ συνωστισμό, εἶτε καὶ σκοπίμως ἔσπασαν μερικὰ τζάμια τῶν γραφείων τῆς ἐφημερίδος. Ἐνῶ ἄλλοι φοιτητὲς κατέβησαν τὴν ἐπιγραφὴ τῆς «Ἀκροπόλεως». Ἡ διευθύνσις τῆς ἐφημερίδος διεδρασίωσε τοὺς φοιτητὲς ὅτι δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ θίγῃ μετὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ Ευαγγελίου τὸ ἐθνικὸ φρόνημα καὶ τὴ θρησκείαν. Ἀλλ' ὅσοι ἐδημοσίευσαν τὴν μετάφρασιν τοῦ Ευαγγελίου ἀπὸ τὸν Πάλλη εἶχε διακοπῇ, πρὶν ἀπὸ τοὺς δύο ὁδομάρους. Ὅσα ἐπρεπε ὅμως, τοὺς εἶπε κάποιος ἀπὸ τοὺς συντάκτες τῆς ἐφημερίδος, ν' ἀποταθῶν καὶ σὲ ἄλλους ψηλότερα εὐρισκόμενους, ποὺ εἶχαν ἥδη κυκλοφορήσει μεταφρασμένο, τὸ Ευαγγέλιον καὶ εἶχαν τὴν πρωτοβουλία στὴν μετάφρασιν.

Στὸ μεταξύ εἶχαν καταφθάσει στὰ γραφεῖα τῆς «Ἀκροπόλεως», ἀστυνομικὴ δύναμι, στρατὸς καὶ ἱππικὸ μετὰ τὸν συνταγματάρχη Βούλτσον, ποὺ προσπαθῶσε νὰ καθυστερήσῃ τοὺς φοιτητὲς καὶ τὸ πέτυχε. Οἱ φοιτητὲς ἐφυγαν ἀπὸ τὴν «Ἀκρόπολιν» ζητωκραυγάζοντες ὑπὲρ τοῦ κ. Βούλτσον.

Ἀπὸ ἐκεῖ πῆγαν στὸν ὑπηρεσιατικὸν μέγαρον. Μιὰ ἐπιτροπὴ παρουσιάστηκε τὸν Μητροπολίτη καὶ τοῦ ζήτησε ν' ἀπαγορεύσῃ καθεστὴς μετάφρασιν τοῦ Ευαγγελίου. Ὁ Μητροπολίτης τοὺς ἀπάντησε πᾶς μόνος του δὲν μπορούσε νὰ πάρῃ τέτοιον πρωτοβουλία καὶ θὰ ἔφερνε τὸ ζήτημα τὴν ἄλλη μέρα στὴν Ἱερά Σύνοδον, μὴν ἀρμόδια ν' ἀποφασίσῃ. Οἱ μαζιμένοι κτὰ ἀπὸ τὰν ὑπηρεσιατικὰ γραφεῖα φοιτητὲς δὲν ἔμειναν ποὺ συζητήσαν ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀνακοίνωσαν ἐν συνάσει τοὺς ποὺ εἶχαν παρουσιάσει στὸν Μητροπολίτη. Φωνασκούντες ἐπέμειναν νὰ μεταδῶν ἐν σώματι εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἀλλ' ἠμπέδισθησαν καὶ διελύθησαν κατόπιν ἡσυχίας, ὅπου προηγουμένως ἔκαναν μερικὲς ζημιὰς καὶ κατέβησαν καὶ τὴν ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὴν ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα «Ἀστὺς», ποὺ ὑποστήριξε τὴν μετάφρασιν τοῦ Ευαγγελίου.

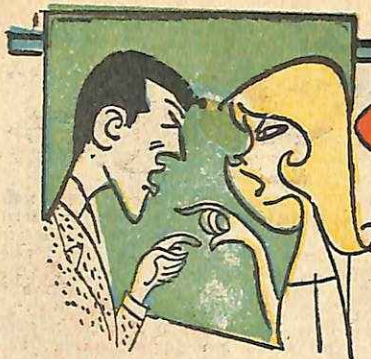
Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας νέος φοιτητικὸς συναγερμὸς στὰ Προπύλαια τοῦ πανεπιστημίου. Ὁ πρῶτος τοὺς συνέστησε νὰ θεωρηθοῦν τὸ ζήτημα λήσαν, ἐφόσον ὅλοι ἦσαν συμφωνοὶ ν' ἀπαγορεύῃ τὴν μετάφρασιν τοῦ Ευαγγελίου. Μετὰ τοσοῦτο ἀγῶνες, τοὺς εἶπε, καθιερώθησαν οἱ θεσμοὶ τοῦ συντάγματος καὶ εἰς οἱ Ἕλληνες φοιτητοὶ προσπαθεῖτε νὰ τοὺς καταρτίσετε ἐμπειροῦντες τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τύπου καὶ τῆς σκέψεως, τὴν ὁποίαν πρωτόπας οἱ θεοὶ αὐτοὶ παρέχουν. Στὸ μεταξύ κι' ἐπειδὴ οἱ φοιτητὲς ἀπειλοῦσαν πᾶς θὰ κατέβῃ στὴν πόλιν δὲ διαδήλῃ ἐφθάρσαν στὸ πανεπιστήμιον ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς Στάτικος, ὁ εὐαγγελιστὴς καὶ δὲν ἔλαβε καὶ τὴν ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὴν ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα «Ἀστὺς», ποὺ ὑποστήριξε τὴν μετάφρασιν τοῦ Ευαγγελίου.

Εἰς τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν Ευαγγελικῶν πέρας χωρὶς θύματα. Οἱ ἐκδηλώσεις εἶχαν περιορισθῇ ἐν ὅσῃ ἐγράφε ὁ Σουρὴς στὸ «Ρωμῆος»:

«... καὶ ἐκινούν οἱ φοιτηταὶ γιὰ τὸν Μητροπολίτην καὶ τρέχουν στὸν ἐπισκοπὸν καὶ στὸν ἀρχιμανδριτὴν κι' ἀφίνουν τὴν Μητροπολιν καὶ στὸ Παλάτι πᾶν καὶ μερικὰς ἐπιγραφὰς ἐφημερίδων στῶν...

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ γίνωνται σοβαρότερα. Ἀλλὰ γι' αὐτὰ θὰ συνεχίσωμ στὸ ἐπόμενο σημεῖόν μου.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ

Οι άνδρες άπολογούνται

ΟΙΛΩΣ είδαμε, λοιπόν, στα προηγούμενα σημειωμάτά μας, πολυάριθμα είναι τα παράπονα, που έχει η σύγχρονη σύζυγος έναντι του σύγχρονου συζύγου. Τούτο καταλογίζει αδιαφορία, έλλειψη συζυγικής πίστωσης, έλλειψη κατανοήσεως, «αμνησίου» (υπερβολική αγάπη στη μητέρα του), υπερβολική προσήλωση σε παραλόγους και άδικες παραδόσεις, έλλειψη τρυφερότητας, «εθιμοτυπική σκληρότητα».

Για σταθερή όμως μία οτιγμή! «Όπως σε όλες τις... κανονικές και δικαίες δίκες, δε μπορούμε, βέβαια, να καταδικάσουμε το σύγχρονο σύζυγο, αν δεν ακούσουμε πρώτα την άπολόγησή του».

Ποιός ξέρει; «Ίσως να έχω κι' αυτός κάποια παράπονα, κάποια δίκαια, κάποιες δικαιολογίες. Πρώτος αντιπρόσωπος του άπολογούμενου σύγχρονου συζύγου είναι ο Άντρεας Μ. 30 χρόνων».

«Είμαι παντρεμένος από έξη χρόνια — μιά λέει — και επί μόνον έχω αρκετά φοιτήσει στο... συζυγικό σχολείο, ώστε να μπορώ να πω, ότι έχω αποκτήσει κάποια προσωπική πείρα. «Αλλωστε, εκτός από την αποκλειστικά ατομική πείρα μου, έχω συζητήσει πολλές φορές γύρω από παρόμοια θέματα με άλλους παντρεμένους νέους και έτσι είχα την ευκαιρία να δημιουργήσω μία γενικότερη — ως πούμε — γνώμη σχετικά με τις διαφορές, που παρουσιάζονται, χωρίς πραγματικά αίτια, ανάμεσα στα σύγχρονα αντρώπινα».

«Και, πριν απ' όλα, πρέπει να πω, ότι εμείς οι άντρες είμαστε συνήθως περισσότερο συγκαταλημένοι από τις γυναίκες και γι' αυτό ακριβώς είναι συνήθως εκείνες, που μπροστά στα μάτια του κόσμου παρουσιάζονται σαν αόριστες αδικημένες. Ένας άντρας, που σέβεται τον εαυτό του, όσα κι' αν είναι τα παράπονα που έχει στη γυναίκα του, δε θα πάει ποτέ — ή σχεδόν ποτέ — να τα εξηγήσει στη μητέρα του ή στον πατέρα του, στην αδελφή του ή στον αδελφό του, σ' φίλους του ή στους γνωστούς του. Λίγο από αξιοπρέπεια, λίγο από εγωισμό, προτιμά να τα κρατήσει για τον εαυτό του, μόνοντας πιστός στο άρχαιο έκεννο ρητό, που λέει «τα έν οίκω μη έν δήμω».

«Οι γυναίκες όμως κάτι τέτοια ρητά φροντίζουν να μην τα θυμούνται. Ελάχιστες είναι εκείνες, που όσα παράπονα κι' αν έχουν για το σύζυγό τους, τα κλείνουν μέσα στην καρδιά τους και μέσα στο στήθος τους. Όλες οι άλλες κάνουν ακριβώς το αντίθετο. Το πιο μικρό, το πιο ελάχιστο παραπόνάκι να έχουν προς το σύζυγό τους, δε βρίσκουν τη δύναμη να το κρατήσουν, ούτε για μία στιγμή για τον εαυτό τους. Τρέχουν άμεσως να το πουν στη μαμά τους, να το διηγηθούν στην αδελφή τους, ή να το τηλεφωνήσουν στη φίλη τους. Και μη φαντάζεστε, ότι λένε τα πράγματα, όπως είναι στην πραγματικότητα. Τα μεγαλοποιούν, τα παραμορφώνουν έτσι, ώστε να παρουσιάζονται πάντα αυτές σαν άδωα και ανυπερβίσιστα θύματα».

«Αν σάς φαίνονται παράξενα αυτά που σάς λέω, μπορείτε εύκολα να τα διαπιστώσετε. Ρωτήστε δέκα παντρεμένους, γνωστούς σας, αν είναι ευχαριστημένοι από τη σύζυγό τους, αν βρήκαν κοντά της «έκείνη», που μεχλόν ονειρευθή. Θα δείτε, ότι οι εννιά τουλάχιστον, θα σάς απαντήσουν καταφατικά και ίσως μάλιστα με «θουσιασμό, ακόμα και στην περίπτωση, που η συμβία τους τους «ψήνει το ψωρί στα χείλη».

«Υστερα, ρωτήστε δέκα παντρεμένες, γνωστές σας, αν έχουν βρή την ευτυχία στη συζυγική τους ζωή. Θα δείτε, ότι, τουλάχιστον οι εννιά στις δέκα, ακόμα κι' αν δε σάς απαντήσουν αρνητικά, όπωσδήποτε θα έχουν να «εξοφούν» κάποιο μικρό ή «εγώλο παράπονο έναντι του σύζυγου τους, έστω κι' αν πρόκειται για τους πιο καλούς και τρυφερούς συζύγους του κόσμου».

Καταφεύγουν σε κάθε τέννασμα, με το σκοπό να δουν το σύζυγο να υποχωρή, να υποκύψει...

«Οι γυναίκες βρίσκουν πάντα κάτι για να κατηγορήσουν, κι' αν δεν το βρουν, δεν κουράζονται να το βρουν. Τους αρέσει να παίζουν το ρόλο του θύματος κι' από κει ξεκινούν τα μεγάλα κακά. Γιατί, στο τέλος, καταλήγουν να πιστεύουν, ότι πραγματικά είναι θύματα κι' αρχίζουν να υποφέρουν, χωρίς να υπάρχει αληθινή αιτία».

«Μ' όλα αυτά, μη φαντασθήτε, ότι θέλω να πω πως εμείς οι άντρες είμαστε άγγελοι και ότι προσπαθώ να σηκώσω όλα τα βάρη και τις ευθύνες από τους ώμους μας, για να τα ρίξω στις γυναίκες. Κάθε άλλο! Δέχομαι, ότι κι' εμείς έχουμε τα δικά μας κακά, τις ιδιοτροπίες μας, τις παραξενιές μας, τον εγωισμό μας, αλλά, από την άλλη μεριά, οι γυναίκες έχουν άλλα τόσο κακά ίσως και πιο πολλά. «Αν είναι θύματα δικά μας εκείνες, είμαστε άλλο τόσο θύματα δικά τους εμείς. Επομένως, δε νομίζετε, ότι μ' αυτό τον τρόπο καταλήγουμε σε μία εξίσωση ευθυνών και σφαλμάτων»;

ΤΑ ΘΕΛΟΥΝ ΟΛΑ ΔΙΚΑ ΤΟΥΣ

Ο δεύτερος άπολογούμενος σύγχρονος σύζυγος είναι ο Άντωνης Π. 31 χρόνων: «Είμαι, φυσικά, παντρεμένος. Γιατί, αν δεν ήμουν, δε θα είχα καμμία θέση εδώ, αφού από αυτή τη σελίδα δικάζονται και κατηγορούνται αποκλειστικά οι άντρες-σύζυγοι. Έτσι, λοιπόν, μιά κι' εγώ άνηκω στο «συνάφι», άποφάσισα να πάρω μέρος στην άπολογία και να προσπαθήσω ν' αποδείξω, ότι οι περισσότερες κατηγορίες, που υψώθηκαν έναντι μου εκ μέρους των γυναικών-σύζυγων, δεν είναι ούτε τόσο δίκαιες, ούτε τόσο βάσιμες. Και λέω, ότι δεν είναι ούτε δίκαιες, ούτε βάσιμες, γιατί, αν επιχειρήσουμε να γυρίσουμε το νόμισμα από την άλλη πλευρά, θα ανακαλύψουμε, ότι κι' από εκεί τα πράγματα δεν πηγαίνουν πολύ καλύτερα».

«Ας πάρουμε όμως τα πράγματα με τη σειρά τους. Οι γυναίκες, πριν απ' όλα, μας κατηγορούν για υπερβολικό εγωισμό. Έστω, ως παραδεχθούμε κατ' αρχήν, ότι πράγματι εμείς οι άντρες είμαστε εγωιστές. Δε μπορεί να γίνη διαφορετικά, αφού έτσι συνηθίσαμε να είμαστε από τότε που έγινε ο κόσμος: «Εμείς, αν είμαστε εγωιστές, είμαστε από παράδοση, από κληρονομικότητα, από άπταδιισμό, πέντε το όπως θέλετε. Όμως οι γυναίκες τί φαντάζεστε, ότι είναι; Άδωα, τρυφερά πλασματάκια, γεμάτα γλυκύτητα και υπομονή, όπως οι γιγιάδες μας ή ακόμη οι μητέρες μας; «Αν πιστεύετε κάτι τέτοιο, κάνετε μεγάλο λάθος! Γιατί οι σύγχρονες γυναίκες είναι κι' αυτές εγωιστριες και μάλιστα περισσότερο και πολύ χειρότερα από μας. Και λέω «χειρότερα», γιατί, ενώ εμείς είμαστε — όπως είπα — εγωιστές από παράδοση, αυτές απέκτησαν αυτή την ιδιότητα τώρα τελευταία και επομένως είναι φυσικό να πασχουν από... εγωιστικό νεοπλουτισμό. Γι' αυτό, οι περισσότερες δεν ξέρουν να χρησιμοποιήσουν σωστά στον εγωισμό τους — όπως οι περισσότεροι νεόπλουτοι δεν ξέρουν να χρησιμοποιήσουν σωστά τα χρηματά τους — και έτσι καταλήγουν να προχωρούν σε απαράδεκτες υπερβολές. Σ' έναν παροξυσμό ανώριμου εγωισμού, γίνονται τόσο παράλογα απαιτητικές, ώστε να τα θέλουν, να τα «απαιτούν» όλα δικά τους! Αυτές θέλουν να κυβερνούν το σπίτι, αυτές να αποφασίζουν το κάθε τι, αυτές να επιβάλλουν παντού και πάντα τη γνώμη τους, κι' ο άντρας να σκύβει διαρκώς το κεφάλι και να υποταχθεί».

«Παραδέχομαι, βέβαια, ότι υπάρχουν ώριμοι άντρες υπερβολικά εγωιστές, που θέλουν να έχουν «πάντα δικό» και που δεν έννοούν να παραδεχθούν ποτέ και το πιο φανερό λάθος τους. «Όμως, σε αντίστροφο, υπάρχουν πολύ περισσότερες γυναίκες, που διαθέτουν το ίδιο ακριβώς... προτέρημα. Αυτές μάλιστα είναι πολύ περισσότερο επίμονες και πεισματάρδες, όταν θέλουν να υποστηρίξουν τη γνώμη τους και να παρουσιάσουν το μαύρο άσπρο και τη νύχτα μέρα. Και, για να «αποδείξουν» τό... δίκιο τους, στις πιο άπιθανες και παράλογες περιπτώσεις, καταφεύγουν σε κάθε μέσο, σε κάθε τέννασμα, με το σκοπό να δουν το σύζυγο να υποχωρή, να υποκύψει, να «παραδέχεται», ίκανοποιώντας έτσι, μ' αυτό τον τρόπο, τον άχρηστα εγωισμό τους».

Για να δούμε! Αυτά που μας είπαν σήμερα οι δυο πρώτοι «άπολογούμενοι» φαίνονται αρκετά ενδιαφέροντα. Δε βρίσκετε κι' εσείς; Και είναι ακόμη αρκετά εκείνοι, που έρχονται να αντιπροσωπεύσουν το σύγχρονο σύζυγο και να τον υπερασπίσουν με «αποάνταχτα» επιχειρήματα — όπως λένε. Θα τους ακούσουμε κι' αυτούς σε επόμενα σημειωμάτά μας».

ΠΕΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Τέλης Ραγκλής, ένας δημοφιλής, αλλά φτωχός νέος, που απέτυχε στις εισαγωγικές εξετάσεις στο Πολυτεχνείο κι' εργάζεται τώρα ως νυχτοφύλακας, είναι έρωτα μένος με τη Ρίτσα Χιώτη, μιά όμορφη κοπέλλα, που φιλοδοξεί να γίνη τραγουδίστρια, για να γλυτώσει από τη φτωχική ζωή της. Μιά ημέρα, ένας φίλος του παρασέρνει τον Τέλη σ' ένα κρυφό χαρτοπαίγνιο, όπου ο νέος αρχίζει να παίζει και τις περισσότερες φορές να χάνει τις μικρές οικονομίες του. Απογοητευμένος έκπνοος από τις άκαρπες προσπάθειες να βρή μιά καλή δουλειά, ζητάει από τη Ρίτσα να μην ξανασυναντηθούν, γιατί δε θέλει να την κάνει δυστυχισμένη με τη φτώχεια του. Εκείνη όμως του απαντάει πως τον αγαπά κι' ότι θα περιμένη να βελτιώσει τη ζωή του. Ένα φιλικό πάρτυ, που πηγαίνουν κατόπιν, η Ρίτσα χορεύει όμορφα με ένα νέο, που ο Τέλης θέλει να μάθη ποιος είναι...

Δεν τον ήξερα αλλά μου είπε ποιος είναι. Τον λένε Μίμη Γεωργόπουλο. Ο πατέρας του είναι διευθυντής κάποιας εταιρείας.

Αυτός τί δουλειά κάνει; Φοιτητής! Σπουδάζει χημεία.

Βλέπω τάμαθες όλα, είπες, προσπαθώντας να το ρίξη στο άστειο ο Τέλης.

Αμέ, έκανε αυτή στον ίδιο τόνο. Έξ' άλλου, δε χρειάστηκε να του κάνει ανάκριση. Μόστος του μου τα ξεφούρνισε όλα. Ξέρω, ότι είναι μοναχογιός, ότι έχει κούραση κι' ότι κατοικεί σ' ένα καινούριο διαμέρισμα πολυκατοικίας στην όδω Πατησίων.

Μήπως σου είπε και ποιά φαγητά προτιμάει;... ρώτησε ο Τέλης, αθέλα του, πεισματικά. Έσκασε στα γέλια η κοπέλλα:

Δε φτάσαμε ως εκεί... Στον άλλο χορό θα τον ρωτήσω, αφού σ' ενδιαφέρει...

Θα χορεύεις πάλι μαζί του; Ναί, με άγκαλιάρισε για τον επόμενο χορό. Έσ' θα χορεύεις με την Πόπη, έ Τέλη μου;

Φυσικά! Αποκρίθηκε ο νέος κοφά.

Η Ρίτσα όμως δε φάνηκε να το παρατηρή. Την ίδια στιγμή άρχισε η μουσική, κι' ο Μίμης Γεωργόπουλος ήλθε τρεχάτος να τη σηκώσει.

Πνιγνόντας ένα άναστεναγμό, πήγε ο Τέλης στην Πόπη. Σηκώθηκε η καλή, απλή κοπέλλα, μ' ένα χαμόγελο, πούδρινε πού πολλή ευγνωμοσύνη παρά χαρά. Πριν προσφύγει όμως να σηκωθεί καλά, είδε τον αξιωματικό νάρχητα καταπάνω της. Άλλά, μόλις άντελήθηκε πώς την είχε σηκώσει ο Τέλης, εκείνος άποτραβήχτηκε.

Κρίμα! Σούκανα χαλάστρες! είπες ο Τέλης ευγενικά.

Τί λές; Αυτός δε σε χόρεψε και πριν;

Ναί, ο λοχαγός... Είναι περαστικός από την Άθινα. Υπηρετεί στη Θεσσαλονίκη. Έχει

ΣΤΟ ΖΥΓΟ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ

έρθει με άδεια για δεκαπέντε ή μέρες εδώ.

Ο τόνος της φωνής της Πόπης έδειχνε πως της είχε κινήσει το ενδιαφέρον ο καβαλλιέρος της. Κι' ήταν φυσικό, επειδή ήταν ο μόνος που είχε σκεφθή να τη χορεύει.

Άρχισε να χορεύη με την Πόπη ο Τέλης, τα μάτια του όμως ζητούσαν τη Ρίτσα. Παρακολούθουσε κάθε της κίνηση. Κι' όσο και να ήθελε να μη το καταλάβη, όσο και να προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του πως ήταν φαντασία του, έβλεπε φανερά, πως ο νεαρός φοιτητής φλερτάριζε άγρια την αγαπημένη του. Κι' όχι μόνο αυτό. Ήταν φανερό ακόμα, πως κι' η Ρίτσα εύρισκε ευχαρίστηση στα άστεια του, ίσως και στα έρωτικά του λόγια — γιατί όχι; Κάθε τόσο κοκκινίζει, κάθε τόσο γελούσε και πότε-πότε τούρριχνε μιά ματιά άθελα προκλητική, με τα μπριμπιλώτα παιχνιδιάρικα μάτια της.

Ούτε ήξερε πως χόρευε ο Τέλης. Άφου η Πόπη, που κάθε άλλο παρά καλή χορεύτρια ήταν, τον κούταζε πότε-πότε άπορημένη, πούχανε τα βήματά του κι' έλπιζε να τον βοηθήσει.

Ο Τέλης όμως δε φάνηκε να το παρατηρή. Την ίδια στιγμή άρχισε η μουσική, κι' ο Μίμης Γεωργόπουλος ήλθε τρεχάτος να τη σηκώσει.

Κρίμα! Σούκανα χαλάστρες! είπες ο Τέλης ευγενικά.

Τί λές; Αυτός δε σε χόρεψε και πριν;

Ναί, ο λοχαγός... Είναι περαστικός από την Άθινα. Υπηρετεί στη Θεσσαλονίκη. Έχει

έρθει με άδεια για δεκαπέντε ή μέρες εδώ.

Ο τόνος της φωνής της Πόπης έδειχνε πως της είχε κινήσει το ενδιαφέρον ο καβαλλιέρος της. Κι' ήταν φυσικό, επειδή ήταν ο μόνος που είχε σκεφθή να τη χορεύει.

Άρχισε να χορεύη με την Πόπη ο Τέλης, τα μάτια του όμως ζητούσαν τη Ρίτσα. Παρακολούθουσε κάθε της κίνηση. Κι' όσο και να ήθελε να μη το καταλάβη, όσο και να προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του πως ήταν φαντασία του, έβλεπε φανερά, πως ο νεαρός φοιτητής φλερτάριζε άγρια την αγαπημένη του. Κι' όχι μόνο αυτό. Ήταν φανερό ακόμα, πως κι' η Ρίτσα εύρισκε ευχαρίστηση στα άστεια του, ίσως και στα έρωτικά του λόγια — γιατί όχι; Κάθε τόσο κοκκινίζει, κάθε τόσο γελούσε και πότε-πότε τούρριχνε μιά ματιά άθελα προκλητική, με τα μπριμπιλώτα παιχνιδιάρικα μάτια της.

Ούτε ήξερε πως χόρευε ο Τέλης. Άφου η Πόπη, που κάθε άλλο παρά καλή χορεύτρια ήταν, τον κούταζε πότε-πότε άπορημένη, πούχανε τα βήματά του κι' έλπιζε να τον βοηθήσει.

Ο Τέλης όμως δε φάνηκε να το παρατηρή. Την ίδια στιγμή άρχισε η μουσική, κι' ο Μίμης Γεωργόπουλος ήλθε τρεχάτος να τη σηκώσει.

Κρίμα! Σούκανα χαλάστρες! είπες ο Τέλης ευγενικά.

Τί λές; Αυτός δε σε χόρεψε και πριν;

Ναί, ο λοχαγός... Είναι περαστικός από την Άθινα. Υπηρετεί στη Θεσσαλονίκη. Έχει

έρθει με άδεια για δεκαπέντε ή μέρες εδώ.

Ο τόνος της φωνής της Πόπης έδειχνε πως της είχε κινήσει το ενδιαφέρον ο καβαλλιέρος της. Κι' ήταν φυσικό, επειδή ήταν ο μόνος που είχε σκεφθή να τη χορεύει.

Άρχισε να χορεύη με την Πόπη ο Τέλης, τα μάτια του όμως ζητούσαν τη Ρίτσα. Παρακολούθουσε κάθε της κίνηση. Κι' όσο και να ήθελε να μη το καταλάβη, όσο και να προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του πως ήταν φαντασία του, έβλεπε φανερά, πως ο νεαρός φοιτητής φλερτάριζε άγρια την αγαπημένη του. Κι' όχι μόνο αυτό. Ήταν φανερό ακόμα, πως κι' η Ρίτσα εύρισκε ευχαρίστηση στα άστεια του, ίσως και στα έρωτικά του λόγια — γιατί όχι; Κάθε τόσο κοκκινίζει, κάθε τόσο γελούσε και πότε-πότε τούρριχνε μιά ματιά άθελα προκλητική, με τα μπριμπιλώτα παιχνιδιάρικα μάτια της.

Ούτε ήξερε πως χόρευε ο Τέλης. Άφου η Πόπη, που κάθε άλλο παρά καλή χορεύτρια ήταν, τον κούταζε πότε-πότε άπορημένη, πούχανε τα βήματά του κι' έλπιζε να τον βοηθήσει.

Ο Τέλης όμως δε φάνηκε να το παρατηρή. Την ίδια στιγμή άρχισε η μουσική, κι' ο Μίμης Γεωργόπουλος ήλθε τρεχάτος να τη σηκώσει.

Κρίμα! Σούκανα χαλάστρες! είπες ο Τέλης ευγενικά.

Τί λές; Αυτός δε σε χόρεψε και πριν;

Ναί, ο λοχαγός... Είναι περαστικός από την Άθινα. Υπηρετεί στη Θεσσαλονίκη. Έχει

έρθει με άδεια για δεκαπέντε ή μέρες εδώ.

Ο τόνος της φωνής της Πόπης έδειχνε πως της είχε κινήσει το ενδιαφέρον ο καβαλλιέρος της. Κι' ήταν φυσικό, επειδή ήταν ο μόνος που είχε σκεφθή να τη χορεύει.

Άρχισε να χορεύη με την Πόπη ο Τέλης, τα μάτια του όμως ζητούσαν τη Ρίτσα. Παρακολούθουσε κάθε της κίνηση. Κι' όσο και να ήθελε να μη το καταλάβη, όσο και να προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του πως ήταν φαντασία του, έβλεπε φανερά, πως ο νεαρός φοιτητής φλερτάριζε άγρια την αγαπημένη του. Κι' όχι μόνο αυτό. Ήταν φανερό ακόμα, πως κι' η Ρίτσα εύρισκε ευχαρίστηση στα άστεια του, ίσως και στα έρωτικά του λόγια — γιατί όχι; Κάθε τόσο κοκκινίζει, κάθε τόσο γελούσε και πότε-πότε τούρριχνε μιά ματιά άθελα προκλητική, με τα μπριμπιλώτα παιχνιδιάρικα μάτια της.

Ούτε ήξερε πως χόρευε ο Τέλης. Άφου η Πόπη, που κάθε άλλο παρά καλή χορεύτρια ήταν, τον κούταζε πότε-πότε άπορημένη, πούχανε τα βήματά του κι' έλπιζε να τον βοηθήσει.

Ο Τέλης όμως δε φάνηκε να το παρατηρή. Την ίδια στιγμή άρχισε η μουσική, κι' ο Μίμης Γεωργόπουλος ήλθε τρεχάτος να τη σηκώσει.

Κρίμα! Σούκανα χαλάστρες! είπες ο Τέλης ευγενικά.

Τί λές; Αυτός δε σε χόρεψε και πριν;

Ναί, ο λοχαγός... Είναι περαστικός από την Άθινα. Υπηρετεί στη Θεσσαλονίκη. Έχει

αυτός της ψιθύριζε ντροπιασμένως:

Με συγχωρήσε...

Μόλις σταμάτησε η μουσική, ο Τέλης την άφησε:

Δεν τα καταφέρνω καλά, της δικαιολογήθηκε. Βλέπεις, χόρεψω χάλια.

Δεν πειράζει, του είπες, κολόβολα, η κοπέλλα.

Η μουσική ξανάρχισε ένα τρελό χορό τώρα.

Δεν πρόφτασε όμως η Γίσπη να καθήσει στη θέση της κι' ήλθε καταπάνω της ο Θάνας Πάγκας, ο αξιωματικός. Κι' ο Τέλης χαμογέλασε, με κάποια συγκίνηση, καθώς είδε τα μάγουλα της κοπέλλας να γίνονται φωτιά από την ευχαρίστηση.

Η Ρίτσα, στο μεταξύ, χόρευε με όλη της την καρδιά. Το φουντωτό κορμάκι της χοροπηδούσε, το στήθος της ανέμιζε και το στενό της φουστάνι σκηνόταν άπάνω από το γόνατο. Άδιαφορούσε τελείως η κοπέλλα. Φαινόταν ευτυχισμένη με την κίνηση. Κι' η ευτυχία της αυτή, τόσο φανερά, χώθηκε σαν τριβέλι δονώντας, στην καρδιά του Τέλη.

Της άρέσει το γλέντι. Είπα, πως κι' η Ρίτσα εύρισκε ευχαρίστηση στα άστεια του, ίσως και στα έρωτικά του λόγια — γιατί όχι; Κάθε τόσο κοκκινίζει, κάθε τόσο γελούσε και πότε-πότε τούρριχνε μιά ματιά άθελα προκλητική, με τα μπριμπιλώτα παιχνιδιάρικα μάτια της.

Ούτε ήξερε πως χόρευε ο Τέλης. Άφου η Πόπη, που κάθε άλλο παρά καλή χορεύτρια ήταν, τον κούταζε πότε-πότε άπορημένη, πούχανε τα βήματά του κι' έλπιζε να τον βοηθήσει.

Ο Τέλης όμως δε φάνηκε να το παρατηρή. Την ίδια στιγμή άρχισε η μουσική, κι' ο Μίμης Γεωργόπουλος ήλθε τρεχάτος να τη σηκώσει.

Κρίμα! Σούκανα χαλάστρες! είπες ο Τέλης ευγενικά.

Τί λές; Αυτός δε σε χόρεψε και πριν;

Ναί, ο λοχαγός... Είναι περαστικός από την Άθινα. Υπηρετεί στη Θεσσαλονίκη. Έχει

έρθει με άδεια για δεκαπέντε ή μέρες εδώ.

Ο τόνος της φωνής της Πόπης έδειχνε πως της είχε κινήσει το ενδιαφέρον ο καβαλλιέρος της. Κι' ήταν φυσικό, επειδή ήταν ο μόνος που είχε σκεφθή να τη χορεύει.

Άρχισε να χορεύη με την Πόπη ο Τέλης, τα μάτια του όμως ζητούσαν τη Ρίτσα. Παρακολούθουσε κάθε της κίνηση. Κι' όσο και να ήθελε να μη το καταλάβη, όσο και να προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του πως ήταν φαντασία του, έβλεπε φανερά, πως ο νεαρός φοιτητής φλερτάριζε άγρια την αγαπημένη του. Κι' όχι μόνο αυτό. Ήταν φανερό ακόμα, πως κι' η Ρίτσα εύρισκε ευχαρίστηση στα άστεια του, ίσως και στα έρωτικά του λόγια — γιατί όχι; Κάθε τόσο κοκκινίζει, κάθε τόσο γελούσε και πότε-πότε τούρριχνε μιά ματιά άθελα προκλητική, με τα μπριμπιλώτα παιχνιδιάρικα μάτια της.

Ούτε ήξερε πως χόρευε ο Τέλης. Άφου η Πόπη, που κάθε άλλο παρά καλή χορεύτρια ήταν, τον κούταζε πότε-πότε άπορημένη, πούχανε τα βήματά του κι' έλπιζε να τον βοηθήσει.

Ο Τέλης όμως δε φάνηκε να το παρατηρή. Την ίδια στιγμή άρχισε η μουσική, κι' ο Μίμης Γεωργόπουλος ήλθε τρεχάτος να τη σηκώσει.

Κρίμα! Σούκανα χαλάστρες! είπες ο Τέλης ευγενικά.

Τί λές; Αυτός δε σε χόρεψε και πριν;

Ναί, ο λοχαγός... Είναι περαστικός από την Άθινα. Υπηρετεί στη Θεσσαλονίκη. Έχει

έρθει με άδεια για δεκαπέντε ή μέρες εδώ.

Ο τόνος της φωνής της Πόπης έδειχνε πως της είχε κινήσει το ενδιαφέρον ο καβαλλιέρος της. Κι' ήταν φυσικό, επειδή ήταν ο μόνος που είχε σκεφθή να τη χορεύει.

Άρχισε να χορεύη με την Πόπη ο Τέλης, τα μάτια του όμως ζητούσαν τη Ρίτσα. Παρακολούθουσε κάθε της κίνηση. Κι' όσο και να ήθελε να μη το καταλάβη, όσο και να προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του πως ήταν φαντασία του, έβλεπε φανερά, πως ο νεαρός φοιτητής φλερτάριζε άγρια την αγαπημένη του. Κι' όχι μόνο αυτό. Ήταν φανερό ακόμα, πως κι' η Ρίτσα εύρισκε ευχαρίστηση στα άστεια του, ίσως και στα έρωτικά του λόγια — γιατί όχι; Κάθε τόσο κοκκινίζει, κάθε τόσο γελούσε και πότε-πότε τούρριχνε μιά ματιά άθελα προκλητική, με τα μπριμπιλώτα παιχνιδιάρικα μάτια της.

Ούτε ήξερε πως χόρευε ο Τέλης. Άφου η Πόπη, που κάθε άλλο παρά καλή χορεύτρια ήταν, τον κούταζε πότε-πότε άπορημένη, πούχανε τα βήματά του κι' έλπιζε να τον βοηθήσει.

Ο Τέλης όμως δε φάνηκε να το παρατηρή. Την ίδια στιγμή άρχισε η μουσική, κι' ο Μίμης Γεωργόπουλος ήλθε τρεχάτος να τη σηκώσει.

Κρίμα! Σούκανα χαλάστρες! είπες ο Τέλης ευγενικά.

Τί λές; Αυτός δε σε χόρεψε και πριν;

Ναί, ο λοχαγός... Είναι περαστικός από την Άθινα. Υπηρετεί στη Θεσσαλονίκη. Έχει

έρθει με άδεια για δεκαπέντε ή μέρες εδώ.

Ο τόνος της φωνής της Πόπης έδειχνε πως της είχε κινήσει το ενδιαφέρον ο καβαλλιέρος της. Κι' ήταν φυσικό, επειδή ήταν ο μόνος που είχε σκεφθή να τη χορεύει.

Άρχισε να χορεύη με την Πόπη ο Τέλης, τα μάτια του όμως ζητούσαν τη Ρίτσα. Παρακολούθουσε κάθε της κίνηση. Κι' όσο και να ήθελε να μη το καταλάβη, όσο και να προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του πως ήταν φαντασία του, έβλεπε φανερά, πως ο νεαρός φοιτητής φλερτάριζε άγρια την αγαπημένη του. Κι' όχι μόνο αυτό. Ήταν φανερό ακόμα, πως κι' η Ρίτσα εύρισκε ευχαρίστηση στα άστεια του, ίσως και στα έρωτικά του λόγια — γιατί όχι; Κάθε τόσο κοκκινίζει, κάθε τόσο γελούσε και πότε-πότε τούρριχνε μιά ματιά άθελα προκλητική, με τα μπριμπιλώτα παιχνιδιάρικα μάτια της.

Ούτε ήξερε πως χόρευε ο Τέλης. Άφου η Πόπη, που κάθε άλλο παρά καλή χορεύτρια ήταν, τον κούταζε πότε-πότε άπορημένη, πούχανε τα βήματά του κι' έλπιζε να τον βοηθήσει.

Ο Τέλης όμως δε φάνηκε να το παρατηρή. Την ίδια στιγμή άρχισε η μουσική, κι' ο Μίμης Γεωργόπουλος ήλθε τρεχάτος να τη σηκώσει.

Κρίμα! Σούκανα χαλάστρες! είπες ο Τέλης ευγενικά.

ναί τύπος αλλοιώτικος από τις αδελφές της. Της άρέσει το γλέντι κι' η ζωή. Άσφαλώς δε μείνει άσυγκίνητη κι' όταν τη φλερτάρουν... Πρέπει να μ' αγαπήσει πολύ για να μού μείνη πιστή».

ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ

Το παράκαλες, το ξέρεις; «Αν και είχε όρπισή στον εαυτό του να μη δείξη πως ζηλεύει, δε βάσταξε ο Τέλης. Ο Μίμης έτρεχε και σήκωνε τη Ρίτσα, προλάβαινε πάντα. Κι' εκείνη δεν έκανε προσπάθεια να τον άποφύγη. «Ωστόσο, στο τέλος, ο Τέλης έχασε την υπομονή του.

Τον κούταζε με άπορία: — Ζηλεύεις;

— Ίσως...

Τού χείδεψε γαλφίκα το χέρι: — Γιατί, αγαπημένε μου; Δεν ξέρεις πως έσένα αγαπώ;

— Τότε γιατί χορεύεις συνέχεια μ' εκείνον;

πας, θα σε πιστέψω! της είπε με συγκίνηση.

— Τώρα θέλεις πάλι να τα άκουσής;... είπε εκείνη παιχιδιάρικα.

Κι' έγειρε απάνω του, άδισα φορώντας για τα μάτια του κόσμου. Και κλεφτά, γρήγορα, ζήτησε τα χείλη του.

— Μας βλέπουν! της ψιθύρισε εκείνος, τρομαγμένος.

Τόν φίλησε η Ρίτσα, γελαστή.

— Δε με νοιάζει... Τώρα, όμως, με πιστεύεις;... Τώρα κατάλαβες πώς σ' αγαπώ;...

— Ναι, αγάπη μου...

— Αφρό με, λοιπόν, να διασκεδάσω χωρίς ζηλίες;...

— Ναι, γλυκεριά μου, της αποκρίθηκε, ευτυχισμένος.

Κι' όλο το υπόλοιπο βράδυ, κατάνεγε να μη χάσει την εύθυμία του κι' αυτός, και να μη γίνεται δυστυχισμένος, κάθε φορά, πούδλεπε το Μίμη Γεωργόπουλο να τη χορεύει ξανά και ξανά...

Τόν μελετούσε μόνο, τόν κυττάζε μ' ενδιαφέρον, όπως δεν είχε κυττάξει ποτέ τον άλλον άντρα...

Θα ήταν κοντά στα είκοσιπέντε ο Μίμης Γεωργόπουλος. Μέτριος στο ανάστημα, παχουλός, ροδωμάγουλος, με καστανά κυματιστά μαλλιά. Το σύνολό του έδειχνε ένα χαϊδευμένο πλουσιόπαιδο. Τα μάτια του, καστανά, γελούσαν εύκολα, τα χείλη του, πολύ κόκκινα, υγρά, έδιναν την εντύπωση πως ήταν συνηθισμένος στο καλό φαγητό και στη χαρά.

Όλη του η φυσιογνωμία είχε κάτι να σου χρησιμεύσουν αυτά τα λεφτά... "Αν τόν ξαναδής ποτέ..."

— Θα τόν δω αύριο... αποκρίθηκε η κοπέλλα, ντροπαλά.

— Τότε να τού πής, ότι έχεις κάτι λίγα στην Τράπεζα. Να τού το πής, Πόπη μου.

— Πάντως, δε μου φάνηκε άπογοητευμένος, όταν τού είπα, ότι είμαι άπροικη. "Ισα-ίσα, σά να ευχαριστήθηκες..."

— Τότε θα είναι τύπος παράξενος...

— Ποιός τόν ξέρει;... Είναι τριαντατεσσάρων χρόνων...

— Τόσο γέρος; φώναξε, με άβελη απογοήτευση η Ρίτσα.

— Σάπια με τις κουταμάρες εσύ, της έκανε την παρατήρηση ο πατέρας. "Ετσι πρέπει να είναι ο άντρας..."

— Μα την περνάει ένδεκα χρόνια την Πόπη...

— Περίφημα! Νομίζεις, ότι σωστοί γάμοι είναι...σάν αυτό που λες εσύ... με το νεαρό σου, που δεν έχει δουλειά, που δεν έχει τίποτα σίγουρο;...

— Έμένα δε με νοιάζει, που

πίθαινο... αποκρίθηκε η κοπέλλα.

Και δε συνέχισε, επειδή ντροπαλότεν τόν Τέλη.

Στο σπίτι της όμως άφησε τη χαρά της να ξεσπάσει:

— Μούκανε σχεδόν πρότασι γάμου... είπε, με φωνή δονούμενη από ευτυχία. Με ρώτησε τις ιδέες μου και επέμενε να με ρωτάει αν θα μπορούσα να ζω μακριά από την Αθήνα.

Η Ντίνα, η μητέρα, γούρλωσε τα μάτια της και τα χείλη της σιγοτρεμαν από τη συγκίνηση. Η Μαρία έκανε γρήγορες, κοφτές ερωτήσεις:

— Τι σου είπε ακριβώς;

— Με χόρεψε συνέχεια, δε χόρεψα μ' άλλο καθολιέρο. Και κάθε φορά μου μιλούσε και πιο θερμά. Μου ζήτησε τη διεύθυνσή μου, με ρώτησε για την οικογένειά μας... Ακόμα με ρώτησε και για την προίκα μου...

— Έτσι; έκανε η Μαρία κοφτά. Τότε γράψέ τον, Πόπη.

— Αφού σε ρώτησε για την προίκα σου...

— Τι τού είπες; ρώτησε η Ντίνα.

— Πώς δεν έχω δεκάρα. Τι άλλο ήθελες να τού πώ;

— Γιατί; είπε η μάνα, στενοχωρημένη. "Έχεις, Πόπη μου."

— Τι έχω; Δεν έχω δεκάρα...

— Μα τα κέρδη σου; Σε βλέπω στο ταμειυτήριο, σ' όνομά σου...

— Μαμά! έκανε η Πόπη, με παράπονο. Γιατί τόν κάνεις αυτό; Δε σου έχω πη, ότι δε θέλω;

— Νά, όμως τώρα, που μπορεί να σου χρησιμεύσουν αυτά τα λεφτά...

— Αν τόν ξαναδής ποτέ...

— Θα τόν δω αύριο... αποκρίθηκε η κοπέλλα, ντροπαλά.

— Τότε να τού πής, ότι έχεις κάτι λίγα στην Τράπεζα. Να τού το πής, Πόπη μου.

— Πάντως, δε μου φάνηκε άπογοητευμένος, όταν τού είπα, ότι είμαι άπροικη. "Ισα-ίσα, σά να ευχαριστήθηκες..."

— Τότε θα είναι τύπος παράξενος...

— Ποιός τόν ξέρει;... Είναι τριαντατεσσάρων χρόνων...

— Τόσο γέρος; φώναξε, με άβελη απογοήτευση η Ρίτσα.

— Σάπια με τις κουταμάρες εσύ, της έκανε την παρατήρηση ο πατέρας. "Ετσι πρέπει να είναι ο άντρας..."

— Μα την περνάει ένδεκα χρόνια την Πόπη...

— Περίφημα! Νομίζεις, ότι σωστοί γάμοι είναι...σάν αυτό που λες εσύ... με το νεαρό σου, που δεν έχει δουλειά, που δεν έχει τίποτα σίγουρο;...

— Έμένα δε με νοιάζει, που

είναι μεγάλος... είπε η Πόπη.

Δηλαδή, θα τ' αποφασίσει, αν έλθει και σε ζήτηση; ρώτησε η Μαρία γρήγορα.

— Αναστέναξε η Πόπη:

— Όχι. Πώς μπορώ να σάς άφίσω;...

Τότε της ρίχτηκε όλη η οικογένεια:

Είσαι πρελλή... "Αν είναι καλός..."

— Θα μάθουμε ποιός είναι, είπε σοβαρά ο Δημήτρης Χιώτης, ο πατέρας. Θα μάθουμε ποιός είναι, κι' αν είναι πραγματικά ένας άντρας καλός, ήθικός, τίμιος, με καλό όνομα στην κοινωνία, τότε να κάνεις το σταυρό σου, Πόπη, παιδί μου!

— Μα δε θέλω να σάς άφίσω...

— Αυτό να μην τ' ξαναπής, φώναξε η Μαρία. Πόπη, αδελφούλα μου, ξέρεις πόσο βάθλα να σ' έχουμε πάντα κοντά μας.

— Άλλα βλέπεις, ότι οι γάμοι είναι δύσκολοι. Είμαστε τρία θηλυκά... Τι να γίνει;... Κάθε μία με την τύχη της...

— Εγώ, νά, βλέπεις, βοτανίζομαι τόσα χρόνια, για να βρής ή ώρα να μπορέσουμε να παντρευτούμε...

— Λέμε για τόν Πάσχα, κι' ακόμα τρομάζουμε μήπως δεν τα καταφέρουμε...

— Μήπως έχουμε πολλές έλλειψεις ακόμα...

— Κι' εσείς να κάνετε το σταυρό σας και να παντρευτήτε, είπε η Ντίνα. "Ακριβώς, επειδή είσαστε τρεις, επειδή είσαστε άπροικες, δεν πρέπει να τα πολυζυγίσετε τα πράγματα..."

— Φτάνει να μάθουμε, ότι είναι ένα τίμιο και ήθικό παιδί! επέμενε ο πατέρας.

ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΗΣ ΠΟΠΗΣ

Αύριο άραβωνιάζεται η Πόπη!

Τα είπε τα νέα η Ρίτσα, μετά τρεις ημέρες. "Η φωνή της άκουγόταν βραχνή από τη συγκίνηση."

Επειτα τα διηγήθηκε όλα τού Τέλη:

— "Ήλθε και τη ζήτησε. Με έδωσε τούς τύπους και κανόνες. Φαίνεται περίφημος! Έφερε μια ανθοδέσμη όνεια, να χάσεις τού νου σου... Το μπαμπά τόν κατέκτησε με τόν πρώτο. Είναι κάπως μονοκόμματος άνθρωπος, αλλά πολύ ειλικρινής. Είπε, ότι έριξε τα μάτια του στην Πόπη, επειδή δεν είναι σάν όλες τις κοπέλλες, μία πεταχτή πεταλούδα. Τού άρεσαν οι μετρημένοι τύποι, οι παχουλές γυναίκες... Τού άρεσε ο τύπος τού παλιού καρού... όπως είναι η Πόπη. Έτσι είπε."

— Κι' η δουλειά της; ρώτησε ο Τέλης.

— Ούτε θέλει ν' άκούση για δουλειά. Της είπε, ότι θα ράβει τα δικά της, αποκλειστικά τα δικά της. Ούτε στην αδελφή του δε θα της επιτρέψει να πάη να ράβει.

Τό ξέρει πώς είναι μεδίστρα; ρώτησε ο Τέλης.

— Άμέ! Τό πρώτο, που τού είπα, για να μη νομίζη πως είναι καμιά μεγαλοσύνη! Τού είπα, ότι πάει και ράβει στα σπίντια. Μάλιστα έτυχε να γνωρίζη και μία πελατίσά της...

— Ασφαλώς θα είναι καλός για νάχη αυτές τις ιδέες, είπε ο Τέλης.

Χοροπήδησε στη γέση τού δρόμου η Ρίτσα:

— Είμαι ευτυχισμένη. Τέλη μου! Νά σου πώ, δεν τόν περίμενα για τήν Πόπη. Φοβόμουν πάντα μη μείνη στο ράφι...

— Γιατί θάμνε στο ράφι; Έξέρω κι' εγώ... Δεν περιποιόταν τόν εαυτό της, δεν έδινε σημασία στην εμφάνισή της... δε φρόντιζε ν' άρέση...

— Βλέπεις, ότι γίνονται και θαύματα, λοιπόν; της είπε, χαρούμενος για τη χαρά της.

— Κρεμάστηκε στο μπράτσο του, χαδιάρικα, τρυφερά:

— "Ετσι, θα γίνει και για μάς, ε, αγαπημένο μου; Θα γίνει τού θαύμα να βρής σύντομα μία καλή θέσι, ν' αναγγέλλουμε κι' εμείς τούς άρραβώνες μας..."

— Ναι, αγάπη μου!

— Δε βλέπω την ώρα να τόν διαλαλήσω πως είμαστε άραβωνισμένοι... Νά, χθές, μου έρχόταν στη γλώσσα να τόν πώ, όταν άρχισε τις σαχαμαρές ο Μίμης...

— "Η καρδιά τού Τέλη σά νόκανε μία βουτιά!"

— Τι σαχαμαρές;... Δε μου είπες...

— "Άσε... Δεν αξίζει τόν κόπο..."

— "Όχι, θέλω να τού πής..."

— "Θα θυμάσθης..."

— "Όχι, γλυκεριά μου! Όταν ξέρω πως μ' αγαπάς, δε θυμώνω..."

— Νά... Μούλεγε πως τόν τρέλλαν... πως θέλει να με ξαναδής... πώς...

— Σταμάτησε, κόμπιασε.

— Πώς;... ρώτησε ο Τέλης, προσπαθώντας να κρύψη τὰ νεύρα του.

— Πώς περιμένει να τού δρίσω μία μέρα να με πάη περίπατο με τήν κόρσα του.

— Νά τού όρισης, τί κάβησαι;... φώναξε μ' έξαψη ο νέος.

Τόν κυττάζε η Ρίτσα, λυπημένη.

— Βλέπεις; Τό ξέρω πως θα θυμάσθης...

— Δε θυμάσαι! της φώναξε έξω φρενών.

Τρίφτηκε απάνω του:

— Τέλη μου... στα λέω, έπειδη με ρώτησες. Άλλοιώς, τó ξέρεις, πως δε δίνω σημασία...

— Έδωσες τόση σημασία, ώστε θεωρήσες καλό να τού πής όλα αυτά...

Τα γαλανά της μάτια απρόφικαν απάνω του, με παράπονο:

— Τώρα είσαι άδίκος και θα θυμάσω εγώ. Στο είπα, ότι δεν ήθελα να σου επαναλάβω τις κουταμάρες σου... Έσύ όμως με πείσες και τώρα θυμάνεις κιόλας.

Τα λόγια της τόν ντροπίασαν.

Κατάλαβε πως είχε άδικο, αλλά ένοιωσε συγχρόνως πως δεν ήταν καλός τών νεύρων του. Ένοιωσε μέσα του ένα τρομερό ένστικτο, λες και υπήρχε γύρω του κάποιος άόρατος κίνδυνος. Ωστόσο, προσπάθησε να χαμογελάσει:

— Άγαπάς, δεν πρέπει να θυμώνεις εσύ. Πρέπει να καταλάβης πως σ' αγαπώ τόσο, που δε θάθελα να σε χάσω...

— Γιατί θα με χάσεις; Δεν ξέρω... Μ' αγαπάς όσο πριν;...

— Μ' αγαπάς πάντα πολύ;...

— Κρεμάστηκε στο μπράτσο του: Κρεμάστηκε στο μπράτσο του:

— Σ' αγαπώ τόσο, που θέλω να γίνω γυναίκα σου... Τι άλλο θέλεις να σου πώ;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

— Άπο άλλο θέλεις να γίνω αυτό;...

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΠΙΠΙΛΑ

Στο Λονδίνο υπάρχει μία σκυλίτσα. Η Τζούντι, που δεν μπορεί να κοιμηθ, αν δεν κρατάει στο στόμα της μία πιπίλα σάν αυτές που δίνουν στα μωρά. Η Τζούντι, που είναι δυο χρόνων, μεγάλωσε με μπιμπερόν και από τότε η κυρία της την έκανε να συνηθίσει την πιπίλα, μάταια δε προσπάθησε αργότερα να της κόψει την κακή συνήθεια. Χωρίς την πιπίλα της η Τζούντι μπορεί να μείνη νύχτες ολόκληρες άπνη. Και η ιδιοτροπία της αυτή στοιχίζει στην κυρία της μία καινούργια πιπίλα κάθε δυο εβδομάδες.

άξισι που μπορεί νάχω. Φαντάσου, ότι οι άδελφές μου καλοπαινεύονται. Τίποτα από μεγάλες, φυσικά... Δεν παίρνουν έσοφλιστές. Άλλα παίρνουν άντρες, που στέκουν με αξιοπρέπεια στην κοινωνία. Ο Παύλος Βαργάς, της Μαρίας, είναι υπάλληλος τού υπουργείου, με καλή σειρά. Μία μέρα, θα φτάσει ψηλά, όπως δήποτε. Της Πόπης είναι αξιοματικός, κι' αυτός με περιφημία σείρας, όπως πληροφορήθηκε ο πατέρας. Δε μπορώ, λοιπόν, εγώ να παρουσιαστώ παρακατιανή.

— Φυσικά! ψιθύρισε ο Τέλης. "Η καρδιά του όμως βούλιαζε. Την άλλη στιγμή, η Ρίτσα πήρε πάλι το εύθυμο ύφος της:

— "Εμείς θα γίνουμε πιο ευτυχισμένοι απ' όλους! φώναξε χαρούμενη. Θα τόν δής, Τέλη μου. Είμαι αισιόδοξη. Θα βρής, την καλή δουλειά κι' εσύ... Κι' αν πετύχεις μία καλή δουλειά... τότε ίσως να κατορθώσεις να σπουδάσεις κιόλας. Ξέρεις, θα σε βοηθήσω κι' εγώ... Ό,τι θέλεις, θα σου κάνω. Φαντάσου να γίνεις αρχιτέκτονα καμιά μέρα... Ξέρεις, ένας καλός αρχιτέκτονας, κερδίζει πολλά... Μόνο που τόν σκέπτομαι, πηδάει η καρδιά μου από τη χαρά. "Ε, τι λες. Είναι άκατορθωτο να γίνουν όλα αυτά; Τα μάτια της άστραφταν από προσδοκία. Κι' αυτές λυπήθηκε να τὰ κάνει να χάσουν τη λάμψη τους.

— "Όλα θα γίνουν αν μ' αγαπάς! της είπε σιγανά. Φτάνει να μη κουραστή η αγάπη σου.

ΤΟ ΠΛΑΝΕΡΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

— Ντίμη! Αυτή τη Δευτέρα θάρθω πάλι στο Ζαφείρι.

Τα κιτρινωπά γυαλιστερά μάτια τού Ντίμη Τέγκα άστραψαν πονηρά:

— Θάρθης να παίξεις πάλι; Πώς τόπαθες;

— Θα δοκιμάσω πάλι την τύχη μου. Πρέπει να κερδίσω όμως. Αν δεν κερδίσω, θα σκοτωθώ!

— Άσε τὰ μεγάλα λόγια! Νάρθης με αισιόδοξία και να πής, ότι πρέπει να κερδίσεις. Και τότε θα δής, ότι η τύχη δε θα σου κάνει νάζια.

— Έσύ πηγαίνεις τακτικά;...

— Περίπου μία φορά τήν εβδομάδα.

— Χάσεις ή κερδίζεις;

— Τότε που χάσαμε, ήταν κάτι το φοβερό. Συνέχεια χάσιμο.

Τώρα τελευταία όμως συγκινήθηκε η τύχη φαίνεται με την επιμονή μου, κι' άρχισε πάλι να χαμόγελα. Προχθές κέρδισα ένα τροκοσάρι!

— Θάρθω, λοιπόν, μαζί σου τη Δευτέρα.

— Έλα μ' αισιοδοξία! είπε πάλι ο Ντίμης.

— "Ηταν τόν πείσμα του, που άναγκαζε την τύχη να τού χαμογελάσει πάλι; Δε θάρθε να πη ο Τέλης. "Όταν έφυγε εκείνη τη Δευτέρα τα μεσάνυχτα από το σπίτι τού Ζαφείρι, είχε στην τσέπη του ένα πεντακοσάριο κέρδος. Τού φαινόταν πως όνειρευεται. Αντίθετα, ο Ντίμης είχε χάσει αρκετά, κι' ήταν όλο νεύρα.

— Μούφερε άτυχία.

— Κέρδισα, κέρδισα! Έλεγε και ξαναλέγε ο Τέλης, σά να μονολογούσε. Κέρδισα, Ντίμη... Θα της κάνω δώρο. Πρέπει να της κάνω ένα τρανταχτό δώρο. Γιατί, αλλιώς, τι χάνω. Καταλαβαίνω πως άρχίζει τώρα τις συγκρίσεις με τούς γαμπρούς της. Τη χάνω... Θα πάω μόλις ξημερώσει και θα τής αγοράσω ένα ωραίο φουστάνι... ή, καλύτερα, θα πάμε μαζί να τόν διαλέξω... Ντίμη, νομίζω πως όνειρεύομαι!

— Καλά ντε! είπε ο Ντίμης, νευρισμένος. Κερδίσες, τó ξέρω με... Πάρε ένα μεγάφωνο και διαλάλησε τούς δρόμους, τώρα τα μεσάνυχτα. Ν' άνοιξουν οι άνθρωποι τὰ παράθυρά τους να σε συγχαρούν!

— Κοροϊδεύεις, αλλά δε μπορείς να καταλάβεις τί σημασία έχει για μένα. Ένα πεντακοσάριο, που μπορώ να τόν διαλέξω όπως θέλω.

— Δεν τόν δίνεις της γιαγιάς σου; πρότεινε μισοσοβάρ, μισοειρωνικά ο Ντίμης. Αυτό είναι το σωστό... Όχι που δέχεται να δουλεύη για σένα...

Τόν πρόσπεσε τού Τέλη σκυταλίσια:

— Ναι, αυτό είναι το σωστό, είπε σοβαρά. Τό ξέρω. Ντίμη. Τό σωστό θα ήταν να τόν δώσω

στην έρμη τη γερόντισσα, που με τó χέρι της πονεμένο, άρχισε κιόλας να δουλεύη λιγάκι...

Νά τόν δώσω της άδερφούλας μου, που λυώνει με τὰ νυχτέρια και με τó πλέξιμο.

— Τί κάθεται, λοιπόν; είπε ο Ντίμης, με τó ίδιο αμφίβολο ύφος.

— Πρέπει να κάνω δώρο της Ρίτσας. Δε μπορώ... Άς με συγχωρήσει ο Θεός.

— Πιστεύεις πως ο Θεός συγχωρεί τούς εγωιστές;

— Έμένα πρέπει να με συγχωρήσει. Φαντάσου, πρώτη φορά μούτυχε ένα τέτοιο ποσό στα χέρια μου, που να μην έχω υποχρέωση να τόν δώσω... Όχι, δε θα τόν δώσω... Άς φαντασθώ, ότι έχασα... τούλάχιστον, ότι δεν κέρδισα... Πάντως, δεν τὰ υπολόγισα αυτά τα λεφτά...

— Έλεγε, έλεγε ο Τέλης, προσπαθώντας να βρή μία δικαιολογία απέναντι τού εαυτού του:

— Τη λυπάμαι και τη γιαγιά και τήν αδελφή μου... αλλά δεν τούς άφαιρώ τίποτα από τó νόμιμο... Αυτό ήταν ένα δώρο Θεού για μένα... ένα δώρο Θεού!

— Ένα δώρο της θεάς Άφροδίτης! κάγχασε ο Ντίμης.

ΤΑ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑ

Είχαν πάει μαζί στα μαγαζιά. Η Ρίτσα φαινόταν σά μεθυμένη από τήν χαρά της. Ακόμα δεν τόν πίστευε.

— Άλήθεια, μπορώ να διαλέξω όποιο ύφασμα θέλω; τόν ρωτούσε και τόν ξαναρωτούσε.

— Μπορείς να διαλέξεις ό,τι θέλεις. Διαθέτω πεντακόσιες ες...

— Μα πού τις ηύρες; Δε θα τις στερήθης;

— Σού είπα... Έκανα υπερωρίες και τις μάζεψα. Κύττα μ' αγοράστης ένα ύφασμα να σ' άρέσει.

Γύρισαν σε πολλά καταστήματα, ώσπου, στο τέλος, κατέληξε η κοπέλλα σ' ένα ωραίο τριανταφυλλί άραχνοφύατο ύφασμα.

— Αυτό! Θα μού τόν ράβη η Πόπη και θα τόν φορέσω στους γάμους... Τό

ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ της ζωής

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ

(ΠΡΟΣΩΠΑ: Ο κύριος και η κυρία ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ, η κόρη τους ΑΛΙΚΗ, ΠΩΛ ΕΡΒΙΕ, νέος φτωχός).

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ (μιλάει με τη γυναίκα του): Δεν ξέρεις αγαπητή μου πόσο στενωχωρούμαι με το ζήτημα του γάμου της Αλίκης μας!

Η κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Άμ' εγώ; Με απασχολεί τρομερά το ζήτημα αυτό. Μια κοπέλλα με λίγη προίκα παντρεύεται και πετυχαίνει στην εκλογή της τις περισσότερες φορές. Μα μια ώραία νέα, σαν την Αλίκη μας, με χίλιες λίρες προίκα, διατρέχει ένα σωρό κινδύνους. Πλήθος θαυμαστών την περιτριγυρίζουν καθημερινώς. Ο Θεός να βάλει το χέρι του!

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Ναί, ο Θεός να βάλει το χέρι του. Ωστόσο δε μπορώ να εξηγήσω και τη στάση της Αλίκης. Είναι 22 χρόνων, την τριγυρίζουν τόσο νέοι, κι όμως δε δείχνει προτίμηση για κανένα. Τόσο νέοι ζητάνε το χέρι της κι όμως αυτή δε συγκινηθεί. Τόσο, λοιπόν, την τρομάζει ο γάμος!

Η κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Τι κρίμα! Οι περισσότερες φίλενάδες της έχουν παντρευτεί πια.

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Αυτό είναι αλήθεια. Μα δεν πρέπει κι εμείς να καθίσουμε με σταυρωμένα τα χέρια. Πρέπει να μιλήσουμε με την Αλίκη. Να της ζητήσουμε να μάς πει τι σκεπτείται για το ζήτημα του γάμου.

(Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει δροσερή, πρόσχαρη, κομψότατα ντυμένη η Αλίκη).

ΑΛΙΚΗ: Μπαμπά! Μαμά! Καλέ το τί κάνετε εδώ; Τι κατσούφικο ύφος έιν' αυτό;

Η κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Μιλούσαμε για σένα, κόρη μου.

ΑΛΙΚΗ: Για μένα;

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Ναί, Αλίκη, μιλούσαμε για το μέλλον σου. Η στάση σου, παιδί μου, είναι ανεξήγητη. Τα χρόνια περνούν. Τι περιμένεις, τέλος πάντων; Αποφασίσες να μείνεις στο ράφι;

ΑΛΙΚΗ: Κουνήσου απ' τη θέση σου, μπαμπά! Τι λόγια είναι αυτά που λές;

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Τότε τι λόγο έχουν οι διαρκείς ανησυχίες σου;

ΑΛΙΚΗ: Λοιπόν, αγαπητοί μου γονείς, θέλετε να σας μιλήσω ειλικρινά; Οι υποψήφιοι γαμπροί που παρουσιάστηκαν ως σήμερα, δε μου άρεσαν.

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Όχι δά! Τα παραλές, κόρη μου. Ανάμεσα στους νέους που σε ζητάνε είναι και μερικοί εξαιρετικοί.

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Ο κ. Φρενίε, παραδείγματος χάριν, ο γυιός του φίλου μας τραπέζιου.

ΑΛΙΚΗ: Μπαμπά, μου ζητήσατε να σας μιλήσω ειλικρινά. Λοιπόν ο κ. Φρενίε δε μου άρεσε. Μου φαίνεται πως δε θα μπορούσα να τ' αγαπήσω ποτέ.

Η κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Κι' ο κ. Φρενιόν;

ΑΛΙΚΗ: Αύτος ο γλυκανάλατος!

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Κι' ο κ. Σαρντόν;

ΑΛΙΚΗ: Ούφ, αυτός ο ξεκαρφωτός!

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: 'Επί τέλους πώς πρέπει να είναι πλάσιμος εκείνος που θα καταδεχτεί ν' αγαπήσει;

ΑΛΙΚΗ: Σάν τον κ. Πώλ 'Ερβιέ.

Ο κ. και η κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Θεέ μου!...

ΑΛΙΚΗ (παραγμένη): Γιατί... Τι συμβαίνει;

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Θα παντρευτείς ένα φτωχό που ζη μονάχα με το μισό του;

ΑΛΙΚΗ: Μά, μπαμπά, τί σημασία έχει αυτό; Χρήματα έχω εγώ αρκετά και για τους δύο μας. 'Εξ άλλου, είναι καλός, πονετικός, ευγενικός. Ξεχωρίζει απ' τους άλλους, τους γλυκανάλατους!...

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Κόρη μου, νομίζεις πως η ζωή είναι μυθιστόρημα και δε σκέφτηκες ποτέ μήπως ο κ. 'Ερβιέ δεν αγαπάει εμένα, αλλά τις ώρες σου λυρίτσες...

ΑΛΙΚΗ: Ο Πώλ... Ο κ. 'Ερβιέ. Ποτέ!...

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ (σκέπτεται για λίγο. Κι' έπειτα λέει): Άκουσε, Αλίκη: Ξέρω πως είσαι πεισματάρη και δεν αλλάζεις γνώμη. Αγαπάς τον κ. Πώλ 'Ερβιέ. Πολύ καλά. Πριν δώσουμε όμως τη συγκατάθεσή μας κι εγώ κι η μαμά σου, θα δεχθής να κάνουμε ένα αδωό πείραμα!

ΑΛΙΚΗ: Δηλαδή;

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Λες ότι ο κ. 'Ερβιέ αγαπάει εμένα κι όχι την προίκα σου. Προτείνω, λοιπόν, να τον δοκιμάσουμε: Θα διαβάσουμε πως χρεωκόπησα. Αν ο κ. 'Ερβιέ σ' αγαπάει αληθινά, θα σε συμπαθήσει περισσότερο.

Αν κληθεί την προίκα σου, τότε θα εξετασθεί και η αγάπη του και θ' αποκαλυφθεί ότι είναι ένας προκομμένος. Έτσι θα σε σώσουμε από ένα άτυχο γάμο. Συμφωνείς!...

ΑΛΙΚΗ: Συμφωνώ, μπαμπά, συμφωνώ!...

(Ύστερ' από τρεις ημέρες, στο χορό της κυρίας Γκρασέ. Οι αθώους γεμάτες έκλεκτο κόσμο. Ο κ. και η κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ σιμώ.

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Ναί, Αλίκη, μόλις έφτασαν με την Αλίκη, που λάμπει από ομορφιά μέσα στη ροή, πάλι τουαλέτα της. Ο κ. και η κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ κάθονται παράμερα).

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ (στη γυναίκα του): Θεέ μου, τί είναι ο κόσμος! 'Η είδηση της χρεωκοπίας έσκασε σαν βόμβα! Άνθρωποι που ως προχτές με γλυκοχαίρετοσαν, τώρα κάνουν πως χαιρετούσαν, 'Ορατο το κόλπο! 'Ετσι θα ξεκαθαρίσουμε τους φίλους που πραγματικά μας αγαπούν. Κι' ακόμη θα ξεκαριδιώσουν ποιος ποιος είναι άξιος να γίνη σύζυγος της κόρης μας.

Η κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Τους αχρείους!

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Μα τί λές; Με ποιους τάχεις;

Η κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Με τους χτεσινούς θαυμαστές της Αλίκης. Για κύτταξ. 'Η κόρη μας κηρύττει από ομορφιά και καλότητας δεν τη ζητάνε να τη χορεύει!...

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: 'Ετσι είπαι. 'Όταν ξεπέσεις γίνεσαι φεινός. 'Όταν είσαι φεινός δε σε προσοφεί. 'Α, τους αχρείους!...

Η κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ (τόν σέχει): 'Η κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ (τόν σκουντάει απότομα): Νά τος!

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Ποιός;

Η κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Ο Πώλ 'Ερβιέ. Μόλις μπήκε. Είχα παρακαλέσει την κ. Γκρασέ να τον προσκαλέσει. Κύτταξ. Πλησιάζει την Αλίκη!...

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: 'Ετσι είπαι. 'Όταν ξεπέσεις γίνεσαι φεινός. 'Όταν είσαι φεινός δε σε προσοφεί. 'Α, τους αχρείους!...

Η κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ (τόν σέχει): 'Η κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ (τόν σκουντάει απότομα): Νά τος!

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Ποιός;

Η κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Ο Πώλ 'Ερβιέ. Μόλις μπήκε. Είχα παρακαλέσει την κ. Γκρασέ να τον προσκαλέσει. Κύτταξ. Πλησιάζει την Αλίκη!...

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: 'Ετσι είπαι. 'Όταν ξεπέσεις γίνεσαι φεινός. 'Όταν είσαι φεινός δε σε προσοφεί. 'Α, τους αχρείους!...

Η κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ (τόν σέχει): 'Η κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ (τόν σκουντάει απότομα): Νά τος!

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Ποιός;

Η κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Ο Πώλ 'Ερβιέ. Μόλις μπήκε. Είχα παρακαλέσει την κ. Γκρασέ να τον προσκαλέσει. Κύτταξ. Πλησιάζει την Αλίκη!...

Ντυκαστέλ; ΑΛΙΚΗ (άναστενάζοντας): Εύχαριστώ, κύριε Πώλ, δεν έχω κέφι απόψε. Απορώ μάλιστα γιατί μ' έφερε εδώ ο μπαμπάς! Ίσως για να δεχάσω... Μα η λύπη μου είναι τόσο μεγάλη! Είμαι πολύ δυστυχισμένη! Θα μάθετε τί συνέβη στον πατέρα μου!...

ΠΩΛ: Ναί, τόμαθα χτές και δεν ξέρετε πόσο χάρηκα!... ΑΛΙΚΗ (δυστυχισμένη): Πώς μιλάτε έτσι, κύριε 'Ερβιέ; Τα λόγια σας είναι σκληρά. Χάρηκατε γιατί ο μπαμπάς μου έχασε τα χρήματά του;

ΠΩΛ: Μή 'ε παραγγής, Αλίκη, για την ειλικρίνιά μου. Ναί, χάρηκα πολύ. Γιατί τώρα... τώρα μπορώ να ζητήσω ελεύθερα το χέρι σου. Τώρα μπορώ να ελπίζω ότι θα δεχθής να γίνης γυναίκα μου. 'Ως προχθές διατάζα. Με τρόμαζε ο πλούτος σας, η προίκα σου. Ένω τώρα...

ΑΛΙΚΗ (συγκινημένη): Ένω τώρα που είμαι φτωχή, ξεκαλούσε θείς να μ' αγαπάς; ΠΩΛ: Κι' ο μεγαλύτερος πόθος μου είναι να γίνης γυναίκα μου. Τα χρήματα που κερδίζω αρκούν για να ζήσουμε άνετα. Σε λατρεύω, Αλίκη. Μή μου πεις όχι. Τώρα πια δε μας χωρίζει ο πλούτος σου. Πές μου πως μ' αγαπάς!

ΑΛΙΚΗ: Κι' εγώ σ' αγαπώ, Πώλ! ΠΩΛ (έξολλος από χαρά): Θεέ μου, τί ευτυχία! Δέχεσαι; ΑΛΙΚΗ: Ναί, αγαπημένο μου. (Ο Πάυλος σκύβει και της φιλάει τα χέρια).

ΠΩΛ: Αγαπημένη μου Αλίκη, είμαι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Ευχαριστώ το Θεό για τη χρεωκοπία του πατέρα σου. Ναί, ναί, μη με παρεξηγήσης. Δεν είμαστε πλούσιοι, αλλά τρισευτυχισμένοι και συγχρόνως πλούσιοι!...

ΠΩΛ (που δεν κατάλαβε τη σημασία της τελευταίας λέξεως): Πλούσιοι σ' αγαπά. Λατρεύη μου, δε με χωράει ο τόπος... (Την παρασύρει στο χορό γεμάτος χαρά).

(Την άλλη μέρα το απόγευμα στο σπίτι του κ. Ντυκαστέλ, ο Πώλ 'Ερβιέ ζητάει από τους γονείς της το χέρι της κόρης τους. Ο κ. Ντυκαστέλ προσποιείται τον λυπημένο).

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Το σκεφθήκατε καλά αυτό κ. 'Ερβιέ; Πως θα ζήσετε μ' ένα μισό; Η Αλίκη μου είναι φτωχή!

ΠΩΛ: Την αγαπώ και μ' αγαπά. Αυτό μάς φτάνει. Θα εργαστώ, θα κερδίσω, θα κάνω το πόν για να γίνη η Αλίκη μου ευτυχισμένη. Αγαπημένον πρελά κ. Ντυκαστέλ! Τι να τα κάνουμε τα πολλά χρήματα;

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Σας σέχω χαίρω, κύριε 'Ερβιέ, για τα αισθήματά σας. Αλλά για να είναι πλήρης η ευτυχία του γάμου χρειάζονται, παιδί μου, και τα χρήματα.

ΠΩΛ: Ίσως να είναι έτσι, κύριε Ντυκαστέλ, αλλά αφού δεν υπάρχουν!...

Ο κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Υπάρχουν, παιδί μου. Γιατί απλούστατα δε χρεωκόπησα. Καταφύγαμε στο κόλπο αυτό για την ευτυχία της Αλίκης μας. Θέλαμε να ξεκαριδιώσουμε ποιός από τους νέους που την τριγυρίζαν αγαπούσε αυτήν κι όχι τα χρήματά της. Κερδίσαμε το παιγνίδι και σεις κερδίσατε την Αλίκη. Εύγε, παιδί μου. 'Η Αλίκη είναι δική σου, δική σου και η περιουσία μου! (Φωνάζει δυνατά): Αλίκη... Αλίκη, έλα κόρη μου, να φιλήσω το μνηστήρα σου!

(Μπαίνει η Αλίκη και πέφτει έξαλλη από χαρά στην αγκαλιά του Πάυλου, που είναι ασημένιος από το νέο που έμαθε).

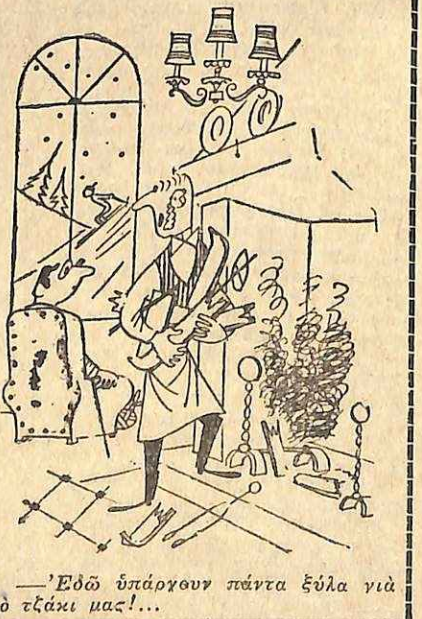
Ο κ. και η κ. ΝΤΥΚΑΣΤΕΛ: Τι ταίριαστο ζευγάρι!... Τι ευτυχία!... Ζήτω η... χρεωκοπία!... ΜΙΣΕΛ ΤΡΙΒΕΛΕΥ.

— Πές μου, Μιχαλάκη, με γελά για τα καινούργια μου παπούτσια!...

— Δεν εξαφανίζεστε καλύτερα εσείς, κύριε, και ν' αφήσετε την κοπέλλα!

— Έδώ υπάρχουν πάντα ξύλα για το τζάκι μας!...

Ένα τραγούδι - Μιά ιστορία

ΚΑΘΕ φορά που τυχαίνει ν' ακούσω αυτό το τραγούδι, δε μπορώ να μη συλλογιστώ ότι είναι αδύνατο να πρόκειται για μια «έμπνευσι της στιγμής», όπως μπορεί να έχη συμβή με πολλά άλλα τραγούδια περισσότερο «αφηρημένα», περισσότερο «άβυσσα». Αυτό το τραγούδι είναι από εκείνα τα «άλλα», από εκείνα που χρειάζονται μια ρίζα για να «φωτρώσουν», κάποιο σπόρο για να γεννηθή στη φαντασία του σιγχορηγού και του συνθέτη την έμπνευσιν, κάποια ιστορία αληθινή για να μεταφραστή σε στίχους και σε μουσική, μια ιστορία αγάπης θλιμένη, σχεδόν τραγική σαν εκείνη που έζησα εγώ...

Απόψε το ραδιόφωνο, μετέδωσε πάλι το ίδιο τραγούδι:

«Μπιάνκα ε' σπλεντέντε θά λά (νόδια) (λευκή και λαμπερή προχωρεί (ή ύψη)) μέντρε ίο νασκόστο τρά λά (φύλα) (ένω εγώ κρουμένος ανάμεσα (στο πλήθος) ντιέτρο σόνα λάκριμα ίντε- (τσιζα)

«ΛΑ ΝΟΒΙΑ»

(πίσω από ένα συγκρατημένο (δάκρυ) βένο μορί μίε λουζιόν...». (βλέπω να πεθαίνουν οι έλ- (πίδες μου).

«'Η κάθε λέξη του, η κάθε νότα του ήσαν να ξεσηκώνουν μέσα μου τις αναστησεις, μ' έκαναν να εναρμόζω πάλι τις φοβερές «έκείνες» στιγμές και για μια φορά ακόμα η καταιγίδα της απελπισίας ξεσπάσε στην ψυχή μου.

«Εγώ και η Ζωή γεννηθήκαμε σ' ένα μακρινό ελληνικό χωριούδακι, χτισμένο στη οίκα ενός βουνού. Γεννηθήκαμε ακριβώς την ίδια μέρα και ίσως αυτό ήτανε ένα σημάδι πως η ζωή ήθελε να ενώσει τους δρόμους μας. Όμως πολλές φορές άλλα είναι τα θελήματα της ζωής κι' άλλα τα θελήματα της μοίρας. Γιατί, αν η ζωή μας έφερε στον κόσμο την ίδια μέρα, το θελημα της μοίρας μας έκανε να γεννηθούμε σε δύο σπιτία που τα χωρίζει μια παλιά θαλάσσια θύρα. Κάποιοι παπούδες μας, δυο τρεις γενιές πριν, είχαν αλληλοσκοτωθή για το σύνορα ενός αμπελιού. Κυριολεκτικά, «για μια σπιθαμή γης».

Αυτή την έχθρα την έμαθα για πρώτη φορά στα έξη μου χρόνια, την ημέρα που ετοιμάστηκα να πάω για πρώτη φορά στο σχολείο. 'Η μάνα μου, μου έδωσε τη σάκκα μου με τα πρώτα μου βιβλία, με φίλησε και ύστερα μου είπε με αυστηρή φωνή:

— Να προσέξεις να γίνης καλός μωθητής και να προσέξεις και κάτι άλλο. Να μη μιλήσης ποτέ στη Ζωή του Καμπούρη (ήταν το πατρικό της οικογένειάς της). Δεν πρέπει να ξεγινάς ότι από τους Καμπούρηδες μας χωρίζει ένα αλμυρό αίμα...

Θυμάμαι πως την κύτταξα με κατάνηξη. Δε μπορούσα να καταλάβω τι ήθελε να πη, μα τα λόγια της κείνης, τό υφος της, έμειναν η πρώτη έντονη και μαζί άσχημη ανάμνησι της παιδικής μου ηλικίας.

«'Η Ζωή του Καμπούρη —δεν ή- έρα ως τότε, γιατί έμενε στην άλλη άκρη του χωριού— ήταν ένα κοριτσάκι ξανθό, και χαριτωμένο, σαν άγγελουδάκι. Θά ήθελαν πολύ να

μπορούσα να παίω μαζί της, όμως τα λόγια της μάνας μου, το απειλητικό της βλέμμα, με συγκρατούσαν και δεν έζυγωνα ποτέ. Μα κι' εκείνη είχε πάρει πορτομολιές διαταγές από τους δικούς της και δεν έρχοταν ποτέ κοντά μου, αλλά τα μάτια μας συναντιόντουσαν κάθε τόσο, έσμιγαν, έμεναν ενωμένα για ώρα πολλή και γέμιζαν από ένα γλυκό και θαυμάσιο φώς, που τότε ήμασταν πολύ μικρά για να μαντέψουμε τη σημασία του.

Πέρασαν τα χρόνια του δημοτικού, πήγαμε στο γυμνάσιο που βρισκότανε κοντά στο χωριό μας. Πάντα στην ίδια τάξη, πάντα σε κοντινά θρανία. Δεν είχαμε ανταλλάξει ποτέ ούτε μια λέξη, όμως σ' όλο αυτό τον καιρό τα μάτια μας εξακολουθούσαν να σμίγουν και να μιλούν για κάποιο όνειρο που εμείς ακόμα δεν τολμούσαμε να ομολογήσουμε.

Στο μεταξύ τελειώσαμε το ημιγυμνάσιο, πάσαμε να είμαστε συμφοιτητές. Εκείνη δεν έα συνέχιζε το σχολείο, ενώ εγώ, έαφευγα το φθινόπωρο για την Αθήνα για να προχωρήσω στο γυμνάσιο και ίσως για να συνεχίσω κι' άλλες σπουδές.

Κάποια μέρα, λίγες βδομάδες

— Κι' εγώ σ' αγαπώ, Σταύρο! μου είπε η Ζωή.

— Μ' έστειλε η Ζωή, μου άπάντησε εκείνος, ενώ ριχνόταν σε μια καρέκλα. Με παρακάλεσε να έρθω να σου πω ότι... αύριο παντρεύε- ται!

Τον κύτταξα σαν να είχα μπροστά μου έναν τρελλό. Τον άρπαξα από τους ώμους και τον τρανάζα δυνατά.

— Τί λές, του φώναξα, τρελ- λάθηκε;

— Όχι, όχι, δυστυχώς, μου άπάντησε, κουνώντας το κεφάλι. Αυτό που σου είπα είναι αλήθεια. 'Η Ζωή παντρεύεται αύριο η μά- λον την παντρεύουν μ' έναν έμπο- ρό από την πόλη. 'Η μάνα της έρχε ένα σου γράμμα, το είχε στον πατέρα της και εκείνος φρόν- τισε να δρώ άμέσως έναν γαμπρό. 'Η Ζωή παντρεύεται αύριο, η μά- λον την παντρεύουν μ' έναν έμπο- ρό από την πόλη. 'Η μάνα της έρχε ένα σου γράμμα, το είχε στον πατέρα της και εκείνος φρόν- τισε να δρώ άμέσως έναν γαμπρό. 'Η Ζωή παντρεύεται αύριο, η μά- λον την παντρεύουν μ' έναν έμπο- ρό από την πόλη. 'Η μάνα της έρχε ένα σου γράμμα, το είχε στον πατέρα της και εκείνος φρόν- τισε να δρώ άμέσως έναν γαμπρό.

«Εφύγα από το χωριό άμέσως μετά την τελευταία και να χαιρε- τήσω ούτε τους δικούς μου και δεν έαναγύρισα ποτέ πια. Τα δέκα χρόνια που πέρασαν από τότε νό- νιζα πως είχαν κατορθώσει να γλυ- κανώσω λίγο την πληγή της καρ- δίας μου. Μα δεν ήταν αλφειά. Το κατάλαβα την ημέρα που ά- κούσα για πρώτη φορά το ίτολ κώ- τρα τραγούδι που μοιάζει να δι- ηγείται σε μια ξένη γλώσσα την ιστορία της δικής μου καδίας.

Το κατάλαβα κάθε φορά που έ- κρινε να σου μιλήσω για την ιστορία της δικής μου καδίας. Το κατάλαβα και τότε που έ- κρινε να σου μιλήσω για την ιστορία της δικής μου καδίας. Το κατάλαβα και τότε που έ- κρινε να σου μιλήσω για την ιστορία της δικής μου καδίας.

«'Οχι, δε μπορείς να κάνης τίποτα, μου είπε. 'Οτι κι' αν σκεπτήσαι είναι παράλογο και ά- πραγματικό. Πρέπει να το καταλάβης κι' εσύ, όπως το κα- τάλαβε και η Ζωή. Πρέπει να κα- τάλαβης ότι η μοίρα είναι πιο δύ- νατη από μας!...

Χρειάστηκε πολλή ώρα για να με πείση ότι είχε δίκιο, ότι η άθεω- ρηνη κακία είχε δολοφονήσει έναν υπέροχο έρωτα, ότι τίποτα πια δε θα μπορούσε να τον σώσει... —Τουλάχιστον, ψιθύριζα, στο τέλος, νικημένος, εξαντλημένος ά- πό την απελπισία, βέλω να τ' έω για τελευταία φορά, να την αντί- κρύσω στολισμένη νύφαινα να βγαίνει από την εκκλησία, στριγ- μένη στο μπράτσο του άλλου...

—Τί συμβαίνει; τον ρώτησα ά- νησυχος. Πως βρέθηκες στην 'Α- θήνα;

Δυο ώρες αργότερα φεύγαμε με τον Κώστα για το χωριό. Φτάσα- με το άλλο πρωί, λίγο πριν από την ώρα που είχε ορίστη για το γάμο. Κρυφθήκαμε σε μια σκετι- νή γωνιά της εκκλησίας και από εκεί, χώνοντας τα νύχια μου στις σάρκες των χεριών μου, με τα μάτια γεμάτα συγκρατημένα δάκρυα, τα παρακολουθήσα όλα.

Είδα τη Ζωή, πενταμορφη και κατάχλωμη νύφαινα. 'Η προχωρή- στηρίγμένη στο μπράτσο του πα- τέρα της και να στέκη δίπλα σ' εκείνον τον άγνωστο, που θα γι- νόταν άντρας της. Την άκουσα να ψιθυρίζει το μοιραίο «ναί» με χείλη τρεμμένα, ενώ ήξερα ότι η καδία της ήθελε να φωνάξη ένα σπαραχτικό «όχι». Είδα τα μάτια της να γεμίζουν δάκρυα, που ο κό- σμος νόμιζε πως ήταν δάκρυα χα- ράς, ενώ εγώ ήξερα πως δεν ήταν παρά το ξεχείλιμα της απελπι- σίας της, ο βουδός θρήνος του χα- μένου μας έρωτα.

«Εφύγα από το χωριό άμέσως μετά την τελευταία και να χαιρε- τήσω ούτε τους δικούς μου και δεν έαναγύρισα ποτέ πια. Τα δέκα χρόνια που πέρασαν από τότε νό- νιζα πως είχαν κατορθώσει να γλυ- κανώσω λίγο την πληγή της καρ- δίας μου. Μα δεν ήταν αλφειά. Το κατάλαβα την ημέρα που ά- κούσα για πρώτη φορά το ίτολ κώ- τρα τραγούδι που μοιάζει να δι- ηγείται σε μια ξένη γλώσσα την ιστορία της δικής μου καδίας.

Το κατάλαβα και τότε που έ- κρινε να σου μιλήσω για την ιστορία της δικής μου καδίας. Το κατάλαβα και τότε που έ- κρινε να σου μιλήσω για την ιστορία της δικής μου καδίας. Το κατάλαβα και τότε που έ- κρινε να σου μιλήσω για την ιστορία της δικής μου καδίας.

«'Οχι, δε μπορείς να κάνης τίποτα, μου είπε. 'Οτι κι' αν σκεπτήσαι είναι παράλογο και ά- πραγματικό. Πρέπει να το καταλάβης κι' εσύ, όπως το κα- τάλαβε και η Ζωή. Πρέπει να κα- τάλαβης ότι η μοίρα είναι πιο δύ- νατη από μας!...

Χρειάστηκε πολλή ώρα για να με πείση ότι είχε δίκιο, ότι η άθεω- ρηνη κακία είχε δολοφονήσει έναν υπέροχο έρωτα, ότι τίποτα πια δε θα μπορούσε να τον σώσει... —Τουλάχιστον, ψιθύριζα, στο τέλος, νικημένος, εξαντλημένος ά- πό την απελπισία, βέλω να τ' έω για τελευταία φορά, να την αντί- κρύσω στολισμένη νύφαινα να βγαίνει από την εκκλησία, στριγ- μένη στο μπράτσο του άλλου...

—Τί συμβαίνει; τον ρώτησα ά- νησυχος. Πως βρέθηκες στην 'Α- θήνα;

Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗΣ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΡΑΜΠΕΛΛΑΙ

Ο μεγάλος άνθρωπος της Αναγεννήσεως

Ο ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΡΑΜΠΕΛΛΑΙ, ο περίφημος Γάλλος συγγραφέας, γεννήθηκε στη Σινόν το 1490. Ο πατέρας του Αντώνιος Ραμπελαί, αρχιδουκάς της Λεονό, πέθανε κατά το τέλος του 1534.

Πολύ λίγα πράγματα, κι αυτά άδριαστα κι' αναπόδεικτα, ξέρουν οι ειογράφοι του Ραμπελαί για την παιδική του ηλικία. Η παράδοση λέει, πως ο μικρός Φραγκίσκος περνούσε τον καιρό του κυνηγιώντας πουλιά στο δάσος, μασκεριδόμενος τις Άποκρες και σκαρώνοντας μαζί με τα μαγκοπαίδια του χωριού, φάρσες σε βάρος των μεγάλων.

Την εποχή εκείνη βασιλευσε στη Γαλλία ο Κάρολος ο 8ος, ένας προοδευτικός βασιλιάς, που υποστήριζε τα γράμματα και τις τέχνες. Οι μακροχρόνιοι πολέμοι με τους Άγγλους είχαν τελειώσει, μαζί με τους θρησκευτικούς αγώνες κατά των Ούγενότων. Ο Ραμπελαί πέρασε την παιδική του ηλικία σε μία άμμο-σφαιρα ήσυχη, ειδυλλιακή, και ίσως σ' αυτό να οφείλεται ο εύθυμος χαρακτήρας του και η δηκτική του ειρωνεία. Τα πρώτα γράμματα ο Φραγκίσκος τα έμαθε στο Σεν, γιέ και ύστερα, στο μοναστήρι του Μπωμέ. Την εποχή εκείνη τα περισσότερα δημοτικά σχολεία κι' ένα μέρος της μέσης εκπαίδευσής τα είχαν μονοπωλήσει οι καλόγεροι.

Ντιμέμος το ράσο των Φραγκισκανών, ο μικρός Ραμπελαί, έδειξε τέτοια φιλομάθεια, που μέσα σε λίγα χρόνια, είχε διαβάσει όλα τα συγγράμματα της βιβλιοθήκης του μοναστηριού κι' άρχισε κιόλας να φημίζεται σαν ένας μικρός σοφός. Ωστόσο, όταν άγγιζε τα ελληνικά βιβλία, που ήταν απαγορευμένα, οι καλόγεροι τον έδιωξαν από το μοναστήρι. Η γλώσσα του Πλάτωνα και του Άριστοτέλη έθεωρείτο αίρετική!

Φεύγοντας από το μοναστήρι, ο Ραμπελαί έβρισκε καταφύγιο στην Άνζερ, που ήταν τότε το πνευματικό κέντρο της επαρχίας. Εκεί ο νεαρός σπουδαστής είχε την ευτυχία να ακούσει τη διδασκαλία διασημών νομικών και φιλολόγων και να σχετισθεί με πολλούς ευγενείς νέους, που άργότερα του σήπηναν πολύτιμοι προστάτες. Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν ο Ντε Έστιάσκ, που έγινε έπειτα επίσκοπος, και ο Ιωάννης Ντυ Μπελλαί, που έγινε καρδινάλιος και πρεσβευτής. Έπίσης, ο νεαρός Ραμπελαί, φοίτησε και στη σχολή του σοφού Αντρέ Τираκούα, που ήταν νομικός σύμβουλος του βασιλιά.

Με τέτοιους δασκάλους, ή δρεξί του για μάθησι έγινε τόσο μεγάλη, που μπορεί κανείς να του ε-φαρμόσει, εκείνο, που έγραψε σ' αυτός ο ίδιος για τον Πανταγκρουέλ, τον ήρωά του: «Το πνεύμα του καταδρόμυζε τα βιβλία, όπως η φλόγα τα κλαριά των δέντρων».

Όταν ο νέος σπουδαστής γύρισε στο πατρικό του σπίτι, άρνήθηκε ν' ακολουθήσει το επάγγελμα του πατέρα του. Είχε μεγαλύτερες φιλοδοξίες. Ο πατέρας του τότε άποφάσισε να τον κάνει κληρικό. Τον έστειλε λοιπόν στην Ιερατική σχολή, που ήταν μέσα στο μεγάλο μοναστήρι του Φοντενάι, απ' όπου έβγαζαν ανώτεροι κληρικοί. Εκεί ο Φραγκίσκος έμεινε δεκαπέντε χρόνια. Στο μοναστήρι αυτό, που είχε μία τεράστια βιβλιοθήκη, ο Ραμπελαί άρχισε να εργάζεται συστηματικά, πλατύνοντας τις εγκυκλοπαιδικές του γνώσεις και μαθαίνοντας ξένες γλώσσες.

Οι σπουδές του, ωστόσο, δεν τον εμπόδισαν να τ' όρηξη και καμιά φορά έβγαινε έξω, ξαναγυρίζοντας στις παιδικές τ' ο τόλεις. Ο Ραμπελαί είναι ένας από τους μεγαλύτερους

κέντρο, ο άκαταπότης σπουδαστής, καταπιάστηκε με την Ιατρική, άποκτησε τον τίτλο του δόκτορα κι' άρχισε να εξασκή το επάγγελμα. Κατά την περίοδο αυτή δημοσίευσε στη λατινική γλώσσα μία περιπεύδαστη μελέτη για τα συγγράμματα του Ίπποκράτη. Το 1532 πήγε στη Λυών όπου εξέδωσε δυο Ιατρικά συγγράμματα. Η επιτυχία του είναι πλήρης. Αναγνωρι-

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

χη πάλι του χαμογέλασε: Ο παιδικός του φίλος, Ιωάννης ντυ Μπελλαί, που είχε γίνει στο μεταξύ καρδινάλιος, διορίστηκε πρεσβευτής της Γαλλίας στη Ρώμη. Φεύγοντας για την άποστολή του ο Μπελλαί, πήρε μαζί του τον Ραμπελαί ως σύμβουλο, εκτιμώντας τη νομική και θεολογική του μόρφωση. Και αληθινά ο Ραμπελαί στάθηκε στον ύψηλο προστάτη του άνεκτίμητος συνεργάτης. Τον βοήθησε άποτελεσματικά, για τη λύσι ενός μεγάλου προβλήματος: της διαλυσιού του Έρρίκου δου της Άγγλιας, που είχε αναταράξει την καθολική εκκλησία.

Ο Πάπας Παύλος ο Γ' έμεινε κατάπληκτος μπροστά στην ιδιοφυία και στον πλούτο των γνώσεων του Ραμπελαί. Σε ανταπόδοσι των μεγάλων υπηρεσιών του, το έδωσε άρεσι άμαρτιών και την άδεια να εξασκή το επάγγελμα του γιατρού.

Το 1539 ο Ραμπελαί έγινε επίσημος γιατρός του Γουλιέλμου ντυ Μπελλαί, που διορίστηκε διοικητής στο Τουρίνο. Εκεί ο άκαταπότης έρευνητής, καταπιάστηκε με βοτανολογικές μελέτες, ενώ ταυτόχρονα μεζευε διάφορα έδρακά και συριακά χειρόγραφα. Μά για κακή του τύχη, την εποχή αυτή πέθανε ο Γουλιέλμος ντυ Μπελλαί, ο μεγάλος προστάτης του, και οι έχθροι του βρήκαν την κατάλληλη ευκαιρία να του έπιτεθούν. Στις 14 Φεβρουαρίου 1543, η Ιατρική σχολή του Παρισιού, ζήτησε την καταστροφή των Ιατρικών συγγράμματων του Ραμπελαί και η Έκκλησία το κάψιμο και το άναθεματισμο του «αργαντούα και του Πανταγκρουέλ». Ωστόσο χωρίς στην εύνοια του Πάπα και στις ύψηλές αγέσεις του, ο Ραμπελαί σώθηκε όχι μονάχα ο ίδιος από την Ίερη Έξέτασι, αλλά και τα έργα του. Έγραψε τότε το «Τρίτο βιβλίο» του, όπου καταειρωνεύεται και εξευτελίζει τους κατηγόρους του.

Το 1547 πέθανε ο Φραγκίσκος Α', που ήταν προστάτης του και ο Ραμπελαί έμεινε πάλι έκτεθειμένος στο μίσος των έχθρων του. Καταδιωγμένος αναγκάστηκε να φύγει για το Μέρς, εγκαταλείποντας τα πάντα στο Παρίσι.

Μά ο Ραμπελαί, που ήταν συνθησιμένος στις διώξεις, δεν έχασε το θάρρος του. Για ένα μικρό διάστημα έζησε στο Μέρς, με το Ιατρικό του επάγγελμα, ώσπου άνέθηκε στο θρόνο ο Έρρίκος Β', που ήταν εύνοια διατεθειμένος απέναντί του και τον κάλεσε να ξαναγυρίσει στο Παρίσι. Τότε ο Ραμπελαί έγραψε το «Τέταρτο βιβλίο» του, που ήταν καυστική σάτυρα κατά των Ίησουριτών.

Στη διαμάχη του Έρρίκου Β' με τον Πάπα Γρηγόριο τον Θ', ο Ραμπελαί υποστήριξε με άκλόνητη επιχειρήματα το βασιλιά του, που κέρδισε τον αγώνα. Για να τον ανταμείψει ο τελευταίος τον βοήθησε να εκδώσει και να διαφημισί τα έργα του.

Ο ασύγκριτος αυτός άνθρωπος είχε κερδίσει τον καλό και δίκαιο αγώνα. Κανείς πιά δεν τολμούσε να τον πειράξει. Έζησε ήσυχος με τις ειρηνικές του πνοή, δουλεύει για να διαφωτίσι τον κόσμο με τις επιστημονικές και ανθρωπιστικές του ιδέες. Ο θάνατος τον βρήκε πιθανώς στα 1553 πάνω στα έβδομηνα του χρόνια.

Είρωνας και «φαρσέρ» ως την τελευταία του στιγμή, ο Ραμπελαί όταν ένοιωσε ότι θα πέθανε, φάρσε ένα μαύρο ντόμινο, πλάνιασε στο κρεβάτι του, κι' έλεγε στους κατάπληκτους συγγενείς του:

— Εύτυχισμένοι όσοι κοιμούνται έν Κυρίω... Τραβάτε την αλλιαί! Η καρδιά τέλειωσε!

Όταν άνοιξαν τη διαθήκη του, διάβασαν με όχι λιγώτερη έκπληξι τις λίγες αυτές λέξεις: «Δέν έχω τίποτε, χρωστώ πολλά, και άφήνω στους καλόγηρους τα έργα μου!»

Ι. ΑΝΔΡΟΥΑΙΔΑΚΙΣ

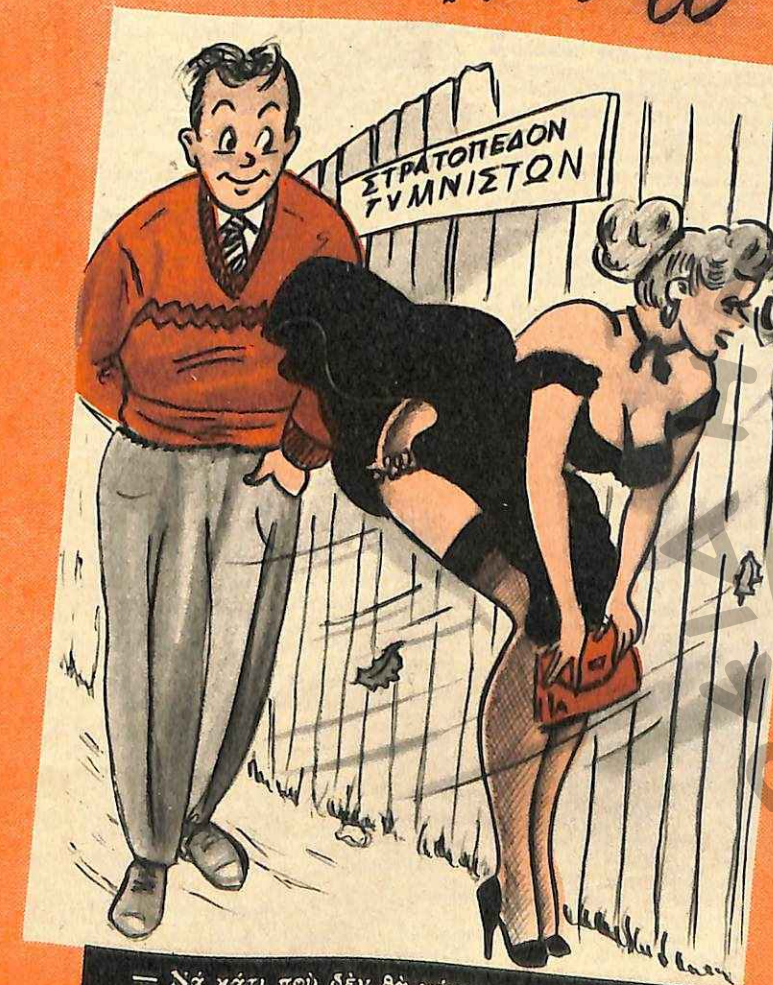
— Έχω μεγάλα προσόντα δακτυλογράφου, στενογράφου και... μαμάς!

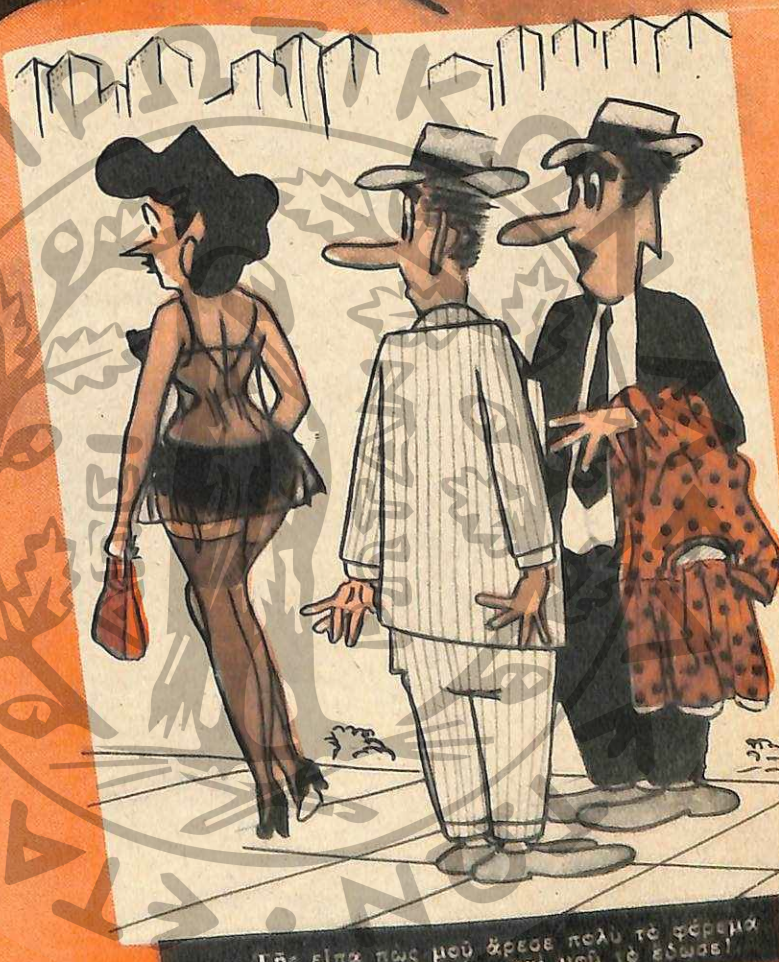
— Σκύψε, κοπέλλα μου, να το πάρω! Εί ναι το πειρμπουάρ σου!

Το καρρέ

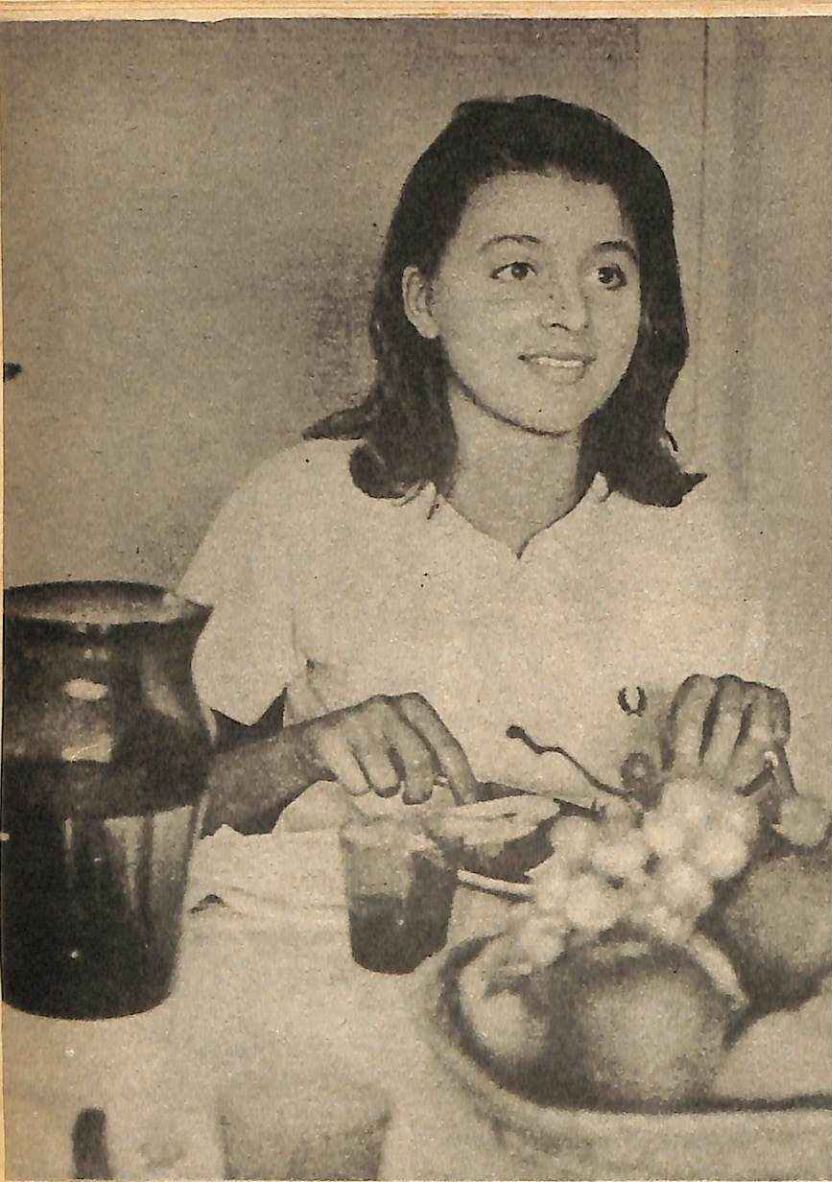
ΤΗΣ ΝΤΑΜΑΣ

— Νά κάτι που δέν θά κάνω ποτέ! Δέν πρόκειται να γίνω ποτέ γυμνάστρια!

— Γης είπα πως μευ άρεσε πολύ το φέρεμά της. Το έβγαλα, λοιπόν, και μευ το έδωσε!

ΞΕΡΟΥΜΕ

ΤΑ συστήματα διατροφής πρέπει να εξετάζονται με βάση την ποιότητα και την ποσότητα των τροφίμων.

Είναι δύσκολο να δοθεί μία γενική απάντηση, γιατί στη χώρα μας μπορούν να συναντηθούν ακρότητες, που να οφείλονται στα διαφορετικά οικονομικά μέσα των οικογενειών. Παράγει, δηλαδή, μία μερίδα του πληθυσμού —η πιο άπορη φυσικά— που τρέφεται με τρόπο ανεπαρκή (ιδίως από άποψης ποιοτικής), ενώ μία άλλη, φτάνει στην υπερβολή από την άλλη πλευρά. Γι' αυτό μπορούμε να πούμε ότι ένας μέσος όρος άναμεσα στα δύο αυτά άκρα θα μπορούσε να αποτελέσει ένα υγιεινό και ισορροπημένο σύστημα διατροφής.

Πολλά άτομα που εργάζονται είναι αναγκασμένα να τρώνε το μεσημέρι έξω από το σπίτι. Αυτό τη συνήθεια μπορεί να βλάψει την υγεία;

Πρωτίστως πρέπει να κάνουμε ένα διαχωρισμό ανάμεσα στα άτομα, που, αναγκασμένα να τρώνε έξω από το σπίτι, παίρνουν μαζί τους κάτι έτοιμο, και σ' εκείνα που τρώνε στο εστιατόριο.

Τα πρώτα κινδυνεύουν να τρώγουν συνεχώς φαγητά ποιοτικώς ανεπαρκή, γιατί αναγκάζονται να απορροφούν πολλά πολύτιμα φαγητά, όπως η ζεστή σούπα, τα χόρτα, οι σαλάτες κλπ. προτιμώντας τα φαγητά, που μεταφέρονται εύκολα και που δεν είναι πάντα ούτε υγιεινά, ούτε εύπεπτα (σάντουιτς, σαλαμικά, διατηρημένες τροφές κλπ.). Τα δεύτερα κινδυνεύουν να παρασποθούν από τη λαμαργία και από τον κατάλογο του εστιατορίου και να τρώνε συνεχώς φαγητά άφθονα σε ποσότητα και δύσκολα σε χώνευσι.

Η συνήθεια ή μάλλον η ανάγκη του γεύματος έξω από το σπίτι δεν θα καταλήξει να γίνει επιβλαβής, παρά μόνο στην περίπτωση, που θα αποφεύγονται οι πιο πάνω κίνδυνοι και θα διαλέγονται τα φαγητά με τρόπο πιο υγιεινό και με μεγαλύτερη ποιικιλία.

Μπορείτε να αποδείξετε μία ιδεώδη διατροφή για όποιον καταβάλλει στην εργασία του σωματικό κόπο ή για όποιον, αντίθετα, κουράζεται διανοητικά;

Ένας ιδεώδης τύπος διατροφής θα πρέπει να βασισθεί σε πολλούς άλλους παράγοντες εκτός από εκείνον της εργασίας (ηλικία, σωματική κατασκευή, φύλο κλπ.). Να όμως μερικές συμβουλές γενικού χαρακτήρος, που μπορούν να ακολουθήσουν όλοι και όλες. Πριν απ' όλα μπορεί να συμβουλευτώ τόσο εκείνους που εργάζονται χειρωνακτικά, όσο και τους άλλους που εργάζονται σε γραφεία, να τρώνε ένα πλούσιο πρόγευμα το πρωί, ένα ελαφρύ γεύμα το μεσημέρι και ένα ούσιαστικό δείπνο το βράδυ. Γιατί την ώρα αυτή που τελειώνει ο κόπος της ημέρας και το άτομο, υποτίθεται, ότι βρίσκεται σε μία απόλυτη ευχάριστη και γαλήνια, ο οργανισμός είναι περισσότερο διατεθειμένος να δεχτεί και να χωνέψει ένα γεύμα πλήρες και κανονικό.

Για όσους καταβάλλουν σωματικό κόπο προτείνω για το πρωί ένα πρόγευμα με γάλα, ψωμί, βούτυρο και μαρμελάδα, λίγο μπέικον ή τυρί. Για το μεσημέρι, μία σούπα, τυρί, αυγά και φρούτα. Για το βράδυ, κρέας ή ψάρι με σαλάτα, φρούτα και γλυκό.

Για όσους κουράζονται διανοητικά προτείνω ένα πρώτο πρόγευμα με βάση το γάλα ή το γιαούρτι, φρούτα, μερικά μπισκότα. Τα άτομα που βρίσκονται σε νεαρή ηλικία θα προσθέτουν σε όλα αυτά και ένα αυγό αλλά κόκκ. Για το μεσημέρι ένα μπιφτέκι ή ένα ψάρι στη σχάρα, σαλάτα και φρούτα. Για το βράδυ ένα κανονικό γεύμα, στο οποίο θα περιλαμβάνονται σούπα ή ζυμαρικά, αυγά ή τυρί, χόρτα βοσκά, φρούτα. Όλα αυτά, λιγότερο ή περισσότερο άφθονα, ανάλογα με την ηλικία, τη σωματική διάπλαση, το φύλο.

Ποιά είναι τα τρόφιμα που πρέπει να περιέχονται πάντα στην διατροφή όλων των ημερών; Και ποιά είναι αντίθετα εκείνα που είναι καλό να περιορίζονται;

Όλες οι θρεπτικές ομάδες, δηλαδή, οι πρωτεΐνες, οι υδατάνθρακες και τα λίπη θα πρέπει να συμπεριλαμβάνονται στη διατροφή της ημέρας, σε διάφορες όμως αναλογίες σύμφωνα πάντοτε με την ηλικία τη σωματική κατασκευή, το φύλο του ατόμου.

Όπως όλοι θα γνωρίζετε, βέβαια, τα τρόφιμα που κατ' έσοχον προσφέρουν στον οργανισμό τις πρωτεΐνες, είναι το κρέας, το ψάρι, τα αυγά, τα τυριά, τα όσπρια (φασόλια, φάβες, φακές, μπιζέλια κλπ.).

Αντίθετα, τους υδατάνθρακες τους προσφέρουν στον οργανισμό ή ζάχαρη, τα δημητριακά, τα άμυλά και όλα τους τα παράγωγα. Και τα λίπη, τα δίνουν το βούτυρο, το λάδι, ή μαργαρίνη κλπ.

Σ' αυτές τις πρωταρχικές τροφές, που είναι απαραίτητες για τη ζωή του ανθρώπινου οργανισμού, θα πρέπει να προστεθούν όλες οι τροφές που προσφέρουν τα μεταλλικά άλατα και τις βιταμίνες, δηλαδή τα φρέσκα λαχανικά και τα φρούτα.

Όσο για τις τροφές εκείνες που πρέπει να περιορίζονται, θα αναφέρω πριν απ' όλα τα λίπη, τα οποία δεν πρέπει να προσφέρονται ποτέ στον οργανισμό σε ποσότητα μεγαλύτερη από την απαραίτητη. Θα πρέπει ακόμη να περιορίζονται όλα τα πικάντικα φαγητά, τα κινήγια, τα δόστρα κλπ. Όλα αυτά, παρ' όλο που δεν είναι επιβλαβή για ένα άτομο ενήλικο και υγιές, θα μπορούσαν να ευνοήσουν διάφορες ενοχλήσεις όταν τρώγονται συχνά και άφθονα.

Αποτελεί λάθος να τρώει κανείς πάντα τα ίδια πράγματα;

Η μονότονη διατροφή αποδεικνύεται ανεπαρκής και πολύ φτωχή. Μόνο η ποικιλία μπορεί να εξασφαλίσει τον τέλει εφοδιασμό του οργανισμού με όλες τις θρεπτικές ουσίες, που είναι απαραίτητες για την υγεία και την ισορροπία του.

ΝΑ ΤΡΩΜΕ ΚΑΛΑ;

Τί μας συμβουλεύει ο Γάλλος διαιτολόγος Ζαν Ραμώ

Γιατί πολλά άτομα που εργάζονται πνευματικά υποφέρουν συχνά από άνορεξία;

Γιατί τις περισσότερες φορές η διατροφή τους περιέχει περισσότερες θερμίδες απ' όσες απαιτεί ο τύπος της ζωής τους. Η διανοητική εργασία απασχολεί και ξαντλεί το νευρικό σύστημα, αλλά απαιτεί μηδανιμική φυσική ενεργητικότητα.

Μία πολύ καλή συνήθεια είναι να μην πίνετε πολύ κατά τη διάρκεια του γεύματος.

Στις περισσότερες περιπτώσεις πρέπει να καταγοηθούν από τη διατροφή αυτών των ατόμων οι τροφές, που προμηθεύουν στον οργανισμό πολλές θερμίδες (σουπες, ψωμί, ζυμαρικά, γλυκά κλπ.) για να εξασφαλιστεί η άνορεξία. Μπορεί όμως η άνορεξία να μην οφείλεται σε λανθασμένο σύστημα διατροφής, αλλά στην παρατεταμένη παραμονή σε κλειστούς χώρους. Σ' αυτήν την περίπτωση υπάρχει μία άλλη θεραπεία: Θα πρέπει να ακολουθήσουν μία ζωή πιο υγιεινή, με άρετη γυμναστική, πολλή παραμονή στην ύπαιθρο, μερικά σπορά.

Είναι αλήθεια ότι η λευκή διατροφή ωφελεί το σνίκ;

Ο χαρκτηρισμός «λευκή διατροφή» δέ βόσκει επιβεβαιώσει στη διατηρητική. Είναι δυνατόν να υπάρχουν φαγητά που να έχουν μαγειρευτεί λευκά, αλλά να είναι επιβλαβή για το σνίκ και άλλα, που παρ' όλο που παρουσιάζουν το κανονικό κόκκινο χρώμα μπορούν να προσφερθούν σ' έναν άρρωστο που πάσχει από κίρωση. Εκείνο που είναι αναμφισβήτητο καταστροφικό για τα άτομα που πάσχουν από σνίκ, είναι η χορτοφαγία του μαγειρευμένου βοείου κρέατος, που μαγειρεύεται στα ζωικά λίπη. Γι' αυτό, είναι προτιμότερο το σνίκ αναμειγμένο με χυμό φρέσκιας γκόμενας και λίγο λάδι έλλης, αντί για το σνίκ αλλ' αγ-

γλή ζυμαρισμένο με βούτυρο, παρ' όλο που το πρώτο είναι κόκκινο και το δεύτερο είναι λευκό. Εκείνο, δηλαδή, που λογαριάζεται είναι η μέθοδος που μαγειρεύεται ένα φαγητό. Πολλοί, καταργώντας τα τηγανητά, νομίζουν ότι ακολουθούν μία διατροφή πολύ αυστηρή και παραπονούνται ότι δεν αισθάνονται ενεργητικά αποτελέσματα.

Όμως, οποιοδήποτε διατηρητικό σύστημα δεν απαιτεί μόνο μία ιδιαίτερη εκλογή των τροφών, αλλά και ωριμαμένους κανόνες για τον τρόπο, που θα μαγειρεύονται. Μόνο μ' αυτό τον τρόπο μπορεί να αποδοθεί η χρησιμότητα και αποτελεσματικότητα.

Πώς πρέπει να εγχειριστεί η διατροφή του παιδιού που πηγαίνει στο σχολείο;

Τα παιδιά, σε κάθε εποχή του χρόνου, πρέπει να έχουν μία διατροφή τέλεια, τόσο από άποψης θρεπτικότητας, όσο και από ποικιλία σε θερμίδες, για να καλύπτονται οι ανάγκες του οργανισμού τους, που αναπτύσσονται. Κυρίως, θα πρέπει να εξασφαλιστεί ο εφοδιασμός του οργανισμού με πρωτεΐνες (κρέας, αυγά, ψάρι, γάλα, γαλακτοκομικά) ακόμη και αν θα χρειαστεί να θυσιάζονται άλλες τροφές, που τους άρεσουν περισσότερο όπως, π.χ. τα γλυκά. Ιδίως κατά τη σχολική περίοδο, όταν η όρεξη μπορεί να λιγοστέψει εξ αιτίας της άσκησης, είναι απαραίτητο να μη λείπουν ποτέ από τον οργανισμό τα στοιχεία εκείνα, που είναι απαραίτητα για την ανάπτυξη του. Γι' αυτό, εκτός από τις πρωτεΐνες, θα πρέπει να εξασφαλιστούν οι αναγκαίες ποσότητες σε άσβεστο, μεταλλικά άλατα και βιταμίνες, με το γάλα, τα φρέσκα χόρτα και τα φρούτα.

Ταυτόχρονα, για να καταπολεμηθεί η άνορεξία του παιδιού, η διατροφή του θα πρέπει να παρουσιάζει όσο το δυνατό μεγαλύτερη ποικιλία, να είναι υγιεινή, περιποιημένη και δρεκτική.

Είναι αλήθεια ότι το γάλα αποτελεί μία τέλεια τροφή;

Ασφαλώς. Το γάλα είναι μία πλήρης τροφή, γιατί συγκεντρώνει σε ιδεώδεις αναλογίες τις τρεις θρεπτικές ομάδες: πρωτεΐνες, υδατάνθρακες, λίπη. Γι' αυτό είναι ένα θαυμάσιο συμπλήρωμα της διατροφής του ανθρώπου και αποτελεί για τον οργανισμό την κυριώτερη πηγή για τον εφοδιασμό του σε άσβεστο, καθώς και σε μεταλλικά άλατα και βιταμίνες.

Υπάρχουν όμως πολλά άτομα που δεν πίνουν γάλα με την δικαιολογία ότι χωνεύεται δύσκολα. Είναι αλήθεια;

Είναι πολλοί, πραγματικά, εκείνοι που δικαιολογούν την εχθρότητα τους προς το γάλα, λέγοντας ότι τους προξενεί πεπτικές ανωμαλίες. Στην πραγματικότητα το γάλα, παρ' όλο που είναι τροφή με ευκολοτάτη πέψη και αφομοίωση (είναι η μοναδική που ο άνθρωπος οργανισμός ανέχεται από τις πρώτες μέρες της ζωής) έχει ανάγκη από ιδιαίτερα ένζυμα για να χωνεύεται εύκολα. Όταν ένα άτομο πάσχει για πολύ καιρό

να πίνει γάλα, ο οργανισμός του το ξεσυνθίζει, γιατί τα απαραίτητα ένζυμα εξαφανίζονται βαθμιαία. Σ' αυτό οφείλεται εκείνη η αίσθηση του βάρους στο στομάχι, που προξενεί το γάλα σ' εκείνους, που δεν το πίνουν συχνά.

Για να συνήθισα πάλι ο οργανισμός, πρέπει ν' αρχίσουν να το πίνουν σε πολύ μικρές δόσεις, αναμειγνύοντας τις πρώτες φορές και άλλες ουσίες ή—αυτή είναι η συμβουλή που δίνεται πιο συχνά— μπορούν να καταπίνουν στο έντελώς αποδουρωμένο γάλα, που χωνεύεται πιο εύκολα.

Μπορεί να ζήσει κανείς πίνοντας μόνο γάλα;

Όχι, δε θα ήταν δυνατόν να ζήσει κανείς μόνο με γάλα, ακόμη και αν θα το συμπλήρωνε με το μοναδικό θρεπτικό στοιχείο, που του λείπει, δηλαδή, το σίδηρο. Ωστόσο η διατροφή με γάλα μπορεί να αποδειχθεί πολύτιμη σε μερικές περιπτώσεις αναρώσεως ή παχυσαρκίας.

Σχετικά με τη συνήθεια που έχουν πολλοί να πίνουν κατά τη διάρκεια των γευμάτων, τι γνώμη έχει η διαιτητική;

Η διαιτητική συμβουλεύει γενικά ότι κατά τη διάρκεια των γευμάτων πρέπει να αποφεύγονται

τα υγρά για να μη διαστέλλουν άνωφελα το στομάχι και για να μη αραιώνουν υπερβολικά τα γαστρικά υγρά, που είναι απαραίτητα για τη χώνευσή του φαγητού. Γι' αυτό, είναι προτιμότερο να παρέχονται στον οργανισμό τα απαραίτητα υγρά κατά τη διάρκεια της ημέρας και σε άρετη απόστασι από τα γεύματα.

Μένει να προσθέσουμε ακόμη ότι οι περισσότεροι άνθρωποι πίνουν από συνήθεια περισσότερο απ' όσο χρειάζεται. Γιατί πρέπει να έχουμε υπ' όψη μας, ότι μία αρκετά μεγάλη δόση από την ποσότητα του νερού που χρειάζεται κάθε μέρα ο οργανισμός, περιέχεται στις τροφές που καταναλώνουμε συνήθως, χόρτα, σαλάτες, φρούτα κλπ.

Είναι επιβλαβής η εργασία άμεσως μετά το φαγητό;

Μία μικρή περίοδος αναπαύσεως ή ένας μικρός περίπατος μετά το φαγητό, βοηθούν πολύ στη χώνευσή και στην αφομοίωση. Έπειδή όμως αυτό δεν είναι πάντα δυνατό, θα πρέπει να αποποιούνται όσο το δυνατόν περισσότερο το μεσημεριανό γεύμα. Όχι μόνο η υγεία, αλλά και η σωματική ή διανοητική απόδοσις εργασίας θα βελτιωθούν σημαντικά.

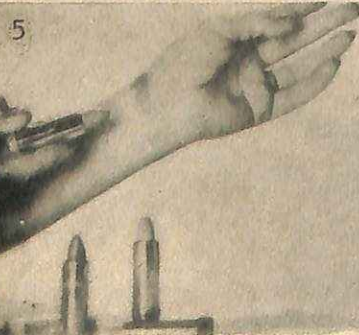
Δρ. ZAN PAMON

Όλες οι θρεπτικές ομάδες, δηλαδή πρωτεΐνες, υδατάνθρακες, λίπη, πρέπει να περιλαμβάνονται στη διατροφή όλων των ατόμων σε διάφορες όμως αναλογίες, σύμφωνα με την ηλικία, το φύλο, τη σωματική διάπλαση.

Έπ ά ν ω: Είναι σφάλμα να αποκλείετε έντελώς το γάλα από την διατροφή σας. Κ ά τ ω: Για τον αθλητικό τύπο χρειάζεται ένα πλούσιο πρωινό, ένα μάλλον ελαφρύ γεύμα, ένα καλό απογευματινό και ένα πλήρες δείπνο.

Η ΚΟΜΨΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΧΕΙ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ 2 ΚΡΑΓΙΟΝ

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΚΡΑΓΙΟΝ ΑΛΛΑΖΕΙ ΑΝΑΛΟΓΑ ΜΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΤΟ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΤΑΙ!

Πώς δοκιμάζεται το χρώμα ενός κραγιόν;

Δεν είναι απαραίτητο να δοκιμάσετε το κραγιόν απ' ευθείας στα χείλη. Απλώστε λίγο στο εσωτερικό μέρος του καρπού σας, όπου η επιδερμίδα είναι πιο ζεστή. Είναι άρκετο αυτό για να διαπιστώσετε αν το κραγιόν τείνει προς το κίτρινο ή προς το μπλέ. Ίσως να μην ξέρετε ότι ένα κραγιόν μπορεί να πάρη διαφορετικές αποχρώσεις, ανάλογα με τη γυναίκα που το χρησιμοποιεί.

Γιατί το χρώμα του κραγιόν αλλάζει από γυναίκα σε γυναίκα;

Εξαρτάται από τη θερμότητα του σώματος. Κάθε γυναίκα έχει μια θερμοκρασία διαφορετική και, επομένως, διαφορετικές αντιδράσεις. Ένα κραγιόν, που μπορεί στη θήκη του να έχει ένα θαυμάσιο κόκκινο χρώμα, πάνω στα χείλη της μιας γυναίκας μπορεί να παρουσιάσει κίτρινο — πορτοκαλί και πάνω στα χείλη της άλλης να γίνει σχεδόν μωβ — μπλέ. Γι' αυτό, δε θα πρέπει να κάνετε ποτέ το σφάλμα να αγοράσετε ένα κραγιόν, χωρίς να το δοκιμάσετε, μόνο και μόνο επειδή σας άρεσε στα χείλη μιας φίλης σας.

Πώς αναγνωρίζεται ένα πραγματικά καλό κραγιόν;

Ένα καλό κραγιόν πρέπει να έχει ένα ελαφρύ άρωμα και να απλώνεται πάνω στα χείλη σ' ένα στρώμα ομοιόμορφο λεπτό και φωτεινό. Όταν σχηματίζονται πάνω στα χείλη μικρά βολάκια, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το κραγιόν είναι κακής ποιότητας.

Είναι προτιμώτερο να χρησιμοποιείται ένα κραγιόν απλό και μάλλον λιπαρό ή ένα κραγιόν ανθεκτικό. Αυτό το δεύτερο μπορεί να αλλάξει;

Είναι προτιμώτερο να χρησιμοποιήσετε ένα κραγιόν μάλλον λιπαρό, που ενεργεί προστατευτικά πάνω στη λεπτότατη επιδερμίδα των χειλιών, αφαιρείται μ' ευκολία, επιτρέπει να σβύνεται και να διαγράφεται ένα λάθος στο σχέδιο. Ένα ανθεκτικό κραγιόν μπορεί να προκαλέσει σε πολλές γυναίκες τ' ακόλουθα δυσάρεστα επακόλουθα: Χείλη σκληρά, μικρά σκασιμάτα στις άκρες του στόματος, πετούλες πάνω στα χείλη. Χωρίς να υπολογίζουμε ότι ένα ανθεκτικό κραγιόν δεν καθαρίζεται εύκολα, ενώ σήμερα μια κομψή γυναίκα πρέπει να αλλάζει δυο και τρεις φορές το χρώμα του κραγιόν της, ανάλογα με τις ώρες και το χρώμα των φορεμάτων της.

Κατά το διάστημα της ημέρας μια γυναίκα (πρώην) χωρίς αμφιβολία λίγο από το κραγιόν της. Μπορεί να της κάνει κακό;

Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος. Η χημεία είναι σήμερα τόσο τελειοποιημένη, που είναι σε θέση να δημιουργήσει καλλυντικά προϊόντα εντελώς άβλαβα. Ανάμεσα στις πρώτες ύλες που συνθέτουν ένα κραγιόν, η

μοναδική, που θα μπορούσε να προκαλέσει κάποια υποψία, είναι η χρωστική. Μια για ένα καλό κραγιόν, σήμερα χρησιμοποιούνται φυσικές χρωστικές ουσίες, που δεν αποτελούν κανένα κίνδυνο.

Από τι ακριβώς κατασκευάζεται ένα κραγιόν;

Από πρώτες ύλες λιπαρές, χρωστικές ουσίες και άρωμα. Η λιπαρή βάση γίνεται από σκληρά λίπη, όπως το κερί της μέλισσας, από λίπη ήμισκληρα και από λάδια. Τα χρωστικά δε, είναι δυο τύπων. Το άρωμα είναι ελαφρότατο: τριαντάφυλλο, βαλίδια, μενέζες. Εξαιρώντας τις λιπαρές ουσίες και τα άρωματά, που είναι πάντα άβλαβα, από τα καλά κραγιόν, έχουν αποκλειστεί εντελώς τα χρώματα εκείνα, που περιέχουν ουσίες επιβλαβείς για το σώμα (παράγωγα του μολύβου και του αρσενικού).

Πολλές γυναίκες είναι αλλεργικές στο κραγιόν. Τι προκαλεί αυτή την αλλεργία;

Η ουσία που, συνήθως, προκαλεί την αλλεργία είναι η έγχυση, μια χρωστική ύλη. Τα αντιαλλεργικά κραγιόν δεν περιέχουν ποτέ έγχυση και έχει αποδειχθεί ότι το μεγαλύτερο μέρος των γυναικών, που χρησιμοποιούν κραγιόν, χωρίς έγχυση, παύουν να υποφέρουν απ' αυτή την ενοχλήση.

Γιατί υπάρχουν τόσες διαφορές στις τιμές των κραγιόν;

Η τιμή τους εξαρτάται από τις πρώτες ύλες, που έχουν νοσημοποιηθεί για την κατασκευή του κραγιόν και, κυρίως, από την έγκληση των χρωστικών. Στα κραγιόν πρώτης ποιότητας οι χρωστικές ύλες είναι πανάκριδες.

Πώς διαλέγετε το χρώμα ενός κραγιόν; Ανάλογα με το χρώμα της επιδερμίδας, των μαλλιών, του φορέματος;

Έχει μεγάλο ενδιαφέρον το χρώμα του φορέματος. Με το μπλέ και το γαλάζιο ταιριάζουν τα κραγιόν, που τείνουν προς το μπλέ. Με τα πράσινα το κόκκινο τριαντάφυλλο. Με τις ήλικες αποχρώσεις (κίτρινο, πορτοκαλί, πράσινο — κίτρινο και καστανό ανοιχτό) τα κραγιόν, που τείνουν προς το κόκκινο. Με τα κόκκινα, κραγιόν κόκκινο και φωτεινό.

Υστερα, παίζει μεγάλο ρόλο στην έγκληση, το χρώμα της επιδερμίδας. Μια γυναίκα μ' ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα μπορεί να χρησιμοποιήσει μόνο κραγιόν, που τείνουν προς το ροζ. Το μπλέ, ενώ μια γυναίκα με δέρμα σκούρο θα προτιμήσει το κραγιόν, που τείνουν προς το κίτρινο.

Πώς θα διατηρηθεί το κραγιόν για πολλές ώρες πάνω στα χείλη;

Πουντράρετε πρώτα τα χείλη κι ύστερα απλώστε το κραγιόν. Το καλοκαίρι, για να κρατήσει το κραγιόν για πολλές ώρες, περάστε μετά το βάμμα, πάνω από τα χείλη, ένα κομμωτικό πάγο.

Είναι απαραίτητο να καθαρίζονται κάθε φορά τα χείλη από το κραγιόν;

Ναι, είναι απαραίτητο να ντεμακιγιάρουν τα χείλη κάθε βράδυ όπως, άλλωστε, και όλο το υπόλοιπο πρόσωπο. Θ' αφαιρέσετε το κραγιόν με λίγο μπαμπού μουσκεμένο σε καθαριστικό γαλάκτωμα. Θ' στεγνώσετε τα χείλη κι' ύστερα θ' απλώσετε πάνω τους την ίδια κρέμα που χρησιμοποιείται για το πρόσωπο.

Θα πρέπει να αποφεύγετε το κραγιόν αν πάνω στα χείλη σκουματίζονται μικρές φουσκάλες πυρετού;

Είναι καλό να αποφεύγετε το κραγιόν, μέχρι να εξαφανιστούν οι φουσκάλες. Για να επιταχύνετε τη θεραπεία, απλώστε πάνω από τα χείλη, ένα γραμμάριο από το κραγιόν, που έχετε στο σπίτι. Είναι καλό να έχετε στο σπίτι ένα γραμμάριο από το κραγιόν, που έχετε στο σπίτι.

σκάλες. Για να επιταχύνετε τη θεραπεία, απλώστε πάνω από τα χείλη, ένα γραμμάριο από το κραγιόν, που έχετε στο σπίτι. Είναι καλό να έχετε στο σπίτι ένα γραμμάριο από το κραγιόν, που έχετε στο σπίτι.

Γιατί είναι προτιμώτερο να απλώνεται το κραγιόν στα χείλη με το πινέλο;

Γιατί μ' αυτό τον τρόπο το κραγιόν απλώνεται πιο ομοιόμορφα. Το καλλίτερο είναι να διαλέξετε ένα πινέλο πολύ λεπτό, για να ζωγραφίσετε την περιφέρεια των χειλιών, που έτσι παρουσιάζεται εντελώς καθαρή κι' ύστερα να γεμίσετε τα χείλη με το συνηθισμένο κραγιόν.

Είναι ακόμη της μόδας να ζωγραφίζεται η περιφέρεια των χειλιών με το μολύβι;

Ναι, όμως όμως τόσο το μολύβι, όσο και το κραγιόν, να έχουν το ίδιο χρώμα. Δεν πρέπει να διακρίνεται η διαφορά ανάμεσα στην περιφέρεια των χειλιών, που θα έχει ζωγραφιστεί με σκούρο μολύβι, και στο κραγιόν. Αυτό, όχι μόνο δε συνήθίζεται, αλλά και είναι ενδεικτικό κακού γούστου.

Είναι απαραίτητο να χρησιμοποιούνται διαφορετικές αποχρώσεις κραγιόν ανάλογα με την ώρα της ημέρας;

Ασφαλώς. Το πρωί με το σπορ ντύσιμο, θα διαλέγονται αποχρώσεις απαλές (συντονισμένες πάντα με το χρώμα του φορέματος και της επιδερμίδας), ενώ για το βράδυ, είναι προτιμώτερα τα πιο ζωηρά κραγιόν, για να προβάλλονται περισσότερο τα χείλη στο τεχνητό φως.

Είναι σωστό να αλλάζεται η γραμμή των χειλιών με το κραγιόν; Όταν π.χ. τα χείλη είναι πολύ λεπτά, πολύ μικρά κλπ.;

Μπορεί να γίνεται μόνο μια μικρή διόρθωση, για να μεγαλώσουν, επί παραδείγματι, τα πολύ λεπτά χείλη. Όμως αυτό θάβει την αλήθεια. Για κανένα λόγο δε θα πρέπει να φθάσετε στην υπερβολή. Τα χείλη θα πρέπει να είναι φυσικά, γιατί αν αλλάξετε το σχήμα, μπορεί να χαλάσετε τη γραμμή και την έκφραση του προσώπου. Ένα στόμα που δεν είναι εντελώς, μπορεί να χαρίσει μια έκφραση εντελώς προσωπική. Είναι σφάλμα που δεν πρέπει να κάνετε ποτέ, είναι να αντιγράφετε το σχήμα των χειλιών μιας ηθοποιού, μιας μοναχής, κλπ.

Είναι άρκετο το κραγιόν να απλώνεται στα χείλη από το κρύο;

Ένα κραγιόν απλό, κάπως λιπαρό, πολύ καλής ποιότητας, προστατεύει πάντα τα χείλη. Το χειμώνα, αν τα χείλη είναι πολύ εύαισθητα, μπορείτε να απλώσετε πάνω από το κραγιόν μια θρεπτική κρέμα (μη χρησιμοποιήσετε ποτέ την κρέμα πριν από το κραγιόν, γιατί σ' αυτή την περίπτωση το κραγιόν δεν επάνει) ή μπορείτε να χρησιμοποιήσετε πριν από το κραγιόν σάβανι λίγο βούτυρο κακάου.

Θάνατι μόνον ένα κραγιόν;

Όχι. Ένα μοναδικό κραγιόν δε μπορεί να φτάσει από το πρωί μέχρι το βράδυ. Κάθε γυναίκα, θα πρέπει να έχει τουλάχιστον δυο: ένα, με χρώμα πιο ανοιχτόχρωμο για την ημέρα κι' ένα πιο έντονο και ζωηρό για το βράδυ. Υπενθυμίζουμε ότι δυο κραγιόν μπορούν να απλώνονται σ' ένα πάνω από τ' άλλο, δημιουργώντας έτσι νέες αποχρώσεις, συχνά ωραίες.

Μια γυναίκα δηλαδή, που έχει δυο κραγιόν, είναι σά να έχει στην πραγματικότητα, τουλάχιστον, τέσσερα.

Ο ΦΛΟΞ ΚΑΙ ΕΓΩ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΦΛΟΞ, έχει δυο ματιά ζωηρά και κατάμαυρα. Τα δικά μου είναι ξεπλυμένα γαλανά, σά να τυχόν μουγαδιάσει με μπόλικη χλωρίνη.

Ο Φλόξ έχει μια ούρα φουντάει και παριστάνει το ανήλικο λιοντάρι. Έγω όμως δεν έχω ούρα. Έχω κυκλοφορία με το λεωφορείο ή με το πόδια, γι' αυτό κι' έχω ένα μπουκέτο καλούς. Ο Φλόξ όμως κυκλοφορεί με μια μαύρη λιμουζίνα αδρόνη, που καταπίνει τα χιλιόμετρα σαν ασπίρες.

Γενικά, τίποτα το κοινό δεν έχουμε με το Φλόξ. Το μόνο που μας συνδέει είναι το αφεντικό. Κι' όμως ήρθε να τα πράγματα έτσι, που έγω κι' ο Φλόξ κανένα για ένα φεγγάρι παρέα. Αλλά τι παρέα! Αξέχαστη θα μας μείνει! Και να πως ήρθανε τα πράγματα. Πρωί ήτανε ακόμα, όταν ανοίξε η πόρτα του γραφείου και μπήκε φουριόζος ο κύριος διευθυντής. Κι' όπως μας τοξε συνηθισμένα, σηκώθηκε και τον χαιρετήσαμε μ' όλο τον προετοιμασμένο σεβασμό.

Καλημέρα, κύριε Χρυσάφει! είπαμε. Ο κύριος Χρυσάφειος, μουρούρισε ένα «καλημέρα» βαριεστημένο και μπήκε στο γραφείο του, κρατώντας απ' το λουράκι το Φλόξ. Όλοι ξέραμε πόση μεγάλη αδυναμία είχε στο Φλόξ ο κύριος Χρυσάφειος, αλλά ποτέ δεν τον είχαμε δει να τον σερνι μαζί του πρωί-πρωί. Κυττάδαμε όλοι οι συνάδελφοι με απορία. Ο Φλόξ, γαυγίζει του καλού καιρού από μέσα στο γραφείο.

Τι να συμβαίνει; είπα κάποιος.

Ποιός ξέρει. Ίσως να τον πιάσ στο γιάντρο.

Αλλά πριν ακόμη να προλάβουμε να κάνουμε τις υποθέσεις μας χτύπησε το κουδούνι. Ο Στέλιος, ο πιο παλιός του γραφείου πετάχτηκε άμεσως κι' άνοιξε την πόρτα του διευθυντού.

Ελάτε όλοι μέσα! ακούσαμε το διευθυντή. Μαζευτήκαμε στα γρήγορα στο γραφείο του, ο ένας δίπλα στον άλλον και περιμένοντας. Ο κύριος διευθυντής ξερόδωσε και ο Φλόξ γαυγίζει. Λοιπόν, κύριοι, είπε ο κύριος διευθυντής, αυτός είναι ο Φλόξ, όπως ξέρετε...

Μάλιστα, είπαμε.

Έχει όριζόμενες συνήθειες, που δε διαφέρουν καθόλου απ' τις ανθρώπινες...

Μάλιστα, ξαναείπαμε.

Ανάμεσα στα άλλα, λοιπόν, έχει συνηθίσει, κάθε πρωί να πηγαίνει περίπατο. Σήμερα όμως, ο Φλόξ, κινδυνεύει να χάσει τον περίπατό του...

Μα πώς; είπαμε. Δεν είναι δυνατόν!

Κι' όμως κύριοι, είναι γεγονός. Αυτή τη στιγμή, έπρεπε να είναι περίπατο κι' επειδή δεν είναι, γαυγίζει! Δυστυχώς, η υπέρβια, που είναι, πηγαίνει κάθε μέρα περίπατο, μόφυγε χτες.

Λοιπόν, τι θα γίνει τώρα;

Κυττάχτηκεμε μεταξύ μας και είπαμε: Τι θα γίνει τώρα;

Ο κύριος διευθυντής μας κύτταξε όλους καλά - καλά, ξερόδωσε πάλι και είπε:

Τώρα πηγαίνετε όλοι στη δουλειά σας. Να μείνουν μόνον εσύ, κύριε Πατρόκλε.

Βγήκαμε όλοι έξω κι' έμεινα εγώ, ο διευθυντής κι' ο Φλόξ. Και ο κύριος διευθυντής, είπε: Κύριε Πατρόκλε, είμαστε ο μόνος στον όποιον έχω εμπιστοσύνη. Μόνο σε σας μπορώ να εμπιστευτώ το Φλόξ. Μην ξεχνάτε ότι τον έχω καλωσομίσει. Μέχρις ότου να βρω, λοιπόν, άλλη υπέρβια, θ' αναλάβετε εσείς τον πρωινό του περίπατο. Δε φαντάζομαι να σας πειράζει.

Καθλού. Ίσα - ίσα που τον εμπιστευθήκατε. Εχχαριστήθηκε ο κ. διευθυντής, ξερόδωσε κι' έβαλε το χέρι στο πορτοφόλι του. Εβγαλε ένα εκατοστάριο και μου το δόσε.

Σε μισή ώρα, παίρνει το πρωινό του, είπε. Πέρασε από κάπου και πάρε μισό κοτόπουλο. Του άρεσει πολύ το κοτόπουλο.

Δε μου λέτε, πώς το προτιμά, ξεροψημένο ή μαλακό;

Ξεροψημένο...

Οραία...

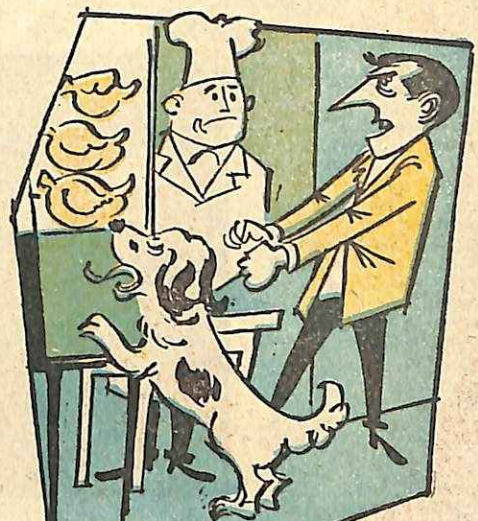
Υστερα κατά τις 10 να μπηγ σε κανένα γαλακτοπωλείο.

Να πιά γάλα;

Όχι εσύ, ο Φλόξ. Του άρεσει πολύ το γάλα!

Με ζάχαρη;

Όχι, χωρίς ζάχαρη, γιατί θα του χαλάσουν τα δόντια.

νε τα σάλια και είπα: — Πόσο κάνει το μισό;

— Μέχρι ένα πενήνταφάρκο!

Κάνω μεταβολή στα γρήγορα να φύγω, αλλά που να φύγω ο Φλόξ. Στήλωσε τα πόδια του κάτω και φρενάρισε σ' ένα λεωφορείο. Ούτε μπρός, ούτε πίσω!

Τέλος πάντων τον παίρνω σούρνοντας και φτάνω στο Ζάππειο. Αλλά που να το κλείσω το ρημάδι του ο Φλόξ. Όλο γάβ και γάβ, το πήγαυε. Πλησιάζει ένας αστυφύλακας και μου λέει πολύ ευγενικά:

— Τι συμβαίνει; Γιατί αυτά τα γαυγίσματα;

— Ξέρω κι' εγώ; τού λέω.

— Ναι, αλλά ο κόσμος, που έρχεται εδώ θέλει ησυχία.

— Μάλιστα. Για αγρίψτε του λίγο, μήπως και σταματήσει.

Τον αγρίψαμε λίγο ο αστυφύλακας κι' αντί να ησυχάσει ο Φλόξ, φρύαζε.

Καλλίτερα να πάτε πουθενά άλλο, είπε ο αστυφύλακας.

Σηκώθηκα πάλι με το Φλόξ και δρόμο παίρνω, δρόμο αφήνω. Ερεθίστηκε καμιά φορά στην οδό Αθηνών. Τού Φλόξ, τούξε βγή το γλάστρα μια πιθαμή απ' τον ποταρόδρομο. Σ' τη μεταβύ, το κατωτάριο στην τσέπη ήταγε κολλήσει στο κι' έκανε κρίτς-κρίτς. Ο πατάρας μου σπασε τη μύτη. Μπαίνουμε στο μαγαζί, παραγγέλνω δυο πατάδες κι' ένα κατωτάρι, τρώω το ένα πιάτο, βάζω το άλλο στη ζούλα κάτω για το Φλόξ. Αλλά τίποτα! Βούτηξε μόνο τη μουσούδα του, γλείφτηκε, τίναξε το κεφάλι του και δόστω πάλι τα γαυγίσματα. Πολύ τθθελα να του δώσω μια καρπασία.

Σκαμμένος, Φλόξ!

Τούβαλα σ' ένα πιατάκι νερό, ήπιε λίγο, δυο - τρεις γλωσσικές και τ' άφησε. Τού άδειασα λίγο κρασί, ξαναδούλεψε ο Φλόξ, παίρνε μια-δυο γλωσσικές, γλείφτηκε και δόστω πάλι.

Μπα! Σ' άρεσει το κρασάκι;

Γάβ, γάβ! ο Φλόξ.

Τού ξαναβάλα, το ξαναπίνε, τρώει κι' ένα κομμάτι πατάς και ξαναπίνε. Στις 12½ ακριβώς το κόψαμε με τα πόδια για την Κυψέλη. Δεν ξέρα πώς μ' έβλεπε ο Φλόξ, αλλά εγώ τον έβλεπα διπλό. Κι' όχι μόνο αυτό, αλλά τρέκλιζε εγώ, τρέκλιζε κι' ο Φλόξ. Όταν φτάσαμε καμιά φορά στην Κυψέλη, ήμασταν σε τέτοιο χάλι, σά να δουλεύαμε κι' οι δυο σε νταμαρί. Η κυρία Χρυσάφειδου μ' άνοιξε πρόσχαρη.

Φλόξ, Φλοξάκη! φώναξε.

Ο Φλόξ όμως δεν είχε κέφι να κουνήσει ούτε την ούρα του. Πεταχτήκα στα γρήγορα σπίτι μου, έκανα ένα κρύο ντύσι, για να συνέλθω κι' από εκεί γραμμή για το γραφείο. Οι συνάδελφοι με υποδεχθήκαμε με ειρωνικά χαμόγελα.

Κύριε Πατρόκλε, πώς τα πέρασες με το Φλόξ;

Μιά χαρά!

Βρε το φαύκαρό τον Πατρόκλε! Άκουός έκει να καταπνίξει και σκυλάντατος!

Αυτά τα λέτε απ' τη ζήλια σας, τούς είπα. Γιατί ενώ εγώ βγήκα και πήρα τον αέρα μου έσας καθήσατε εδώ μέσα στη ζέστη και ψηθήκατε.

Κοιτοπούλακι του πύρατε;

Και κοιτοπούλακι και γαυγάκι κι' απ' όλα! Είναι μέσα ο διευθυντής να του μιλήσω σχετικά με το πρωινό του Φλόξ;

Όχι, πήγε στην Τράπεζα και θ' αργήσει.

Πολύ άραια.

Εβγαλα και μέτρησα τα ύπλοπια απ' το κατωτάριο. Ογδόντα δραχμές ακριβώς...

Τ' απόγευμα ήρθε ο κύριος διευθυντής, όπως το συνηθίζει φουριόζος και με κάλεσε άμεσως στο γραφείο του.

Για καθήτα, κύριε Πατρόκλε. Τι συμβαίνει; Πώς πέρασατε το πρωινό σας;

Μιά χαρά!

Είσαστε βέβαιος;

Βεβαίως! Αλλά γιατί ρωτάτε;

Γιατί ο Φλόξ, αντί να κοιμηθ, όπως το συνηθίζει το μεσημέρι, έκανε άλλα πράγματα.

Δηλαδή, τι έκανε;

Τρέλλες! Πηδούσε απάνω στο τραπέζι, στίς καρέκλες, στη βιβλιοθήκη!

Και πούτα, δηλαδή, δεν πηδούσε;

Όχι. Και μάλιστα αυτά τα καμώματά του ανησυχούσαν τόσο πολύ τη γυναίκα μου, που σκέφτηκε να καλέσει γιατρό. Κι' όχι μόνο αυτό, αλλά έφαγε διπλάσια απ' ό,τι έτρωγε συνηθώς. Καταλάβατε, λοιπόν, ότι όλα αυτά μ' ανησυχούσαν. Αν δε μου δώσετε μια εξήγηση, να υποβάλω την παραίτησή σας!

Κρυός ιδρώτας μ' έκοψε. Αι! Έτσι μου είσαι; Τώρα θα δής. Σηκώνομαι, λοιπόν, ο καλός σου, κοιτώντας το σκατάκι μου και λέω:

Κύριε διευθυντά, όχι μόνο δεν είμαι άξιος απολύσεως, αλλά αντίθετος πρέπει να μου δώσετε αμείνση!

Επειδή μου τρέλλανες το Φλόξ;

Επειδή τον διασκεδάσα τόσο, όσο δεν εί-

χε διασκεδάσει στη ζωή του. Και πρώτα - πρώτα, μόλις έφαγε το κοτόπουλο του και ήπιε το νερό του, μπήκαμε στ' αυτοκίνητο.

— Ποιό αυτοκίνητο;
— Του Φαλήου! Φτάσαμε στη θάλασσα, τον έβλεπα και χάρηκε τόσο πολύ, που συγκινηθήκα.

— Άλθεται;
— Άμ' τί ψέματα;
— Καί, λοιπόν;
— Λοιπόν, μόλις έπαιξε κάμποσο και κατάλαβα πως χώνεψε, τον πήγα και ήπιε το γάλα του. Ένα μπουκάλι!...

— Τότε όλο;
— Σταγόνα δεν άφισε!
— Κί' ύστερα;
— Ύστερα τον πήγα και έκανε κούνια. Μάλιστα. Στην αρχή δεν του άρεσε, αλλά μόλις τη συνήθισε, δεν ήθελε να κατέβη!...

Ο κύριος διευθυντής γέλασε με την καρδιά του.
— Δηλαδή σ'α να λέμε απ' τη χαρά του τ'άκανε όλα αυτά το μεσημέρι;

— Και βέβαια! Λίγο τόχτε το παγινίδι;

— Ασφαλώς, έτσι είναι! παραδέχτηκε ο κύριος διευθυντής. Έκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο κι' ο κύριος διευθυντής σηκώσε το ακουστικό.

— Πώς; είπε. Για στάσου να ρωτήσω.

Και γύρισε σ'ε μένα.
— Κύριε Πάτροκλε, η γυναίκα μου λέει ότι ο Φλόξ μυρίζει κρασί. Τί σημαίνει αυτό;

— Σημαίνει ότι έβαλε τη μούρη του σ'ε μια μπουκάλια του κρασιού σπασμένη.

— Α, μάλιστα, είπε ο κύριος διευθυντής. Θα σου εξηγήσω, άσπρη μου, όταν θάρω στο σπίτι, είπε στη γυναίκα του.

Και γύρισε πάλι σ'ε μένα.
— Μπορείτε να πάτε στη δουλειά σας, μου είπε.

Γύρισα σ'τα χαρτιά μου και προσπάθησα να δουλέψω, αλλά που να μ'άφισουν οι συνάδελφοι, με τ'α πειράγματα τους. Ο Στέλιος, που είναι και η φιλόδοξη μου τ'α γράφει, ήθελε κοντά μου και με το έμπιστευτικό του ύψος, είπε:

— Πόσα ξόδεψες;
— Έκατοντά δραχμές.
— Και πόσα σ'αδωσε τ'ο άφεντικό;

— Έκατό.
— Δηλαδή έβαλες κι' από την τσέπη σου;
— Αιέ!...

— Και πώς πήρες διπλό πακέτο;
— Με τ'α λεφτά μου!
— Ναί, αλλά ποτέ δε σ'ε είχα δη με διπλό πακέτο! Πώς έτυχε και σ'ε πιάσανε σήμερα τα κουβαρνταλίκια;

Είπα να τόν βρίσω, αλλά κρατήθηκε. Τέτοια ανάγκη δε μου την είχαν κάνει ποτέ. Μίσωσανα χαμηλόφωνα, αλλά έβραζα. Τόν έστειλα στο διάβολο πάντα χαμηλόφωνα και έπεσα πάλι σ'τα χαρτιά μου. Ο Στέλιος στραβομουτσούνισε και κλάψε στο γραφείο του, χωρίς να π'α λέει. Ύστερα σηκώθηκε ξαφνικά, έβρασε μιά κλωστή σ'το γραφείο του και είπε:

— Άκουσ'ε, φίλε μου, να θέλω μόνο για πρώτο του ο Φλόξ εκατό δραχμές κι' έμεις να σκοτώνομαστε εδώ μέσα για δυό ψωροχιλιάρδες το μήνα!...

Ο Άναστάσης, που είναι ο κουφός του γραφείου, τέντωσε τ'αυτό και ρώτησε γεμάτος χαρά:

— Τί είπατε; Θα πάρουμε αύξηση;
— Πάψε έσύ, κουφέλογε, είπε ο Στέλιος.

Δηλαδή, δεν έχει αύξηση; ξαναρώτησε.

— Όχι!...

Σηκώθηκε τότε κι' αυτός, έδωσε μιά κλωστή σ'το γραφείο και ήσυχάσασε όλοι.

Το κακό, έγινε ύστερα από μιά βδομάδα. Σ'το διάστημα αυτό, ο Φλόξ είχε γίνει ξεστρώτο σ'το ξεροκώματο. Τώρα που σαν παπαστανί. Συνήθισε επίσης τον πατάκα και το κατσοταράκι σαν παλιός Πλακιώτης μπρεκής. Μόνο που είχε αλλάξει κάπως η έκφρασή του και γιν'α τ'α σουλούπι του. Δηλαδή, ενώ ήταν ένα άριστοκρατικό σκυλί, τ'ο γύρσε

Νέα τραγούδια - Νέοι δίσκοι

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΤΟΥΡΝΕ

Οι ανοιξιάτικες τουρνέ των Έλλνων τραγουδιστών και τραγουδιστριών δεν εξαντλήθηκαν σ'το προηγούμενο τεύχος μας. Γι'αυτό επανερχόμαστε σήμερα, για να συμπληρώσουμε τον κύκλο.

— Ο Γρηγόρης Μπιθικώτσης μαζί με τ'ο συγκρότημα μπουζουκίων της ορχήστρας Μίκη Θεοδωράκη έ' αναχωρήσει για τη Γερμανία, όπου θα πραγματοποιήσει εμφανίσεις στην τελεσούσα.

— Ο Φώτης Δήμας θ' αναχωρήσει για τη Γερμανία επίσης, όπου θα εγγράψει δίσκους στη Γερμανική.

— Το καλλιτεχνικό ζευγάρι τού λαϊκού τραγουδιού Μανώλης Λιώτης — Μαίρη Λίντα, σχεδιάζει να ταξιδέψει ως τη Ρώμη, προκειμένου να εμφανιστεί στην Ιταλική τηλεόραση μαζί με τ'ο χορευτικό Βαρλάμο — ντε Πετρίλλο, σ'ε μιά μουσικοχορευτική επίδειξη λαϊκών ελληνικών μεθόδων.

— Η Τζένη Βάνου σχεδιάζει μακρά τουρνέ στη Γαλλία, Αγγλία, Γερμανία, για τ'ο λόγο δε αυτό παίρνει μαθήματα γαλλικής, αγγλικής και γερμανικής γλώσσας.

— Ο Γιάννης Βογιατζής, τέλος, θ' αναχωρήσει τ'ο Μάρτιο ως την Αγγλία, όπου θα παραμείνει έ'ενα μήνα για σειρά εμφανίσεων.

— Όπως διαπιστώνεται, λοιπόν, άρσασμός ταξιδιών να πραγματοποιηθεί σ'ε λίγο σ'τον τομέα τού ελληνικού τραγουδιού. Πράγμα που σημαίνει πρόοδο και προκοπή.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΕΛΑΦΡΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

Τέσσερα νέα σουζέ έγραψε τελευταία ο μάστορας και σκηνοθέτης Γιώργος Μουζάκης, που πλαισιώνουν την επίδεωσή του πιάτας «Έλατε να γλεντήσουμε», και τα οποία πρόκειται σύντομα να κυκλοφορήσουν σ'ε δίσκους. Τα τραγούδια αυτά είναι τ'α «Πότε θα γυρίσεις» και «Παλιόζωη — Παλιόσση», που τα έρμηνεύει η Καίτη Μπελιντά, τ'ο «Καίνουριον βρήκα έρωτα», που τραγουδά η Ρένα Βλαχοπούλου και η «Χιονιάτη», που εκτελεί ο Γιάννης Βογιατζής.

Και τ'α τέσσερα αυτά τραγουδάκια είναι ωραιότατα.

★ Από την ταινία «Φαίδρα», που παρουσιάζεται αυτές τις μέρες στους αθηναϊκούς κινηματογράφους, κυ'αδέρσανε σ'ε δίσκους «Έξτεντεντ πλαιή» δυό όμορφα τραγούδια, με υπόκρουση της ορχήστρας Μίκη Θεοδωράκη. Τα τραγουδάει και τα δυό η Μελίνα Μερκούρη και έχουν τούς τίτλους «Ροδόσπασμο» και «Αγάπη».

★ Δυό νέες κόπιες των γνωστών σουζέ τού Μάνου Χατζιδάκι «Μανούλα μου» και «Κύρ Μιχάλης» εμφανίστηκαν τελευταία στην αγορά δίσκων. Τα ερμηνεύει και τα δυό ο Λάκης Παπής με χωρδία.

★ «Θά φύγω σήμερα» (ταγκό) και «Τ'α μάτια μου σ'α μάτια σου» είναι οι τίτλοι των δυό νέων τραγουδιών τού Λεάνδρου σ'ε στίχους Πυθαγόρα. Τα ερμηνεύει αρκετά καλά και τα δυό η Έλίζα Μαρέλι.

★ 10 παλιές επιτυχίες τού Των Μαρσούδα κυκλοφόρησαν τελευταία σ'ε δίσκο. Από τ'α μιά πλευρά υπάρχουν τα τραγούδια «Τόχω παράπονο», «Τί 'ς κι' όλο κλαίει», «Συγγνώμη σου ζητώ», «Τσιγγάνικο βιοάκι», «Τ'ο πρώτ'ο έμπης με φίλια» κι' από τ'α άλλη τ'α «Χαμένη αγάπη», «Μη π'α είσαι θυμωμένο», «Έρρευσ'οι οι όμορφες», «Έλα μιά νύχτα ν'αλήτρεψουμε» και «Βαγγελλίτσα». Συνοδεύει η ορχήστρα τού Διόλη.

Ο τραγουδιστής Μπόμπι Ντάρνιν. Ύδαγμα τής αμερικανικής νεολαίας.

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ

★ Η Λάουρα συνεργάζεται αυτές τις μέρες με τ'ο Γιώργο Μητσάκη. Έτσι οι λαϊκές επιτυχίες τού συνθέτη τού «Μπαρμπαδόμα» βρήκαν νέα ιδεώδη έρμηνευτριά.

★ Η Γιόβανα παράλληλα με τις έτοιμσίες της για τ'α νέα της τουρνέ στην Ευρώπη, δεν παραλείπει να γυρίσει δίσκους με διάφορους συνθέτες. Τελευταίως συνεργάζεται με τ'ο μάστορα τής μοντέρνας νεολαίας Γ. Κατσούρα.

★ Ο μάστορας Ζακ Ίακωβίδης με τ'ο Φώτη Δήμα και τ'α Μάγια Μελάγια ετοιμάζουν καλλιτεχνική τουρνέ στην ελληνική επικράτεια. Η τουρνέ αυτή προγραμματίζεται για τ'α άνοιξη.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

★ «Κοιμήσου σ'ο ντιόβι μου και νάνι σου και νάνι μου», είναι τ'ο καινούριο λαϊκό τραγουδάκι τού εκλεκτού συνθέτη Γιώργου Μητσάκη, που θα λανσάρη αυτές τις μέρες η μπριάντα τραγουδιστριά Λάουρα. Το τραγουδάκι αυτό, που σύντομα θα γυριστ'ε σ'ε δίσκο προβλέπεται ότι θα ξεπεράσει σ'ε εμπορικότητα τα τελευταία σουζέ τού συνθέτη «Μπαρμπαδόμας» και «Σ'τις Λαρίσις τ'ο ποτάμι».

— 12 παλιά σουζέ ε'ς άλλου τού Μητσάκη γυρίζονται σ'ε δίσκο με ερμηνεία των Φ. Κανακάρη, Άννας Κουσαφά και Γιουλιάκη.

★ «Κύττα — κύττα» και «Φευγεις και πονά» τιτλοφορούνται οι δυό νέοι δίσκοι τού τριό Παπαδόπουλος — Καννέλης — Μιχαλοπούλου. Τραγουδούν σ'ο πρώτο η Καίτη Γκρέυ και σ'ο δεύτερο ο Άντ. Ρεπάνης.

★ Δυό καινούρια τσιφτετέλια κυκλοφορούν σ'ε δίσκο και σημειώνουν επιτυχία σ'τους φίλους τού λαϊκού τραγουδιού. Τ'ο πρώτο είναι τ'ο «Παρε αιμα μιά γουλιά» τού Ι. Βασιλοπούλου, που τ'ο τραγουδάει ο Α. Ρεπάνης και τ'ο δεύτερο τ'ο «Σ'αγαπώ και υποφέρω» των Γ. Κόρου — Π. Άλαφούρα, που τ'ο ερμηνεύουν η Σοφία Κολλητήρη και η Βούλα Γκίκα.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

- 1) «Μολιέντο καφέ». Μουσική Ζ. Μανζό. Ερμηνεύει η Μίνα.
- 2) «Κι' σαρά». Τού Μερτράν Ρουλιέ. Τραγουδά η Μίνα.
- 3) «Τσιγγανόζωα» (καλαβρέζικο). Τραγουδάει η Μίνα.
- 4) «Τουά λε μουζιγιέν». Τού Α. Αμάντ. Ερμηνεύει ο Ζιλμπέρ Μπεκό.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

κάπως σ'το κοπροσκύλιστικό. Έγινε και λίγο ασκήσις, που λέμε. Και εκεί που καθόμαστε ένα πρωί σ'ε μιά υπόγα και παίρναμε τ'ον πατάκα μας, κάνω έτσι και βλέπω τ'ο Στέλιο Μού χαμογέλυσε κι' όλος.

— Κύριε σκυλουνάτε, καλημερα σας, είπε.

Ήψα να καταπιώ τ'ο κουτάλι μου απ' τ'ην τρομάρα μου. Ο Στέλιος όμως με καθυσχάσε:

— Άκουσε, βρέ Πάτροκλε, εγώ τ'α είχα υποψιαστή όλα! Σας παρακολουθώ απ' τ'ην ώρα που φύγατε. Ούτε κοποπούλο έφαγε ο Φλόξ, ούτε γάλα ήπιε!

— Και τί θές τώρα;
— Τά μισά. Πενήντα δραχμές τ'ην ημέρα. Γιατί, δηλαδή, να είσαι μονογαγός;

— Μ'εξιδιάζει;

— Ο Στέλιος πήρε μισοκακόμοιρο ύψος.

— Για πενήντα φράγκα, βρέ Πάτροκλε, με λές εκβίαστή; Και τότε δηλαδή έσυ που ένεις τρελλάνη σ'την πεινα τ'ο Φλόξ, τί είσαι!

Τί να πώ; Δεν είπα τίποτα. Μεγάλο καρδί αυτός ο Στέλιος! Πολύ τόν φοβόμουν. Έδωγα ένα πεινήνταρο και τ'ο τ'οδωσα. Εύχαριστήθηκε πολύ ο Στέλιος κι' απ' τη συγκίνησή του με φίλησε. Ο Φλόξ σήκωσε τ'ο κεφάλι του, μ'ας κ'ατ'ε για μιά στιγμή και ξανάπρεσε στον πατάκα του. Ο Στέλιος τότε π'απε τ'ο πεινήνταρο, έφαγε έναν πατάκα, ήπιε κι' ένα κατσοταράκι και τ'ορίξε σ'τη φιλοσοφία.

Είδες, βρέ Πάτροκλε, τί είναι ο κόσμος; Άλλος είναι καλός κι' άλλος κακός. Τ'ο άφεντικό μας είναι μεγάλος μούτρο. Μόλις τ'ο ζήτας εύρησι, τ'ο ρίχνει στην κλάψα. Δυό χρόνια μας παιδεύει τώρα για εύρησι κι' ακόμη τίποτα. Φαίνεται πως θα τ'ο βολέψουμε καλά με τ'ο Φλόξ.

Και συγκινήθηκε τόσο πολύ ο Στέλιος, που τόν άρπαξε και τόν φίλησε.

— Ποιός να τ'όλεγε, βρέ Φλόξ, σ'ε τ'α τ'ην παίρναμε από σένα τ'ην εύρησι;

Κι' άπάντω που τ'ο διασκεδάσαμε και χαϊρομάστε, κάνουνε έτσι και βλέπουμε κάτι που κοπ'ακα με τ'α πόδια μας. Τ'ο άφεντικό!... Μπήκε σ'α σ'αίονας με τ'α μαγκούρα του και μας έβριζε μιά ματιά, σ'α να ήμασταν παπλωμάτα. Αναποδούρησαν τ'α π'αίδια, σπ'ασαν πιάτα, ποτήρια και η μαγκούρα σ'το κεφάλι μας. Φυσικά, τ'ο βάλαμε σ'α πόδια και βρεθήκαμε κάπου σ'το Δημοπράτριο.

Άλλα δεν ήμασταν μόνοι μας. Ο Φλόξ μ'ας εί'ε πάρει από πίσω. — Τώρα; μου λέει ο Στέλιος. Τί θα τόν κάνουμε τ'ο Φλόξ;

— Να π'αμε να τόν παραδώσουμε σ'το Τμήμα.

Και π'αγαμε.
Ύστερα από δυό μέρες, όμως, ένα πρωί άκούω γαυγίσματα σ'το παράθυρό μου. Ανοίγω και βλέπω τ'ο Φλόξ. Τ'ο τί χαρούλης μουκανε, δε λέγεται! Σ'το περιλαίμιο του είχε και μιά κάρτα, που π'αρην εθνικού μου.

— Κύριε Πάτροκλε, σου τόν επιτρέφω! Έγινε κι' αυτός αλήθινος και μπρεκής, όπως και τ'ο λόγου σου. Δεν τόν θέλω.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

— *

ΑΜΕΣΟΣ ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Στη Ζυρίχη, η αστυνομία έγκρατέστησε σ'ε διάφορα σημεία ειδικούς τηλεφωνικούς θαλάμους, που συνδέονται απ' εύθείας με τ'ην Υπηρεσία άμεσου δράσεως. Για να επικοινωνήσουν κανείς μαζί της δεν έχει παρά να γυρίσει ένα μοχλό. Άκούει άμέσως τ'η φωνή τού αρμοδίου υπαλλήλου, σ'τον όποιον μπορεί να εκθέσει τ'ην περίπτωση τού. Τούτοχρονα άναδεί στην κορυφή τού θαλάμου ένας φάρος, που ελδοποιεί τα αστυνομικά όργανα, τα όποια συμβαίνει να βρίσκονται αλλού, να τρέζουν. Οι θαλάμοι αυτοί, φυσικά, προορίζονται για τ'ες κατεπείγουσες περιπτώσεις.

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΟΤΙΣ ΑΛΜΠΕΡΤ ΚΛΑΪ'Ν

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Τζέρρυ κι' ο Γιούντ καταφέρνουν να ξεφύγουν και, έπειτα από διάφορες περιπέτειες, συναντούν δυό ληστρικές φυλές τής έρημου, που πολεμάνε μεταξύ τους. Ο Τζέρρυ βοηθάει τη μιά απ' αυτές να νικήσει. Ύστερα απ' αυτό τ'ο κατορθώμα του, γίνεται άρχηγός της και κατορθώνει γρήγορα να σχηματίσει ένα ισχυρότατο στρατό, που γίνεται ισχυρότερος σ'όλο τόν Άρη. Ο Σάρκις λυσάσει έναντιόν του και ορκίζεται να τόν εξοντώσει. Άλλά κι' ο Βιλ Νούμιν τόν έχει επικηρύξει, νομίζοντας τόν φονιά τού γιού του. Η Νίσα, σ'ενομένην με τόν αδελφό της Θούρ, πηγαίνει σ'το στρατόπεδο τού Τζέρρυ και προσπαθεί να τόν πάρει με τ'ο μέρος της. Έπειδή δε δεν τ'ο κατορθώνει, επιχειρεί να τόν σκοτώσει. Ο Τζέρρυ όμως γλυτώνει και τ'ην άφνειν ύστερα εύθερη. Ο Σάρκις τόν καλεί σ'ε μονομαχία, που τ'α άποφασίση ποιός απ' τούς δυό θάνατ'ο νικήτ'ης. Ο Τζέρρυ δέχεται, μονομαχεί με τ'ο μασκόφορο αντίπαλό του και τόν σκοτώνει.

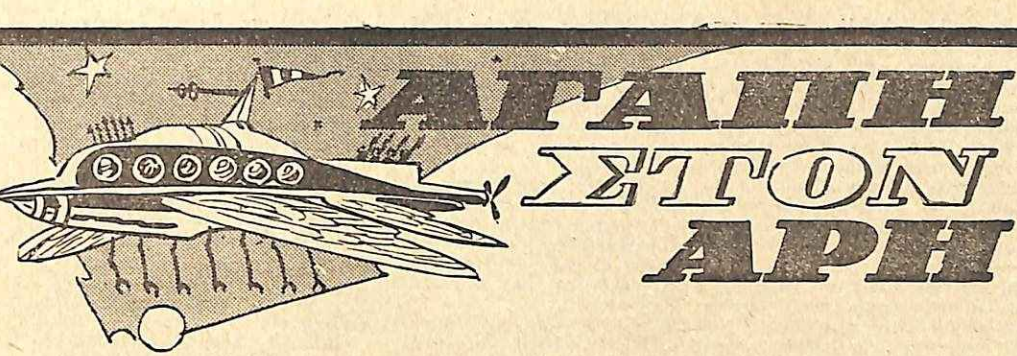
Μιά μυριόστημη καυγή θριάμβου ξεσηκώθηκε απ' τ'ο στρατόπεδο τού ανθρώπου τής Γης. Άλλά τ'ες άπάντησαν άμέσως ζητωκαυγές απ' τ'ο στρατόπεδο τού Βασανιστή. Άπορημένος γι' αυτήν τ'ην παράξενη έκδηλωσι, ο Τζέρρυ κ'ατάξε προς τα κεί και είδε τ'ην άφορη: Ο ίδιος ο Σάρκις είχε παρουσιάσει, καθισμένος πάνω σ'ο χρυσό ντιβάνι του, που τ'ο σήκωναν δεκάδες σκλάβοι.

Ο νέος ελευθέρωτος τ'εγγελοί, διό τόν κ'α πέταξε τ'η μάσκα απ' τ'ο πρόσωπο τού νεκρού αντίπαλόν του. Ήταν ο έυρωμαχός που είχε νικήσει σ'τη δοκιμασία, π'αίν τόν κλείδουν σ'την αλή τόν θάνατον. Κλωτσώντας μ'α άνδρα τ'ην άπ'αία μάσκα, ο Τζέρρυ γύρισε και προσέφερε προς τ'ες γ'αμμές του. Δυό χαλαρόλογες κατηγόρησαν να τόν υποδεχτούν. Ήταν ο Γιούντ κι' ο Κόχα. Ο γ'αγντας έφερε απ' τ'α χαλινάρια ένα υποζύγιον, έ'νο ο μαυρός έφερε σ'τον άσπρον τόν ένα καινούριο σπαθί και μιά κούπα γεμάτη πόλτος.

Άφ'ού άδειασε δυσασμένα τ'ην κούπα, ο Τζέρρυ έπαισε και άνέβηκε σ'το στρατόπεδό του. Έκει, ο γ'ατρός τού περιποιήθηκε τ'ες πληγές, ώσπου να ματευνούν οι άξιωματικοί για συμβούλιο. Άν και οι άγνες τόν ήταν έξαγομμένοι, ο νέος τούς διάταξε να μ'ην κουνιθούν απ' τ'ες θέσεις τους.

Δε σ'ας έχω τ'η να χάνετε πάντα αυτό που δεν προμείνει ο έχθρός σας; ρώτησε. Άν έπιτεθούμε, τώρα, θα κάνουμε άκριβώς αυτό που προμείνει ο Σάρκις. Έπιμένοντας θα καθίσουμε ήσυχοι για λίγη ώρα και θα δούμε τί θα συμβ'η. Έν τ'α μεταξύ, μπορούμε ν'αποφασίσουμε για τ'α μελλοντικά σχέδιά μας.

Δεν είχε προλάβει να τελειώσει καλά-καλά τ'α λόγια του, όταν ένας πολεμιστής από αυτούς που πεναλίζονταν πάνω σ'ε γ'αλόν, κατέβηκε απ' τόν ούσανό. Πήδησε τ'ο άπ'ερωτό τέρας, έτρεξε μέ-λ'ο τ'ο άπ'ερωτό τέρας, έτρεξε μέ-λ'ο τ'ο σημείο που στεκόταν ο άν-

θωπος τής γ'ης και τόν χαϊρέτσε. — Ο Βιλ Νούμιν έρχεται από πίσω μας, με μιά τεράστια δύναμη, πολύ μεγαλύτερη απ' τ'η δική μας, φώναξε. Παγιδενθήκαμε άναμεσα σ'ε δυό ισχυρούς στρατούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Οι άξιωματικοί, άλληλοκιντ'α χιτ'χαν, τρομοκρατημένοι. Ο Τζέρρυ, όμως, σηκώθηκε χαμογελώντας ικανοποιημένος.

Άκριβώς αυτό που προμείνα, δήλωσε. Εύτυχώς που δεν έπιτεθήκαμε σ'το στρατό τού Σάρκις γιατί τ'α είχαμε έξασθενήσει απ' τ'ες άπώλειες και θα ήμασταν εύκολο θήραμα για τόν Βιλ.

Σ'την πραγματικότητα, αυτή η παιγνία δεν τού είχε περάσει καθόλου απ' τ'ο μυαλό, αλλά ήξερε πως αν οι άγνες τόν έχαναν τ'ην έμπιστοσύνη τους σ'αυτόν, θα τούς έπ'ανε πανικός. Έπρεπε ν'α σκεφτεί, να βοη'α κάποια λύσι και γ'αγορα μάλιστα, για να βγούν απ' τ'η δύσκολη θέση. Κι' έν τ'α μεταξύ, οι πολεμιστές έπρεπε να άπασχοληθούν με κάτι για να μ'η χάσουν τ'ο ήθικό τους.

Διαλύστε τ'ο στρατόπεδο, διάταξε, αλλά έτσι που να μ'ην τ'ο καταλάβη ο έχθρος. Άφιστε τ'ες σ'αγνές δοθίες και να είσαστε έτοιμοι να τ'ες εσθίσετε μόλις σ'ας ελδοποιήσουν.

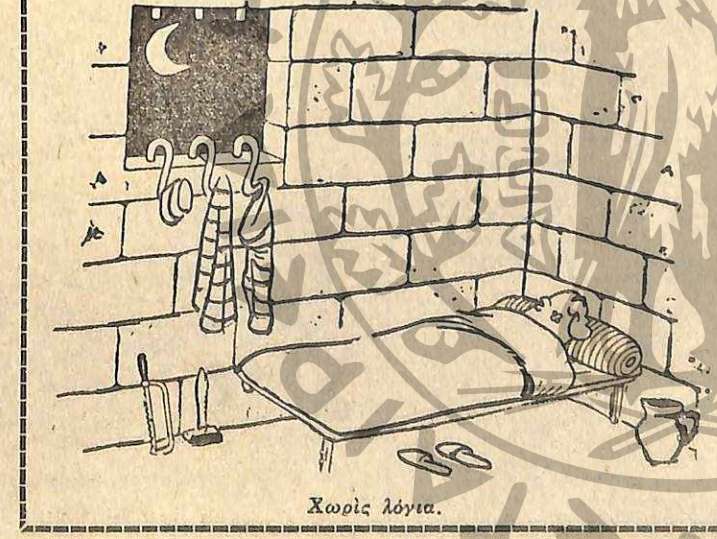
Οι άξιωματικοί έφυγαν τρέχοντας προς όλες τ'ες κατευθύνσεις, για να εκτελέσουν τ'η διαταγή. Ο Τζέρρυ κάθησε και ξαναγέμισε τ'ην κούπα του με πόλτος.

Γιατί να μ'ην προσεγγίσουμε προς τ'ο βοριά, η προς τ'ο νότο; προτεινε ο Γιούντ. Έμιασε άποκλεισμένοι μόνο απ' τ'ην άνατολή κι' απ' τ'η δύσι.

Και τί φαντάζεσαι πως θα κάνουν έν τ'ο μεταξύ οι έχθροί μας; τόν ρώτησε ο νέος.

— Δεν ξέρω.

— Ούτε κι' εγώ. Άλλά π-

Χωρίς λόγια.

ο Τζέρρυ γύρισε πίσω κι' ώσπου να φτάσει σ'το τρατόπεδο τ'ο πρώτο φεγγάρι είχε κι' όλος δύσει. Άλλά οι πολεμιστές τόν είχαν άναψει φωτίες, όπως και οι πολεμιστές τού Σάρκις, κι' έτσι μ'όρσε να προσγειωθεί άκριβώς έξω απ' τ'η σ'αγή του.

Βοήκε τούς άξιωματικούς του να τόν προμείνουν. Έχαν κινολεπτικά πανικόβλητη, αλλά τ'ο σ'αδίο τού Τζέρρυ ήταν π'α έτοιμο.

Πρώτα απ' όλα, διάταξε να σ'ούνουν όλες τ'ες φωτίες, να ξεστήσουν τ'ες σ'αγνές και να τ'ες φορτώσουν σ'α υποζύγια. Τότε, α, μέσα σ'το άπόλυτο σκοτάδι, τ'ο πόβησε τ'ο μικρό στρατό του, έτσι που να σχηματίσει ένα μεγάλο τ'οίγανον, με τ'α φορτωμένα υποζύγια σ'το κέντρο και τούς καθάλλ'α ορδές στις έξωτερικές πλευρές. Τα γ'αλόνια και οι μεταλλινές π'ητικες μηχανές θα πετούσαν άκριβώς από πάνω.

Άν και θα μπορούσε ν'α άνεβη σ'ε ένα γ'αλόν ή σ'ε ένα άεροσκάφος, ο Τζέρρυ προτίμησε να οδηγ'ησ'η τ'ο κ'αίο σ'αμα τού στρατού του και προσέφερε πρώτος, σ'τη μ'ητ'η τού τ'οίγανον που άντιζωνε τ'ες γ'αμμές τού Σάρκις. Ο Γιούντ βοήσωναν σ'α δεξιά του κι' ο Κόχα σ'α άριστερα.

Τ'ο σκοτάδι ήταν τόσο πυκνό, ώστε οι άγνες μόλις που ξεχώριζαν τ'ο διπλό τους, καθώς διεσείζαν τ'ην πεδιάδα. Έχαν φτάσει σ'τους προποδές τού λόφου Ζόκα, όταν ξεποδόβησαν σ'την κορυφή που μόλις είχαν εγκαταλείψει, οι άναμένοι άδαιοι τού στρατού τού Βιλ Νούμιν.

Πιέζοντας τούς άγνες τόν να προσεγγίσουν γρηγορότερα, ο Τζέρρυ τούς οδηγ'ησε σ'την άνηφορική πλαγιά. Προμείνε άπό στιγμή σ'ε στιγμή τ'ην επίδειξη τών δυνάμεων τού Σάρκις κι' άπορούσε βλέποντας πως δεν συνδεόταν τίποτα τέτοιο. Οι φωτίες τού στρατόπεδου έβγαλαν πάντα και ξεχώριζαν μερικές κινούμενες ανθρώπινες σιλουέτες.

Μά όταν πλησίασε προσιότερο, ο νέος κατάλαβε τί γιν'ατο. Οι άμ'ετρητες σ'αγνές, που θ'ηνονότουσαν τ'ο άπόγεμα σ'το λόφο, είχαν έξασπαστή. Ο Σάρκις είχε φ'γει με τ'ο στρατό του, ποιός ξέρει από πόση ώρα.

Ο Γιούντ είδε τ'ην κατάσταση σ'αδόν σ'αγ'αγ'ονος, και φώναξε θορυβητικά:

Μά τ'ο μεγάλο Ντέα, δεν ήπ'ηρε ποτέ καλύτερος άρχηγός απ' τόν δικό μας σ'ε όλοκληρο τόν Άρη! Ο Βασανιστής μας έπ'αξε πονηρό παχνίδι. Άν δεν είχαμε άποφασίσει να τ'ο έπιτεθούμε α'φινδιανστικά, θα βοσκόμαστε άόμα σ'τους λόφους Λόκα και θα μας συντρίβει οποσδήποτε ο τεράστιος στρατός τού Βιλ.

Δεν γ'ατώσαμε άόμα, άπάντησε ο Τζέρρυ. Ο Βιλ Νούμιν μας άπολοβ'η από κοντά και σ'ε λίγο θα β'γη τ'ο δεύτερο φεγγάρι. Διατάξτε τούς άγνες να χωριστούν σ'ε μικρές ομάδες και να σκορπίσουν — προσέθεσε, γυρίζοντας

στον αζωματιζόντα που κάλυπταν πίσω του. Όλοι οι πολεμιστές της έρημου να γυρίζουν στις φυλές τους και να μείνουν δέκα μέρες με την οικογένειά τους. Την ενδεκάτη μέρα, θα μαζευτούμε πάλι στο έλος Αταμπάχ. Όσοι δεν έχουν συγγενείς στην έρημο μπορούν να πάνε όπου θέλουν μέχρι την ημέρα του ραντεβού. Εγώ θα πάω άμεσα στο Αταμπάχ με όλα τα άρματα μας.

Έκανε νόημα σε μια πιτυχιζή μηχανή, που πετούσε πάνω απ' το κεφάλι του. Το σκάφος προσγειώθηκε άμεσα και ο Τζέρον μπήκε μέσα, με τον Γιούντ και τον Κόχα. Οι διαταγές του κυκλοφόρησαν γρήγορα κι' αθόρυβα από στόμα σε στόμα. Κι' όταν ο στρατός του Βιλ Νούμιν πέρασε τους λόφους Ζόκαρ και ξεπεράσει το δεύτερο φεγγάρι, οι άρχοντες του έτοιμαν τα μάτια τους. Τα άγνάρια των αντιπάλων τους, πάνω στην άμμο, απλώνονταν σαν ακτίνες, που απομακρύνονταν όλο και περισσότερο ή μιά απ' την άλλη, σκορπίζοντας στην έρημο. Καμιά απ' τις μικρές ομάδες δεν άδισε τον κόπο να την κυνηγήσουν.

Ο Τζέρον διάταξε τον πιλότο του να μη επικεφαλής και έλκε το σημείο πέταξε κατ' ενθέρια προς το έλος Ταμπάχ. Έκει προσγειώθηκαν κι' έστησαν μεριζές σιγνές, αλλά οι περισσότεροι άναβαντες των γκόντων κοιμήθηκαν στο ύπαιθρο, τυλιγμένοι στις ζεστές προδιές τους. Οι υπόλοιποι σιγνές και τα εφόδια που είχαν φορτωθεί στα ύπολινια, θα έφταναν αργότερα, αν δεν έφευγαν στα χέρια του έθροου.

Καθισμένος στη σιγνή του, ο Τζέρον άδειαζε άργα μια κούπα πόλσο. Το μυαλό του δούλευε τυρετικά. Όσο σκεφτόταν, τόσο περισσότερο οίχονε μέσα τον ή πεποθήσει πως ο Βασανιστής είχε κάποιον βαθύτερο σκοπό, εκτός από το να τον φέρει αντιμέτωπο με το στρατό του Βιλ.

Για να βεβαιωθεί, έστειλε μια περίπολο από εκατό πολεμιστές με γκόντο, με την έντολη να πετάξουν προς όλες τις κατευθύνσεις και να γυρίσουν να του αναφέρουν πού βρισκόταναν οι δυο τον αντίπαλοι. Άμεσα μετά, κάλεσε δώδεκα απ' τους κατασκόπους του και διγόντας τους από ένα γκόντο, τους έστειλε στο Ράλιαντ, για να μαζέψουν πληροφορίες σχετικά με την κατάσταση που επικρατούσε εκεί.

Νορίς, το άλλο πρωί, ο Κόχα ξύπνησε τον άρχηγό του, του πρόσφερε μια κούπα άχριστό πόλσο και του άνήγγειλε:

— Μόλις γύρισε απ' το Ράλιαντ ένας κατάσκοπος μας φέρνοντας

σπουδαίες ειδήσεις. Θα τον δεχτήτε τώρα;

— Να περάσει άμεσα, απάντησε άνυπόμονα ο νέος.

Ένας μικροκαμωμένος μιγάδας, που τα μαύρα ρούχα του έδειχναν πως ήταν σκλάβος, μπήκε στη σιγνή.

— Τι έμαθες; τον ρώτησε ο Τζέρον.

— Ο Σάρις βρίσκεται στο Ράλιαντ, είπε εκείνος.

— Πώς; φώναξε ο άνθρωπος της Γης. Θέλεις να πης πως πιάστηκε αιχμάλωτος;

— Κάθε άλλο, απάντησε ο κατάσκοπος. Ένω ο Βιλ Νούμιν ακολουθούσε το στρατό μας, ο Βασανιστής δόχησε τους άντρες του στη δυτική πύλη του Ράλιαντ. Ή εμφάνισή του ήταν το σύνθημα για τους συνερχόμενους που είχε μέσα στην πόλη. Έπασαν πάνω στους λόφους πιστών στρατιωτών και φρουρών, τους έφαξαν κι' άνοιξαν την πύλη. Έτσι ο Σάρις έφτασε στο παλάτι, χωρίς να συναντήσει σχεδόν την παραμικρή αντίσταση.

»Όσοι λευκοί ευγενείς δεν πούλαβαν να φύγουν, σκοτώθηκαν ή αιχμαλωτίστηκαν. Τους τίλουν τους, τις θέσεις τους και τις περιουσίες τους τις πήραν οι μιγάδες και οι ποίγληπας τους, ο Μόβι. Θούο, άναγκάστηκε Βιλ του Κάλσιδαο.

— Και η Ζούνια; φώναξε ταραγμένος ο Τζέρον. Τι άπόινει η Ζούνια;

— Είναι φυλακισμένη στο παλάτι. Ο Βασανιστής την άφησε να διαλέξει αν προτιμάει να παντρευτεί τον Θούο ή να καθ' έντανή στο βούτο.

— Και τί προτιμάει;

— Δεν ξέρω. Φαίνεται πως δεν έχει άπάντησει άκόμη.

— Μα τί κάνει ο Βιλ Νούμιν;

— Γύρισε τη νύχτα στο Ράλιαντ, αλλά βρήκε κλειστές τις πύλες και τους πολεμιστές του Σάρις στα τεύχη. Έκανε ελανευήμιμένες έπιθέσεις, όλες τις φορές, όμως, άναγκάστηκε να υποχώρηση με μεγάλες άπώλειες. Κατά τα χάραματα, άποτραβήχτηκε με τους άντρες του και στρατοπέδωσε στην πεδιάδα Λάδ, σ' άρκετη άπόσταση απ' την πόλη.

— Τα κατάφερε καλά, Ένι, είπε ο Τζέρον, και θα φροντίσω να άνταμειφθής άνάλογα. Περιμένε, Έξο, νεότερες διαταγές μου.

Ένω ο κατάσκοπος χαμογεύσε κι' έβγαине απ' τη σιγνή, ο νέος γύρισε στους δυο φρουρούς και συμβούλους του.

— Επιδέχονται μάθαμε μέχρι πού φτάνει η πονηριά του Βασανιστή, παρατήρησε πικρά. Αυτή τη φορά

με ξεγέλασε, αν και υποπτευόμουν πως είχε κάποιο σχέδιο. Ο σκοπός του ήταν να βάλει το βασιλικό στρατό να μας εξοντώσει και συγχρόνως να έξασθενήσει ή δύναμη του Βιλ Νούμιν, ενώ εκείνος θα καταλάμβανε το άντεράσπιστο Ράλιαντ.

Την ίδια στιγμή, ένας φρουρός παραμείρισε την κουρτίνα κι' άνήγγειλε:

— Έφτασε ο Άλγχο, ο κατάσκοπος που είχατε στείλει στο στρατόπεδο του Βιλ.

— Άφισε τον να περάσει, διάταξε ο νέος.

Ένας ψηλόσωμος, λευκός άντρας, με τη στολή των βασιλικών φρουρών, μπήκε στη σιγνή και χαϊρώθηκε.

— Ο Ένι με πληροφορήσε για όσα συνέβησαν χτες τη νύχτα, του είπε ο Τζέρον. Ποιός πρόσδωσε στον Βιλ πού βρισκόταν το στρατόπεδό μας;

— Η Νίσσα, απάντησε ο κατάσκοπος. Χτες το μεσημέρι, μπήκε τρέχοντας στην αίθουσα του θρόνου και έζητησε άρρώσει, επιμένοντας πως είχε μάθει κάτι πολύ σπουδαίο, που δεν έπαυε άναβολή. Ο Βιλ τη δέχτηκε. Του διηγήθηκε τότε πως κάποιος απ' τους σκλάβους της είχε περάσει με το γκόντο του πάνω απ' τους λόφους Λόκαρ, καθώς γύριζε από τα κτηματά της του Κορίντ, και είχε δη τις σιγνές μας. Ο Νούμιν πήδησε απ' το θρόνο του, διάταξε να έτοιμαστούν άμεσα όλοι οι πολεμιστές του και ξεκίνησε, επικεφαλής τους, άφροντας στην προτεινόμενη μιά άσημαντη δύναμη για φρουρά. Έλπιζε να μας άφινδιάσει.

— Δεν το είπα τίποτα για το στρατόπεδο του Σάρις στους λόφους Ζόκαρ; ρώτησε ο Τζέρον.

— Ούτε λέξη.

— Α! Πολύ καλά. Άλγχο, δήλωσε ο νέος ένω σηκώνόταν απ' το ντιβάνι του. Γύρισε στο στρατόπεδο του Βιλ. Θα περιμένω καινούριο έκθεσί σου σε δυο μέρες. Φέρε μου άμεσα μια στολή σκλάβου— πρόσθεσε γυρίζοντας προς τον Κόχα. Θα πάω στο παλάτι του Ράλιαντ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Μεταμφιεσμένος σε μιγάδα σκλάβο του παλατιού, με τον χρυσάλινο δίσκο των πιστών του Ήλιου κορμασμένο στο στήθος του, ο Τζέρον ανέβηκε σ' ένα γκόντο και πέταξε προς το Ράλιαντ, άδιαφορώντας για το πόσο που ξετιλιγόταν κάτω απ' τα πόδια του.

Φτάνοντας κοντά στο παλάτι, άνέβηκε ψηλότερα, για να διαλέξει το καταλληλότερο σημείο προσ-

γειώσεως. Είδη πως ο Σάρις είχε αφήσει πολλά γκόντο στις λιμνούλες της ταράτσας— κήπου του άνακτόρου, πράγμα που ο Βιλ Νούμιν δεν το επέτρεπε ποτέ. Αυτό, όμως, εξυπηρέτησε τους σκοπούς του νέου. Άποφάσισε, λοιπόν, να κατέβη στο ίδιο το παλάτι.

Διάλεξε την λιμνούλα, που βρισκόταν κοντήτερα στα διαμερίσματα της Ζούνια, και κατέβηκε σχεδόν καθέτα. Ένας μαύρος έπαιρής έτρεξε κοντά του.

— Δε μπορείς να κατέβης εδώ, σκλάβε, του φώναξε. Μόνο οι πολεμιστές του Σάρις και του Βιλ θούο επιτρέπεται να αφήνουν τα γκόντο τους σ' αυτές τις λίμνες.

Αντί για άλλη απάντηση, ο Τζέρον ξεπέταξε και του πέταξε τα χαλιάρια.

— Δε σου είπα πως δε μπορείς να κατέβης εδώ; επέμεινε ο έπιρής.

— Άνυπτε! είπε άνυπόμονα ο νέος. Φέρον σπουδαίες πληροφορίες στη θέση του Μεγαλειότητάς του Σάρις. Θέλεις να μάθω πως με καθυστέρησες; Για κάτι τέτοιους σάν εμένα, υπάρχει το κωτερό μάτι του θεού Ήλιου.

— Συγχωρόστε με, κύριέ μου, παρακάλεσε τρομοκρατημένος ο έπιρής. Δεν ήξερα πως είσατε άγγελιοφόρος του θραυνοσταλτού άρχηγού.

— Δώσε τροφή και νερό στο γκόντο μου και φρόντισε να είναι έτοιμο, ώστε να μπορώ να το χρησιμοποιήσω όποιαδήποτε στιγμή, γιατί ίσως χρειαστεί να φύγω βιαστικά, τον διάταξε ο Τζέρον. Άκού;

— Άκούω και υπακούω, κύριέ μου, απάντησε ο έπιρής και χαϊρώτας τον με σεβασμό.

Ο νέος απομακρύνθηκε βιαστικά, προχωρώντας προς την είσοδο του πρώτου τούνελ. Άλλά μόλις οι πυκνές φυλλοσιμές τον έκρυψαν απ' τα μάτια του έπιρής, πήδησε πάνω απ' τα πατώρια κι' έτρεξε προς τον τοίχο που τοιγυρώζε την ταράτσα. Άνέβηκε τέσσερα-τέσσερα τα σκαλοπάτια, μέχρι την κορυφή, και σκιδόνοντας απ' την άλλη μεριά του τοίχου κίτταξε προς τα κάτω.

Δε δυσκολεύτηκε καθόλου να ξεχωρίσει το μπαλκόνι της Ζούνια, που βρισκόταν στον ψηλότερο όροφο, άκριβώς κάτω απ' την ταράτσα. Ήταν το μόνο που στολίζονταν με μια κούνια γυναική και με απλή, γυαλιστερή μαξιλάρα, τα χρώματα του Βιλ και των άπογόνων του.

Άφου βεβαιώθηκε πως δεν τον έβλεπε κανείς, ο Τζέρον έβγαλε κάτω απ' το τουρμπάνι τον ένα λεπτό, γερό σκονί, στερώντας τη

μά άκρη του σε μια προεξοχή του τοίχου και το άφησε να πέσει προς τα κάτω. Πρόσεξε πως έφτανε μέχρι το μπαλκόνι, άναμεσα απ' τις γλάστρες με τ' άθισμένα φυτά. Ο νέος δρασκέλισε το διάζωμα και, πιάνοντας το σκονί, γλίστρησε άθόρυβα, ώσπου τα πόδια του άγγιξαν τις διάφανες πλάκες του πατώματος. Δύνασε στα δυο και έτσι σκαμμένος προσώρησε πίσω απ' τις με γάλες γλάστρες.

Όταν έφτασε άκριβώς άπέναντι απ' τη μπαλκονόπορτα, παραμείρισε λίγο τα χλαδιά των φυτών και κίτταξε μέσα στο διαμερίσμα. Ή καρδιά του άρχισε να χτυπάει τρελά, καθώς αντίκρυσε την κοπέλλα που άγουσε περισσότερο κι' απ' την ίδια του τη ζωή. Η Ζούνια καθόταν μπροστά σ' ένα σκαμνάκι, φορτωμένο μ' ένα μεγάλο δίσκο γεμάτο διάφορες λιχουδιές. Μιά μινιά σκλάβο, γονατισμένη πλάι της, την ίζετο με φάρ, αλλά εκείνη δεν άγγιξε ποιά μιά χρυσοποίκιλτη κούπα γεμάτη πόλσο, απ' όπου ήπιε μεριζές γυνιές.

Ο Τζέρον σκεφτόταν πως να τραβήξει την προσοχή της, όταν είδε το όμορφο πρόσωπό της να αλλοιώνεται από μια έκφραση άηδίας και μίσους. Κίτταξε προς ένα σημείο του δωματίου, που δε μπορούσε να δη ο νέος. Άλλά ο Τζέρον κατάλαβε πως είχε παρουσιαστή κάποιον άντρα, γιατί έφτασε μέχρι τ' αυτιά του ή κλαγγή άλλων. Σχεδόν άμεσα, άνηχησε ή παράξενη, σκληρή φωνή του Βασανιστή:

— Ήρθα να μάθω την άπόφασή σας, ποίγληπσα. Ο μεγάλος θεός Ήλιος πλησιάζει στο ξενιθί και φτάνει ή ώρα της μεσημεριανής θυσίας. Άν δε μου ύποσχεθήτε πως θα παντρευτήτε άμεσα τον Βιλ Θούο, το φλογερό μάτι του θεού θα στεγνώσει τους γυμούς της ζωής απ' το νεανικό κορμί σας.

Ακούστηκε πάλι κλαγγή άλλων και ο Τζέρον είδε το Βασανιστή, να προχωρή και να στέκεται μπροστά στη Ζούνια. Πίσω του έρχόνταναν δυο μαύροι, με γαλόχομοι φρουροί.

Η κοπέλλα σηκώθηκε. Όταν ήλθε, ή φωνή της έτρεξε από άγανάκτηση.

— Ζήτησε την άπάντησή μου, είπε. Πάρε την, λοιπόν, άγνοστε, που ή μάσκα κορέει το πρόσωπό σου, αλλά δε μπορεί να σκεπαστεί και τα σατανικά σου σχέδια. Δε θα παντρευτώ τον φρενιζό Βιλ, τον έδελφο μου και προστατεμένο σου. Μου πρόσφερε δυο λύσεις, αλλά υπάρχει και μιά τρίτη. Και, γυρίζοντας άπότομα, ώρησε προς το μπαλκόνι. Ήταν φανερό πως σκόπευε να πέσει στο νερό, ποτιμωώντας αυτό το γοργό τέλος απ' το φοιζτό μαρτύριο του βούτο.

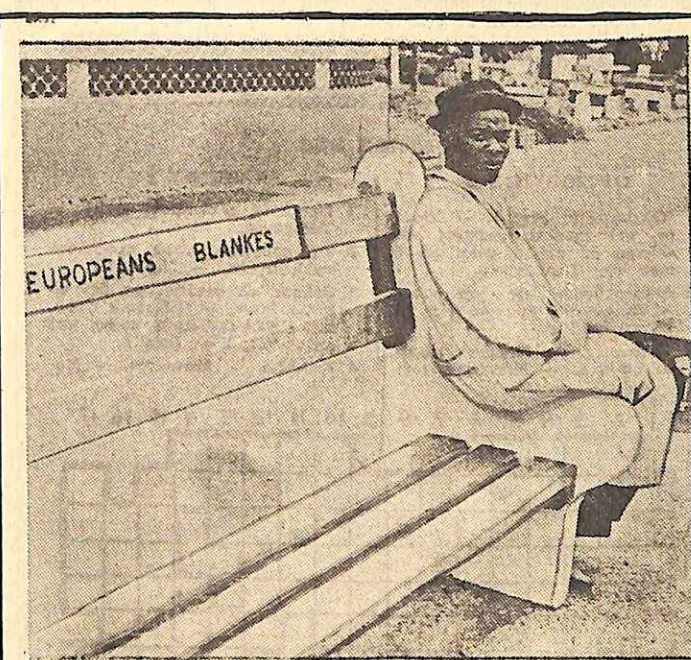
— Πιάστε την! φώναξε ο Βασανιστής.

Οι φρουροί έτρεξαν πίσω της κι' ο ένας την άρπάξε απ' το μπράτσο, πριν προλάβει να φτάσει στο διάζωμα.

Μη μπορώντας να συγκρατηθεί άλλο, ο Τζέρον πετάχτηκε απ' την κουνιά του. Μ' ένα τεράστιο πήδημα βρόθηκε πλάι στο αστασιμένο φρουρό και, κατεβαίνοντας όρμητικά το σπαθί του, του άνοιξε το κεφάλι μ' ένα φοβερό χτύπημα.

— Θάροος. Ήψηλολάτη, είπε στη Ζούνια, που παρακολουθούσε έκπληκτη τη σιγνή.

Ο δεύτερος φρουρός είχε τραβήξει κι' όλος το σπαθί του, αλλά ο άνθρωπος της Γης άπέφυγε με μιά άστραπιαία κίνηση το χτύπημα και βύθισε τη λεπίδα στην καρδιά του αντιπάλου του.

ΠΑΓΚΑΚΙΑ ΓΙΑ... ΛΕΥΚΟΥΣ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥΣ

Παγκάκια, που προορίζονται άποκλειστικά για λευκούς Εύρωπαίους τοποθετήθηκαν στα πάρκα του Ντάρμπαν (Νότιος Άφρική). Σε έδειξε ή διαμαρτυρία για τη νέα αυτή διάκριση, ο νεαρός νέγρος δέχτηκε να φωτογραφηθεί καθισμένος στο παγκάκι αυτό, παρά την άπαγόρευση. Όπως γράψαμε και άλλοτε οι φυλετικές διακρίσεις έχουν πάρει τεραστιά έκτασι σ' όλόκληρη τη Νότιο Άφρική, όπου δυόμισι εκατομμύρια λευκών προσπαθούν να κάνουν έντεκα εκατομμύρια νέγρων να χωρέσουν την άνωτερότητά τους. Εκτός που ότι άπαγορεύονται κάθε είδους σχέσεις μεταξύ λευκών και μαύρων, άπαγορεύεται στους τελευταίους ή είσοδος στις έκκλησίες των λευκών και ύπάρχουν άκόμα και τηλεφωνικοί θέλαμοι για λευκούς, τους έποίους άπαγορεύεται να χρησιμοποιούν οι μαύροι.

Βλέποντας πως οι άντρες του είχαν σκοτωθεί, ο Βασανιστής έτρεξε προς την πόρτα φωνάζοντας τους υπόλοιπους φρουρούς που περιέμεναν στο διάδρομο. Ο Τζέρον κατάλαβε πως ήταν άδύνατον να τον προφτάσει. Τράβηξε απ' τη ζώνη του το κοντό σπαθί, που είχε μάθει πιά να το μεταχειρίζεται τόσο καλά όσο και το σπαθί, και του το πέταξε μ' όλη του τη δύναμη. Το χτύπημα βρήκε τον Σάρις στο πλάι μέρος της χρυσής περικεφαλαίας του και τον έβριζε άναίσθητο στο πάτωμα. Πηδώντας πάνω απ' το άλιντο σώμα του, ο νέος έφτασε στην πόρτα και την κλείδωσε, άκριβώς τη στιγμή που έφταναν οι φρουροί. Τα μανιασμένα χτυπήματα, που άντηχσαν άπέξω, του έδωσαν να καταλάβει πως προσπαθούσαν να τη σπάσουν, χτυπώντας την με τα τσεκούρια και τα ούλατά τους. Άλλά ήξερε πως θα περνούσε λίγη ώρα ώσπου να το καταφέρουν.

Έβαλε το σπαθί στη θήκη του και, μαζεύοντας από κάτω το σπαθί, το στερώντας καλά στη ζώνη του. Ένοιωσε τον πειρασμό να τραβήξει τη μάσκα απ' το πρόσωπο του Βασανιστή, αλλά κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε, ήταν πολύτιμο. Άσπαξε μιά απ' τις μπλε κορινθίες που έκρυβαν την πόρτα, την έσχόλησε και έτρεξε προς το μπαλκόνι.

— Ποιός είσαι; τον ρώτησε η Ζούνια. Μη με πλησιάζεις άλλο, γιατί θα πέσω— πρόσθεσε γέροντας επικίνδυνα πάνω απ' το διάζωμα.

Μ' ένα τεράστιο πήδημα, ο νέος έφτασε πλάι της και την τύλιξε με την κουρτίνα.

— Τώρα σε κατάλαβα, Τζέρον Μόργκαν, δήλωσε ή κοπέλλα. Δεν ύπόχει άλλος άντρας στον Άρη που να μωρή να πηδήσει έτσι. Άφισε με.

— Πρέπει να μου έχετε έμπιστοσύνη, Ήψηλολάτη, απάντησε ο Τζέρον σφίγγοντας άκόμη περισ-

σότερο την κουρτίνα γύρω απ' το λεπτοκαμωμένο κορμί της. Ήρθα για να σας σώσω. Άν άντισταθήτε, το μόνο που θα καταφέρετε, θα είναι να γαδωθείτε κι' οι δυο.

— Πώς μπορώ να έχω έμπιστοσύνη στο δολοφόνο του άδελφού μου; ρώτησε περηφана η Ζούνια.

Μα ο Τζέρον δε μπορούσε να χάσει καρδιά για να της δώσει εξήγησης. Ρίχνοντας στον ώμο του το πολύτιμο φορτίο του, έτρεξε μέχρι το σημείο που κορματών η σιγνή, έκοψε όσο περίσυνε κι' έδεσε βιαστικά την κοπέλλα πάνω στην πλάτη του. Ή πόρτα του διαμερίσματος έτοιζε, υποχωρώντας κάτω απ' τα χτυπήματα των φρουρών, καθώς ο νέος άρχισε να σκαρφαλώνει στο σκονί, σύλογώντας τους γυγμούς με τον πού του έπαιρταν να κινή, φορτωμένος, μιά τέτοια άσκησι.

★

Ο έπιρής, που περίμενε στην ταράτσα, φάνηκε έκπληκτος, βλέποντά την ξεπεράσει ο Τζέρον με το παράξενο φορτίο στην πλάτη του. Εύτυχως, ή Ζούνια δεν προσπαθούσε να ελευθερωθεί απ' την αρραβεία κουρτίνα που την τύλιγε όλοκληρη.

Δε βλέπεις πως βιάζομαι, άνθρωπέ μου; είπε επιτακτικά ο νέος. Φέρε μου άμεσα το γκόντο μου.

Σαστισμένος άκόμη, αλλά μη τολμώντας να μην υπακούσει, ο έπιρής άπομακρύνθηκε τρέχοντας και γύρισε σχεδόν άμεσα γέροντας το φτερωτό τέρας. Ο Τζέρον πήδησε στη σέλλα και στερώντας τις άλυσίδες άσφαλείας στη ζώνη του. Την ίδια στιγμή, καμιά είκοσιάρια φρουροί ξεπερνούσαν απ' το κοντινότερο τούνελ.

Σταμάτησε τον ή οβολιάζε ο άζωματιζόντος του. Αυτός ο σκλάβος έβλεπε την ποίγληπσα.

Ο νέος τραβήξε τα χαλιάρια και το γκόντο ύψώθηκε στην άερα, άνοίγοντας τα πλατιά φτερά του, άφου έτρεξε για λίγο άσφαλα

κατά μήκος του τοίχου.

Μόλις απομακρύνθηκαν τόσο ώστε να μην τους φτάνουν τα κορμάρια των φρουρών, ο Τζέρον γύρισε το γκόντο του προς την κατεύθυνση της πεδιάδας Λάδ, όπου είχε μάθει πως ήταν στρατοπεδευμένες οι δυνάμεις του Βιλ Νούμιν. Σκόπευε να παραδώσει τη Ζούνια στον πατέρα της και να φύγει άμεσα, πριν τον άναγνωρίσει κανείς.

Μα δεν είχε προλάβει να διασχίσει όλο το μήκος του παλατιού, όταν μιά ομάδα πολεμιστών με γκόντο σηκώθηκαν στον άέρα κι' άρχισαν να τον κυνηγούν. Κυττάζοντας κάτω, ο νέος είδε πως είχαν στήσει κι' όλος το μεταλλίνο βομό και πως οι έρεϊς με τους ζιτουνούς χιτώνες τοποθετούσαν τον τεράστιο χρυσάλινο δίσκο, που θα έκαγε τα θώρακα. Τους τοιγυρίζαν μαύροι πολεμιστές, που άκούγοντας πάνω απ' το κεφάλι τους το θόρυβο των φτερών, κίτταξαν παραξενευμένοι ότι είδαν πως οι σύντροφοί τους κάποιον κυνηγούσαν. Χωρίς να χάσουν καιρό, πήδησαν στις πλάτες των γκόντων τους και άπογειώθηκαν, κιδόντας το δρόμο του Τζέρον, που άναγκάστηκε να λοξοδρομήσει για να τους άποφύγει.

Λίγο άργότερα περνούσε πάνω απ' τα τεύχη του Ράλιαντ, άκόλουθούμενος πάντα απ' τους διωκτές του. Ή άπόσταση άνάμεσα τους μίκραινε, άργα αλλά σταθερά, κι' ο νέος ήξερε πως το διάλειμμα θα κορμαίσε γρήγορα το γκόντο του. Ή μόνη έλπίδα ήταν να συναντούσε χαλαρά κάποια απ' τις περιπόλους του. Διαφορετικά, κι' αυτή και ή Ζούνια θα έφταναν πάλι στα χέρια του Βασανιστή.

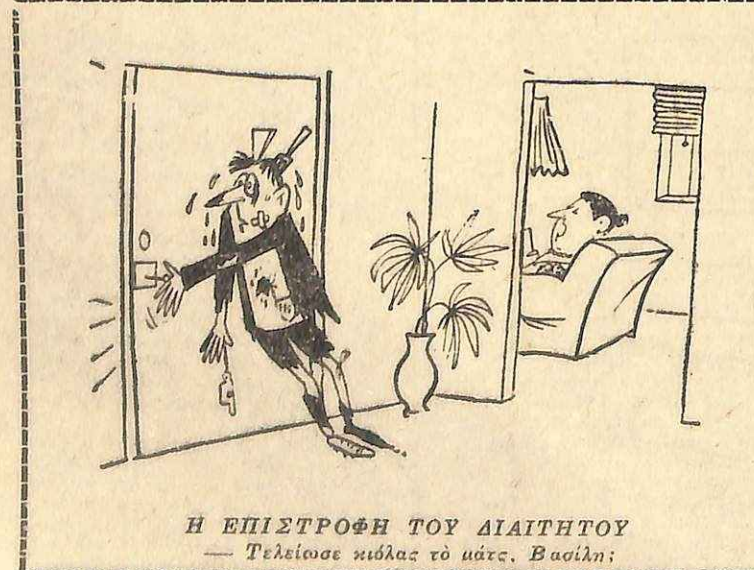
Άπορροφημένος απ' τις δυσάρεστες σκέψεις του, ο Τζέρον δεν πρόσθεσε άμεσα πως είχε άρπάξει να σκατενιάσει. Σε μία στιγμή, όμως, κινδυνεύοντας πάνω έδωσε ο ήλιος σκακιδόταν από την κορυφή ενός κορναλοπού σύνορου που ο κύριος όγκος του κατέβαινε, σπορφογιώνοντας, μέχρι το έδαφος.

Ήταν ή πρώτη φορά που ο νέος έβλεπε αυτό το φαινόμενο, αλλά είχε άκούσει για τις φοβερές άιμοθυβέλλες που σάρωναν κάθε τόσο την επιφάνεια του Άρη. Δεν ήπιχε καμιά άμφιβολία πως το μαζικό σύνορο, που πλάταιζε με καταπληκτική ταχύτητα, ήταν σκηματισμένο από γκόντες άμμου, παρομοιούμενος από ένα πανίσχυρο δεινό έαρος. Είδη το σύνορο να υψώνεται τους διώκτες του, να τους άρπάει με τις χρυσές άκρες του και να τους καταπνί. Έβγαλε βιαστικά το τουρμπάνι απ' το κεφάλι του, το έσπύξε και το χρησιμοποίησε σά σκονί, για να δέσει καλύτερα στην πλάτη του το ζωντανό κι' άγανημένο φορτίο. Σκέπασε με μιά άκρη το στόμα και τα ούθηλά του και περίμενε τη θύελλα. Έκπληκτος, παρατήρησε πως τα μάτια και τα ούθηλά του γκόντο είχαν προστατενι αυτόματα από τους μεμβράνες.

Το μονογώνιο του κελύφους πλησίαζε, αυξάνοντας σε όγκο, ώσπου κατάπνιξε έκτοφάντιο. Κι' ύστερα, ή θύελλα χτύπησε.

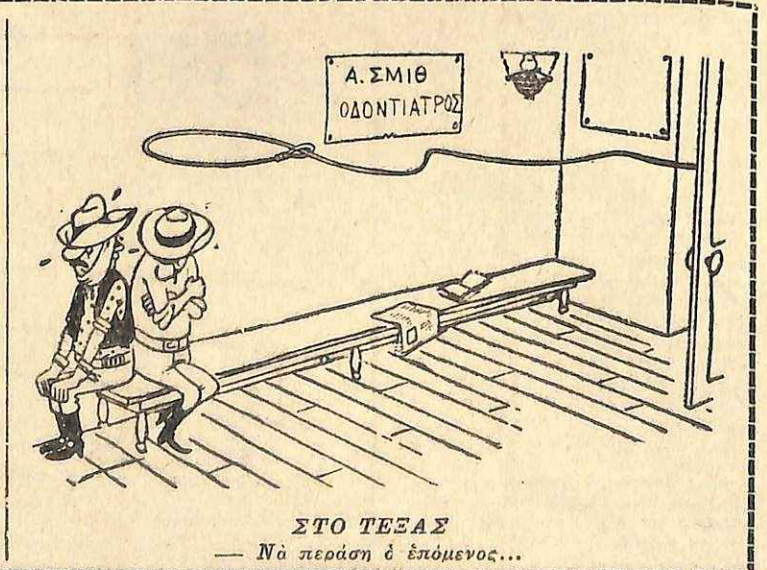
Στη πρώτη επαφή με τη γιγαντιαία δύναμη, το γκόντο άναποδογνώστηκε κι' ο Τζέρον βρόθηκε κορμασμένος απ' τις άλυσίδες άσφαλείας. Ή άμμος τον μαστίγωνε μανιασμένα στο πρόσωπο, άναγκάζοντας τον να κλείνει σφιχτά τα μάτια, παίρνοντας στα ρούθνια του και σ' αυτά του.

Το γκόντο κατάφερε να έσκαψεί την έσορροπία του και ο νέος σκαρφάλωσε πάλι στη σέλλα, άρπάχτηκε απ' τα χαλιάρια και γαντζώθηκε άπελπισμένα. Ήρω του, δ' όρμηο- είχε μεταμορφωθεί σε μιά κολάσι κινούμενης άμμου.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΔΙΑΙΤΗΤΟΥ

— Τελείωσε κιάλας το μάτς, Βασίλη;

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ

— Να περάσει ο έπόμενος...

Πέρασε πολλή ώρα αλλά ή θύελλα δεν έλεγε να κοπάσει.Τό γιόνοιο είχε άρχισή να χάνη τις δυνάμεις του και κάθε τόσο αναποδογυριόταν, ενώ έχανε συνεχώς ύψος.

Σαφηνικά, χτύπησε με δύναμη πάνω σ' ένα στερεό έμπόδιο κι' ό Τέερον πινάχτηκε μπροστά τόσο άπότομα, πού οι κοίκοι της ζώνης του ξεκόλλησαν και οι άλλες σίδες έπαφαν να τον συγκρατούν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Όταν συνήλθε, ό Τέερον ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα στην άμμο. Κάποιος έσκυβε από πάνω του, φωνάζοντας τ' όνομά του και ταρακουνώντας τον.

— Τέερον Μόργκαν, μίλήσε μου!

— Ό Ντέα, κάνε να ήσση!

— Άνοιξε τα μάτια του κι' αντίχουσε τό κλαμένο προσωπο της Ζούνια, πολύ κοντά στο δικό του. Οι λοξές άγνίνες του άπογειωνινού ήλιου έπαιζαν στα μαύρα, μακρινά μαλλιά της.

— Ζούνια! φώναξε ό νέος. Δεν έπαδες τίποτα.

— Όχι, τού άπάντησε χαμογελώντας άνάμεσα άπ' τα δακρύά της. Κι' έσύ;

Ό Τέερον άνακάθησε. Τό κεφάλι του πονούσε. Ψηλαθώντας με τα δάχτυλά του, βρήκε στο πίσω μέρος τού κρανίου του ένα ξεόγκωμα, μεγάλο αλλά άνόδυνο.

— Φαίνεται πως κοιτούλησα με κάτι πού δεν ήταν πού ξερό άπ' τό κεφάλι μου, παρατήρησε εύθυμα. Όποσδήποτε, δεν έχω σπάσει κανένα κόκαλο.

Η Ζούνια δεν άπάντησε. Μόλις κατάλαβε πως ό νέος δεν ήταν βαρειά πληγωμένος, τό φρόσιμό της άλλάξε έντελώς. Κι' ό Τέερον μάντεψε την αίτία. Δεν επέτρεπε στον έαυτό της να δη έστω και φιλικά, έξελινον πού νόμιζε δολοφόνο τού άδελφού της.

— Ήψηλότερη, είπε ενώ σηκώνόταν τρεκλίζοντας, μακάρι να μπορούσα γά σας άποδείξω πως δεν είμαι ένοχος γιά τό έγκλημα πού νομίζετε πως έκανα.

— Μακάρι να μπορούσες, είπε με πάθος ή κοπέλλα. Άλλά δε στάνουν τα λόγια να ν' άποδείξης την άθωότητά σου.

Ό Τέερον χαμογέλασε πικρά και προχώρησε μέχρι τό σημείο πού κειτόταν τό γκόνου, μισοσκεπασμένο από ένα στρώμα άμμου. Τό τεράστιο πουλί άνάστανε βαρειά, με τα μεγάλα φτερά του όπλωμένα και τό κεφάλι γεωμένο στο πλάι. Ό νέος τό τραβήξε άπ' τα χαλινάρια, αλλά μόλις τό άφησε, αυτό ξανάπεσε πίσω. Άνήσυχος, ό Τέερον άρχισε να ξεσπάζει τό γκόνου άπ' την άμμο και τότε άνακάλυψε πός τό ένα φτερό του ήταν σχεδόν ξεροζωμένο. Δε θα μπορούσε να ξανατεταείη ποτέ κι' ήταν φανερό πως υπέφερε πολύ. Γιατί να μην τό άπαλλάξει άπ' τούς πόνους;

Τραβήξε άποφασιστικά τό τσεκούρι του, και μ' ένα άπότομο χτύπημα σύντμησε τό κεφάλι τού πληγωμένου ζώου.

— Θά άναγκαστώμε να περπατήσουμε, φώναξε στη Ζούνια.

— Φυσικά, άφού σκότωσες τό μόνο μεταφορικό μας μέσον, τού άπάντησε ψυχρά.

— Άν κάνετε τόν κόπο να ρίξε-

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πατεία Βάσης).
Τηλέφ. 532-563

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΣΤΟΥ

Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παρά την Όμόνοια) 9—2 και 5—7½ μ.μ.
Τηλέφωνον 523-708.

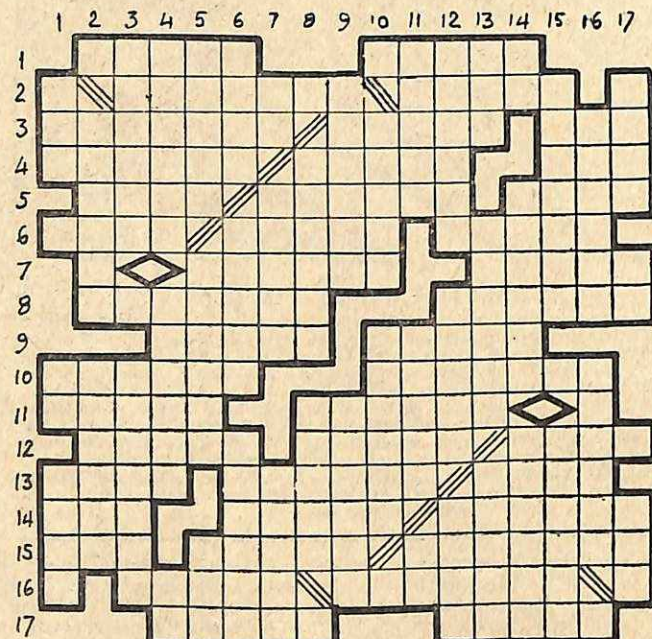
ΑΡΙΘΜΟΣ 938

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1 Όλιγαρκείς (θηλ.). — Άστέρι τού κινηματογράφου, πού είδαμε σε πολλά φίλμ με ήρωα τόν Τσαρζ.
- 2 Διευκολύνουν τις μεταφορές. — Τό μεγάλο μυστικό των Άνωστενάρδων.
- 3 Όπτασίες. — Πνευστό μουσικό κό όργανο. — Μάρκα ας τοκι.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1 Νευρικός κλονισμός. — 21. — Άπόγονος.
- 2 Τα πρόσωπα αυτά προδίδουν καλή ύγεια. — Άμιλητοι.
- 3 Θέλησε να πετάξη, μά δεν τό κατόρθωσε. — Έξωτικά φρούτα. — Τού άφροδούν τώρα και στην Έλλάδα (καθ.).
- 4 Κολάζω. — Φαίνονται. — Μο.

νήτων.

- 4 Νόμισμα, πού κυκλοφορεί σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες. — Λιμάνι της Άλβανίας. — Τοπικό επίρρημα.
- 5 Δέρμα ζώου. — Μένω άπρακτος. — Έιρος θεός των άρχαίων Αιγυπτίων.
- 6 Άντιπαθώ—Θεάλασσοι (άρχ.). — Έγχρωμος μάλλινος μανδύας των Γολατών.
- 7 Κάθε φορά. — Άδειάζει τούς κινηματογράφους.
- 8 Έμπνιζω κάποιον να έρχεται σ' έπαση με τούς άλλους. — Μία από τις πολλές, πού ύπληχαν σ'αυς άρχαίους νέους.
- 9 Άπαραίτητη στο ράφτη. — Μένουν άσυγκλήτητα.
- 10 Πόλις και λιμάνι της Α. Μακεδονίας. — Προτόν άνακρίσεων.
- 11 Προκαλούν πόνους στις άρθρώσεις. — Έλληνίδα βασίλισσα.
- 12 Διανοητική εξασθένισις, μωρία. — Ένδιαφέρει τούς ήθοποιούς. — Άνισοσύνημα.
- 13 Άπαραίτητες σε κάθε θιομηχανία (καθ.). — Κονιάς λέγεται παχνί (πληθ.). — Φωτοστέφανος άγιων.
- 14 Άνθος. — Μερικές. — Προηγείται τού θανάτου.
- 15 Άγαφοζική άντανουμία (θηλ.). — Κινδύνευε να θυσιαστή από τόν πατέρα του. — Μικρός κήπος με χλόη και άνθη ήνευκή).
- 16 Νοσηρή κατάσταση, πού όφειλεται σε κάποιο ίό. — Μία άπό τις Μούσες.
- 17 Πόλις και λιμάνι της Ν. Κορέας. — Ποθήτη από κάθε άρρωστο.

- 5 Έκεί μένει ό Φιντέλ Κάστρο. — Δεν παρουσιάζουν άμοιομορφίες (θηλ.). — Έχουν τις ίδιες διαστάσεις (ουδ.).
- 6 Φωνήεν. — Άπαίδευτα. — Άπαλλαγ ή αλλά και συγγώνυμς.
- 7 Άρβρο. — Παιδί τού δρόμου. — Άναπνοή.
- 8 Έπίρρημα, πού άφνει μία ένεργεια χωρίς άποτελεσμα. — Άκέραια.
- 9 Δεν έχουν καμιά ίαση.—Πρωτεύουσα μικρού ευρωπαϊκού κρατίδιου.
- 10 Φυτό, οι καρποί τού όποιου μάς δίνουν τό φοινικέλαιον.—Τρυφερές, μαλακές (καθ.).
- 11 Έδωσε τό όνομά του σ' ένα κόλπο. — Τα δύο άκρα της Γης. — Δυό συνεχόμενα σύμφωνα τού άλφαβήτου.
- 12 Έπίρρημα, πού προδίδει έπίθεσιότητα. — Σιχαμερό παράσιτο. — Κατάρες.
- 13 Πρακτορείον είδήσεων. — Ά.δυναμια. — Τα μυστάκια τού σταριού.
- 14 Άρβρο (πληθ.). — Μας δίνει γάλα. — Κατάληψις, κυρίως.
- 15 Ξαναθυμάμαι. — Υπάρχουν πολλές στα γεωμετρικά σχήματα, καμιά όμως στον κύκλο.
- 16 Διαφέρει στην έκταση ή την άξια (ουδ.). — Άσεβή.
- 17 Πισθάνω. — Κτητική άντωνυμία. — Άρχικά όργανισμοί.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Η λύσις τού 937
στη σελ. 76

τε μια ματιά στο άριστερό φτερό του, θα καταλάβετε γιατί τό έκανα, είπε ό νέος.

Στην άρχή, ή Ζούνια φάνηζε πως ήταν άποφασισμένη να μην τού δώσει καμιά σημασία, αλλά τελικά ή περιέργειά της νίκησε. Πλησίασε και κύτταξε.

— Ό! τό φτωχό πλάσμα! φώναξε. Και τό σκότωσες γιά να μην ύποψέση. Συγγνώμσε με, Τέερον Μόργκαν.

— Έυχαρίστως, άπάντησε ό νέος. Και τώρα, μήπως έχετε ιδέα πού βρισκόμαστε;

— Φοβάμαι πως δε μπορώ να σε βοηθήσω, δήλωσε ή κοπέλλα. Αυτή ή περιοχή μού είναι τόσο άγνωστη, όσο και σε σένα. Κι' άλλωστε, ή έξημος μοιάζει παντού, σ' όλον τόν Άρη.

Ό Τέερον πήρε άπ' τη σέλλα τη θήκη με τα κοντάκια και τη στερέωσε στον ώμο του. Ίστερα, τράβηξε την κορτίνα πού είχε χρησιμοποιήσει γιά να κρύψη τη Ζούνια, και την πέρασε κι' αυτήν κάτω άπ' τα λουριά της θήκης.

— Άς ξεκινήσουμε, είπε. Ίσως, όταν σκαρφαλώσουμε στον πρώτο άμμόλοφο, να δούμε καμιά όασι.

Ό πού κοντινός άμμόλοφος βρισκόταν πός νότον. Προχώρησαν, βουλιάζοντας στη μαλακή άμμο πού δυσκόλευε τα βήματά τους, κι' όταν κατάφεραν να φτάσουν στην κορφή, είδαν πως μπροστά τους ύψωνόταν μία σειρά από μικρούς λόφους με φτωχή βλάστηση. Προς όλες τις άλλες κατευθύνσεις, δεν ύπήρχε παρά ή άτέλειωτη, όχηροκίτρινη έρημος.

— Όπου ύπάρχει βλάστηση, ύπάρχει και νερό, ίσως και τροφή, παρατήρησε ό Τέερον. Τό καλύτερο πού έχουμε να κάνουμε, είναι να πάμε σ' εκείνους τούς λόφους. Διέσχισαν πέντε μίλια περίπου κι' έφτασαν στους πρόποδες των λόφων πού είχαν δη. Άπό κοντά, δεν έμοιαζαν τόσο φιλόξενοι. Ή μοναδική τους βλάστηση ήταν μερικοί άγκυρωτοί θάμνοι, πού δεν ήπληγε περίπτωσι να τρώγονται. Όσο γιά νερό, δε φαινόταν πούθενά ή ποταμική ύγρασία.

Παρ' όλα αυτά αποφάσισαν να σκαρφαλώσουν την άπότομη πλαγιά και, ξαφνικά, ή Ζούνια έβγαλε μία κραυγή ευθύςιστης έκπληξης, άντικρύζοντας τό θέαμα τού άπληρότατου μπροστά στα μάτια τους: μία καταρράσση κοιλιάς, πού τη διέσχισε ένα ποταμάκι. Έκει θα εύρισχαν τουλάχιστον νερό και θα μπορούσαν να χορτάσουν με φρούτα άπ' τα δέντρα πού φύτρωναν στις όχθες.

Ήσαν τόν κατήφορο, γεμάτοι καινούργιες έλπίδες, και κατέβηκαν κατ' ευθείαν στη ρεματιά. Έφτασαν κάτω, εξαντλημένοι, και, πέφτοντας μπρομντα, άρχισαν να πίνουν άλόγιστα και να βουτάνε στον νερό τα ξαναμένα τους πρόσωπα. Ίστερα ό Τέερον σηκώθηκε.

— Νομίζω πως είναι προτιμότερο να μην περιμένουμε να ξεκοιραστώμε, είπε. Ό ήλικς κοντεύει να δώση και δεν έχουμε βοή άκόμη ούτε τροφή, ούτε ένα μέρος κατάρλληλο γιά να περάσουμε τη νύχτα μας.

Η Ζούνια ύπάκουσε άμιλητη και προχώρησαν κατ' άμκος τού νερού. Ξαφνικά, ό νέος πρόσεξε κά-

τι πού έμοιαζε με ουρά ψαριού, να ξεπροβάλλη άπ' την έπαφεια, κοντά στην όχθη. Τραβήξε άμέσως ένα κοντάκι και τό κορφώσε με δύναμη στο σκούρο όγκο. Την ίδια στιγμή, ή άλλη όχθη τού κονταριού έξερυγε άπ' τα χέρια του κι' είδε ένα άπαίσιο κεφάλι κι' ένα μακρό, λεπτότομο λαμύ να ξεπροβάλλουν άπ' τό νερό. Αυτό πού είχε περάσει γιά ουρά ψαριού, ήταν ό λαμύς μιας σαύρας, πού άνοιξε άπειλητικά τό στόμα της, όλισμένο με τρεις σειρές ζωφερά δόντια, σφύριξε σαν φίδι και έπιάθηκε στον άνθρωπο πού είχε τολμήσει να την έννοχλήση.

Γιά ένα δευτερόλεπτο, ό Τέερον άτόμεινε σαν πετρωμένος. Ή έκπληξη και ή φόβη τόν έμπόδιζαν να κάνει την παραμικρή κίνησι.Μά, όταν είδε τό τέρας να τού ριχνόται, έβγαλε ένα τεράστιο πηήημα πού τόν έφερε δίπλα στη Ζούνια.

Η έξαγριωμένη σαύρα διέσχισε σά βέλος τό νερό και βγήκε στην όχθη, σφυρίζοντας πάντα. Οι δυο νεοι φαινόταν μπροστά της σαν έντομα μπροστά σε άνθρωπο. Χωρίς να χάση στιγμή, ό Τέερον άρπάξε στην άγκαλιά του τη Ζούνια κι' άρχισε να τρέχει μ' όλη του τη δύναμη. Η σαύρα στάθηκε γιά λίγο, σά να άναρωτιόταν αν άξίζει να κυνηγήσει ένα τόσο άσημαντό θήραμα,κι' ύστερα γύρισε και βοήτησε πάλι στο ποτάμι.

Όταν βεβαιώθηκε πως τό τέρας δεν έρχόταν πίσω τους, ό Τέερον σταμάτησε, άφησε κάτω την κοπέλλα και άνάστανε βαθιά.

— Νόμισα πως είχα χαμακάσει την τροφή μας και κοντεύαμε να γίνουμε έμεις τροφή, παρατήρησε λαχανιασμένος. Τι ήταν αυτό τό παγάκι;

— Τό όνομάζουμε Χίστιντ, άπάντησε ή Ζούνια. Όλα τα έλη και οι λίμνες μας είναι γεμάτα τέτοια τέρατα.

— Φοβάμαι πως δε θα μπορέσω να ξαναπαύω ύπνο, δήλωσε ό νέος.

Ξαναήσαν τό δρόμο τους, ακολουθώντας πάντα την όχθη τού ποταμού. Τό έδαφος είχε γίνει πολύ μαλακό και ύποφρουσε κάτω άπ' τα πόδια τους, άφήνοντας να ξεπετάγεται νερό.

Ξαφνικά, μία στοργυλή τούπα άνοιξε άκριβώς μπροστά στα πόδια τού Τέερον κι' ένα μακρό και λεπτό πράγμα, σαν βόας, πετάχτηκε από μέσα. Άντί γιά κεφάλι είχε έναν άσπρο δίσκο, πλατύ σαν πιάτο, πού κόλλησε στο γυμνό στήθος τού νέου, σά βεντούζα χταποδιού τραβώντας τον με άπίστευτη δύναμη προς την φωλιά του. Με μία άπελπισμένη προσπάθεια, ό νέος έπεσε μπρομντα κι' άσπάχτηκε άπ' τα χείλη της τούπας. Έχτιχόντας τό στενόμακρο, γλυστερό τέρας νύ το άπένωμακρο, γλυστερό τέρας έξακολουθούσε να τόν τραβή. Ξεσπώνοντας τού τό δέμα, στο μέσο πού είχε κολλήσει πάνω του, Ξαφνικά, άντήχησε μία κραυγή της Ζούνια. Ό Τέερον σηκώθηκε στα γόνατά του και στον άριστερό του άγκώνα και, τραβώντας άπ' τη ζώνη του τό έγχειρίδιο, άκριβώς πού κορμί τού έγθρου του, άκριβώς άπ' τόν άσπρο δίσκο, έλευκατόντο και πετάχτηκε όρθιος. Ήθερώθηκε και πετάχτηκε όρθιος. Η Ζούνια πάλευε άπελπισμένα με δύο άλλες τεράστιες βδέλλες, πού της είχαν έπιτεθή συγχρόνως.

Πετάχοντας τό έγχειρίδιο, ό νέος έβγαλε τό σπαθί του κι' έκοψε τούς δυό φιδίσους λαμύς. Ίστερα δυό φιδίσους λαμύς, οίχοντομάζεψε τό έγχειρίδιο και, άποτας τη Ζούνια στον ώμο του, άπομακρύνθηκε τρέχοντας από τό βαλτότοπο.

Οι δυό δίσκοι κοιμούντοσαν άκόμη από τα πλευρά της κοπέλλας. Μόλις έφτασαν σε στερεό έδαφος, ό Τέερον την άφησε κάτω και ξεκόλλησε με τη μύτη τού έγχειριδίου του τούς άπαίσιους διέχειριδίου. Άπό κάτω, τό λεπτό, κά-

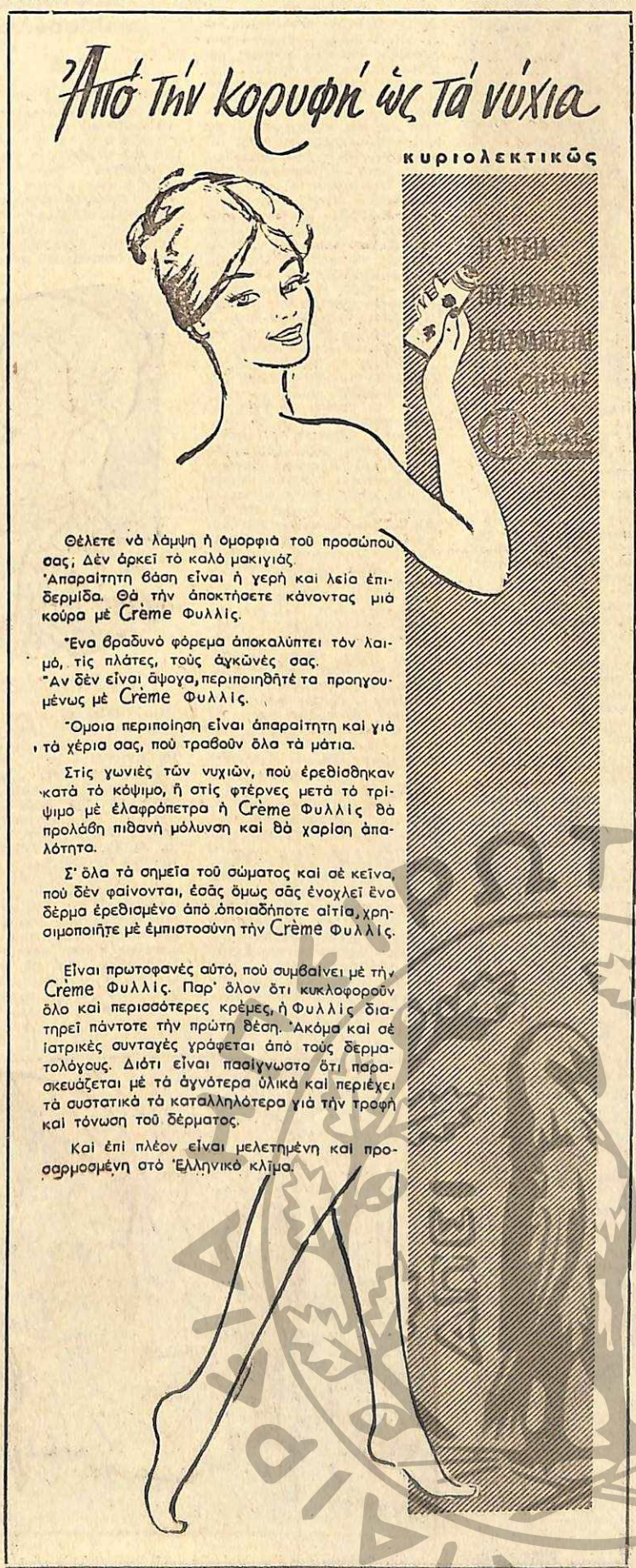
τασπρο δέμα της πριγκίπισσας αίμοραγούσε από εκατοντάδες μικροσκοπικές τρυπίτσες.

Ό άνθρωπος της Γης άπαλλάχτηκε άπ' τη βεντούζα πού είχε μείνει κολλημένη στο στήθος του και, βγάδοντας ένα μπουκαλάκι με ζέμαλ άπ' τη ζώνη του, σκέπασε

με την άντιστητική ούσια τις πληγές της Ζούνια. Η κοπέλλα ήταν κατάχλωμη κι' έτρεμε.

— Μου έσωσες πάλι τη ζωή, Τέερον Μόργκαν, είπε. Άν μπορούσες...

— Ναι, έξωρο, τη διέκοψε εκείνος. Κάποια μέρα θα μπορέσω να

άποδείξω πως είμαι άθωος.

— Άς δώση ό Ντέα να μην άρρήση αυτή ή μέρα, άναστενάξε ή Ζούνια. Και τώρα άρρησε με να περιποιηθώ την πληγή σου.

Τού πήρε άπ' τό χέρι ή μποτιλίτσα και σκέπασε με ζέμαλ τό ματωμένο στήθος του. Είχε τελειώσει και τού έδινε τό φάρμακο, όταν τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα από φόβη.

— Κύντα! Κύντα πίσω σου! φώναξε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Στη φωνή της Ζούνια, ό Τέερον γύρισε σαν άστραπή και μία κραυγή έκπληξης ξεφύγισε άπ' τό στόμα του. Ένα τερατώδες πλάσμα έσκυβε τό ποτάμι, προχωρώντας προς την όχθη. Όταν βγήκε έντελώς άπ' τό νερό, ό νέος είδε πως ήταν ένα γιγάντιο κι' άπαίσιο πουλί, τουλάχιστον τέσσερα μέτρα ψηλό. Ό μακρύς, αδύνατος λαμύς του και τό χοιτό κορμί του ήταν έντελώς γυμνά, ενώ στην κορφή τού κεφαλιού του άνέμιζε ένα λοφίο από φτερά. Τό όσφυς του ήταν άπίστευτα φαρδιό και γαμψό, σαν τών γερακιών. Άντί φτερά, είχε στα πλευρά του μυτερά άγκάλια. Τα δάχτυλα των ποδιών του ήταν έννομένα με μεμβράνες, πού τού επέτρεπαν να κολυμπά, κι' όπλωμένα με μεγάλες, γαντζωτές όπλές.

— Τι είναι αυτό; ρώτησε ό Τέερον.

— Κουρού, άπάντησε ή κοπέλλα. Άνήκει στην ίδια οικογένεια με τό Κουρί, τό τεράστιο άνθρωπογάγο πουλί της έρήμου, κι' έχει κι' αυτό μεγάλη αδυναμία στην άνθρώπινη σαρκά. Άλλά τό Κουρί είναι μικρότερο και λιγώτερο επινκύνου.

— Μπορεί να μάς κάνει από μία μπουκιά τόν καθένα, παρατήρησε ό Τέερον. Λέτε να μάς έλδε;

— Δεν πιστεύω. Άς άπομακρυνθώμε όσο πού άδρόμωα μπορούμε, ώσπου να βρούμε κάποια κρυψώνα, πρότεινε ή Ζούνια.

Άργά, προσεχτικά, άρχισαν να σκαρφαλώνουν στην άνηφορική όχθη. Ό Τέερον παρακολουθούσε με την άκρη τού ματιού του τό τέρας, πού σήκωσε τό φτερωτό κεφάλι του όσο ψηλότερα μπορούσε, γυρίζοντας προς τό μέρος τού ζευγαριού. Ήταν φανερό πως τού είχε δη, γιαντί τα άγκάλια των πλευρών του τεντώθηκαν όριζόντια. Ίστερα, βγάδοντας μία βραχνή κραυγή, όριμψε προς τα πάνω τους.

— Μας κυνηγάει! φώναξε ό Τέερον. Καιρός να τό βάλουμε στα πόδια.

Και ξαναπαύοντας στην άγκαλιά του τη Ζούνια, άρχισε να τρέχει με τεράστια πηήηματα, πού δεν έστερνόσαν όμως τα μεγάλα βήματα τού πουλιού.

Ό Τέερον έτρεχε όπισθς δεν είχε τρέξει ποτέ άλλοτε στη ζωή του, αλλά τα μακρινά ποδια τού Κουρού μίκρναν συνεχώς την άπόστασι. Σε λίγο, ό νέος ξεχώρισε καθαρά τη σφυρητή άναπνοή τού τεράστου, πίσω άπ' την πλάτη του. Τη στιγμή πού είχε άρχισή πιά να πιστεύη πως δεν άτόμεινε παρά να σταματήσει και να άρρήση ένα μακίο άγκώνα, πρόσεξε μια πύση τούπα στην πλάγιά, άκριβώς μπροστά τους. Ρίχτηκε πός τα και και χάθηκε μέσα, σαν κυνηγμένο άγρίμι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (πλατ. Άγίου Κωνσταντίνου, Όμόνοια) 9—1 π.μ. και 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525-387

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΠΛΟΠΕΝΝΙΑΣ

ΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΜΕΝΙΔΗΣ

Συνθέτης, τραγουδιστής
καὶ καθηγητὴς Ὁδείου

ΑΝΑΜΕΣΑ στὸν κόσμο τοῦ μουσικοῦ, ξεχωρίζει ἀναμφισβήτητα, μὴ προσωπικότης τοῦ εἴδους, ὁ Στράτος Καμενίδης.

Γιατὶ ὁ Καμενίδης δὲν εἶναι μόνον συνθέτης λαϊκῆς μουσικῆς καὶ τραγουδιστής, εἶναι κι' ἕνας σπουδασμένος μουσικὸς μὲ ἰδιαιτέρη μόρφωση καὶ ἀξιώσεις σὰν καθηγητῆς τοῦ Ἑθνικοῦ Ὁδείου στὸ ἀκαορτεῖον καὶ τὴν Ἀκαδημία.

Ἀπὸ παιδάκι ὀχτὼ χρόνων, ἀγαποῦσε μὲ πάθος τὴ μουσικὴ. Ἐτσι τὰ κατὰφερε, μέσα σὲ ἑλάχιστα χρόνια, ἀκολουθώντας μαθήματα στὸ Ὁδεῖο, νὰ μῆθε τέσσερα ὄργανα: πιάνο, ἀκορδεόν, κιθάρα, μαντολίνο καὶ τὰ τελευταῖα χρόνια... μπουζούκι!

Πολὺ πρόωρα ἐκδηλώθηκε ἐπίσης τὸ συνθετικὸ του ταλέντο κι' ἀρχισε νὰ γράφει μουσικὴ, νὰ γράφει δηλαδὴ καὶ νὰ σκίττει, ὡς τὸ 1957, ὁπότε τὸν παρέσυρε τὸ ρεῖμα τῆς λαϊκῆς μουσικῆς. Καὶ ἀπὸ τότε ἀρχισε, γιὰ λόγους ἐμπορικῶν καὶ γράφει ἀποκλειστικὰ λαϊκὰ τραγούδια.

Τὰ τελευταῖα χρόνια, ὁ Καμενίδης δὲν ἐμφανίζεται μὲ συγχρότητα στὰ πάγια τῶν κοσμικῶν κέντρων, παρὰ μόνον σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις.

Στὸ ραδιόφωνο ὅμως ἀκούεται τακτικὰ μὲ δική του ὀρχήστρα. Τὸν ἀπασχολοῦν περισσότερο τὰ τραγούδια του καὶ ἡ σχολή του. Ἄλλωστε μόνον ἀπὸ τὰ ποσοστὰ τῶν δίσκων, μέσα στὴν πρώτη πεντάδα ἐμπορικότητος, εἰσπράττει σεβαστὰ ποσά, ἔτσι ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ζῇ ἀνέτως.

Συνολικὰ ἔχει γράψει περισσότερα ἀπὸ 500 τραγούδια, πολὺ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔγιναν μεγάλα σουξέ ἡχογραφημένα δίσκους. Τὰ περισσότερα τραγούδια του, ἐμφανίζονται ὁ ἴδιος, συνήθως ντυνέτο μὲ τὴν Ἄννα Χουσάφη, λόγω τοῦ ὅτι ταιριάζουν πολὺ οἱ φωνές τους.

★

Τὸ πρῶτο λαϊκὸ τραγούδι, ποὺ ἔγραψε καὶ ἡχογράφησε ὁ Καμενίδης ἦταν τὸ «Κελαῖδον τὰ μπουζούκια». Ἐπιπολοῦνταν κατόπιν καὶ ἄλλα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ξεχώρισαν, σὰν μεγάλο σουξέ, τὸ «Δεῖξέ μου», ποὺ ἡχογράφησε ἡ Κατερίνα Τσαβάρο, τὸ νέο ἀστέρι τοῦ εἴδους μὲ τὸ παράξενο τέμπο φωνῆς.

Ἐνα ἀπὸ τὰ ὀρσιότερα του ὅμως, κατὰ γενικὴ ὁμολογίαν, εἶναι τὸ ἐλαφρὸ τραγούδι «Ἀκούει δὲ βαρέθηκες φεγγάρι ν' ἀλητεύς», ποὺ ἡχογράφησε ὁ μοντέρνος τραγουδιστὴς Γιάννης Βογιατζῆς.

Ἀκόμη δὲν θαρρήθηκες φεγγάρι ν' ἀλητεύς τάχα μὴν κολακεύσῃς ἀπ' τὴν τρανὴ θορία σου, ὅλα τ' ἀστέρια τ' ὀδρῶν λυχάρια εἶναι μπροστὰ σου.

Ἄλλα λαϊκὰ του τραγούδια, ποὺ

Ὁ Στράτος Καμενίδης.

εἶχαν ἀπὴρξῃ, εἶναι τὰ «Εἶναι ἡ ζωὴ ὁραία», «Ὅταν πᾶς στὴν Πόλη», «Τὰ κίτρινα φύλλα», «Εἰμαι ἕνας ἐργάτης», «Μὲ φίλας καὶ δὲν χορταίνω», «Τὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς», «Τὸ πρωτοβόρχει», «Ὁ Θεμιστοκλῆς» κ.ά.

Τοὺς στίχους σὲ ὁρισμένα ἀπὸ αὐτὰ ἔγραψε ὁ ἴδιος, συνήθως ὁ ἴδιος συνεργάζεται μόνιμα μ' ἕνα παλαιόμαχο στιχουργό, τὸν Μῆτρο Βασιλειάδη, ποὺ εἶναι γνωστός σὰν «παππούς» τοῦ τραγουδιοῦ.

Ἡ φήμη τοῦ Καμενίδη, ξεπέρασε γρήγορα τὰ ἑλληνικὰ σύνορα καὶ ἑξωτερικὰ ἔνα προῖ, μ' ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Λονδίνο, εἶχε μὴ ἀναπάντεχη πρόταση, ἔτσι ποὺ ἔπαιζε τὰ μάτια του σὰν νὰ ἦταν ὄνειρο!

Μιὰ Ἀγγλίδα δημοσιογράφος, γνωστὴ ἀπὸ πολλὰ σενάρια, ποὺ ἔχει ὡς τώρα γράψει, ἡ Μπεττίνα Μάρσαλ, ἀνέφερε στὸ τηλεγράφημά της, ὅτι εἶχε ἀκούσει ἀπὸ δίσκο τὴν «Κόρη του ποταμοῦ», ἕνα ἄλλο ὄρατο ἐλαφρὸ του τραγουδίου του, καὶ ὅτι τῆς ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση!

Χωρὶς, λοιπόν, κανένα δισταγμὸ, τὸ ἐπρότεινε οὐτὲ λίγο, οὐτὲ πολὺ νὰ πᾶν ἀμέσως γιὰ τὸ Λονδίνο καὶ νὰ γράφει ἐπὶ τόπον ὁλόκληρη τὴ μουσικὴ σ' ἕνα φιλμ τῆς «Μέτρο Γκολντγουϊν», μὲ τὸν τίτλο «Ποιήματα τῆς Εὐρώπης», τὸ σενάριο τῆς ὁποίας ἐπέναν σὲ ἑλληνικὸ θέμα ἔγραψε ἡ ἴδια. Φυ-

σικά, ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ καὶ τῆς ἐκεῖ παραμονῆς του θὰ πληρώνει ἡ εταιρεία, ποὺ θὰ γυρίσει τὴν ταινία.

Ὁ Καμενίδης δέχτηκε εὐχαρίστως τὴν τόσο ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ πρόταση καὶ σὲ λίγες μέρες ἔφυγε γιὰ τὸ Λονδίνο. Ἐκεῖ ἔγραψε 15 τραγούδια, τὰ ὁποῖα μεταφράστηκαν ἀμέσως στὰ ἀγγλικά.

Αὐτὰ ἔγιναν ποῖν λίγους μῆνες. Ἡ «Ποιήματα τῆς Εὐρώπης» ὁρίσκειται τώρα στὸ τελευταῖο στάδιο ἐπεξεργασίας, ἔτσι ὥστε νὰ ὑπάρχουν πιθανότητες νὰ προβλεπθῇ σύντομα καὶ στὴν Ἀθήνα.

Κατὰ τὴν ὀλιγοήμερη παραμονή του στὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα ὁ Καμενίδης, ἔκανε μιὰ πολὺ ἐνδιαφέροντα προβολὴ τοῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ στὸ μοναδικὸ ἐκεῖ ἐλληνικὸ κέντρο «Σάπρους Κλάμπ».

Ἐπαιξε πιάνο, κιθάρα, τραγούδησε καὶ ἡ ἐμφάνισί του, εἶχε ἰδιαίτερη ἀπὴρξῃ ὅχι μόνον στοὺς ὁμογενεῖς μας, ἀλλὰ καὶ στοὺς Ἀγγλους.

★

Εἶδαμε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Στράτο Καμενίδη, στὴν τελευταία δεξιόσφι μῆς γνωστῆς ἐταιρείας δίσκων, μὲ τὴν ὁποῖαν συνεργάζεται, μὲ φράζο, νὰ συνοδεύει καθισμένος στὸ πιάνο, διάφορες τραγουδιστοίτες, χωρὶς... μουστάκι καὶ

χωρὶς κατσαρά μαλλιά, ὅπως συνήθιζεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους συναδέλφους του.

«Αὐτός, εἶπαμε ἀπὸ μέσα μας, εἶναι ἕνας πολὺ μοντέρνος... μπουζουτῆς. ἕνας πραγματικὸς ἀριστοκράτης τοῦ εἴδους...».

Λίγο ἀργότερα εἶχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ συνομιλήσουμε ἀρκετὴ ὥρα μαζί του καὶ νὰ διαπιστώσουμε ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ του ἐμφάνιση συμβαδίζει μὲ τὸν ἐσωτερικὸ του κόσμο.

Γιατὶ, πραγματικὰ ὁ Καμενίδης, εἶναι ἕνας σπουδασμένος μουσικὸς, μὲ τεράστια μόρφωση, ἕνας ἀληθινὸς καλλιτέχνης μὲ πολλὰς φιλοδοξίες, καὶ ἀνησυχίες.

Μοῦ ἐξήγησε τὸ μουσικὸ του, πῶς, δηλαδὴ, οἱ οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις τὸν ἀνάγκασαν νὰ ἀπαρνηθῇ τὴν ἐλαφρὰ μουσικὴ καὶ νὰ ἐντοπισθῇ στὸ λαϊκὸ εἶδος.

— Εἶναι ἀλήθεια, τοῦ λέμε κ. Καμενίδη, ὅτι ἀπὸ τὰ ποσοστὰ τῶν τραγουδιῶν σας, κερδίζετε κάθε μῆνα, μιὰ ὁλόκληρη περιουσία;

— Ὁχι, ἀσφαλῶς ὅσα φαντάζεσθε, ἀλλὰ πάντως ἕνα ἐξῆλογο ποσὸ, ποὺ νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ ζήσουμε ἀνετα, ἐγὼ καὶ ἡ οἰκογενεῖά μου.

— Τί ἄλλο σας ἀπασχολεῖ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραγούδι;

— Σχεδὸν τίποτα. Ἡ μουσικὴ μὲ ἔχει κατακτιήσει. Γράφω, ἀδιάκοπα γράφω, καὶ σκίττω συνέχεια ὅπως κάνουν οἱ συγγραφεῖς, μὲ τὴ φιλοδοξία νὰ πετύχω μιὰ ἀξιόλογη ἐπιτυχία, ποὺ νὰ γίνῃ γνωστὴ καὶ νὰ τραγουδηθῇ σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Καὶ ὅταν δὲν γράφω, ἀσχολοῦμαι μὲ τὰ μαθήματα στὸ Ὁδεῖο καὶ στὸ σπίτι μου.

— Καὶ μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτά;

— Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ μ' ἀρέσει ἡ οἰκογενεῖα. Νὰ μένω κλεισμένος στὸ σπίτι μου, μὲ τὴ γυναῖκά μου καὶ τὰ παιδιὰ μου, ποὺ λατρεύω κυριολεκτικὰ.

— Κανένα ἄλλο ταξίδι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Λονδίνο;

— Ἐγὼ πολλὰς προτάσεις ἀπὸ διάφορα μέρη, καὶ ποὺ πάντως ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Ἰδιαίτερα στὸ Σικάγο, οἱ πόρτες μοῦ εἶναι ἀνοιγμένες, πάντα, ἀφοῦ ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ κέντρα, διευθύνει ὁ θεῖός μου ὁ Σπύρος Καραβίτης, ποὺ ἐξαμερικανίσθηκε ποῖν ἀρκετὰ χρόνια καὶ λέγεται τώρα Κέρο.

— Δὲ σὰς βλέπουμε ὅμως καὶ τόσο ποόθιμο;

— Ὅπως τὸ λέτε ἀκριβῶς, κερδίζω ἀρκετὰ ἐδῶ, ὥστε νὰ μὴ μὲ συγχιτῇ πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον, γὰρ πρότασι ποὺ ἔχω γιὰ ἔξο, Ἀργότερα βλέπουμε...

— Ποιὰ εἶναι τὰ μελλοντικά σας σχέδια;

— Τὸ ὄνειρό μου εἶναι νὰ ἐξυψώσω ὅσο μπορῶ περισσότερο τὸ λαϊκὸ τραγούδι. Καὶ θὰ ἀγωνισθῶ μὲ ὅλες μου τίς δυνάμεις, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὸ φέρω στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μὲ τὸ ἐλαφρὸ.

— Ἀηλαδὴ;

— Νά: νὰ στηριχθεῖτε σὲ γνώσεις ἑλληνικῆς οἴσεως καὶ ὅχι σὲ τοικρινὰ καὶ ἰνδικὰ μοτίβα. Καὶ ἐλπίσω νὰ τὸ ἐπιτύχω πολὺ σύντομα...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ὁ αἰὸνι

ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΟΜΙΛΟΥΝ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ

Ἐνας ἀπὸ τοὺς εκπροσώπους
τῆς «νεοὐδελ βᾶγκ» στὸν κινη-
ματογράφου

ΚΑΘΟΤΑΝ σ' ἕνα γραφεῖο, στὸ τυπογραφεῖο τῆς «Ἀθηναϊκῆς» καὶ δούλευε μὲ ἀνασκουμπωμένα μα-
νίκια.

Ὁ ἰδρώτας ἔσταζε ἀπὸ τὸ μέτωπό του, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἦταν τόσο ἀφασιαμένος στὸ χειρῶν γραφῶν, ὥστε δὲν καταλάβαινε πῶς ἡ ζέση τοῦ καλοκαιριοῦ ἦταν ἀποπνικτικὴ.

Σὰν τελείωσε, παράδωσε τὰ χειρῶν γραφὰ στὸν ἀρχισυντάκτη. Ἐκεῖνος, δίχως νὰ τὰ διαβάσῃ καν τὸν τὰ ἐπέστρεψε.

— Ἐξαγράψ' τα.

Ὁ νεαρὸς ἀπόρησε. Μὰ ξαναστράψθηκε στὸ τραπέζι καὶ καταπίστεψε μὲ τὸ νὰ σβῶνι καὶ νὰ διορθῶνι, ὅτι εἶχε γράψῃ.

Μετὰ μισὴ ὥρα ξανάδωσε τὰ χειρῶν γραφὰ.

Ὁ ἀρχισυντάκτης τὰ κράτησε νὰ τὰ διαβάσῃ.

— Τώρα θὰ εἶναι ἐν τάξει, εἶπε. Ὁ νεαρὸς δόκιμος δημοσιογράφος, σήκωσε τὸ κεφάλι, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν εἶχε ἐκφράσι ἀπορίας στὰ μάτια.

Χαμογελοῦσε. Τὸ βλέμμα του ἀντάμωσε μὲ τὸ βλέμμα τοῦ προϊστάμενου του.

— Κατάλαβες; ρώτησε ἐκεῖνος.

— Κατάλαβα.

— Ἀπ' τὸ καλὸ, πάντα ὑπάρχει τὸ καλλίτερο. Ἀρκεῖ κανεὶς νὰ μπορῇ...

★

Καθὼς συνομιλοῦσαμε μὲ τὸ σκηνοθέτη Κώστα Καραγιάννη, ξαναθυμήθηκε τὸ παλιὸ ἐκεῖνο περιστατικὸ, στὸ ὁποῖο εἶχαμε παραστῇ αὐτόπτες μάρτυρες.

— Τὸ μᾶθημα δὲ στέκει μονάχα στὴ δημοσιογραφία. Στέκει παντοῦ. Καὶ κυρίως στὸν κινηματογράφου, εἶπε.

— Γιατὶ στὸν κινηματογράφου;

— Γιατὶ εἶχε περισσότερη ἀνάγκη ἀπὸ καλὴ καὶ προσεγμένη δουλειά.

— Θέλετε νὰ πῆτε πῶς ὁ ἐλληνικὸς κινηματογράφος εἶναι... ἀπρόσεκτος;

— Ἀκριβῶς αὐτὸ θέλω νὰ πῶ. Καὶ σ' αὐτὸ ἔγκειται ἡ κακοδομιο-
νία του καὶ ἡ μίζερια, ὅπου παρα-
δέρνει.

Νὰ ποὺ μπήκαμε ἔτσι στὸ θέμα μας.

Οἱ ἀπόψεις τοῦ σημερινοῦ συνομιλητοῦ μας, ποὺ ὅπως εἶπαμε ἀνήκει στὴν ἐλληνικὴ «νεοὐδελ βᾶγκ» τῆς σκηνοθετικῆς τέχνης, εἶναι ἀρκετὰ ριζοσπαστικῆς, γιὰ νὰ μὴ ποῦμε ἐπανάστατικῆς.

Βασικὴ γραμμὴ τοῦ κινηματογραφικοῦ του «ἐπιστεῦ» εἶναι ἡ ἐξῆς:

«Ὁ κινηματογράφος εἶναι ἡ τέχνη τῆς ἐποχῆς καὶ ἡ ἀνθρώπινος ὅλος τὸν κόσμο, καὶ στὴν ἑλλάδα, εἶναι ἀποτέλεσμα αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ γεγονότος. Μὲ τὸν ὅρο «τέχνη τῆς ἐποχῆς», ἐννοοῦμε ὅτι ἡ οὐσία του ἐκφράζει τὸν πνεύμα τοῦ ὁποῖο ζῇ σήμερα ἡ ἀνθρωπότητα. Ὁ κινηματογράφος κινεῖται πέραν τοῦ γραμμοφῶντος καὶ τοῦ ἐκαστικῶν τεχνῶν, γιατί ἔχει ὅς γλώσσα τὴ φωτογραφία. Ἄν λοιπὸν ἡ φωτογραφία εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς ζωῆς, τότε ὁ κινηματογράφος εἶναι 24 ὥρες τὸ δευτερόλεπτο ἡ ἀλήθεια, ἀφοῦ τόσες φωτογραφίες προβάλονται μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο στὴν ὀθόνη».

— Βέβαια, μᾶς εἶπε ὁ Καραγιάν-

νης, ὁ κινηματογράφος, ὅπως καὶ κάθε τέχνη, δὲν εἶναι, ἀπὸ τὴν καταγωγὴν του, κι' ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τὸν καλλιεργοῦν, τέχνη λαϊκή. Ὅμως ἐκεῖ πρέπει νὰ φθάσῃ γιὰ νὰ δικαιωθῇ. Ὁ Μαϊακόφσκυ ἔλεγε πῶς μιὰ τέχνη δὲ γεννιέται ποτὲ λαϊκὴ, γίνεται ὅμως ὑστερὰ ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες.

★

Διακόψαμε τὸν συνομιλητὴ μας, γιὰ νὰ ἐντοπίσουμε τὴ συζήτηση στὸν ἐλληνικὸν κινηματογράφου.

— Πῶς βλέπετε τὸ ντόπιο κινηματογράφου; ρωτήσαμε. Πραγματοποίησε προόδους τώρα τελευταῖα;

— Ἡ ἀπάντησι τοῦ Κ. Καραγιάννη ἦταν σαφής.

— Φυσικὰ, εἶπε. Ὁστόσο, ἀν θελήσουμε νὰ κρίνουμε μὲ διεθνή μετρά τὴν πρόοδο αὐτῆς, θὰ δοῦμε πῶς εἶναι μηδαμινὴ. Μὰ, μέσα στὸν ἐλληνικὸν χώρο, ἡ προκοπὴ τοῦ ἐλληνικοῦ κινηματογράφου εἶναι ἀξιόλογη, τοῦλάχιστον σὲ σύγκρισιν μὲ τίς ἄλλες πνευματικῆς ἐκδηλώσεις μας (λογотехνία, θέατρο, μουσικὴ ποίησι).

— Πῶς βλέπετε τὸ ἐμφυχο ὕλικὸ τοῦ ἐλληνικοῦ κινηματογράφου;

— Θαρρῶ πῶς δὲν ταιριάζει νὰ κρίνω τοὺς συναδέλφους μου. Αὐτὸ τὸ ἔργο ἀνήκει στοὺς κριτικούς. Ὁστόσο, ἀν θάπρεπε κάτι νὰ πῶ, θάλεγα τοῦτο: Ὅλοι ὅσοι ἀσχολοῦνται ἐδῶ στὴν ἑλλάδα μὲ τὸν κινηματογράφου, στέκουν παραπᾶνω ἀπὸ ὅ,τι δείχνουν. Τόσο οἱ ἡθοποιοί, ὅσο καὶ οἱ σκηνοθέτες καὶ οἱ τεχνικοί μας ἔχουν νὰ δώσουν περισσότερα πράγματα ἀπ' ὅ,τι ἔδωσαν ὡς τώρα. Τὸ ζήτημα εἶναι ἀν θὰ βροῦν τὸν τρόπο καὶ τὰ μέσα νὰ τὰ πουν.

— Τί ἐννοεῖτε μὲ τίς λέξεις «πρό-
πο» καὶ «μέσα»;

— Ὑπάρχουν δύο πλευρὲς στὸ πρόβλημα αὐτό. Ἡ πρώτη εἶναι καθαρά ἐσωτερικὴ καὶ ἀφορᾷ τὴ διάθεσι τοῦ καλλιτέχνη, τὴ φλόγα τοῦ γιὰ ὁλοένα καλλίτερη ποιότητα. Αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀπλό πράγμα, ἀφοῦ ἡ ρουτίνα ἀναγκάζει πολλὰς φορὲς τοὺς ἀνθρώπους νὰ κάνουν παραχωρήσεις στὶς ἰδέες τους, τίς φιλοδοξίες καὶ τὰ ὀνειρά τους.

— Ἡ ἄλλη πλευρὰ εἶναι καθαρώς ἐξωτερικὴ καὶ τοποθετεῖται στὰ οικονομικὰ μέσα τῶν ἑλλήνων παραγωγῶν νὰ κάνουν εὐρὴ τὸ στενὸ ἐμπόριο. Πάντως, γιὰ νὰ μὴν ἀπασχο-
λούμεθα μὲ οικονομικὰ θέματα, ἐκ-
τός εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ ν' ἀντι-
στή τὸ ἐμπόριο αὐτὸ καὶ νὰ μετα-
δληθῇ ἡ κινηματογραφικὴ μας βιο-

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα, πρὶν ἀπὸ 30 χρόνια. Μετὰ τίς γυμνασιακὰς του σπουδὰς ἀκολούθησε γιὰ μερικὰ χρόνια τὸ δημοσιογραφικὸν στάδιο, ὅπου καὶ εἶχε ὅλες τίς προσπάθειες, γιὰ νὰ εὐδοκηθῇ. Σύντομα ὅμως τὸ ἐγκατέλειψε γιὰ νὰ ἀφιερωθῇ στὴν 7ῃ Τέχνη, ποὺ ἀσκήσει γρηφευτικὴ ἐλπί στὰ ἐνδιαφέροντά του.

Πηγὴ τῆς γοητείας αὐτῆς στάθηκε τὸ Παρίσι, ποὺ ὁ Καραγιάννης τὸ εἶχε ἐπισκεφθῇ τὸ 1950 — ἐπισκεψὶ ποὺ κράτησε πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Στὴν γαλλικὴ πρωτεύουσα ὁ νεαρὸς ἀκόμη ἑλληνας γνωρίστηκε μὲ τοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους καὶ ἔβλεψε στοὺς ἐκ-
προσώπους τῆς «νεοὐδελ βᾶγκ» τῆς κινηματογραφίας, ζυμώθηκε δὲ μὲ τίς ἀνησυχίες τους γιὰ τὴν ἐλπίσιν τῆς 7ης Τέχνης καὶ τίς ἀπει-
ράσιμες δοκιμασίες νέων ἐκφραστικῶν μέσων.

Τὸ 1958 ξαναεπισκεψαμε γιὰ ἕνα χρόνον τὸ Παρίσι, ἐκεῖ δὲ, κοντὰ στὸν ἀνίσχυρο ἀλλὰ καθιερωμένον πᾶς Γάλλο σκηνοθέτη Κλων Μπερσόν, ὤμπερ, ἐμάθε πρακτικὰ τὰ μυστικὰ τῆς σκηνοθετικῆς τέχνης καὶ λοι-
πὸν μαθήσε βοηθὸς του γιὰ ἀρκετὸ διάστημα. Κατόπιν ἐπέστρεψε τὸ 1959 στὴν ἑλλάδα.

Τὰ πρῶτα φιλμ του, «Τὸ νηῖ τῆς ἀγάπης» καὶ τὸ «Ἀγρίμι» εἰδείξαν πῶς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ταλέντο τῆς σκηνοθετικῆς τέχνης, ποὺ ἀναψύ-
τουμε ἀκόμη ἀνίσχυρα νέους δρόμους καὶ καινοὺς μορφὲς κινη-
ματογραφικῆς ἐκφράσεως. Δὲν τοὺς πέτυχε ἀπόλυτα. Ὁστόσο διαφαί-
νεται καθαρά ὅτι ἡ προσπάθειά του νὰ πῇ μὲ τὸ δικὸ του τρόπο αὐτὸ ποὺ εἶχε νὰ πῇ.

Γι' αὐτὸ ὄριξε τὸ σωστὸ τὸ δρόμο ἐκφράσεως στὸ τελευταῖο του φιλμ «Καταραμένη γενιά», ποὺ χαρακτηρίσθηκε σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ κα-
λύτερα ἐλληνικὰ φιλμ τῆς περασμένης γενιάς. Ἄλλες ταινίες τοῦ Κ. Καραγιάννη εἶναι ἡ «Μυρτιά», τὸ «Κορόδο γαμπρὸς», ἡ «Μεγάλη θυσία» κ.ά. Τώρα γυρίζει μὲ τὸ Γιώργου Φούντα καὶ τὴν Μαρίνα Κουράκου τὴν ταινία «Διασθορά».

— Βέβαια, μᾶς εἶπε ὁ Καραγιάν-

Ὁ σκηνοθέτης Κ. Καραγιάννης.

τεχνία σὲ βιομηχανία.

— Ποιὰ ἀκριβῶς πρέπει νὰ εἶναι ἡ κρατικὴ αὐτῆς ἀρωγῇ;

— Νομίζω πῶς τὸ μέτρο τῶν «προστατευομένων» ταινιῶν εἶναι κα-
λὸ. Μονάχα ποὺ μένει στὰ χαρτιά, ἀφοῦ οἱ ἀρμόδιες ἐπιτροπὲς κρίνουν τόσο αὐστηρὰ, ὥστε ἀπ' τίς 70 ἑλληνικὰς ταινίες περίπου, ποὺ πα-
ράγονται κάθε χρόνο, «προστατεύ-
ουν» μιὰ ἢ δύο τὸ πολὺ. Ἡ προσφο-
ρὰ τῶν ἐπιτροπῶν αὐτῶν κατατάσ-
ει αὐτὸν τὸν τρόπο ἀρνητικῇ.

Καιρὸς εἶναι πᾶς ἡ συνέντευξι νὰ πάρῃ προσωπικὸ χαρακτήρα, ὥστε ὁ συνομιλητῆς μας νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του καὶ τὸ ἔργο του.

Οἱ δύο τελευταῖες ἐρωτήσεις λοι-
πὸν πρὸς τὸν Κώστα Καραγιάννη ἀφοροῦν τὸν... ἑαυτοῦ του.

— Ποιὰ ταινία σας ἀγαπᾶτε πε-
ρισσότερο;

— Ἐκεῖνη ποὺ σκηνοθετῶ τώρα. Ἐχεῖ τὸν τίτλο «Διασθορά». Δὲν πραγματοποιεῖται ὅμως τὴν «τρελλή» ζωὴ τῆς νεολαίας, πρᾶγμα ποὺ γί-
νεται κατὰ κόρον, τώρα τελευταῖα, ἀλλὰ τίς καθιζήσεις τῶν πνευματι-
κῶν ἀξιών τῆς ἐποχῆς μας.

Καὶ τέλος:

— Ποιὰ εἶναι ἡ καλλιτεχνικὴ σας φιλοδοξία;

— Νὰ σκηνοθετήσω ταινίες, ποὺ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Η ΕΓΩΝΙΑ: 'Η πραγματική αιτία της χοληστερόλης

Η «φρέδια της χοληστερόλης», είναι μία από τις πιο επικίνδυνες «επιδημίες» του σύγχρονου πολιτισμού

ΔΕΝ υπάρχει άνθρωπος στη σημερινή εποχή, που να μην έχει ασχοληθεί με το «πρόβλημα της χοληστερόλης». Ποιός δεν παρακολούθησε μ' ενδιαφέρον τις ανακοινώσεις της σύγχρονης Ιατρικής σχετικά με αυτό το ζήτημα; Είτοι μάθαμε ότι το κρέας, το γάλα, το βούτυρο, το σαμπύγιο κ.ά. περιέχουν σε μεγάλο βαθμό «κεκορεσμένες» λιπαρές ουσίες, τα δηλητήρια εκείνα, που αυξάνουν σημαντικά την ποσότητα της χοληστερόλης στο σώμα και καταστρέφουν τις αρτηρίες του!

Πολλοί, ήταν εκείνοι, που — από τη μία μέρα στην άλλη — κατήργησαν όλα τα λίπη στη διατροφή τους, για ν' αποφυγούν τον κίνδυνο, που παρουσιάζουν για την ανθρώπινη ζωή, σύμφωνα με την τελευταία — τότε — λέξη της Ιατρικής.

Όλοι όμως αυτοί οι «χοληστερόφοβοι» έχουν τον πιο σπουδαίο παράγοντα σ' όλη αυτή την υπόθεση: την αγωνία και τη στενοχώρια! Τις περισσότερες φορές ο φόβος και η ταραχή βλάπτουν πολύ περισσότερο από μια παχιά χοιρινή μπριζόλα ή από ένα γλυκό με σαντιγύ!

Στην Αμερική ο φόβος πήρε διάστάσεις πραγματικού πανικού. Η χοληστερόλη — μία κιτρινωπή και κηρώδης ουσία, που φράζει τις αρτηρίες — ονομάστηκε «ο υπ' αριθμόν 1 δολοφόνος του σύγχρονου κοσμού»!

— Η καταφυγή στο άραβο τεύχαιο ως «φάρμακο» είναι ανάφελη, δήλωσε ο Γάλλος γιατρός Φίλιπ Λαντά, βιοχημικός στο νοσοκομείο Μπουσέ. Ένεργες, βέβαια, ευνοϊκά και κατεβάσει τη χοληστερόλη, αλλά με την προϋπόθεση ότι ο άνθρωπος, που υποβάλλεται στη δίαιτα αυτή, δεν καταναλώνει κομμάτια όλη λιπαρή ουσία!

«Εκείνοι, που παρατήρησαν μία βελτίωση στην ποσότητα της χοληστερόλης τους, τρώγοντας το έλαο αυτό μαζί μ' άλλα λίπη, το οφείλουν — όπως απέδειξαν τα σχετικά πειράματα μου — στην αύξηση της χοληστερόλης».

Τα πειράματα αυτά του γιατρού Λαντά είχαν όμως ένα άλλο, πραγματικά επαναστατικό αποτέλεσμα: Απέδειξαν τη σημασία της αδυποβολής, δηλαδή του ψυχολογικού παράγοντος, στην ποσότητα της χοληστερόλης.

«Στο Ίνστιτούτο της Μπέθοντα, κοντά στην Ουάσινγκτον, στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, διηγείται ο γιατρός Λαντά, κάναμε μαζί με το γιατρό Γκάρντον το εξής πείραμα: Πλησίαζε ένας άρρωστος με μία τεράστια (αλλά άδεια!) σύριγγα στο χέρι. Η άμεση ανάλυση του αίματος του απέδειξε τότε ότι κάθε φορά, που πλησίαζε τον άρρωστο ή α-

πλώς όταν μπαίναμε στο θάλαμο του με άπειλητικό ύψος, η χοληστερόλη του ανέβαινε σημαντικά! Ός τώρα νομίζαμε ότι η ποσότητα της χοληστερόλης μένει αμετάβλητη — μεταξύ 1,5 και 2,2 γραμμίων — χάρις στη σχετική ενέργεια του ήπατος και ότι χρειάζονται μήνες ολόκληροι για ν' ανεβεί ως τα 4 ή 5 γραμμάρια. Σήμερα όμως ξέρουμε ότι η χοληστερόλη μπορεί ν' ανεβεί ή να κατεβεί από τη μία στιγμή στην άλλη και ότι οι συγχύσεις, που δοκιμάζουμε κάθε μέρα, την αλλάζουν συνεχώς!»

Στο νοσοκομείο Μπουσέ, ο καθηγητής ντέ Ζέν παρατήρησε ότι μπορούσε να κατεβάσει τη χοληστερόλη στους άρρωστους του κατά ένα ολόκληρο γραμμάριο (που αντιπροσωπεύει τεράστιο ποσό), όταν με τους έλεγε μερικά ένθαρυντικά λόγια!

Η ψυχολογική επίδραση στους άρρωστους έμεινε ως τώρα άγνωστη για τον απλό λόγο ότι δεν επιχειρήσαν πριν να κάνουν επανελέγξιμες αναλύσεις αίματος για χοληστερόλη, τη μία μετά από την άλλη. Στις ΗΠΑ, ο γιατρός Στιούαρτ Βόλφ του Κέντρου Ιατρικών Έρευνών του Κέντρου, έδειξε ότι η χοληστερόλη, η οποία είναι η αιτία των καρδιακών παθήσεων, μπορεί να μειωθεί με την κατάλληλη διατροφή. Ο γιατρός Στιούαρτ Βόλφ του Κέντρου Ιατρικών Έρευνών του Κέντρου, έδειξε ότι η χοληστερόλη, η οποία είναι η αιτία των καρδιακών παθήσεων, μπορεί να μειωθεί με την κατάλληλη διατροφή. Ο γιατρός Στιούαρτ Βόλφ του Κέντρου Ιατρικών Έρευνών του Κέντρου, έδειξε ότι η χοληστερόλη, η οποία είναι η αιτία των καρδιακών παθήσεων, μπορεί να μειωθεί με την κατάλληλη διατροφή.

Απ' το άλλο μέρος, οι γιατροί της Αμερικανικής Αεροπορίας παρατήρησαν ότι η χοληστερόλη ανεβαίνει στο αίμα των αξιωματικών λίγα λεπτά πριν από την πτήση τους!

Στη Γαλλία οι επιστήμονες έκαναν ανάλογες παρατηρήσεις μετά από σχετικά εργαστηριακά πειράματα στο νοσοκομείο Μπουσέ, κάτω από την επίδραση του καθηγητού Λενάιγκρ, ενός από τους πιο γρηγομένους καρδιολόγους.

— Πετύχαμε ν' αναστατώσουμε την ισορροπία της ποσότητας χοληστερόλης των πειραματόζων κοφελιών απλώς προκαλώντας το φόβο τους, δήλωσε ο προϊστάμενος του εργαστηρίου, ο γιατρός Σελμπά.

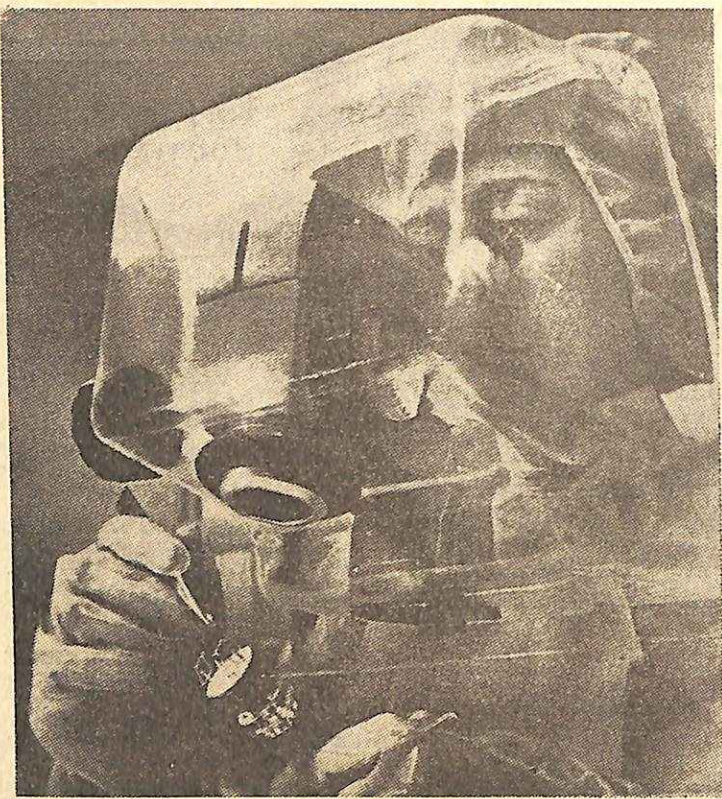
Οι τελευταίες έρευνες απέδειξαν, λοιπόν, έτσι ότι οι νευρικές εντάσεις παίζουν πιο σπουδαίο ρόλο στην αύξηση της χοληστερόλης, παρά οι πολύ πλούσιες σε κεκορεσμένο λίπη τροφές, όπως υποστήριζε ο Αμερικανός γιατρός Κίς.

Αλλά, σύμφωνα με τις έρευνες του γιατρού Τάσσερ Πήρς, οι καμπύλες στο σχεδιάγραμμα της χοληστερόλης ενός ανθρώπου, ακολουθούν πιστά τα συμπτώματα της καθημερινής ζωής του και απεικονίζουν ακόμη και τους νυχτερινούς εφιάλτες του!

Παρατηρήθηκε, π.χ., ότι η χοληστερόλη ανεβαίνει ραγδαία (σχεδόν 2 γραμμάρια!) σε πολλούς τραπέζιτες την ημέρα που έπρεπε να συμπληρώσουν τις φορολογικές δηλώσεις τους!

Οι γιατροί άρχισαν να καταλαβαίνουν γιατί η τρομερή άρτηριοσκληρωσις — άλλοτε «πρόνομιο» των ηλικιωμένων νέων. Βρήκαν σα θύματα στους σχετικές αυτού π.χ., μετά από τις σχετικές αυτού π.χ., ότι 77% των νέων στεφανιαίων, που σκοτώθηκαν στην Κορέα, είχαν πολύ αυξημένη τη χοληστερόλη του αίματός τους. Επίσης, ο ρόλος του αίματος τους. Επίσης, ο ρόλος του αίματος τους. Επίσης, ο ρόλος του αίματος τους.

— Τα 39% των δυστυχισμένων αυτών ανθρώπων, δήλωσε ο γιατρός Γκιόλντ, έπαθαν αρτηριοσκληρωσις εξ αιτίας της αδιανοησίας και της στενοχώριας τους.

ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΑΝΟΠΛΙΑ ΓΙΑ ΑΤΟΜΙΚΟΥΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Οι ιππότες του Μεσαίωνα φορούσαν πανοπλίες, για να προστατευτούν από τα όπλα και τις επιθέσεις των αντιπάλων τους. Η σύγχρονη αυτή πανοπλία προσρίζεται για τους επιστήμονες, που εργάζονται στα ατομικά εργαστήρια και αποδίδει στο να τους προφυλάξει αποτελεσματικά από τη ραδιενέργεια. Η συσκευή, που βρίσκεται μπροστά στα μάτια του επιστήμονος, είναι ένα ηλεκτρικό μικροσκόπιο, που τον διευκολύνει στην εκτέλεση της αποστολής του. Χάρη στο νέο αυτό φορητό εργαστήριο, προδίδεται πως οι επιστήμονες θα σημειώσουν νέες εκπληκτικές προόδους, χωρίς η ύγεια τους να διατρέχει κανένα απόλυτο κίνδυνο.

Δυό Άγγλοι γιατροί, ο Σίφτερ και ο Μπίντερ, της Επιτροπής Βρετανικών Έρευνών, ανακάλυψαν προσφάτως την αιτία της μυσηρίδους, ως τώρα, δράσεως της αγωνίας πάνω στη χοληστερόλη. Μετά από ώριμα πειράματα με ποντίκια, που τους υπέβαλλαν σε βίαιες «συγκινήσεις» (φόβος, κόπωση, κρύο κ.α.), ανακάλυψαν στον οργανισμό τους μία «ορμόνη συναγερμού», που την ονόμασαν «Α.Μ.Χ.». Απομόνωσαν, λοιπόν, την ορμόνη αυτή στην υπόφυση των πειραματόζων και έκαναν μ' αυτήν υποδερμικές ενέσεις σε νεαρούς έλθοντες. Η ενέργεια της ήταν αμνησι: Ός δια μάγειρας η χοληστερόλη τους ανέβηκε σημαντικά!

Η εδύνησι είναι η εξής: Όταν κάνουμε μία προσπάθεια, χρειάζομαστε όλες τις δυνάμεις μας. Η υπόφυση, λοιπόν, στη βάση του εγκεφάλου μας, επιστρατεύει όλο το σώμα, που βρίσκεται έτσι σε «χημικό συναγερμό»: Το αίμα μας οξυγονούται, ώριστες ποσότητες σακχάρου ελευθερώνονται κλπ.

Τι κάνει, λοιπόν, ο επιχειρηματίας; Κάθεται στο γραφείο του και από εκεί κανονίζει όλες τις δουλειές του! Ο τρόπος της ζωής του δεν του επιτρέπει να καταναλώσει όλες τις χημικές ενέργειες, που κινητοποιήσει το σώμα του και που βρίσκεται χημικός σε κατάσταση συναγερμού. Τότε τα λίπη του αίματός του, που δεν τα χρησιμοποιήσει, θα κατασταλάζουν στα τοιχώματα των αρτηριών του!

Αποδειχθηκε, επίσης, ότι κυρίως οι στενοχώριες, που δεν έσονται σε θυμό, είναι βλαβερές. Οι γιατροί παρατήρησαν ότι οι άρρωστοι βεβρίσκονται τόσο μεταξύ των ανθρώπων της δράσεως — η εκείνων που εκφράζουν τις συγκινήσεις τους με θυμωμένο τρόπο, όσο σ' εκείνους, που «τρώγονται» μόνοι τους, που βασανίζουν τον εαυτό τους με έγνοιες και στενοχώριες.

Ο γιατρός Πέτερσον του Πανεπιστημίου Λόμα Λίντα της Καλιφορνίας, έκανε με τους συνεργάτες του ένα ενδιαφέρον πείραμα: Εκλει-

σε δυό φοιτητές σ' ένα δωμάτιο με θερμοκρασία 0°. Τότε η χοληστερόλη τους ανέβηκε από 4 αρχικά της 2 γραμμάρια στα 4 και 5, μετά από μία περίπου ώρα, γιατί το κρύο προκαλεί δύνατες αντιδράσεις στο σώμα.

Μετά πήρε άλλους δυό και τους άναγγελλε ότι θα τους έκλεινε ύστερα από δυό ώρες επίσης στο κρύο δωμάτιο. Και το παράξενο ήταν ότι 1½ ώρα πριν, η χοληστερόλη τους άρχισε ν' ανεβαίνει απλώς εξ αιτίας του φόβου της παγωνιάς!

Δεν είναι, λοιπόν, τόσο το συμβάν το ίδιο, που προκαλεί την αύξηση της χοληστερόλης, όσο η ιδέα, που σχηματίζουμε γι' αυτό! Είναι δηλαδή η αγωνία της ανωνής...

Υπάρχει, βέβαια, μία προδιάθεση των αρτηριών, που είναι κληρονομική. Πολλές φορές η χοληστερόλη είναι αρκετά αυξημένη, χωρίς όμως να κατασταλάζει στις αρτηρίες. Σημασία, λοιπόν, δεν έχει η ποσότητα της χοληστερόλης, αλλά η κατάσταση των αρτηριών.

— Η φοβία της χοληστερόλης είναι άλλωστε παράλογη, δήλωσε ο γιατρός Πέτερσον, γιατί μία και μόνο ανάλυση δεν αποδεικνύει τίποτα, μία που η ποσότητα αλλάζει από τη μία μέρα στην άλλη και από τη μία στιγμή στην άλλη!

Οι συμβουλές των γιατρών, μετά από τα τελευταία πειράματα πάνω σ' αυτό το ζήτημα, είναι: Μην τρώτε υπερβολικές ποσότητες λιπών και αν φάγατε παραπάνω, προσέχετε πάντα να τις εξουδετερώνετε με μία ζωή γεμάτη δραστηριότητα και τακτικές ασκήσεις.

Αλλά, προς Θεού, μη στενοχωριέστε!

Για να διατηρήσετε τις αρτηρίες σας σε καλή κατάσταση, προτιμήστε πάντα ένα γεύσιο καυγά, παρά δυό έγκευματό, που δεν εκδηλώνεται και σ' εσάς «επώρο».

Αν θέλετε να μείνετε νέοι, ριχθείτε άφοβα σε μία ζωή γεμάτη δραστηριότητα και μη δηλητηριάζετε το αίμα και τις αρτηρίες σας με άνοφελος στενοχώριες!

Η κρίσι της όξαιμίας

Προσέξτε την αφυδάτωσι!..

Η ΚΡΙΣΙ της όξαιμίας είναι μία από τις ασθένειες της παιδικής ηλικίας, που παίρνουν μία δραματική μορφή και που για το λόγο αυτό φέρνουν σε αληθινή απόγνωση τους γονείς.

Εκείνο, που τη χαρακτηρίζει είναι η απόρροπη εμφάνισή της. Ός πριν από μερικές στιγμές, το παιδάκι ήταν τελείως καλά. Έπαιζε, έτρεχε, γελούσε. Το τελευταίο του γεύμα ήταν κανονικό. Δεν είχε παρουσιάσει την παραμικρή ενόχληση. Καί, ξαφνικά, άρχίζει να κάνει έμετο. Δεν αντέχει καμμία τροφή, ακόμη και το απλό νερό. Τα βγάξει όλα. Το παιδάκι χάνει ταυτόχρονα το κέφι του και παρουσιάζει έντονα σημεία καταπτώσεως. Η κρίσι συνοδεύεται συνήθως και από πυρετό, που δεν είναι, όμως, ύψλός. Μπορεί ακόμη να εμφανισθεί διάρροια.

Το χαρακτηριστικότερο σύμπτωμα της ασθένειας είναι η απόπνοια της όξαιμίας, που βγαίνει από το στόμα του παιδιού και που είναι διάχυτη μέσα στο δωμάτιο.

Η διάγνωση της ασθένειας δεν είναι πάντοτε εύκολη. Η όξαιμια μπορεί, πρώτα-πρώτα, να εμφανισθεί σαν επιπλοκή μίας όξαιμίας μολυσματικής παθήσεως (γρίπης, εξανθηματικού πυρετού κλπ.) και να παραπλανήσει το γιατρό. Μπορεί ακόμη να υποδυθεί τα συμπτώματα μίας μηνιγγιτίδας ή μίας όξαιμίας σκληνκοειδίτιδας. Η περιπτώσις μηνιγγιτίδας μπορεί ν' αποκλεισθεί έφ' όσον ο τράχηλος του ασθενούς δεν παρουσιάζει τη χαρακτηριστική άκαμψια αυτής της ασθένειας, αλλά παραμένει ελαστικός. Άλλα τα πράγματα δεν είναι το ίδιο εύκολα με τη σκληνκοειδίτιδα, δεδομένου, ότι τα ούρα παρουσιάζουν και στην ασθένεια αυτή αύξημένη αναλογία όξαιμίας. Και θα ήταν τολμηρό, παρατηρεί ο Γάλλος γιατρός Σωβάξ, να κώμωμε σ' ένα μικρό άσθινη, έγχειρησι για άνυπαρκτή σκληνκοειδίτιδα, κατά τη διάρκεια μίας κρίσεως όξαιμίας ή, αντίθετα, να εκλάβωμε σαν κρίσι όξαιμίας μιά όξαιμια σκληνκοειδίτιδα, μ' όλες τις δραματικές συνέπειές της.

Η κρίσις της όξαιμίας οφείλεται σε διαταραχή της αφομοιώσεως των λιπών, που δεν καίγονται τελείως μέσα στον οργανισμό. Από την έλλειψη αυτής της δημιουργικής όξαιμίας και άλλα παραμεινεί χημικά σώματα.

Υπερθενο για την έλλειψη καύσι των λιπών είναι το ήπαρ, που η κοκή λειτουργία του οφείλεται πιθανόν στην ύπολειτοργία ώρισμένων ενδοκρινών αδένων. Η κρίσις της όξαιμίας μπορεί επίσης να εμφανισθεί σαν αντίδρασις σε ώρισμένες αλλεργικές παθήσεις (παιδικόν άσθμα, κλπ.).

Η ασθένεια αυτή υποτροπιάζει συχνά. Την πρώτη κρίσι διαδέχονται και άλλες, που είναι το ίδιο απόρροτες και κεραυνωδείς. Κατά γενικό κανόνα, οι κρίσεις της όξαιμίας εξαφανίζονται κατά την έφηβεια.

Στις ομαλές περιπτώσεις η κρίσις περνάει με την ανάπαυση στο κρεβάτι και με τη χρήση ώρισμένων φαρμάκων που καταπολεμούν την όξαιμια (χλωριούχου καλίου, ζάχαρης, θειούχου αμινού, κλπ.). Η εξέλιξη της είναι το ίδιο απόρροτη όσο και η εισβολή της.

Κάποτε, όμως, η κρίσις της όξαιμίας συνοδεύεται από μια κοκή αφυδάτωσι, που μπορεί να προκαλέσει το θάνατο μέσα σε ελάχιστα ώρες. Στις περιπτώσεις αυτές, εκτός από τη χορήγηση άφθονου νερού, ενδεικνύεται η χορήγηση, με ενδοφλέβιους ενέσεις, των αλάτων, που χάνει ο οργανισμός του κορτιζόνης, πλήρων έχυλισμάτων του φλοιώδους τμήματος των επινεφριδίων, βιταμινών κλπ.

Σ' οποιαδήποτε περίπτωση, δεν πρέπει να αυτοσχεδιάζετε. Θα καλύτετε, τούναυτιον, δίχως άναβολή, το γιατρό, που θα σας υποδείξει την κατάλληλη θεραπευτική άγωγή.

Άλλα δεν άρκει νά περάσει η κρίσις. Πρέπει επίσης νά καταπολεμήσωμε την επανεμφάνισή της. Κι' καλύτερος τρόπος γι' αυτό είναι νά προσέξωμε τη διαίτα του παιδιού. Η διαίτα αυτή είναι, στις γενικές της γραμμές, όμοια μ' εκείνην του παιδιού, που υποφέρει από το σκτικό του: άφθονα φρούτα, ζάχαρη, μέλι, άδύνατα κοέα, και ψάρια, όχι παχιά τυριά, ελάχιστα γάλα. Θα άποφύγετε, τούναυτιον, τις λιπαρές τροφές, τις σάλτσες, τις κρέμες, τη σοκολάτα, τις κονσέρβες, τα θηράματα, τα θαλασσινά. Το γάλα μπορείτε, νά το άντικαταστήσετε με νωπούς χυμούς φρούτων.

Τά φάρμακα θά παίξουν δευτερεύοντα ρόλα. Θα χρησιμοποιήσετε κυρίως ελαφρά καταπραυντικά και προύνοτα, που μπορούν νά διεγείρουν τις λειτουργίες του ήπατος, χωρίς νά το κουράσουν: «κομπρέτουμ», «μπαλντό», χυμό άγκινάρας, κλπ.

Θά προσέξτε ακόμη το γενικό τρόπο ζωής του παιδιού. Η γυμναστική, στο ύπαιθρο, τα ντους, οι εντριβές μ' ένα τρίχνο γάντι, ο έπαρκης ύπνος, κάνουν πολύ καλό. Σ' οποιαδήποτε περίπτωση, όμως, θά προσέξτε ώστε το παιδί νά μην κοράζεται υπερβολικά, γιατί η κοράσις είναι μία από τις αιτίες που προδιαθέτουν στις κρίσεις της όξαιμίας.

Όπως είπαμε και παραπάνω, η διάζουσα απόπνοια του παιδιού είναι το κυριότερο χαρακτηριστικό της ασθένειας. Στην περίπτωση αυτή και μέχρις ότου έλθι ο γιατρός, θά εσπλώσετε το παιδί στο κρεβάτι και θά του δίνετε νά πινει κουταλίες νερό, στο όποιο θά διαλύσετε ζάχαρη και λίγη σόδα. Το άπλο αυτό φάρμακο είναι άρκετο συνήθως, προκειμένου για μιά κρίσι χωρίς ιδιαίτερη σοβαρότητα.

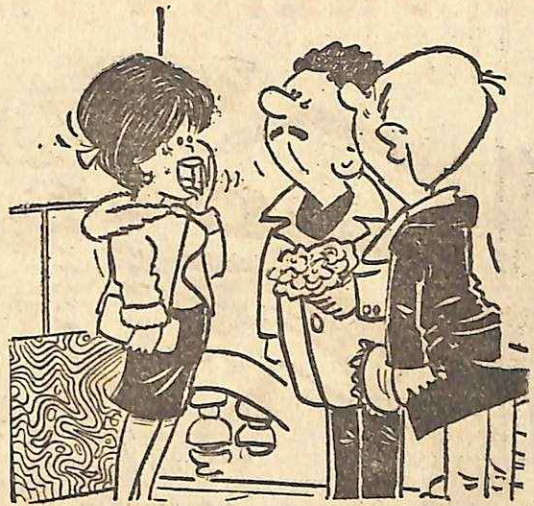
ΟΙ ΠΟΝΟΙ ΤΗΣ ΠΛΑΤΗΣ

Σε μιά οικογένεια της άμερικανικής πόλεως Κολούμπους (Όχάιο), ο πάτερ και 11 από τα 12 παιδιά του, ύπόφεραν από πόνους στην πλάτη. Ο γιατρός Μπ. Ουίλμπεργκερ άναφέρη την περίπτωση αυτή, για ένισχυση της θεωρίας του, ότι οι πόνοι της πλάτης έχουν κληρονομικό χαρακτήρα. Τα περισσότερα δηλαδή θύματα τους παρουσιάζουν μιά προδιάθεσι στη μετατόπισι των μεσοσπονδυλίων δίσκων. Έτσι, κάθε άσυνήθιστη καταπόνησι, αλλά κι η συνηθισμένη άκομη εργασία, μπορεί νά τους προκαλέσει πόνους στην πλάτη.

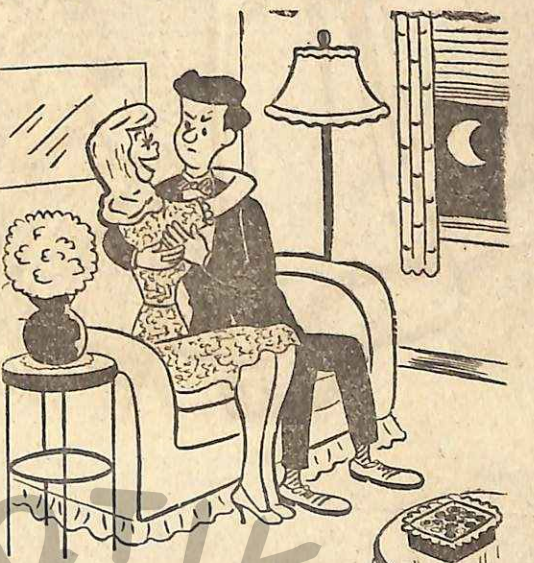
Οι δίσκοι αυτοί βρίσκονται ανάμεσα στους σπονδύλους, άποτελούνται από ένα υλικό μαλακό και ελαστικό, σά χόνδρο, και ενεργούν όπως τά «άμορτιέρ» των αυτοκινήτων, άπορροφώντας τά άπότομα τραντάγματα που θά μπορούσαν νά βλάψουν τά κόκκαλα. Στη φυσιολογική τους κατάσταση, έχουν τη στερότητα ενός καινούργιου τακουνιού από καουτσούκ. Με τον καιρό όμως, ιδίως όταν υπάρχει μιά κληρονομική βιοχημική προδιάθεσι, γίνονται μαλακοί σαν παλιός καουτσουκένιος σφαλίας. Και τότε, μιά ξαφνική και ζωηρή κίνησι, τους κάνει νά ξεπεταχτούν απ' τη θέση τους, όπως βγαίνει η οδοντοπάστα απ' το σωληνάριο. Αν συμβεί λοιπόν νά πιέσειν τότε ένα νεύρο, φέρουν δυνατούς πόνους.

Σε τέτοιες περιπτώσεις, οι γιατροί δοκιμάζουν πρώτα τη συντηρητική θεραπεία. Ο άρρωστος μένει στο κρεβάτι, με την έλπίδα νά υποχωρήσει η φλογισι και το πόνεσμα. Μπορεί νά γίνουν συγχρόνως ενέσεις νοδοκαίνης. Έτσι επιτυγχάνεται η θεραπεία στα 95% των περιπτώσεων. Γίνονται έγχειρησι μόνον σ' το είδος της εργασίας του πάσχοντος καταπονήνεται ιδιαίτερα τη ράχη του

Γελοιοθεραπεία

— «Ω, Θεέ μου... Έκανα λάθος και σ' έδωσα και στους δυό ραντεβού την ίδια ώρα!...

— Και βέβαια δεν υπάρχει. Γιάννη, κανένας άλλος στη ζωή μου... εκτός απ' τον Κώστα!

— Μαρία, τρέχα νά δής ένα χιονάνθρωπο σ' αυτιά μας!...

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μόλις πρόβαλε το πρόσωπο του βασιλιά ανάμεσα στα δέντρα, ή κοπέλλα το έβλεπε στα πόδια ξεφωνίζοντας τρομαγμένη...

Ο βασιλιάς της Γαλλίας Φραγκίσκος 1ος βοισκόταν με την αλήτη τον στόν πύργο του Σαμπόρ. Τον αγαπούσε ιδιαίτερα, γιατί τον είχε βρή ερεπωμένο και τον ξανάχτισε. Μα περισσότερο τον αγαπούσε για τη ζωή που έκανε εκεί. Μια ζωή εύθυμη, λαμπρή μέσα στα χρυσόστολιστα σαλόνια κι' ανάμεσα σε ώριμες γυναίκες, τη δεύτερη σύζυγό του 'Ελεονώρα την Αδστοιακή, την αδελφή του Μαργαρίτα, κι' ανάμεσα στα παιδιά του, τον μαλακό και δειλό Φραγκίσκο, το χαριτωμένο και σοβαρό 'Ερρίκο, το γοητευτικό Κάρολο που του έμοιαζε τόσο, και τις δυο κόρες του, την όνειροπόλο Μαγδαληνή και τη φιλομαθή Μαργαρίτα.

Η πριγκίπισσα Μαγδαληνή ήταν τότε δεκάεξη χρόνων. Είχε λεπτή ξανθή ομορφιά και μεγάλα μάτια. Στις διασκεδάσεις της αλής στεκόταν πάντα παράμερα με μυστηριώδες χαμόγελο. Λατρεύονσε τον έρωτα. Κι' όπως έλεγαν, δεν ήθελε ν' αγαπήσει παρά μόνο βασιλιά. Ένα καλοκαιρινό πρωινό έκανε πολλή ζέση. Κοντά στον πύργο κυλούσε ο ποταμός Κοσσόν. Η Μαγδαληνή, ή Μαργαρίτα κι' οι νεαρές κοπέλλες της ακολουθίας τους έπαιζαν στην όχθη με τσελλά γέλια...

Γελούσαν τόσο οι άθωες κοπέλλες, που δεν άκουσαν καλασμιό αλόγου εκεί κοντά...

Και να σε λίγο. Ένας καβαλλάρος είκοσι τεσσάρων χρόνων, γοητευτικός, ξανθός, ο βασιλιάς της Σκωτίας 'Ιάκωβος 5ος. Είχε φτάσει στη Γαλλία περιουσιάζοντας την Εδωάκη για ναύση σύζυγο. Ξαφνιασμένος απ' τον όμορφο αυτό, ο 'Ιάκωβος σπείδισε το αλόγο του. Πέζεψε και ποσώθηκε προς το ποτάμι.

Έκει είδε την πιο θελκτική μικρούλα νύφη. Την πιο θελκτική, μα και πιο δειλή. Γιατί μόλις πρόλαβε το πρόσωπο του βασιλιά ανάμεσα στα δέντρα, εκείνη το έβλεπε στα πόδια ξεφωνίζοντας τρομαγμένη...

Ο 'Ιάκωβος άπομεινε ακίνητος στην όχθη. Είχε μαγευτεί από το γοητευτικό αυτό όραμα...

Ποιά να ήταν τάχα αυτή ή μικρούλα νεράιδα; Η καρδιά του είχε αναστατωθεί... Με την πρώτη ματιά που της έριξε, την είχε κιόλας ξερωτεψήσει...

Ο 'Ιάκωβος είχε φύγει απ' τη Σκωτία μ' ένα όνειρο: Να βρή μια μακρινή πριγκίπισσα και να την αγαπήσει μ' ένα έρωτα υπέροχο!...

Α! και νάταν ή μικρή αυτή νεράιδα πριγκίπισσα!... Μα άδιεφορο... Αυτός ήθελε να την ξαναβεί...

Και την ξαναβίσε με τον πιο απλό τρόπο. Μόλις ο 'Ιάκωβος έφτασε στον πύργο του Σαμπόρ, ο βασιλιάς Φραγκίσκος τον φίλησε. Και στην επίσημη τελετή τον παρουσίασε στη βασίλισσα, στο διάδοχο, στους πριγκίπες και τις πριγκίπισσες...

Θεέ μου! Μα αυτή ή πριγκίπισσα—ή Μαγδαληνή—δεν ήταν ή άγνωστη που είδε λίγο πριν στο ποτάμι; Ο 'Ιάκωβος τάχασε κι' άρχισε να τρέμει. Εκείνη έγινε κατακόκκινη...

Όλοι πρόσεξαν την ταραχή του 'Ιάκωβου. Πρώτος μάλιστα ο Φραγκίσκος. Μα δε βρέθηκε στην ανάγκη να ζητήσει εξηγήσεις από την κόρη του, γιατί σε λίγο πήγε και τον βοήθη ή ίδια. Η Μαγδαληνή κλαίγοντας οίχτηκε στην αγκαλιά του και του όμολόγησε πως ο 'Ιάκωβος ήταν ο βασιλιάς των όνειρων της.

Μα κι' ο 'Ιάκωβος του είπε τα ίδια την άλλη μέρα, ζητώντας το χέρι της.

Ο Φραγκίσκος όμως δεν έδωσε άμείως τη συγκατάθεσή του. Η Μαγδαληνή ήταν νέα και λεπτής χροιάς. Οι γιατροί έλεγαν πως ο γάμος κι' ακόμη ή διαμονή στο σκληρό κλίμα της Σκωτίας θα κατέστρεφαν την υγεία της...

Μα πως μπορεί ένας τσιφτερδής και καλός πατέρας ν' αντίσταθι στα δάκρυα και στις έκκεσις του παιδιού του;

Έτσι ο Φραγκίσκος έδωσε τη συγκατάθεσή του. Κι' ο γάμος του 'Ιάκωβου δου της Σκωτίας και της πριγκίπισσας Μαγδαληνής της

Γαλλίας έγινε την 1 'Ιανουαρίου 1537 στην Παναγία των Παρισίων.

Η τελετή ήταν υπέροχη. Η μικρούλα νύφη, φορέα σαν όνειρο, άχτινοβόλυνσε από ευτυχία. Ο 'Ιάκωβος, που ήξερε άσχημα τα γαλλικά δυσκολευόταν ν' απαντήσει στις προσφωνήσεις, που του έκαναν. Μα έδειξε σε όλους την έγχαρδιότητά του, προσφέροντας πλούσια δώρα.

Στη σύζυγό του πρόσφερε ως προγαμιαία δώρα μιά ολόκληρη κομητεία και το ανάκτορο του Φάλκλαντ. Επίσης κι' ο Φραγκίσκος 1ος έδωσε στην κόρη του μιά ολόκληρη κομητεία κι' εκατό χιλιάδες χρυσές κορώνες.

Ο 'Ιάκωβος 5ος, που ήταν μάλλον οικόνομος, είχε άδειάσει ωστόσο όλα τα μεγάλα καταστήματα του Παρισιού. Μα τίποτα δεν του φαινόταν πολύ όμοιο, προκειμένου να το προσφέρει στη Μαγδαληνή. Και κατέληξε μαζί με τόσα άλλα, να της άγοράσει και το πιο μεγάλο διαμάντι του κόσμου.

Έτσι, ή μικρούλα νύφη νόμιζε πως τα παιδικά της όνειρα είχαν γίνει πια πραγματικότητα.

Οι νεόνυμφοι πέρασαν το χειμώνα τους στο Παρίσι. Οι χειμερινοί μήνες της παγωνιάς φαινότανσαν τρομεροί στη μικρή βασίλισσα Μαγδαληνή. Ένοιωσε φόβο τώρα με την ιδέα ότι θ' άφηνε τη γλυκειά Γαλλία για να πάη στην παγωμένη Σκωτία. Κάποιο θλιβερό προαίσθημα της έλεγε ότι δε θα ξανάβλεπε την πατρίδα της...

Κι' όταν έφτασε ή άνοιξη, οι νεόνυμφοι επιδιόσταναν σ' ένα σημασιολύστο πλοίο στη Χάβη για να φτάσουν στις άκτες της Σκωτίας το Μάιο του 1537.

Η βασίλισσα Μαγδαληνή υπέφερε στο ταξίδι της, παρ' όλα τα τραγούδια που συνέθετε προς τιμή της ο μεγάλος ποιητής Ρονσάρ, που άνηκε στην άσολογία της.

Φτάνοντας στο κανονιστήριο της βασιλείας, ή Μαγδαληνή ήταν τσακισμένη από την κόρησσι. Και όμως ήταν υποχρεωμένη να κοινοστή περισσότερο με τις άτλειωτες γιορτές και δεξιώσεις.

Η όμορφιά της, όμορφιά χειμωνιάτικου λουλουδιού, κατέκτησε εύθις τους υπηκόους της, που θαύμασαν τα ξανθά της μαλλιά, τα λαμπρά μάτια της, και το χαριτωμένο της χαμόγελο. Παντού, όπου εμφανιζόταν, την επευφημούσαν με άγληπ.

Η Μαγδαληνή δε μπόρεσε να συνηθίσει στο κλίμα της Σκωτίας. Άσχημ, ή άσφοσσεια της νοσταλγίας της έτρωγε την καρδιά.

Ένοιωσε τον έαυτό της τόσο μακριά απ' τους δικούς της! Ο άνακτορικός πύργος ήταν βέβαια όμοιος. Μα ήταν τρομερά μεγαλοχώρα ανάμεσα στα άγρια δάση και τους γιγντοχάμους. Κι' αυτή ή ομίχλη που την έκανε ν' νομίζει πως βοίσκεται σε φυλάκη... Η βορσχή, ή άνεμος, το κρύο συνέτριψαν το θάρρος της. Δεν ένδιαφερόταν για τίποτε άλλο παρά μόνο για τα νέα από τη Γαλλία.

Όταν ο πατέρας της Φραγκίσκος έμαθε τη κατάσταση της της έστειλε το γιατρό του Φρανσίσκο, γιατί ο Σκωτσέζος γιατρός δεν καταλάβαινε τίποτα από την άσφοσσεια της. Μα κι' ή Φρανσίσκα δεν κατάφερε να κάνει τίποτα.

Στο μεταξύ οι Σκωτσέζοι έτοιμαζόντουσαν για την έσοτή της στέφης του 'Ιακώβου και της Μαγδαληνής. Ο άέρας άνηγχεσε από τυμπανα και βιολιά. Κοντά στο κρεβάτι της βασιλίσσης, είχαν τοποθετήσει το άφροια της στέφης, που ήταν όλο άσημένο και κεντημένο με μαργαριτάρια, ορνυμάνια και διαμάντι.

Μα εκείνη συλλογιζόταν την προσφίτη που της είχε κάνει κάποτε ο προέφημος μάγος Νοστοάδης: «Α! θ' άποκτήσεις παιδιά και θα πεθύνεις σε γάμο μακρινή και άγρια».

Του μάγου ο σίγγος της προσπαθούσε να τη διασκεδάσει. Τα όμοια της μάτια δε χαμογελούσαν πιά.

Και το πρωί της ημέρας της στέφης της, με τους πρώτους χαμοιάνουνες ήνοιε των σμαράντων. ή μικρούλα νεράιδα του πύργου Σαμπόρ πέθανε. Το άσημένο φόρεμα με τα ορνυμάνια, τα διαμάντια, και τα μαργαριτάρια που δότλη έβαλλε βασιλίσσα, τη στέλνισαν πεθαμένη, θά τη στέλνισαν ή μικρούλα το όνειρό της, μα το είχε πληρώσει με τη ζωή της...

ΜΟΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

ΜΕΡΙΚΟΙ ΤΟ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΚΡΥΟ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΑΚΗΣ ΡΕΝΑ
ΕΥΑ ΜΑΙΡΗ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΛΕΩΠΑΣ
ΛΕΛΑ ΘΩΔΡΟΣ
ΦΑΙΔΡΟΣ

ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ
ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ
ΧΑΡΗ ΛΙΑΣΚΟΥ
ΤΖΩΗ ΓΑΡΜΗ
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ
ΜΑΡΘΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ

Παραγωγή: ΦΙΝΟΣ ΦΙΑΜ. Σενάριο - Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ Διεύθυνσις Φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

Βιν. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Λάκης άγράφσε σε τιμή εύκαιρίας ένα άνοιχτό αυτοκίνητάκι, παλιού τύπου και πηγαίνει μ' αυτό τους γονείς του και τις τρεις αδελφές του, Ρένα, Ευα και Μαίρη, για να πάρουν το μπάνιο τους σε μιά πλάζ. Εκεί ο Λάκης συναντά τη φίλη του Λέλα, ή οποία τον πιέζει να παντρευτούν, γιατί τ' αδελφία της θέλουν να την παντρεύουν, για να μ' άπορρέσουν κι' αυτά να πάρουν σειρά. Η Ρένα συναντά κι' αυτή το φίλο της, Θόδωρο, ο οποίος της δίνει να καταλάβη πως του είναι άδύνατο να συζητήσει για γάμο, αν δεν παντρεύη προηγουμένως την αδελφή του. Η Ευα και ή Μαίρη, που δεν έχουν ακόμα κανένα αισθηματικό δεσμό, συναντούν ή μ' έμ πρώτ' ή Γιώργο, που φτάνει στην πλάζ με μιά άραία κόουρσα τελευταίου μοντέλου, ή δε Μαίρη τον Κλεώπα, που τους προσπέρασε ήδη στο δρόμο με το μοτοσάκ του και της έκλεισε το μάτι.

Σε μιά στιγμή ο κύρ Παναγιώτης βλέπει το γιοιό του να τρέχει πίσω από τη Λέλα και ζητάει εξηγήσεις. Το μυστικό του Λάκη κινδυνεύει ν' άποκαλυφθί, έκείνος όμως κατορθώνει με διάφορα τεχνάσματα να γυρίσει άλλοθι τη συζήτηση και να μεταβάλι τον πατέρα του σε συνήγορο, για την άναβολή του γάμου του με τη Λέλα.

Το ίδιο βράδυ, στο σπίτι της οικογενείας Άγγέλου, μετά το δείπνο, όλοι πηγαίνουν να κοιμηθούν. Στην πραγματικότητα όμως και τα τέσσερα αδέρφια ντύνονται και έτοιμαζόνται να φύγουν κρυφά, γιατί όλοι έχουν ραντεβού. Ο Λάκης βγαίνοντας στον κήπο βλέπει την Ευα και τη Μαίρη να φύγουν. Λίγο άργότερα βγαίνει και ή Ρένα, ή οποία πέφτει άπάνω του και προσποιείται τον ύπνοδάτη. Η Ευα με το Γιώργο και ή Μαίρη με τον Κλεώπα πηγαίνουν σ' ένα νυχτερινό κέντρο, όπου ύστερα από λίγο καταφθάνει και ο Λάκης με τη Λέλα. Οι δυο αδελφές κατορθώνουν να φύγουν μαζί με τους συνοδούς τους, χωρίς να τις δει ο Λάκης.

Η Λέλα δε χάνει την εύκαιρία να θυμίσι στο Λάκη πως πρέπει να παντρευτούν και του προτείνει να βρή ένα ψεύτικο πατέρα, για να παντρευτούν κρυφά από τους δικούς του.

Το πρωί της επομένης ή Ευα ξυπνά πρώτη και βλέποντας τη Μαίρη να κοιμάται δυσφορεί. Κάθεται για λίγο στο κρεβάτι της κι' ύστερα άρπάζοντας το μαξιλάρι της το πετά πάνω στο κεφάλι της αδελφής της. Εκείνη ξυπνά τρομαγμένη:

— Τι είναι;... Τι έγινε;

— Συνέχεται, βλέπει την Ευα να γελά και της λέει:

— Στο καλό πιά!... Δεν υποφέρεσαι... Τρελλάθηκες;...

— Μεσημέριασε... Άντε, ξυπνά πιά, ανάστηθη!

— Αναίσθητη, επειδή κοιμάσαι; Λέει ή Μαίρη... Τι θές να κάνω;...

— Έχεις άρα, που έγινες έσύ;

— Με ρωτάς αν κοιμήθηκα καθόλου;

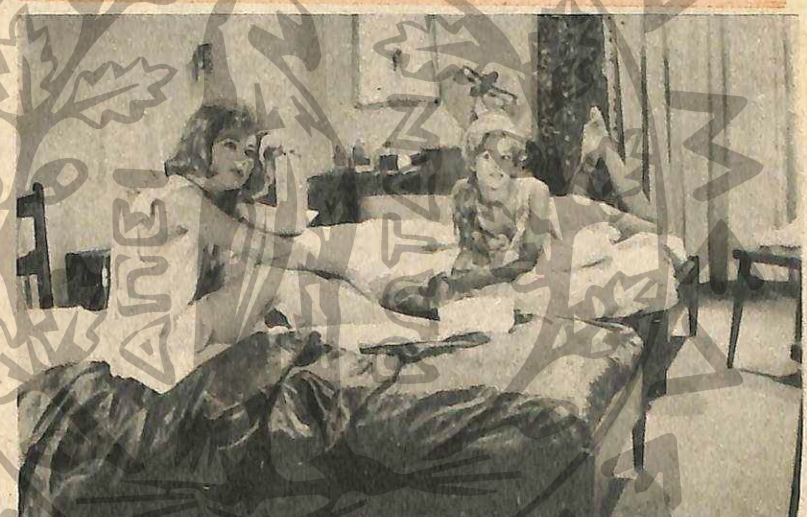
— Γιατί; ρωτάει ή Μαίρη παραξενευμένη.

— Υστερα, κάνει ένα Α!... και συνεχίζει σά να κατάλαβε...

— Μπα... Δεν το περίμενα τόσο γρήγορα... Κεραινοβόλος, έ;

— Κεραινοβόλος, μάλιστα. Είναι περιφημο παιδιό... Και άραίο!...

— Και πλούσιος, τονίζει ή Μαίρη.

Ε ύ α: Πρό παντός αυτό... Πλούσιος!... Είναι άραίο πράγμα να σ' αγαπά ένας άραίος νέος, που να είναι και πλούσιος. Να μπαίνεις στην κόουρσα του και να κοιμώνται...

Μ α ί ρ η: Λοιπόν έμεις οι δυο δεν ταιριάζομε καθόλου. Έμένα μ' ένδιαφέρει πρώτα ο άνθρωπος.

Ε ύ α: Κι' έμένα μ' ένδιαφέρει ο άνθρωπος. Κακός είναι ο Γιώργος; Μ α ί ρ η: Άν δεν ήταν άμας πλούσιος θα τον έρωτεύοσσουν; Ε ύ α: Δεν έρω... Ο Γιώργος μ' άρέσει όπως είναι...

Μαίρη: Κι' αυτός;... Τί λέει αυτός;
Εύα: Φαίνεται πως παρουσιάζει τα ίδια συμπτώματα. Πρώτη φορά ένοιωσε έτσι, λέει. Επάντα στη ζωή μου είχα κρυφό όνειρο ν' αγαπήσω ένα κορίτσι σαν και σένα, μου είπε. Είπε και πολλά άλλα. Και τ'α λέει τόσο όμορφα ο άφιλότιμος...
Μαίρη: Και ο Κλεώπας;... Πώς σου φαίνεται;
Εύα: Με το «αχτύπητο»;... Καλό παιδί, αλλά φτωχός.
Μαίρη: "Ας είναι... Έμένα δε με νοιάζει..."

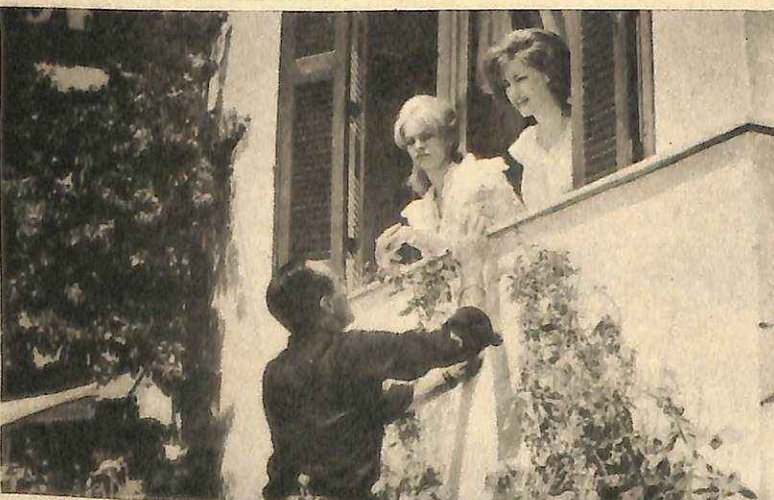
Εύα: Νά σου πώ, αυτό κανονίζεται, μιά και έγιναν φίλοι με το Γιώργο. Ο Γιώργος δε θα τον αφήσει έτσι. Αύριο, μεθαύριο μπορεί να τον πάρη στη δουλειά του. Μπορεί να τον βάλη σ' ένα από τα πλοία του πατέρα του... Αλλά και πλοίο να μην είναι, είναι τα γραφεία. Κάτι θα βρεθί... Σκέψου να έρθουν τα πράγματα όπως τα λογαριάζω και να γίνω κυρία έφοδιστού...
Μαίρη: Σαν πολύ βιάζεσαι... Πότε θα τον ξαναδεις;...
Εύα: Θα λείψη μερικές μέρες στο Παρίσι...

... όταν ξαναγυρίση θα με ειδοποιήση με τον Κλεώπα... Γιατί όμως καθόμαστε στα σκοτεινά;... Άνοιξε το παράθυρο να μπη λίγος καθαρός αέρας...
Η Μαίρη πηγαίνει στο παράθυρο, το ανοίγει και όπισθοχωρεί τρομαγμένη. Κάτω στον κήπο είναι ο Λάκης. Κάνει να κρυφτεί μα εκείνος τη βλέπει και τής λέει κάπως άγρια:
— Καλημέρα!...
— Καλημέρα, του απαντά βελά η Μαίρη.

Λάκης: Πώς πήγε ο ύπνος;
Μαίρη: Καλά... Γιατί ρωτάς;
Λάκης: Λέω, μήπως είχατε τίποτα εφιάλτες...
Η Εύα, που ακούει το διάλογο, πλησιάζει κι' αυτή στο παράθυρο, για να ενισχύση την αδελφή της:
— Πώς σου ήρθε να μιλήσης για εφιάλτες; ρωτάει το Λάκη.
— Δε ντρέπεστε λίγο, λέω εγώ;... Ού να χαθήτε, παλιοκατσικές! Ξεσπά μ' αγανάκτηση ο Λάκης.

Εύα: Τρελλάθηκες; Τί σουρθε και μάς βρίζεις πρωί - πρωί;
Λάκης: Τί να σ'ας κάνω, έπρεπε να σ'ας βρίσω βράδυ... Αλλά μούρθε τόσο ξαφνικό...
Εύα (εκπληκτική): Βράδυ;...
Τη στιγμή εκείνη η μητέρα τους βγαίνει στον κήπο και φωνάζει στο Λάκη:
— Έλα, Λάκη, να πιής τον καφέ σου. Θα κρυώσει...
Λάκης: Μητέρα! Έλα από δω μιά σπιγμή...

... Έλα να στά πώ, για τις προκομένες σου... Χθές το βράδυ, όταν όλοι κοιμηθήκαμε...
Εύα (από το παράθυρο): Κοιμηθήκαμε... Λάκη!
Λάκης (τά χάνει): "Εί... Τί έπες;
Εύα: Μήπως θέλεις να πής στη μητέρα, για κείνο το κέντρο στη Γλυφάδα;... Νά δης πώς το λέει... Εκείνο, που σουλεγα να μας πας χθές το βράδυ... Πώς το λέει Μαίρη;
Μαίρη (είρωνικά): Μά το ξέρει καλά ο Λάκης... "Ε, Λάκη;

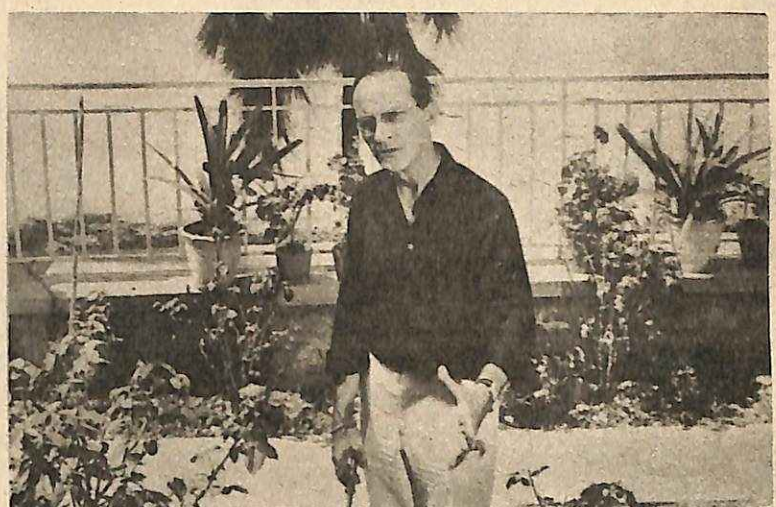
Ο Λάκης, που τάχει χαμένα, δεν ξέρει τί να πη και η μητέρα του τον ρωτάει ανυπόμονα:
— Λοιπόν θα μου πής;
Λάκης (αφηρημένα): "Ε;
Μητέρα: Τί ήθελες να μου πής, για τα κορίτσια; Τί έκαναν;
Λάκης: Τί έκαναν;... Έλα ντέ, τί έκαναν;...
Εύα: Μίλα Λάκη... Πες στη μητέρα...
Λάκης: "Οχι, δε θα πώ. Δικαίωμά μου δεν είναι;

... πρέπει να προσέχη τα λόγια του...
Λάκης: "Ωστε και στο κέντρο, έ;
Μαίρη: Μάλιστα και στο κέντρο. Γιατί δηλαδή δεν έχουμε ψυχή εμείς;
Εύα: Μόνο εσύ θα διασκεδάσεις;
Λάκης: Καί με ποιούς ήσαστε;... Με ποιούς ώλτες;
Εύα: Αλήτισσες είναι αυτές, που κουβάλας εσύ μας; σου... Οι δικοί μας καβαλλιέροι είναι κύριοι καθώς πρέπει...

... Βρέ αυτοί, που έχουν τις κουσάρες και σ'ας βάζουν μέσα...
Εύα: Σταμάτα, ξέρω τί θα πής. Αυτό όμως δεν ισχύει για μας. Έννοια σου και ξέρουμε πολύ καλά να κρατούμε τη θέση μας... Από τα σιγανά ποτάμια να φοβάσαι...
— Λάκη!... ξαναφωνάζει η μητέρα, βγαίνοντας στη βεράντα...
— Έρχομαι μητέρα... Έμεις θα τα ξαναπούμε, λέει στα κορίτσια.
— Πού μάς είδε; ρωτάει η Εύα τη Μαίρη.
— Πού άλλου; Στο κέντρο απαντά εκείνη.

Μητέρα (νευριασμένη): "Ορε! Έχεις, καυμένο, για σαχλαμάρες. Έλα να πις τον καφέ σου. Με καθυστερείς και με περιμένουν τόσες δουλειές μέσα στο σπίτι... Έλατε και σεις κορίτσια...
Λάκης: Καλά, μητέρα, πήγαίνε κι' έρχομαι...
Η μητέρα απομακρύνεται και ο Λάκης τότε γυρίζοντας προς το παράθυρο λέει στις αδελφές του:
— Ού να χαθήτε, εκδιάστρες!...
Εύα: Όποιος έχει λερωμένη τη φωλιά του...

... Και με κάτι κουσάρες από δω μέχρι κεί πέρα. "Οχι με σαρβαλάκια...
Λάκης: Πάψε δε ντρέπεσαι... Ούτε πρόστυχ να ήσουν, δε θα μιλούσες έτσι...
Εύα: Γιατί;... "Έχεις την εντύπωση πως θα περιμένα να μου βρής εσύ γαμπρό;... Δεν τρελλάθηκε. Έγώ δεν είμαι Ρένα.
Μαίρη (παίρνοντας θάρρος): Ούτε εγώ!...
Λάκης (δλο μαυιά): Κύττα... Κύττα συνωμοσία!...

Ο Λάκης στη βεράντα πίνει τον καφέ του και διαβάζει την εφημερίδα του, όταν τον πλησιάζει η Ρένα κρατώντας το δικό της το φλυτζάνι. Ο Λάκης τη βλέπει και ξεροδίζει:
— Καλημέρα, της λέει.
— Μέρα... του απαντά βαρειά η Ρένα, σκύδοντας από πάνω του. Λέει τίποτα για τα χθεσινά ή εφημερίδα;
— Ποιά χθεσινά;
— Για κάποιον υπνοβάτη, που τσιγυρούσε εδώ...

Ένα ΕΡΩΤΙΚΟ ποίημα

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ η Άλιν έφτασε στον πύργο, όπου θ' ανέλαμβανε καθήκοντα παιδαγωγού δύο μικρών κοριτσιών, είχε την εντύπωση πως βρισκόταν σε γνωστό περιβάλλον. Η μακαρίτισσα ή μητέρα της, σ' όλα τα παραμύθια που της έλεγε όταν ήταν μικρή, θά της περιέγραφε πάντα κι' έναν τέτοιο πύργο, με πολύ ζωηρά χρώματα, σά να είχε ζήσει εκεί.

Η Άλιν δέχθηκε τη θέση αυτή, ύστερ' από επίμονες συστάσεις μιάς γνωστής της κυρίας, που της είχε εμπιστευθεί το κορίτσι της κι έμεινε πολύ ευχαριστημένη απ' αυτήν. Από τον καιρό, που πέθανε η μητέρα της, μιά ευγενική και πονεμένη γυναίκα, για να την ακολουθήσει στον τάφο και ο πατέρας της — ή, για την ακρίβεια, ο πατριός της, όπως της είχαν — η Άλιν ήταν υποχρεωμένη να εργασθεί για να ζήσει.

Λυπούμαι που θα σε στερηθώ ή κόρη μου, της είχε πη η γνωστή της κυρία. Μα ή θέσι αυτή κι' ή άμοιδή, είναι τόσο εξαιρετικές, ώστε θα είναι κρίμα να χάσης τέτοια ευκαιρία. Ο πυργοδεσπότης έμεινε χήρος πριν από ένα χρόνο, με δύο κοριτσάκια, τη Μάρθα και τη Λουκία. Χρειάζεται, όμως, κάποιον να φροντίζει γι' αυτές, επειδή είναι υποχρεωμένος να ταξιδεύει διαρκώς. Α! Έσχασα να σου πω, ότι στον πύργο μένει κι' ο παππούς. Μα, δεν πρέπει να τον λογαριάσης. Είναι παρθέλος από χρόνια.

Ο πυργοδεσπότης, ο κόμης Ρενέ ντε Λανκούρ, πρίγκιπα πέντε χρόνων, πανύψηλος, με αγέρωχο και ακατάδεχτο ύψος, της έκανε υποδοχή πολύ καλή. Οι δύο μικρές του — μελαγχολικά πλάσματα, που ζούσαν σ' έναν άπέραντο πύργο, χωρίς μητέρα και σχεδόν χωρίς πατέρα, με τη συντροφιά μονάχα ενός άκαμπτου παππού — συμπήσαν σ' αυτές, όπως η άδελφή τους. Μα κι' εκείνη τή βρήκε χαριτωμένα κοριτσάκια, με πολύ καλή άνταρση.

Όσο για τον παππού, που είχε πάθει παράλυσι των κάτω άκρων, περπατώντας από ένα άλλο, υπεδέχθη την παιδαγωγό απριόντας περφόρα τα κάτασπρα, παγωμένα μουστάκια του, με ύφος, που έβλεπε, ότι θά είχε πολλές αναμνήσεις από τον έρωτικό βίο της νεότητός του...

Ο κόμης έφυγε την επομένη, αφού έδωσε μερικές τελευταίες συστάσεις στην Άλιν, για την διαπαιδευσι των κοριτσιών του. Ο πατέρας του τον αποχαιρέτησε μετρωμένος, κι' η Άλιν κατόλαβε άμσως πως δεν ήταν ευχαριστημένος από τη διαγωγή του γιου του.

Αφασκώθηκε όλόκληρη στην άπαστολή της. Άγάπησε τη Μάρθα και τη Λουκία, σά να τις ήξερε από καιρό. Μα και οι μικρές βρήκαν σ' αυτήν τη στοργή και την κατανόησι που τους έδινε από τον καιρό που πέθανε η μητέρα τους.

Σας λατρεύουν σά μεγαλύτερη άδελφή! της έλεγε ο παππούς. Κι' ή άλήθεια είναι, ότι δε μπορούσαν να βρούνε καλύτερη παιδαγωγό. Συγχαίρω τους γονείς σας για την άεπτοφη και τη μόρφωσι που σας έδωσαν.

Η Άλιν άκουγε τά φιλοφρονήματα αυτά, κοκκινίζοντας.

Τά βράδυα, αφού έβαζε τις μικρές να κοιμηθούν, κατέβαινε από μικρό σαλόνι και κρατούσε συντροφιά του παππού. Τού διάβαζε κομμάτια έφημερίδα, αλλά, πιο συχνά, παλιά ιπποτικά μυθιστορήματα.

Αυτές είναι οι πιο εύτυχισμένες στιγμές της άχαρης ζωής μου! της έλεγε, με μισοκλειστά μάτια.

Η Άλιν ένοιωσε γι' αυτόν όχι μονάχα βαθιά συμπόνεσι, αλλά κάτι περισσότερο: την

ανάγκη να τον ευχαριστήσει όσο μπορούσε περισσότερο, σά να ήταν πατέρας της.

Ο κόμης έκανε την εμφάνισι του ύστερ' από τρείς μήνες. Έμεινε κάπου μιά εβδομάδα στον πύργο, κλεισμένος στο δωμάτιό του, χωρίς ν' άντιληφθή κανείς την παρουσία του και ξανάφυγε ένα πρωί.

Πέρασαν έτσι δύο χρόνια.

Στό μεταξύ, είχε πεθάνει ο έπιστάτης του πύργου, που είχε και άπέραντα καλλιεργημένα κτήματα, και ή θέση του την πήρε ο γιός του ο Κλώντ, άπόφοιτος της γεωπονικής σχολής της Μασσαλίας. Σοβαρός, νόστιμος και πολύ μορφωμένος νέος.

Η Άλιν βρήκε, επί τέλους, κάποιον που θά μπορούσε να της κρατήσει συντροφιά λίγο πιο ευχάριστη από του παππού.

Ένα άπόγευμα — δύο μήνες ύστερ' από τη γυναιμία τους — ενώ έκαναν περίπατο στο άπέραντο πάρκο του κήπου, ο Κλώντ σταμάτησε ξαφνικά την Άλιν και της είπε, με φωνή που έτρεμε ελαφρά:

— Άλιν, σ' αγαπώ!

Κι' εγώ, Κλώντ! άποκρίθηκε άθόρμητα ή Άλιν.

Οι δύο νέοι φρόντισαν να μείνι τó αίσθημά τους κρυφό απ' όλους και, πρό παντός, από τó γέρο, που φαινότανε πολύ άυστηρός στις κρίσεις του για τους έμωτέρνους έρωτες.

Ένα βράδυ, ή Άλιν, αντί να διαλέξη κανένα ιπποτικό μυθιστόρημα από τη βιβλιοθήκη του πύργου, προτίμησε να πάρη μαζί της στο σαλόνι μιά συλλογή ποιημάτων, που την βρήκε άνταμια στα πράγματα της μητέρας της. Τόν φύλαγε αυτό, δεμένο με κόκκινο μαροκινό, τον πόλαρε σαν ίερο κειμήλιο.

Μιά άφίρως, γραμμένη στην πρώτη σελίδα του βιβλίου, την είχε κάνει συχνά να πέση σέ άνειροπολήσεις:

«Στη Μαργαρίτα, με τά γλυκά μάτια έλαφίνας, ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ».

Κάποτε μπροστά στον παππού, με τó βιβλίο στο χέρι, ο Κλώντ σκεκόταν έρθεος πίσω από τó γέρο.

— Άπόψε, είτε κοκκινίζοντας, θά σας διαβάσω για ποικιλία μερικά έρωτικά ποιήματα... — Έρωτικά ποιήματα; φώναξε, εκείνος. Για να δώ... — Πήρε τον τόμο, τον άνοιξε και μόλις διάβασε την άφίρωσί του, τά μάτια του φάνεσαν άγώνια.

— Πού τó βρήκες τó βιβλίο αυτό; ρώτησε άπότομα.

— Είναι δικό μου... δηλαδή της μακαρίτισσας της μητέρας μου! άποκρίθηκε ή Άλιν.

— Η Μαργαρίτα, λοιπόν, ήταν μητέρα σου;... τράυισε.

— Άφησε τó βιβλίο να πέση στα γόνατά του, κι' έτριψε πολλές φορές τά μάτια του με την παλάμη του, σά να ήθελε να συγκεντρώσει κάποιες θολές κι' άόριστες αναμνήσεις. — Όταν κατέβασε τó χέρι του, άγκάλιασε την Άλιν με φλογερά βλέμματα.

Δυνατά ρίγη πέρασαν από τó σώμα της. Αυτός, λοιπόν, ήταν αυτός!...

Κύτταξε τον Κλώντ. Μήπως είχε μαντέψει και αυτός την άλήθεια; — Όχι, όχι, άδύνατο! Δεν ήξερε τó παρελθόν της, δεν ήξερε, ότι έφερε τ' όνομα ενός ανθρώπου, που δεν ήταν πατέρας της.

Κύτταξε και τον παππού — τον πατέρα της! — με άπερίγραπτη συγκίνηση. Πόσο θά ήθελε να πέση στην άγκυλιά του. Έκείνος, όμως, σκεκόταν άμυλητος, με σκυλωτό κεφάλι.

— Η σιωπή του αυτή την ταπεινώσε. Γιατί δεν της έλεγε τίποτα; — Ένοιωσε ντροπή για τή σκοτεινή καταγωγή

γής της, κι' επειδή δεν ήθελαν να την άναγνωρίσουν. Κι' ήταν βεβαία πως και ο Κλώντ δε θά την ήθελε πιά γυναίκα, όταν μάθαινε πως ήταν μιά νόθος.

Σηκώθηκε άπότομα όρθια, προσπαθώντας να πνίξη τ' άναφυλλιά της, πήρε τó βιβλίο από τά γόνατα του... που... κι' έφυγε, χωρίς να γυρίση πίσω τó κεφάλι της.

Κλεισθηκε στο δωμάτιό της και πέρασε μιά νύχτα άγώνιας. Τό πρωί είχε πάρει την άπόφασί της: Δεν είχε πιά καμμία θέσι στον πύργο. Θά έφευγε, χωρίς να δη κανένα — ούτε και τον Κλώντ. Άφησε ένα γράμμα για να δικαιολογήσει την ξαφνική της άναχώρησι, χωρίς ν' άναφέρει τά προσωπικά αίτια.

Ενώ περνούσε, σαν κλέφτρα, από τή βεράντα, είδε τó γέρο, με γυρισμένες τις πλάτες προς τó μέρος της. Δεν την πρόσεξε. Ο Κλώντ, όμως, που σκεκόταν όρθιος δίπλα του, την είδε — χωρίς να κάνει καμμία κίνησι προς τó μέρος της, μολοντί εκείνη ήταν ντυμένη για ταξίδι. Την παρακολουθούσε με τó βλέμμα, ενώ εκείνη έφευγε, πηγαίνοντας τóχο-τοίχο, κατακόκκινη από τή ντροπή της, χωρίς να σηκώσει τó χέρι του να την άπει... ρετήση.

Η Άλιν, μόλις έφτασε στο Παρίσι, με τó θάνατο στην ψυχή, κατέφυγε στις γνωστές της κυρίες, που την είχε συστήσει στον πύργο. Της τά φανερώσε όλα, κλαίγοντας.

— Τι γίνεται σ' αυτό τόν κόσμο! ψιθύρισε εκείνη, χτυπώντας τó μέτωπό της. Τώρα θυμάμαι, ότι στον πύργο αυτό, είχε δημιουργηθεί ένα σκάνδαλο πριν από πολλά χρόνια. Ο Ρενέ ήταν τότε πρίγκις. Ο πατέρας του είχε έρωτευθεί μιά γκουβερνάντα τους. Η κόμισσα τά έμαθε όλα και την έδιωξε από τόν πύργο. Κανείς δεν ξανάκουσε να γίνεται λόγος γι' αυτήν... Και κανείς δε μπορούσε να φαντασθεί, ότι οι σχέσεις του κόμητος με την γκουβερνάντα είχαν προχωρήσει τόσο πολύ!... Μα, γιατί να μη σέ άναγνωρίστη;

Η καλόκαρδη αυτή κυρία προσπάθησε να παρηγορήσει την Άλιν όσο μπορούσε. Την κράτησε και πάλι στο σπίτι της, για τήν κόρη της. — Ύστερ' από δέκα μέρες, είχε την πρωτοβουλία να γράμη ή ίδια στον παππού — κάνοντας, φυσικά, πως δεν ήξερε τίποτα από τή γνωστή ιστορία — για να τον παρακαλέσει να στείλι στη διεύθυνσι της τις άποσκευές και τους μισθούς της Άλιν.

Πέρασαν δυό μέρες. Ένα μεσημέρι, είπαν στην Άλιν, ότι κάποιος τη ζητούσε. — Όταν μπήκε στο σαλόνι, έδωσε μιά άναμνηστική καρταβιλέττα, βλέποντας μπροστά της τόν Κλώντ.

Τι ζητάς εδώ; τόν ρώτησε βραχνά.

Την πλησίασε και την άγκάλιασε στοργικά. Πριν εκείνη προφτάσει να κάνει μιά κίνησι να τόν άπωθήσει, παρέμεινε άλόκληρη, άκούγοντας τή γλυκιά φωνή του να της λέη:

— Έχεις δικιο, Άλιν, να είσαι θυμωμένη μαζί μου. Μα θά σου εξήγησω... Προηγούμενος, σε πληροφορώ, ότι έρχομαι από τόν πατέρα σου — τόνισε τή λέξη αυτή — να σε πάρω και να σε πάω στον πύργο. Είναι έτοιμος να σέ άναγνωρίσει για νόμιμη κόρη του. Ο γιός του ο Ρενέ είχε στην άρχή μερικές άντιρρήσεις, αλλά από τέλος υπέχωρησε μπροστά στην πατρική θέλησι.

— Όσο για μένα, δεν έπαψα ούτε στιγμή να σ' αγαπώ και να σε σκέπταμαι. Γιατί δεν έτρεξα να σε κρατήσω τή μέρα, που σε είδα να φεύγεις από τόν πύργο; Είχα τó λόγο μου! Κατόλαβα από τή βουδή σσηνή της προηγούμενης βραδυάς πως ήσουν κόρη του κόμητος. Και, επειδή δε φαινότανε διατεθειμένος να σ' άναγνωρίσει, άπεράσισα να τώ πείσω εγώ να κάνει τó καθήκον του...

Η Άλιν τόν κύτταζε έκστατική.

— Δεν έπρεπε, όμως, να έξη πώς αγαπιόμαστε, συνέχισε ο Κλώντ. Θά σημάτιζε τότε τή γνώμη, ότι τó διάδομά μου είχε ιδιαιτελείς σκοπούς, για να γίνω δηλαδή γεμπρός του. Και κατόρθωσα να τόν συγκινήσω, επειδή τού μίλησα χωρίς συμπόνο... Αυτό μ' άδιέφερε πρό παντός, και όχι ή πρόικα σου... Με πιστεύεις, Άλιν;

— Άάκρια χαράς κυλούσανε τώρα στα ώχρα μάγουλα της Άλιν.

— Ω, ναι, Κλώντ, σε πιστεύω! ψιθύρισε. Θά φύγομε άμέσως. Άνυπομονώ να φιλήσω τόν πατέρα μου.

— Κι' έμένα όχι; ρώτησε με πορόπινο ο Κλώντ.

Τή συνέχισα τή μαντεύετε και μόνοι σας... ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

ΠΩΣ ΖΗΝ

Το φαγητό στη Ρωσία κοστίζει πολύ

δόν πάντα καλό και πολλές φορές θαυμάσιο) στοιχίζει από 500 μέχρι 1500 λιο. (25—75 δραχ.) ή μπουτίλια, το κανονικό κονιάκ 3.000 (150 δραχ.) και ή βότκα 2100 λιο. (105 δραχ.). Η μοναδική παρηγοριά των Ρώσων γι' αυτή την ακρίβεια, είναι το γεγονός ότι δεν έχουν να φοβηθούν τις γιοθείες. Στην αγορά της Ρωσίας δεν υπάρχουν αλλοιωμένες τροφές και αν θα δοκίμαζε κανείς ποτέ να πουλήσει κάτι τέτοιο, ή αστυνομία και το δικαστήριο θα του έκδοαν την όρεξη για πάντα.

ΟΙ ΟΥΡΕΣ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

Το πρόβλημα της «ουράς» και το χάσιμο του χρόνου είναι ένα από τα μεγαλύτερα στη Ρωσία. Παρ' όλο που ανοίγουν στη Μόσχα και στο Λένινγκραντ πολλά καταστήματα τροφίμων με το σκοπό, ακριβώς, της μείωσης του συνωστισμού, από τις πιο χαρακτηριστικές μορφές της ρωσικής ζωής εξακολουθούν να είναι οι ουρές. Υπάρχει μία για κάθε περίπτωση, για την αγορά του ψωμιού π.χ. ή για την αποστολή ενός γράμματος. Ούτε στην 'Αγγλία, μία άλλη χώρα με κόσμο υπομονετικό, έτοιμο να μη στη σειρά και να περιμένει, δεν υπάρχουν τόσες ουρές, όσες στη Ρωσία. Καί γι' αυτή την περίπτωση, οι γυναίκες είναι εκείνες που προσπαθούν να κινήσουν το ενδιαφέρον των άρχων για να μπορέσουν να πετύχουν μικρές χρήσιμες αλλαγές. Τον περασμένο χρόνο, π.χ., πολλές νοικοκυρές άρχισαν να γράφουν στις εφημερίδες ζητώντας να στρογγυλέψουν οι τιμές για να γίνονται ευκολότερα οι λογαριασμοί.

«Παλι να υπάρχουν τιμές τόσο περίπλοκες; Νά μερικές, για πα-

ράδειγμα: 1 ρούβλι και 75 καπία, 1 και 32 ή και ακόμη 1 και 01:—έγραφαν οι Μοσχοβίτισσες. Αν θα στρογγυλέψουν αυτές οι τιμές, δεν πρόκειται να καταστραφεί κανείς (ούτε το κράτος, ούτε και οι άγοραστές) και θα γίνει πιο ευκολη και πιο γρήγορη ή διαδικασία της αγοράς».

Και δεν άργησαν να πετύχουν αυτό που ζητούσαν. Σήμερα, στη Ρωσία όλες σχεδόν οι τιμές είναι στρογγυλεμένες.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΦΑΓΗΤΩΝ

Η ρωσική κουζίνα παρουσιάζει μεγάλη ποικιλία. Αποτελείται από διάφορες τοπικές κουζίνες, που ή κάθε μία είναι διαφορετική από την άλλη. Η κουζίνα της Ουζμπεκίας είναι ανατολίτικου τύπου. Η κουζίνα της Ουκρανίας μοιάζει με την πολωνική και την ουγγαρέζικη και τα άρμενικά φαγητά δεν έχουν καμιά απολύτως σχέση με τα γεωργινά ή τα λεττονικά. (Ας μην ξεχνάμε ότι ή Ρωσία είναι μία χώρα απέραντη, ή μεγαλύτερη του κόσμου).

Έννοείται, ότι οι διάφορες οικογένειες τρώνε κατά κανόνα σύμφωνα με την παράδοση του τόπου της καταγωγής τους. Έπειδή όμως μερικά φαγητά έχουν επιβληθεί παντού και έχουν γίνει κατά κάποιο τρόπο «εθνικά», όλοι οι Ρώσοι από ανατολή σε δύση, τρώνε το «μπόρσχο» (μία χορτόσουπα ουκρανική) και στην Ουκρανία τρώνε πλάφι άρμενικής ή ουζμπεκικής καταγωγής. Η μεγάλη ποικιλία της ρωσικής κουζίνας γίνεται ιδιαίτερα αντιληπτή, αν κανείς κανείς ένα γύρο στα ρεστοράν της Μόσχας.

Στο «Αραράτ», το περίφημο άρμενικό εστιατόριο, υπάρχουν τα καλύτερα ψητά της Μόσχας, στο

ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΡΩΣΙΑ

«Βακού» όπου προσφέρονται φαγητά του 'Αζερμπαϊτζάν μπορεί κανείς να δοκιμάσει το «πίτι» (μία σουπιά που σερβίρεται σε πηλινο δοχείο) και τον «μπαστουρμά» ένα είδος άλεσμένου κρέατος και διπλωμένου σε άμπελόφυλλα.

Στο «Ούσπεκιστάν» σερβίρονται το «κουιντουλιά» (ένα αυγό βραστό, τοποθετημένο μέσα σε μία κροκέττα κοτόπουλου) και το «μινιάρ», ένας από τους πιο νωστίμους ζωμούς, που είναι δυνατόν να δοκιμάσει κανείς.

Όλα τα ρεστοράν είναι μάλλον ακριβά. Ένα γεύμα δεν στοιχίζει ποτέ λιγότερο από 3.000 λιρέτες (150 δραχ.) και φτάνει ως τις 5.000 λιο. (250 δραχ.). Αυτό εξαρτάται και από το γεγονός ότι δεν υπάρχουν νυχτερινά κέντρα και ότι τα ρεστοράν είναι τα μοναδικά μέρη, που μπορεί να μείνη κανείς ως αργά και να χορεύη. Στο καθένα υπάρχει μία πι-στα και, μία δερχίστρα.

ΟΙ ΡΩΣΙΔΕΣ ΠΩΛΗΤΡΙΕΣ

Και για να ξαναγυρίσουμε στα ψώνια, θα πρέπει να πω λίγα λόγια για τις Ρωσίδες πωλήτριες. Έγώ τις είχα βρή πολύ ευγενικές και πρόθυμες και συζητώντας με κάποιο Ρώσο δημοσιογράφο του τό άνέφερα, 'Εκείνος όμως με μεγάλη ελλεικρίνεια, ανέλαβε να μου άνοιξη τα μάτια. Μου είπε ότι στη Ρωσία οι πωλήτριες είναι μάλλον άπότομες και ότι πριν από μερικά χρόνια αναγκάστηκε να έπιθυή ή 'Αναστάς Μιχογιάν (που ήταν τότε ύπουργός του 'Εμπορίου) για να τους υπενθυμίση με μία έγκύκλιο ότι πρέπει να είναι ευγενικές με τους πελάτες. Από τότε φαίνεται ότι τα πράγματα

βελτιώθηκαν λίγο.

— 'Ωστόσο —μου είπε ή Ρώσος δημοσιογράφος, που τον περασμένο χρόνο ταξίδεψε στην 'Ιταλία— εξακολουθεί να λείπει από τις δικές μας πωλήτριες εκείνη ή θερμότητα, εκείνη ή έγκαρδιότητα που υπάρχει στα 'Ιταλικά καταστήματα. Η σύζυγός μου, που διηγήθηκε προχθές ότι είχε ρωτήσει την πωλήτρια ενός καταστήματος: «Νομίζετε ότι θα μπορέσω να φορέσω αυτή τη φούστα άνοιχτόχρωμο πράσινο μπλουζάκι;» Και ή πωλήτρια της απάντησε: «Και πού θέλετε να ξέρω εγώ; Αποφασίστε εσείς!»

ΟΙ ΡΩΣΙΔΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΔΥΣΕΩΣ

Σας παρουσίασα τη ζωή της Ρωσίδας γυναίκας σ' αυτά τα άρθρα προσπαθώντας να την περιγράψω όσο το δυνατό καλύτερα και παραστατικότερα. Σας φάνηκε ίσως πολύ πιο στενόχωρη από τη ζωή της γυναίκας της δυτικής Εύρώπης; Υπάρχει όμως κάτι που πρέπει να σας υπενθυμίσω. Πριν από δέκα χρόνια οι συνθήκες ζωής στη Ρωσία ήταν πραγματικά δύσκολες. Σήμερα οι συνθήκες έχουν καλλιεργήσει και υπάρχει σε όλη τη χώρα μία τέτοια ένταση και επιθυμία για συνεχή βελτίωση, ώστε ή πιο ισχυρή έντύπωση στο τέλος του ταξιδιού μου ήταν ή ακόλουθη: Σε ελάχιστα χρόνια κανένας δημοσιογράφος δε θα πηγαίνει στη Ρωσία για να δει πώς ζουν οι σοβιετικές γυναίκες, για την απλότητά της ατμόσφαιρας, που οι Ρωσίδες θα ζουν τότε ακριβώς όπως και οι γυναίκες της Δύσεως.

Σ. Β.

1) Η έλλειψη εργατικών χεριών οδήγησαν στο άνοιγμα πολλών «σέλαφ-σέρβις» (εστιατόρια στα οποία σερβίρεται κανείς μόνος). Νά ένα από τα πιο πολυσύχναστα της Μόσχας.

75 δραχμ. το κιλό το κοτόπουλο, 90 το βοδινό, 35 δραχμ. τα μήλα και 40 τα αχλάδια. Στα εστιατόρια ένα γεύμα πληρώνεται από 150 ως 250 δραχμής.

Ατέλειωτες «ουρές» γυναικών μπροστά στους πάγκους των καταστημάτων. Οι πωλήτριες είναι κάπως άπετόμες.

ΣΤΑ προηγούμενα άρθρα περιγράψαμε διάφορες μορφές της ρωσικής ζωής. Τη μόδα, το σπίτι, το γάμο, τις κουρές δημοφιλίας. Τώρα, τελειώνοντας, θα ήθελα να απαντήσω σε μία ερώτηση, που άκουσα να μου άπενθύνεται πολλές φορές: «Πώς τρώνε στη Ρωσία;» Η άπάντησή σ' αυτή την ερώτηση είναι «καλά» αλλά με άρκετη επιφυλακτικότητα.

Η πρώτη άσχημη πλευρά στον τομέα της διατροφής είναι οι ύψηλές τιμές (και ιδιαίτερα πριν από ένα χρόνο, που αύξηθηκαν κατά 35%). Οι Ρώσοι, και πριν από όλους ή Κρούστσισεφ, παραδέχονται ότι στον τομέα της διατροφής βοσκοονται σε μία θάλασσα από δυσκολίες. Υπάρχει μία άγροτική κρίση και υπάρχει ακόμη, το πρόβλημα των κρατικών και των ελεύθερων αγορών (στο όποιο είναι προτιμότερο να μην προσπαθήσουμε να εισχωρήσουμε, γιατί είναι περίπλοκο).

Θά άρεσετούμε να δούμε από ένα έλεγχο των τιμών, ποιές είναι οι διαφορές του κόστους διατροφής ανάμεσα στη Σοβιετική Ένωση και στην 'Ιταλία, π.χ., έχοντας υπ' όψη ότι οι μισθοί και τα ήμερομίσθια βοσκοονται σχεδόν στο ίδιο επίπεδο (και ίσως ελ-

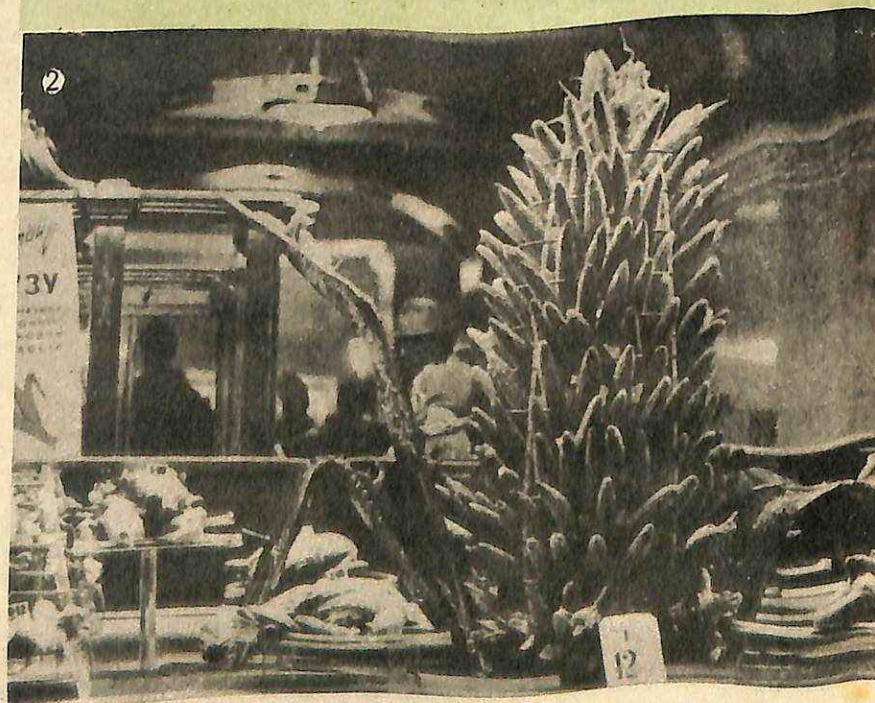
ναι κάπως χαμηλότερα στη Σοβ. Ένωση). Για να μη βγεί όμως απ' αυτό ένα λανθασμένο συμπέρασμα, πρέπει να επαναλάβω ότι στη Ρωσία οι δημόσιες έξυπηρετήσεις (τηλέφωνο, μεταφορές, φώς, γάζι) στοιχίζουν ελάχιστα και ότι το ένοίκιο του σπιτιού ύπολογίζεται σ' ένα μικρό ποσοστό επί του εισοδήματος του ένοικιαστού.

Σ' ΕΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

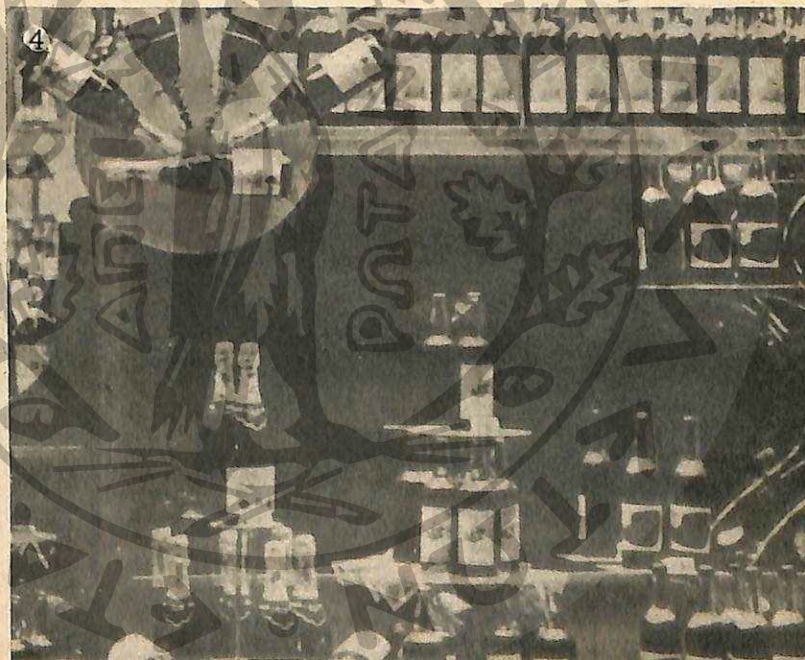
Άρχίζουμε το γύρο μας από το «Γκούμ», το μεγάλο κατάστημα της Μόσχας, που από δύο χρόνια έχει άποκτήσει ένα τμήμα τροφίμων. Η ώρα είναι έντεκα το πρωί και το τμήμα αυτό είναι γεμάτο κόσμο. Το πρώτο ποήγιο, που προσέχει κανείς είναι το έ-: Τα «ψώνια» των γυναικών της Μόσχας γίνονται με μεγάλη τάξη, αλλά και με μία άκατανόητη καθυστέρηση.

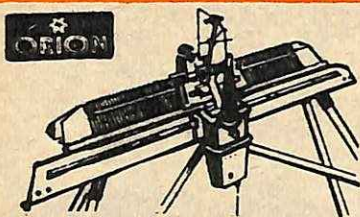
Μία ούρα μπροστά στον πάγκο για τις παραγγελίες, άλλη ούρα ακόμη πιο μακριά μπροστά στο ταμείο, γιατί ή ταμίας κάνει τους λογαριασμούς με το μολύβι, τριτη ούρα μπροστά στον πάγκο της παραλαβής. Κυττάζουμε τις τιμές. Το κιλό το κοτόπουλο στοιχίζει 1500 λιρέτες (75 δραχ.), το κιλό ή χήνα 1200 λιο. (60 δραχ.), το κιλό το βοδινό 1800 λιο. (90 δραχ.). Δέκα αυγά στοιχίζουν 900 λιο. (45 δραχ.). Τα τυριά κυμαίνονται από 1700 ως 1200 λιο. (85—60 δραχ.) το κιλό. Τα φρούτα είναι πολύ ακριβά. Ένα κιλό μήλα στοιχίζει 700 λιο. (35 δραχ.) και ένα κιλό αχλάδια 800 λιο. (30 δραχ.). Το κρασί (αγε-

2) Μία βιτρίνα εκθέσεως τροφίμων στην γενική αγορά της Μόσχας.

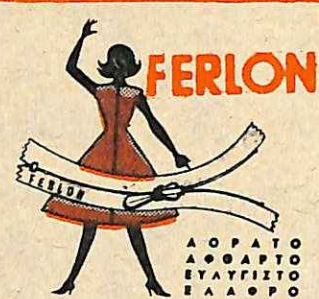

3) 'Ακόμη μία βιτρίνα του «Γκούμ» της Μόσχας με κονσέρβες και κοντιά γάλα. 4) Μία άλλη βιτρίνα των γενικών καταστημάτων της Μόσχας. Είναι άφιερωμένη στα κρασιά. Τα ρωσικά κρασιά είναι συνήθως θαυμάσια. 5) Ένα κανονικό γεύμα στοιχίζει πολύ. Γι' αυτό πολλά άτομα, που δε μπορούν να πάνε το μεσημέρι στο σπίτι τους, παίρνουν κάτι «στο πόδι».

ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΑΤΕ την παλαιά σας ηλεκτομηχανή, όπου αδηκότε μάρκας, με μία ΝΕΑ ηλεκτοκίνητη. 'Η Γεν. 'Αντιπροσωπεία των ηλεκτομηχανών **ORION** επιθυμεί να συμβάλει εις την ανάπτυξιν της Βιοτεχνίας, εν όψει της Κοινης 'Αγορας, προσφέροντας τώρα την μοναδικήν **ΕΥΚΑΙΡΙΑΝ** αντικαταστάσεως παλαιών ηλεκτομηχανών, καθε μάρκας, με μίαν **ΗΛΕΚΤΡΟ. ΚΙΝΗΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΗΝ ORION**, Μοντέλο 1963. Γεν. 'Αντιπρόσωπος: **ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΠΑΦΑΛΗΣ**, 'Αριστέιδου 6, Τηλ. 230-368 — ΑΘΗΝΑΙ 122.

FERLON
"Οχι πιά νευρικοίτες και στιγμές άνακαταχτες και άπελπίσιες, χάρη στο στέρεο άφρο, άσυγχρόνιστο, γάλλον φερμουάρ **FERLON**. Δεν σκληρίζει, δε μαγκώνει τα εσώρουχα, δεν σκουριάζει και προπαντός χαρίζεται στην γυναίκα άνετες κινήσεις και εξασφαλίζει την συνέπεια των ραντεβού της. Φερμουάρ γάλλον **FERLON**. Προσέχτε στην αγορά να γράφει επάνω στην κορδέλλα τη λέξη **FERLON**."

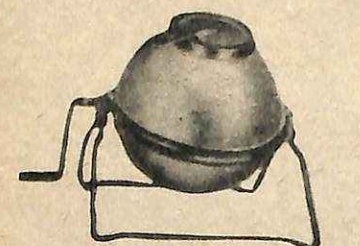

Φρεσκαρή
ΣΥΝΤΑΓΜΑ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ
"Όπου και αν μένουν οι φίλοι σας, στην 'Ελλάδα ή στο εξωτερικό, σήμερα είναι πιά πολύ εύκολο να τους στείλετε τις ελφές σας με ένα άρωμα μπουκέτο λουλούδια. Ναί, ελφαι τόσο εύκολο χάρη στην τελεία άρρύθμηση που διατίθεται ό **ΦΛΕΡΙΑΝΟΣ** — ΣΥΝΤΑΓΜΑ, ΣΤΑΔΙΟΥ 3—ΑΘΗΝΑΙ—Τηλ. 221.514.

"Η πρώτη άγνωρισμένη Σχολή Κομμωτών στην 'Ελλάδα **ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ**, με τη μεγάλη πείρα και τις ύποτροφίες σε 13 σπουδαίες της έπαιρους, εξασφαλίζει άρτια εκπαίδευσι.

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ. Τεχνικός Δ)της Π. ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ. Εγγραφαί καθ' όλο το έτος. Διάρκεια φοίτησεως: 'Εξάμηνος. ΑΘΗΝΑΙ — Χαριλάου Τρικού 20, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ — Κουντουριώ 104, Θ)ΝΙΚΗ — Τσιμισκή 61.

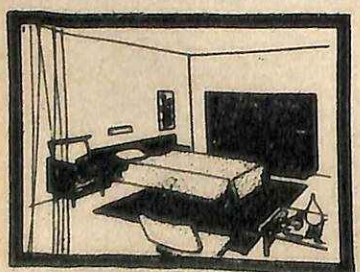

Τό χειροκίνητο πλυντήριο **ΚΑΜΟ-ME** είναι τό επαναστατικότερο της έποχής μας. Πλένει όλα τα είδη και τα μεγέθη των ρούχων μέσα σ' ένα λεπτό, είναι φθινό —στοιχίζει μόνο 1.200 δρχ.— είναι ελαφρό, ακίνδυνο εύκολο στη μεταφορά, δεν καταναλώνει πολύ χώρο. Τό **ΚΑΜΟ-ME** είναι άπαραίτητο συμπλήρωμα κάθε νοικοκυριού. Διάρκεις έκθεσις: Κατάστημα Κ Α Μ Ο Μ Ε. Βερανζέρου άφ. 13.

ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ

Τό σπίτι σας τό έχτισε ό μηχανικός, έφείσε όμως με τό επιπλα πού θα τού βάλετε θα τό φτιάξετε αληθινά. Γιατί ένα σαλόνι, μία τραπεζαρία, μία κρεβατοκάμαρα από την επιπλοποιία **ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ** θα τό κάνουν πραγματικό άρχοντικό. Τα επιπλα **ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ** έχουν στερεότητα, άνεση, πολυτέλεια και τις καλύτερες τιμές. Διάρκεις έκθεσις: Αίθριο 89 και Βουλιαγμένης 235. Τηλ. 224.954. Μία επίσκεψη θα σας πείσει.

ΚΟΜΨΑ ΕΠΙΠΛΑ

Τά άρτια επιπλα μέσα στο σπίτι είναι εκείνα πού δημιουργούν μία εύχάριστη ατμόσφαιρα, μία αληθινή οικονομική ζεστασιά. Τα επιπλα **Τσαλαματα** έχουν μία ξεχωριστή χάρη και κομψότητα πού δίνουν μία άρχοντιά στο σπίτι. Είναι στερεά και άνετα και σε πολύ καλές τιμές. **ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ**, διαρκής έκθεσις άδ. Αίθριο 89 και Βουλιαγμένης 235. Τηλ. 224.954.

ΚΟΜΜΩΤΑΙ

"Οχι άφρο την Κομμωσις: * Λαο * Φάρμακα Περιμανάντ. * Ρόλε * Βαφέ. * Συντηρητικά της ΜΙΣ - άν - πάλ. Θα τό βρήτε όπως τό θέλετε στο σπίτι τού Κομμωτού. **ΠΡΟΣΟΧΗ**. Τά γνωστά καταστήματα ειλών κομμωτηρίου Δ. ΔΑΦΝΗ σάδεμα γέσιν έχουν με άλλα συνώνυμα. Τιμές έργασταίου.

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΤΟΣ

Τι κληρονομούμε από τούς γονείς και τούς προγόνους μας

ΠΟΙΟ μέρος από την ύγεια μας, τη σωματική μας διάπλασι, την εξεινία μας τα προτερήματα ή τα έλαττώματά μας, την προσωπικότητά μας με μιά λέξη, μεταδίδουμε στα παιδιά μας; Οι άνθρωποι τό άναρωτήθηκαν ανέκαθεν, αλλά μόνον κατά τα τελευταία χρόνια οι επιστήμονες μπόρεσαν να δώσουν βετική άπάντησι σε μερικά απ' αυτά τα έρωτήματα.

Ξέρουμε σήμερα ότι ένα μεγάλο μέρος από τόν έαυτό μας, τόσο στο σωματικό, όσο και στο διανοητικό και ψυχικό επίπεδο, τό χρυσάφι όχι μόνον στους γονείς μας, αλλά και στους προγόνους μας. Είμαστε οι συνεχιστές τους. 'Αλλ' είναι ελάχιστα τα πράγματα πού κληρονομούμε αυτούσια. Κληρονομούμε κυρίως προδιαθέσεις ή τάσεις. 'Ετσι, ή εμφάνισι μιας άσθενείας ή μιας ιδιότητας θα εξαρτηθή περισσότερο από τις ειδικές συνθήκες της ζωής μας.

Προκειμένου για τό μυαλό, είναι άναμφισβήτητο ότι υπάρχει ένα είδος οικονομικής ευφύας, πού μεταδίδεται από γενεά σε γενεά. Αυτή ή ευφύα, όμως, μπορεί να ελαττωθή ή να τροποποιηθή έπειτα από ένα γάμο με πρόσωπο προερχόμενο από οικονομική λιγότερο προικισμένη σ' αυτό τό κεφάλαιο. 'Όταν, όμως, και οι δύο γονείς είναι έξυπνοι, και τα παιδιά επίσης θα γεννηθούν έξυπνα μολονότι ό βαθμός της ευφύας μπορεί να διαφέρει από τό ένα στο άλλο.

Από τα καλλιτεχνικά δώρα εκείνο πού μεταδίδεται περισσότερο είναι τό μουσικό. Τα παιδιά κληρονομούν τό έμφυτο μουσικό ταλέντο των γονέων, όχι όμως και τις ικανότητες πού απέκτησαν από την επίδοσί τους στη μουσική. Τό ίδιο συμβαίνει και με την κλσι στον άθλητισμό. Τό παιδί ενός καλλιμνητού, ενός δομώως, ενός ποδοσφαιριστού κλπ. θα κληρονομήσει πιθανόν την κλσι του σ' αυτά τα σπόρ, όχι όμως και τις δεξιότητες πού απέκτησε με την ειδική εξάσκηση.

Τ'άραχι ακόμη μιά κληρονομική μεταδίδει τις τάσεις προς σχιζοφρένεια και γενικότερα τις ψυχικές διαταραχές της προσωπικότητας. 'Αλλ' οι άσθενείς αυτές δεν μεταδίδονται άπαραιτήτως και στο παιδί.

Οι επιστήμονες, βασίζόμενοι στις νεώτερες παρατηρήσεις, μιλούν σήμερα για βέβαιη κληρονομικότητα, για άδύνατη και για πιθανή. 'Ο κατωτέρω πίνακας δείχνει σε ποιά μορφή κληρονομικότητας αντιστοιχεί κάθε μιά από τις φυσικές, διανοητικές και ήθικές ιδιότητές μας.

Α' Φυσικά χαρακτηριστικά και ιδιότητες

Αίμα: 'Ο τύπος τού αίματος των γονέων μεταδίδεται άπαραιτήτως στα παιδιά.

Ανάστημα: Βέβαιη. ('Τερισχέει συνήθως τό ανάστημα τού ισχυρότερου από τούς γονείς).

Αριστερόχειο: Βέβαιη.

Γενετική ικανότης: 'Αδύνατη.

Δάκτυλοι: Βέβαιη ως προς τό μήκος και τις διαστάσεις τους.

Δόντια: 'Η τάσι προς άπώκτησι διδύμων είναι πιθανή.

Δόντια: Πιθανή ως προς τις διαστάσεις τους. 'Αδύνατη, ως προς την στερεότητα και την άντοχιά τους.

Ευαισθησία στον πόνο: 'Αδύνατη.

Ευαισθησία στον ήλιο: Πιθανή. Κινήσεις: 'Αδύνατη.

Κρανίο: Βέβαιη ως προς τις διαστάσεις του (Τό παιδί έχει τις διαστάσεις τού κρανίου εκείνου από τούς γονείς του, με τόν όποιον μοιάζει περισσότερο).

Μακροζωία: Βέβαιη.

Μαλλιά σγουρά: Βέβαιη.

Μαλλιά λευκά (πολιότης): Βέβαιη.

Μαλλιά: Βέβαιη ως προς την πυκνότητά τους.

Μάτια: Σχεδόν βέβαιη.

Μύτη: Πιθανή ως προς τό μήκος και τό σχήμα της.

Όπτική ικανότης: Πιθανή.

Σεξουαλική ικανότης: 'Αδύνατη.

Β' 'Ασθένειες και άναπηρίες

'Αδυναμία διακρίσεως χρωμάτων: Βέβαιη.

Αιμοφιλία: Βέβαιη. (Μεταδίδεται από τη μητέρα μόνον στα άρρενα τέκνα).

Αλλεργικές εκδηλώσεις: Πιθανή.

Άλκοολισμός: 'Αδύνατη.

Αναμία: 'Αδύνατη.

Αρθροτισμός: Βέβαιη.

Αρτηριακή πίεσι: Πιθανή.

Άσθμα: Πιθανή.

Γλαύκωμα: Βέβαιη.

Διαβήτης: Βέβαιη.

Δυσλαλία δοντών: Βέβαιη.

Εκζεμα: Πιθανή.

Εκφυλισ παρεγκεφαλίδος: Βέβαιη.

Έλκος στομάχου. Πιθανή.

Περίοδος (διαταραχές): 'Αδύνατη.

Ευληψία: Πιθανή.

Ήπαρ (διαταραχές): 'Αδύνατη.

Καρδιοπάθειες: Πιθανή για άνοσηνες μόνον.

Καρκίνος: Πιθανή σε ελάχιστες μορφές, πού είναι πολύ σπάνιες.

Καταράκτης: Βέβαιη.

Κήλη: Πιθανή.

Κοισοί: Πιθανή.

Λοιμώδη νοσήματα: 'Αδύνατη.

Νανισμός: Βέβαιη.

Νευρασθένεια: Πιθανή.

Παχυσαρκία: Πιθανή.

Πολιουελίσι: 'Αδύνατη.

Ρευματισμός: Πιθανή.

Ρυτίδες: Βέβαιη.

Σκολιόσπις: 'Αδύνατη.

Σποδυλική στήλη. 'Η τάσι στίς παρομορφώσεις (κύφωσις, σκολιόσπις κλπ.): μεταδίδεται από τούς γονείς στα παιδιά.

Στραβισμός: Βέβαιη.

Σχιζοφρένεια: Πιθανή.

Τρεμούλασμα των μελών: Βέβαιη.

Τυφλωσι: Βέβαιη.

Φυματίωσι: 'Υπάρχει μιά πιθανή προδιάθεσι, χωρίς να μπορεί να γίνει λόγος για κληρονομική μεταδίδαι.

Χωλότης: Βέβαιη.

Γ' Διανοητικές και ψυχικές ιδιότητες

'Αθλητικές τάσεις: Πιθανή.

Ατομία: 'Αδύνατη.

Αυτοκαταρσία: Πιθανή.

Αυτολεπολήσι: Πιθανή.

Διανοητική καθυστέρησι: Πιθανή.

Εγκράτεια: 'Αδύνατη.

Επιβολή (στούς άλλους): Πιθανή.

Επιστημονικές κλσεις: Πιθανή.

Ευαισθησία: Πιθανή.

Ευφύα: Βέβαιη.

Φάρρος: Πιθανή.

Καλλιτεχνικές τάσεις: Πιθανή.

Κλειστός χαρακτήρ: Πιθανή.

Κοινωνικότης: 'Αδύνατη.

Μαθηματικό ταλέντο: Βέβαιη.

Μαχητικότης: Πιθανή.

Μουσικό ταλέντο: 'Αδύνατη.

Προσωπικότης: Πιθανή.

Συγγραφικό ταλέντο: Πιθανή.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Κριστιάν έχει άρρωστήσει σοβαρά, γιατί χωρίστηκε απ' τη μητέρα του. Ο γιατρός συνιστάει να μη τόν στενοχωρούν καθόλου. Ωστόσο, ό κόρη μένει αλύγιστος. Κ' όταν ή Παλιν πηγαίνει στο σπίτι του και τού ζητάει τα παιδιά της, έξηγώντας τού πώς ό άρρωστος τού ξενοδοχείου ήταν ό αδελφός της, αυτή άρνείται να τόν πιστέψη. Της δείχνει μάλιστα, σε μιά έφημερίδα, την είδησι μιάς σιδηροδρομικής συγκρούσεως, όπου σκοτώθηκε ό 'Ανρί Μεγκρέ (δηλαδή, στην πραγματικότητα, ό Σερά, πού είχε πάρει τα χαρτιά τού 'Ανρί). Της δηλώνει δε ότι, αν άποταθή στη Δικαιοσύνη, θα χάσει όπωσδήποτε τη δική και θα σεζλιευτεί. 'Η Παλιν φεύγει από κει, άπελπισμένη, και ζητάει την προστασία τού ντε Μαρτύ, πού είχε δείξει ενδιαφέρον γι' αυτήν. 'Ο δικαστικός ή συμπαθέσι, αλλά της δηλώνει πώς ό πεθερός της έχει δυστυχώς δίκιο, πώς τα φαινόμενα την καταδικάζουν και πώς δεν έχει κανένα τρόπο ν' άποδείξει την αλήθεια.

6ον

— Μά είναι φριχτό... Δε μπορεί ποτέ να επιτροπή ή Θεός τέτοια ατιμία!

— Άλλοίμονο, κυρία! 'Επιτρέπτε τόσες άλλες στον κόσμο... 'Ισως για να προσφέρει άργότερα μιά δικαιο άντιστοιδή στα θύματά τους.

— Κι' όμως, κυρία, έσείς με πιστεύατε! Νοιώσατε πώς σας έλεγαν την αλήθεια. Γιατί δε θα πεισθύνε κι' οι άλλοι δικαστές, εκείνοι πού θα κρίνουν την ύποθεσί μου;

— Κυρία, σας τό είπα, δεν είμαι πιά νέος, δεν έχω φιλοδοξίες, ζω σά φιλόσοφος. Οι συνάδελφοί μου με κατηγορούν κάποτε πώς έπηρεάζομαι από συναισθηματικούς παράγοντες... 'Εκεί πού αυτοί δε βλέπουν παρά τα ψυχρά γεγονότα, εγώ ζητώ συνήνα κάτι άλλο. Προσπαθώ να σχηματίσω γνώμη, όχι τόσο με τό μυαλό, όσο με την καρδιά...

— Κι' ύστερα, προτιμώ ν' άφισω να ξεφύγουν δυό ένοχοι, παρά να καταδικάσω ένα άθωο... Δεν υπάρχουν όμως πολλοί σαν έμένα. Κι' είναι πιθανώτατο, ότι οι συνάδελφοί μου θα δικαιώσουν τόν αντίπαλό σας, με τά άποφασιστικά έπιχειρήματά, πού θα τούς παρουσιάσει, και θα πιστέψουν ύστερα πώς κρίνανε άμερόληπτα...

— 'Η περίπτωση σας είναι άσχημη για σας, κυρία. Σας τό λέω ειλικρινώς...

— Τι πρέπει, λοιπόν να κάνω; φώναξε μ' άπόγνωση ή Παλιν.

— Να σκύψετε τό κεφάλι και να ύπομεινετε την τρομερή αυτή δοκιμασία... Σκεφθήτε πώς ύπάρχουν τόσες και τόσες μητέρες πού βλέπουν τά μικρά τους να πεθαίνουν στην αγκαλιά τους. Αυτές είναι ακόμα πιά δυστυχισμένες από σας, γιατί έσείς τούλάχιστον θα μπορούτε να βλέπετε από μακριά τά παιδιά σας, να τά παρακολουθήτε στη ζωή...

Τά μάτια της Παλιν γέμισαν δάκρυα.

— Και να μην τάχω πιά κοντά μου; βόγγησε. Να μη τά μεγαλώσω εγώ; Να μην τ' άκούω πιά να με φωνάζουν «Μαμά»... 'Ω, είναι κάτι άνώτερο απ' τις δυνάμεις μου!

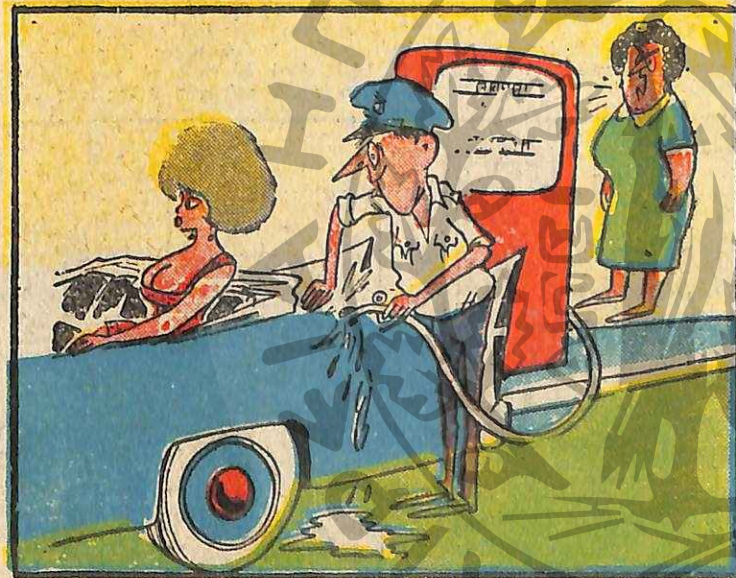
— Ποιός μπορεί να ξέρη τί τού γράφει τό μέλλον, κυρία; 'Ισως ό άμείλικτος σήμερα γέρος να μαλακώσει, να πεισθή μιά μέρα... Κι' έλλωστε, έχετε τώρα έν' άλλο παιδί, τό μικρό Ραυμόν, πού θα γίνει υγιός σας, άφοι δεν έχει πιά πατέρα. Έχετε άναλαβεί ένα καθήκον... 'Εκπληρώνοντάς το, θα βρήτε, αν όχι παρηγορία, τούλάχιστον κάποιο βάλαμο στη δυστυχία σας.

— Μπορείτε να ζήσετε ήσυχά κοντά σ' αυτό τό παιδί. Κανείς δε θα σας ένοχλήσει πιά. 'Η νίκη ύποπτευότανε κάποιον, πού ήταν μαζί του πριν απ' την κλοπή. Προτού πεθάνει, τόν κατηγορήσει και πάλι... Αυτός ό άθλιος είναι ό βαρύνος ντε Ταβερνού!... 'Αλλοίμονο όμως! Δεν είχε ό αδελφός μου κοίμησι άποδείξει. Ούτε κι' εγώ έχω...

— 'Ενώ άκούγε την Παλιν, ό άνακριτής είχε σημειώσει βιαστικά μερικές λέξεις.

— "Αν είν' αλήθεια αυτό πού λέτε, μουμυώρισε, ό βαρύνος είναι πραγματικά ό υπεύθυνος για όλα όσα τραθήξατε.

— Ναι, βέβαια! πρόσθεσε

— 'Ε, Παύλο... ξεχείλισε...
— Τό βλέπω!...

ζωηρά ή Παλιν. Γιατί, αν είχε άποδειχθή ή ένοχή του, ό 'Ανρί μου δε θα είχε πιά ανάγκη να κρύβεται... Δε θα τόν εύρισκε ό θάνατος στο άθλιο εκείνο ξενοδοχείο, με ψευδώνυμο... Κι' εγώ δε θαχάνα τά παιδιά μου... Σκέπτεσθε και σεις όπως εγώ, κύριε. 'Όλους τούς πόνους μου, τά μαρτύριά μου, τά χρωστάω στο βαρύνος ντε Ταβερνού!

Ο άνακριτής έμεινε άμείλητος για λίγο. 'Υστερα είπε σοδασ:

— Δε μπορώ να σας ύποσχεθώ, κυρία, τίποτ' άλλο απ' την άπόλυτη άφισίωσί μου... Μπορείτε να βασίζεσθε σε μένα, στη φλογερή έπιθυμία μου να σας βοηθήσω και ν' άποκαταστήσω τή σάς, μιά μέρα, την τιμή τού άδελφού σας. Για σας, για κείνον, θα έργασθώ στη σκιά, χωρίς ν' άφίσω να μαντέψι κανείς τη συμμάχια μας.

— Νάρεσθε σε μένα, όταν θα νοιάζετε την άνάγκη, όταν θα αίσθανεσθε τον έαυτό σας πάλι κομρασμένο, πληγωμένο απ' τη ζωή. Θα είμαι πάντα ό πιστός σας σύμβουλος... ό καλός φίλος! Και τώρα συγκεινρώστε τό θάρος σας, σηκώστε ψηλά τό κεφάλι... και συγκρατείτε με πού δε μπορώ να κάνω τίποτε παραπάνω για σας... για την άρα!

— 'Η κ. ντε Ρεβέλ κατώλαβε πώς ήταν άνώφελο να παρατείνει περισσότερο την επίσκεψή της. Σηκώθηκε κι' εύχαρίστησε τό δικαστικό.

Μά ήταν τσακισμένη. Μόλις, πού την κρατούσαν τά πόδια της. Τρέκλιζε, παραπομπούς, καθώς έφευγε.

Προχώρησε κάμποσο στο δρόμο, με πολύ κόπο. Έφτασε στην όχθη τού Σηκουάνα κι' έπτεσε σ' ένα πάγκο.

Είχαν εξαντληθή οι δυνάμεις της, έτοχε ιδρώτας απ' τό μέτωπό της — πού' όλο τό δυνατό κορμό.

Μερικοί περαστικοί πρόσεχαν τη χλωμάδα της, τη συμπνοούσαν ίσως, μιά δε σταμάτουσαν. Ποιός ενδιαφέρεται για τά βασάνια τού άλλου, στο άπέραντο Παρίσι!

Μά κι' αυτή δεν έδραπε, δεν άκούγε τίποτα απ' ό τι συνέβαινε γύρω της. Μιά όπτασία ζωγραφιστότατο μπροστά στα μάτια της.

Δυό παιδιά προσώπεια: τού Κριστιάν και της 'Ισοβέλλας. Πού βόσκοναν; Τί κανανε, αυτή την άρα; 'Ηταν αλήθεια πώς δε θα τά ξανάβλεπε πιά, πώς θα τόκανε για πάντα...

Τά λόγια, πού είχε πρόσφερε, πριν από λίγο ό ντε Μαρτύ, έπ' αγκυλωδύσαν ν' άνηχούν αλύπητα σ' αυτή της... Χτυπούσαν τά δοντια της απ' τόν πυρετό...

— 'Υστερα οι σκέψεις της παίρνανε άλλα δρόμο: Ποιά θα ήταν τό μέλλον της;

Βέβαια, είχε όλη τη διαθέσι να δουλέψι. Μά δεν άσκει πια ή καλή θέλησι...

Παρ' όλες τις προτάσεις και τις ύποσχέσεις της Τρεζάς, καταλάβαινε καλά πώς δε θα μπορούσε να κερδίσει πολλά πράγματα... Καλά πού δεν είχαν μετ-

νει κοντά της τα παιδιά της! Θα υποφέρανε απ' τη φτώχεια, θα πεινούσαν ίσως, τα καυμένα, αυτά που ήταν συνηθισμένα να ζούνε άνετα, χωρίς να τους λείπει τίποτα... Πώς θα τα συντηρούνε; Ζητιανεύοντας;... — Ω, Θεέ μου!... μουρμούρισε.

Μιά ανατριχίλα πέρασε απ' όλο της το κορμί. Σηκώθηκε και ξαναπέρασε το δρόμο.

Ναί, αυτή η τύχη δὲν περίμενε τα παιδιά της, αν τα είχε κοντά της. Ένώ, αν τ' άφηνε κι' στον παππού τους, θα ζούσαν ευτυχισμένα, μέσα στην πολυτέλεια...

Ίσως, στην άρχη, να κλαίγανε όταν θα τη σκέπτονταν. Μά, με τον καιρό, θα παρηγοριόνταν. Θα λιγόστευε σιγά-σιγά η θλίψη τους. Θα καταλήγανε να ξεχάσουν τη μητέρα τους — αυτήν που θα τα συλλογιζόταν και θα κλαίγαινε, τις νύχτες, μοναχή της... Δεν είχε, άλλωστε, λόγο να διατάζει, αφού δὲ μπορούσε να κάνει τίποτα.

Σταμάτησε ξαφνικά. Βρισκότανε τώρα πάνω σε μία γέφυρα. Κάτω απ' αυτήν, κυλούσε το νερό του ποταμού, κρούο, άπαισιο...

Η Πωλιν το κτύπαξε, σαν ύπνωτισμένη. Καί σκεπτότανε πώς, μέσα σ' αυτό, θα μπορούσε να βρη τη λησμονία, την άπολυτη γαλήνη, τον αιώνα ύπνο... Θά-παυε πια να υποφέρει...

Ξαφνικά όμως, ένα όνομα ά-νέθηκε στο χείλι της:

— Ραυμόν!

Είχε ξεχάσει το όρφανο... και την υπόσχεση, που είχε δώσει στον έτοιμοθάνατο Άνρι! Όχι, δὲν είχε δικαίωμα να το έγκαταλείψει... Ούτε και τ' άλλο παιδί, που είχε στα σπλάχνα της!

Στο πρόσωπό του, θα ξαναζούσε ο πολυαγαπημένος της άντρας... Κι' ύστερα, ο ντε Μαρτύ, παρ' όλη τη ρεαλιστική άπαισιοδοξία του, της είχε άφίσει έλπίδες για το μέλλον, για παρηγορία και έ-παυόθασι!

Ναί, έπρεπε να ζήσει!...

Σήκωσε το κεφάλι της, ξανα-βρήκε το κουράγιο της και τρά-βηξε το δρόμο της, με σταθερό βήμα.

★

Ο ντε Μαρτύ είχε γυρίσει στο γραφείο του. Είχε πάρει απ' την άρχαιοθήκη του ένα χοντρό φά-κελλο κι' άρχισε να μελετάει προ-σεχτικά το περιεχόμενό του.

Σταμάτησε σε λίγο, ζάρωσε τα φρύδια του και κύτταξε το κενό, άφηρημένα. Ξαναφανε-στη μνήμη του τις έκυμνηστρού-της Πωλιν κι' έλεγε με το νού του:

«Τώρα που ξέρω τί συμβαίνει, κύριε βορώνε ντε Ταβερνύ, μπο-

ρείτε να είσαστε βέβαιος πώς δὲ θα σας χάσω απ' τα μς. μου!».

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

— Μά είναι πολύ πετυχημένο αυτό το καπελλάκι, δεσποινίς Ζερμαίν!

— Το λέτε για να μ' ευχαρι-στήσετε, γιατί μου φερνόσατε ακόμα σά να ήμουν μικρό κορι-τσάκι.

— Καθόλου, δεσποινίς! Καμ-μιά απ' τις εργάτριες μου δὲ θα τα κατάφερνε έτσι ώραία, σὰς βεβαίω!

Τα μεγάλα μάτια της Ζερμαίν λάμπανε από ίκανοποίησι, κάτω απ' τα μακριά τσινώρα της. Καί κύτταξε απ' όλες τις μεριές το καπέλλο που είχε φτιάσει.

Ήταν ένα χαριτωμένο κορί-τσι, λεπτοκαμωμένο κι' αξιολά-τρευτο.

Οι τρεις εργάτριες του άτε-λιε σταμάτησαν για λίγο τη δου-λειά τους. Κι' η λιγότερο όμορ-φη απ' αυτές, η Μαργκό — που είχε κόκκινους λεκέδες στο πρό-σωπο και πολύ άνασκητή μυτί-τα — είπε στη Ζερμαίν:

— Ξέρετε, δεσποινίς, πώς έ-χετε πολύ γούστο; Θα γίνετε α-γότερα περίφημη μοδίστα.

— Η κοπελίτσα κοκκίνισε από ευχαρίστησι.

Το άτελιέ ήταν ένα μικρό δω-μάτιο, γεμάτο κορδέλλες, φτερά, νταντέλλες και χίλιες-δύο γαρνι-τούρες. Απ' τη μισανοιχτή πόρ-τα του φαίνονταν το κατάστημα, μικρό κι' αυτό.

Ήταν η «Μικρή Νοικοκυρά», της Τερέζας Μπλανταίν.

Είχαν περάσει πολλά χρόνια, απ' τα τρομερά εκείνα γεγονότα, που είχαν άναστατώσει τη ζωή της Πωλιν ντε Ρεδέλ.

Από τότε, είχε άλλαξει πολύ αυτό το μαγαζί. Δὲν ήταν πια ένα άπλο ψιλικάτσηδικο της γει-τονιάς. Πούλουσε γάντια, έσώρ-ρουχα, καπέλλα, ύφασματα κι' άλλα διάφορα γυναικεία είδη.

Η κουδέντα συνεχιζότανε τώ-ρα, στο άτελιέ.

— Αφού επαινείτε τόσο αυτό το καπέλλο, είπε ο Ζερμαίν, θα το βάλω κατά μέρος και θα ρω-τήσω τη γνώμη του Ραυμόν, ο-ταν θάρθη το βράδυ.

— Ακούγοντας τ' όνομα του Ραυ-μόν, η Μαργκό κατακοκκίνισε ξα-φνικά. Κι' έγειρε πάνω απ' τη δουλειά της, για να μιν αντίλη-φθούν οι άλλες την ταραχή της.

— Εκείνες όμως την κύτταζαν, έ-σπρωναν με τόν άγκώνα η μία την άλλη, άναλλάσσανε είρωνι-κά χαμόγελα και ξεροβήχανε με σημασία.

Τη στιγμή εκείνη, παρουσιά-στηκε στο κατάφλι του άτελιέ η διευθύντρια.

— Έ, κορίτσια, πώς πάει η δουλειά; είπε.

Η Τερέζα Μπλανταίν είχε γε-ράσει κάπως. Δύο-τρεις ρυτίδες, σχεδόν αδιόρατες, αδιάκωναν τώ-ρα το μέτωπό της κι' άνάμεσα στα μαλλιά της, στους γροτ-φους, έχωρίζαν μερικές άσημέ-νιες τριχες.

Η Ζερμαίν πήγε αμέσως κον-τά της.

— Πώς σου φαίνεται, νουνά, αυτό εδώ; τη ρώτησε, δείχνοντάς της το καπελλάκι.

— Εκείνη το εξέτασε γρήγορα κι' άπάντησε μ' ένθουσιασμό:

— Μά είναι άριστούργημα! Στράφηκε στις τρεις εργάτριες και πρόσθεσε:

— Ποιά από σάς σκέφτηκε αυτό το χαριτωμένο συνδυασμό; Τη συγχάρω... Τί άρμονία στις γραμμές και στα χρώματα!...

Οι κοπέλλες σάπαιναν και χα-μογελούσαν. Η Τερέζα ζάρωσε λίγο τα φρύδια της. Τί σημά-ιναν αυτά τα χαμόγελα κι' οι πο-νηρές ματιές;

— Δὲ μαντεύεις, λοιπόν, νου-νά; είπε η Ζερμαίν μ' άνυπομο-νησία.

— Τί να μαντέψω;

— Έγώ τ'όφτιασα.

— Έσύ;...

— Ναί. Είδα πώς δουλεύουνε τα κορίτσια και προσπάθησα να κάνω κι' εγώ το ίδιο... Όποτε βρίσκεις και συ ότι δὲν είναι πολ-λό άσχημο;

— Μά είναι θαύμα, σου λέω! Όταν το τελειώσης, θα γίνη το καλύτερο σόδαριο της βιτρίνας μας... όχι όμως για πολύ, γιατί θα τ' άρπάξει κάποια πελάτισσα!

— Ω, τι ευχαριστημένη που είμαι!... Θα μ' άφινες λοιπόν, νουνά, όταν τελειώνω τη μελέτη μου, νάρχωμαι λίγο εδώ, στο ά-τελιέ;

— Μά, Ζερμαίν, δὲν ξέρω... Θα με κόνις τώρα να θυ-μώσω... Καλά, θα ζητήσω απ' τη μαμά αυτό που μου άρνείσαι έσύ.

Κι' η κοπελίτσα ζάρωσε τα χείλια της. Η Τερέζα την κύτ-ταζε τρυφερά. Τί χαριτωμένη που ήταν!... Καί πόσες άναμνήσεις ζυπνόνε στο μυαλό της!...

Μετά το τρομερό δράμα της, αφού έχασε τα παιδιά της, η Πω-λιν κατέρυγε στη «Μικρή Νοι-κοκυρά», μαζί με το μικρό Ραυ-μόν.

Είχε άποφασίσει την υπέρτα-τη θυσία να μιν ξαναδθ ποτέ τα λατρευτά της πλάσματα, που της είχαν άρπάξει, να τ' άφιση να μεγαλώσουν, εύτυχισμένα μέσα στην πολυτέλεια. Για να ζήσει ά-γνωστή, πήρε ένα ψεύτικο όνομα, κοινό κι' άσημαντο: Κυρία Ρεν-δίλ. Καί δέχτηκε τη γενναίωδω-ρη προσφορά της φίλης της να

συνεταιριστή μαζί της. Θα ζού-σανε στο έξη μαζί και θα μοι-ράζονταν τις έλπίδες και τις θλί-ψεις.

— Έπειτα γεννήθηκε η Ζερμαίν. Καί μεγάλωσε δίπλα στο Ραυ-μόν.

Τώρα, ο γυιός του Άνρι Μεγ-κρέ σπουδάζει, εδώ και 4 χρόνια, στο κολλέγιο. Όταν θάπαιρνε το χερτί του από κεί, λογάριάζε να μιν στο Πολυτεχνείο, ακολουθώ-ντας μια δυνατή κλίσι του.

Τα περασμένα, είχαν σβύσει σχεδόν τελείως απ' τη μνήμη του. Τα θλιβερά γεγονότα της παιδι-κής ηλικίας του δὲν του είχαν άφίσει κανένα έντονο ίχνος.

Η Ζερμαίν άγαπούσε τρυφερά τον άδελφό της κι' εκείνος έ-νοιωθε αληθινή λατρεία για την «άδερφούλα» του.

Γιατί η Πωλιν δὲν του είχε φανερώσει το μυστικό της γεννή-σεώς του. Απ' τη μέρα που τον είχε πάρει κοντά της, τον είχε μάθει να τη λη φαιμάα.

Στην άρχη, είχε σκοπό να του φανερώσει όλες τις περιπέτειες, που τον είχαν κάνει όρφανο, άλλ', άργότερα, όταν θα ώριμαζε το μυαλό του.

Όταν όμως μεγάλωσε ο Ραυ-μόν κι' έγινε ένας νέος λεπτός κι' ευαίσθητος, η Πωλιν σάπασε, γιατί ήταν βέβαιη πώς, αν τού-λεγε την αλήθεια, θα του προκα-λούσε ένα πόνο βαθύ, με συνέ-πειες, που δὲ μπορούσε να τις προβλέψη. Έπιουάαχθηκε και πά-λι να του μιλήση την τελευταία στιγμή, όταν δὲ θάταν πια δυ-νά να του κάνει άλλοιός.

Φυσικά, την είχε μιμηθή κι' η κ. Μπλανταίν.

Τώρα η τελευταία εξακολου-θούσε να κυττάει τη Ζερμαίν.

Ήταν το ζωντανό πορτραίτο της μητέρας της. Δὲ διέφερε σε τί-ποτα! Είχε το ίδιο πρόσωπο, το ίδιο χρώμα ματιών, την ίδια μύ-τη, τα ίδια μαλλιά, ακόμα και το ίδιο περπάτημα. Καί στίς δυό, η λεπτή φυσιογνωμία τους έπαιρνε μία πνευμένη σοδορό-τητα.

— Παρατήρησε, νουνά, πώς άργησε πολύ σήμερα η μαμά; ρώτησε ξαφνικά η Ζερμαίν.

— Μά ξέρεις, μικρούλα μου, πώς, όταν βγαίνει, δὲ γυρίζει πο-τέ νωρίς.

Γιατί δὲν ήθελε να με πά-ρη μαζί της;

— Η Τερέζα δίστασε λίγο.

— Γιατί δὲ μπορούσε, Ζερ-μαίν, άπάντησε. Είχε να τελειώ-ση ένα σωρό δουλειές... Φώνια, παραγγέλεις...

— Ναί, έτσι λέει πάντα... γκρίνιζε η μικρή.

— Η Τερέζα πήρε αυστηρό ύφος.

— Το λέει γιατί έτσι είναι,

άπάντησε. Δὲν επιτρέπεται ν' άμ-φισβητής τα λόγια της μητέρας σου!

— Η κοπελίτσα κατσούφιασε. Τα μάτια της βούρκωσαν.

— Ω, νουνά, με μαλώνεις!... μουρμούρισε.

Μά η Τερέζα την είχε πάρει κιόλας στην άγκαλιά της.

— Όχι, δὲν ήθελα να σε στε-νοχωρήσω, άγάπη μου. Μά πρέ-πει να πιστεύεις πάντα ό,τι σου λέει η μαμά σου. Για να μη σε πάση μαζί της. θα πη πώς είχε σοβαρούς λόγους.

— Ναί... μουρμούρισε το κο-ριτσάκι σκεπτικό.

— Έτσι, κάθε φορά, που έλειπε η Πωλιν άρες πορρές, ένιωθε ένα σφιξιμο στην καρδιά της. Την ά-γαπούσε τόσο, τη μητερούλα της, που δὲν ήξερε τί να κάνει για ν' τη βάλει χαρούμενη κι' ευτυχι-σμένη! Κι' αισθανόταν κάποια ά-νησυχία, χωρίς να ξέρη το γιατί...

Ένα πρόβλημα παρουσιαζό-ταν συχνά στο προσεχτικό και πα-ρατηρητικό μυαλό της:

— Ένώ η Πωλιν προσπαθούσε να φαίνεται εύτυχισμένη, γιατί κά-που-κάπου τα μάτια της παίρνα-νε μία χαιμένη έκφρασι, σαν τών τρελλών;... Γιατί την έσφιγγε τότε τόσο δυνατά στο στήθος της, που την πονούσε;

Κάποια φορά, την είχε βρη μονάχη στο άδειανό άτελιέ, αφού είχαν φύγει οι εργάτριες, να κλαίει με πνιγμένους λυγμούς.

Κι' όταν γελοίασε, το γέλιο της ήταν τόσο παράξενο, νευρικό, σπασμωδικό, ώστε η Ζερμαίν πονο-ύσε ακουγοντάς την και θα προτιμούσε, δίχως να ξέρη το γιατί, να τη δθ να κλαίει...

Ποιά θλίψη, λοιπόν, ποίος μυ-στικός πόνος σπάραζε τη ζωή της;

Οάθελε η Ζερμαίν να ρωτήση το Ραυμόν. Αυτός ήταν άντρας, 18 χρονών πιά. Έπρεπε να ξέρη!

Στις πρώτες όμως λέξεις της, ο Ραυμόν φώναζε, με τόνο από-λυτης πεποίθσεως:

— Μά γελείσαι, μικρή μου! Βέβαια, κι' εγώ βλέπω τη μητέ-ρα άρες-άρες σκεπτική, σαν ά-ποροφωμένη από κάποια ιδέα. Μάλιστα, την έχω μαλώσει τρυ-φερά γι' αυτό. Την άπασχαλώ-νε τόσο οι δουλειές της. Κινδυ-νέει, η ύγεια της... Πρέπει να της ξαναμιλήσω γι' αυτό, να τη μαλώσω πάλι...

— Η Ζερμαίν δὲν άπάντησε. «Ε-μεινε όμως δύσπιστη.

— Όχι, δὲ μπορούσε νάτον αυ-τή η έξήγησι... Μήπως δὲν εί-χε κι' η κ. Μπλανταίν, η νουνά της, τα ίδια συμφύροντα; Έκεί-νη όμως δὲ φαίνονταν έτσι στε-νοχωρημένη, όταν δὲν πήγαιναν όλα όπως τάδελε.

— Αλλωστε, οι δουλειές πήγαι-ναν καλά. Με την εργατικότητα και την οικονομία, το μικρό ψι-λικατσηδικο είχε μεταβληθί σ' ένα ώραίο μαγαζί. Είχαν πάρει εργάτριες για το άτελιέ...

Βέβαια, δὲν έπρόκειτο να πλου-τίσουν, ζούσαν όμως κι' οι τέσ-σερες άρκετά άνετα.

Μιά καινούργια πελάτισσα εί-χε μπη στο κατάστημα, κι' η Τε-ρέζα πήγε να την περιποιηθί. Η μικρή την άκολουθούσε, συλλογι-σμένη...

Μά γιατί δὲν είχε έρωσι ακόμα η μητερούλα της, ενώ της είχε υποσχεθί να μιν άργήσει; Πού μπορούσε να μιν άρει;

— Η Ζερμαίν προχώρησε πρὸς την πόρτα του μαγαζιού, που δὲν ήταν έντελως κλειστή. Την ά-νοιξε περισσότερο και γλύστρη-σε έξω, άόδωρα.

— Από κεί, άόδωρε πὸ γρήγο-ρα τη μητέρα της, που θα γύ-ριζε... Είχε προχωρήσει ός τη μέση του πεδοδρομίου, άνασκη-ω

Η ΚΙΜ ΝΟΒΑΚ ΚΑΙ Ο ΡΑΦΤΗΣ

Παρά τις διαβεβαιώσεις της, η Κίμ Νόβακ εξακολουθούσε να συναντά τον Παρισινό ράφτη Λουί Φερύ, που την έντυσε κατά την προ μηνών έπι-σημή της στο Παρίσι. Η φωτογραφία αυτή, που τους παρουσιάζει σε τέ-τα-τά, πάροχε προ ήμερων στο Λός Άντζελες, όπου πήγε ο Φερύ, για να συναντήσει την Κίμ. Τρελλά έρωτευμένος μαζί της, είναι έτοιμος να χωρίση τη γυναίκα του Ζίζε για να μωρή να θγαίνει ελεύ-θερα με την Κίμ. Έκείνη όμως δήλωσε: «Μοιάζω πολύ με τον Λουί στο χαρακτήρα, για να μπορούσαμε να παντρευτούμε». Άυτόσο η ίδια είχε πη, προ καιρού, για το «μόνιμο» μυστήριο της Ρί. τασρντ Κην: «Διαφέρουμε πολύ στο χαρακτήρα, για να μπορούσαμε ν' άποτελέσουμε ένα ταίριαστο άνδρ-όγυνον».

νότανε στα νύχια και κύτταζε μεαυρά. Τίποτα!...

— Η γνώριμη σιλουέτα της Πω-λιν δὲ φαίνονταν πονεμένα...

— Ο καιρός ήταν βροχερός, φθι-νοπωρινός. Φυσούσε κάθε τόσο άέρας, σαρώνοντας τα κίτρινα φύλλα των δέντρων πάνω στη βρεγμένη άσφαλτο.

— Η Ζερμαίν έμενε άκίνητη, έ-μπιένοντας να ψάχνη με τα μά-τια της άνάμεσα στους βιοστι-κούς διαβάτες.

Δὲν είχε προσέξει όμως, εδώ κι' ένα λεπτό, είχε σταματήσει έν' αυτοκίνητο και, μέσα απ' α-υτό, την κύτταζε ένας κύριος, έ-ξαιρετικά καλοντυμένος.

— Ο άνθρωπος αυτός δὲν ήταν πια πολύ νέος, αλλά δὲν έδει-χνε τα χρόνια του. Το πρόσωπό του ήταν καλά διατηρημένο.

Κατέβηκε σε λίγο από τ' αυ-τοκίνητο, λέγοντας με το νού του:

«Είν' άδύνατο να κάνω λάθος... Δὲ μπορεί να ύπαρχη τέτοια ό-μοιότης... Το κοριτσάκι αυτό εί-ναι ίδιο κι' άπαράλλαχτο με την Πωλιν ντε Ρεδέλ, τη γυναίκα που ε περιφρόνησε και πού χάθηκε ύστερα, χωρίς να μωρέσω ποτέ να την ξαναβρω... Κι' όμως έ-ψαφα πολύ! Γιατί, όσο κι' αν προσπαθούσα να λογικεύθω, να πείσω τον εαυτό μου πώς έπρε-πε να πνίξω αυτό το πάθος μου, έρχονταν στιγμές, που θάλανα το μυαλό μου κι' ήμουν έτοιμος να κάνω ακόμα και έγκλημα... αν μπορούσα έτσι να κάνω δική μου την άκατάδεχτη εκείνη γυναι-κα, έστω και για μια όρα μόνο, να τη νιώσω να σπαρταράει απ' τα φίλια μου...

— Όχι, δὲ μπορεί νάμαι μια τυ-χαία όμοιότης! Πρέπει να μάθω ποιά είναι αυτή η μικρούλα!... Είχε πλησιάσει κιόλας την κο-πελίτσα, όταν βγήκε απ' το κα-τάστημα η πελάτισσα και, πίσω της, η Τερέζα, φωνάζοντας:

— Ζερμαίν!... Ζερμαίν!

— Έδώ είμαι, νουνά, άπάν-ω

ζήση... Με συγχωρήτε για την ά-δικαιοκρία μου, κυρία.

Καταλάβαινε πώς ήταν άδύνα-το να εξακολουθήση τις έρωτή-σεις του, χωρίς να κινήση ύπο-ψεις. Άλλωστε, ήξερε πια ένα μέρος από κεινο που ήθελε να μάθη: Η κοπελίτσα δὲν ήταν κόρη της κ. Μπλανταίν. Ίσως, λοιπόν, να ήταν της Πωλιν ντε Ρεδέλ.

Θα το εξακρίβωνε σε λίγο. Θα μάθαινε αν η Τύχη τον είχε βοη-θήσει επιτέλους ν' άνακαλύψη τη γυναίκα, που τον είχε περιφρο-νήσει, που τον είχε ταπεινώσει, αυτόν, το Φίλιππο ντε Ταβερνύ.

— Αν βεβαιωνόταν πώς ήταν πραγματικά εκείνη, η «έδρα» του, θα μπορούσε να πάρη τη ρεβάνς του... Θα πραγματοποιή-οιιε ό,τι της είχε πη άλλοτε!

— Αφού δὲν έννοούσε να υποχω-ρήση στίς παρασλήσεις του, ύ-πηρχαν κι' άλλα μέσα για να τη νικήση!

Πλησίασε στη βιτρίνα με τα καπέλλα και διάβασε το όνομα του μαγαζιού.

— «Η μικρή νοικοκυρά», μουρ-μούρισε. Δὲ θα το ξεχάσω...

Ξαναγύρισε σιγά-σιγά στ' αυ-τοκίνητό του, άνέβηκε και διάτα-ξε το σωφέρ να ξεκινήση.

★

Στο μεταξύ, η Τερέζα δὲν εί-χε άρραήσει τελείως. Για ν' ά-πασχολήση άλλο το σκέφι της, άσχολήθηκε με τις εργάτριες του άτελιέ.

— Θάλασσα τάκανες, Μαργκό, όπως βρέπω! παρατήρησε. Είναι η δεύτερη γαρνιτούρα, που μου χάλασε, αυτή τη βδομάδα. Σου είχα συστήσει ώστόσο να προ-σέχης...

— Η κοπέλλα, στην όποία μιλού-σε, δὲν άπάντησε.

— Η μοχηρή φυσιογνωμία της, τα λεπτά χέρια της, η ύπουλη έκφρασι πών ματιών της, προκα-λούσαν μία άκατανίκητη αντίπα-θεια. Η Τερέζα είχε θελήσει πολ-λές φορές να τη διώξη, αλλά εί-χε άλλάξει άπόφασι, γιατί λυπή-θηκε τους φτωχούς γονείς της.

— Η Ζερμαίν άνάλαβε άμέσως την ύποστήριξη της:

— Ω, νουνά, μιν είσαι τόσο αυστηρή! είπε. Δὲν τ'όθελε η καυ-μένη η Μαργκό... Όλοι κάνουνε λάθη.

— Η Τερέζα σάπασε, άφοπλι-σμένη.

— Άλλ' η Μαργκό, αντί να εϋ-χαριστήση την κοπελίτσα, δάγ-κασε τα χείλι της με πείσμα και τα μάτια της πέταξαν στί-βες.

— Η κ. Μπλανταίν δὲν το πρό-σεξε, γιατί σκεπτότανε κιόλας άλλα πράγματα: Δὲν κατώρθω-νε να διώξη απ' τη μνήμη της τη σκηνή, που είχε συμβη πριν από λίγο και που της είχε κάνει τό-σο πρσάξηση έντύπως!

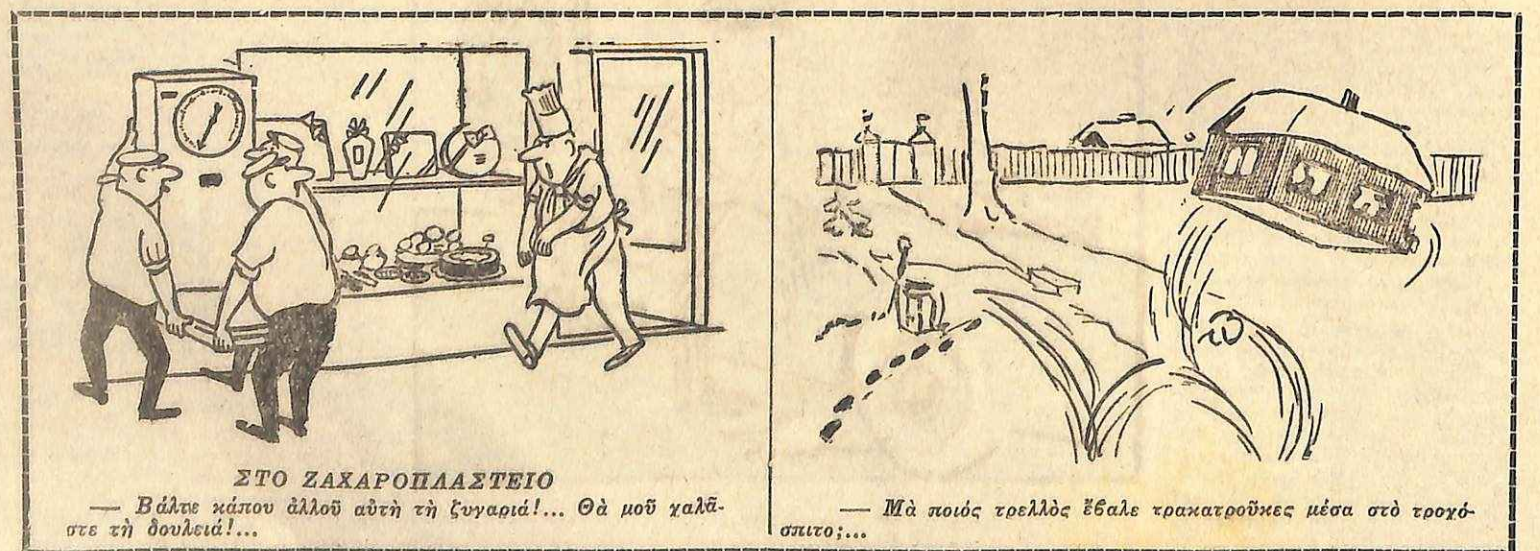
— Γιατί νάχη την επίμνηση, την τυραννική ιδέα πώς κάποιος κιν-δυνος άπειλούσε τα άγαπημέ-να της πρόσωπα; Γιατί να νωθ-θθ το προσέσθημα κάποιας άνα-πόφευκτης δυστυχίας, έτοιμης να πέση άπάνω τους!...

— Ουμνόταν τη φυσιογνωμία του άγνώστου, την κακή έκφρασι της ματιάς του, την έπιμονη με την όποια κύτταζε τη Ζερμαίν...

— Η Πωλιν της είχε μιλήσει άλ-λοτε για το Βαρόνο ντε Ταβε-ρνύ. Μήπως ήταν αυτός;...

Μά όχι, ήταν έντελως παράλο-γη κι' άδικαιολόγητη η ύπόθεσι που είχε πείσει απ' το νού της... Δὲν ήθελε ν' άποψήκησθ δίχως λόγο την Πωλιν. Όταν θα γύριζε σε λίγο, δὲ θα της έλεγε τίποτα απ' ό,τι είχε συμβη... Αυ-τό ήταν το πιο φρόνιμο...

— Η πρώτη του μαγαζιού ξανα-νόηξε. Η Ζερμαίν πήδησε άμέ-

ΣΤΟ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟ

— Βάλλε κάποιον άλλο αυτη τη ζυγαριά!... Θα μου χαλά-στε τη δουλειά!...

— Μά ποιός τρελλός έβαλε τρακατρούνες μέσα στο τροχό-στιμο;...

σως δοθεί, βγάζοντας μια κραυγή χαράς: — «Η μαμά!...» Ήρθε έπιτέλους!...

Ήταν πραγματικά η Πωλίν. Τα χρόνια δεν την είχαν αλλάξει. Η φυσιογνωμία της είχε διατηρηθεί άρριστα, μόνο που είχε πάρει μια έκφραση σοβαρότερη, πιο πονεμένη.

Τα υπέροχα μάτια της, η κορμωστασιά της, οι γραμμές του κορμιού της, όλα μένανε όπως άλλοτε.

Ήταν πάντα ντυμένη στα μαύρα. Γιατί το πένθος της ψυχής της θάταν αιώσιο.

Η Ζερμαίν την αγκάλιασε, σφίχτηκε πάνω της.

— «Ω, μαμάκα, τη μάλωσε χαδιάρικα, πόσο άργησες σήμερα να γυρίσεις... Οι ώρες που φαινόταν ατελείωτες, δίχως εσένα...»

Δεν είναι πολύ ευγενικό για τη νουνά σου, αυτό που λες.

— «Ω, η νουνά ξέρει καλά πόσο την αγαπάω. Μά, όταν φύγεις, μου φαίνεται σά να παύεις μαζί σου κάτι απ' την καρδιά μου...»

Η Πωλίν έσφιξε με λαχτάρα τη μικρούλα στην αγκαλιά της. Μια παράξενη έξαψη ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της. Δυναμώσε το σφίξιμό της... έτσι που η Ζερμαίν χλώμιασε λίγο και φώναξε:

— «Αχ, με πονάς, μαμάκα! Η Πωλίν ανασκίρτησε και φάνηκε να ξαναγυρίσει στην πραγματικότητα, από κάποιο όνειρο, όπου την είχε παρσάρει η φαντασία της...»

Αφ'ησε το παιδί της και προχώρησε προς την πόρτα του ατελιέ, όπου στεκόταν η Τερέζα, κυττάζοντας τη γρήγορη εκείνη σκηνή.

Μά γιατί ήταν τόσο χλωμή ή κ. Ρενβίλ; Γιατί τρέκλιζε λίγο, στο περιπάτημά της; Γιατί το στήθος της ανέδοκατέβαν γοργά;

Τί είχε συμβεί, που την είχε παρσάει έτσι;

Η Τερέζα ήταν έτοιμη να τη ρωτήσει. Αλλά εκείνη μάντεψε, φαίνεται, τη σκέψη της, γιατί έφερε το δάχτυλό της στα χείλη της, ενώ με μια άδισορρατη χειρονομία της έδειχνε τη Ζερμαίν, που τις κυττάζε με έκπληξη!...

★

Είχε σκοτεινιάσει τώρα. Η Τερέζα έδωσε διάφορες οδηγίες στις εργάτριές της κι ύστερα πέρασε στο μαγαζί, μαζί με την Πωλίν, για να μιλήσουν δήθεν για τις δουλειές τους. Η Ζερμαίν θέλησε να τις ακολουθήσει, αλλά η μοδίστρα δεν την άφησε.

— «Οχι, καλή μου, της είπα, μείνε εδώ εσύ. Έχωμε να κάνω με κάτι λογαριασμούς... Θα σε φωνάξουμε μόλις τελειώσουμε. Και το κοριτσάκι, μ' όλο που στενοχωρήθηκε δεν τόλμησε να έπιμειν».

Τώρα οι δυο γυναίκες ήταν μόνες στο κατάστημα, με τις πόρτες καλά κλειστές. Η κ. Ρενβίλ έπεσε σ' ένα σκαμνί και ψιθύρισε:

— «Ω, Τερέζα, αν ήξερες... αν ήξερες!...»

Ο τόνος της φωνής της ήταν σπαρταχτικός.

Μά τί συμβαίνει; τη ρώτησε η φίλη της. Μόλις μπήκες, μάντεψε πώς κάτι έπαθες... Φαινόταν τόσο αναστατωμένο το πρόσωπό σου!...

Η νέα γυναίκα δεν απάντησε. Κούνησε μόνο το κεφάλι της θλιμμένα.

Μίλησε λοιπόν! έπείμειν ή άλλη. Δέ βλέπεις την αγωνία μου;... Είδα κι' έπαθα για να φωνά ήρεμη, μπροστά στη Ζερ-

μαίν και στα κορίτσια, που σε κυττάζανε με περιέργεια... Μίλησε! Διατρέχεις κανένα κίνδυνο; — «Οχι... Κάτι χειρότερο! μουρμούρισε η Πωλίν.

— Χειρότερο; — «Ακουσε! Είδα πρό όλίγου την 'Ισαβέλλα και τον Κριστιάν! Η κ. Μπλανταίν έμεινε σαν απολιθωμένη.

— Την 'Ισαβέλλα!... τον Κριστιάν!... τραύλισε.

— Ναί! Και δέ φαντάζεσαι τον κλονισμό, που δοκίμασα! Μαζεύτηκε όλο το αίμα στην καρδιά μου. Ένοιωσα να χτυπάνε τα μελίγγια μου... Ο κόμος στριφογύριζε... Μου φάνηκε πώς θα λιποθυμούσα. Μά κατάφερα να συγκρατηθώ...

— Που τους συνάντησες; — Στο νεκροταφείο... ξέρεis

μαίν και στα κορίτσια, που σε κυττάζανε με περιέργεια... Μίλησε! Διατρέχεις κανένα κίνδυνο; — «Οχι... Κάτι χειρότερο! μουρμούρισε η Πωλίν.

— Χειρότερο; — «Ακουσε! Είδα πρό όλίγου την 'Ισαβέλλα και τον Κριστιάν! Η κ. Μπλανταίν έμεινε σαν απολιθωμένη.

— Την 'Ισαβέλλα!... τον Κριστιάν!... τραύλισε.

— Ναί! Και δέ φαντάζεσαι τον κλονισμό, που δοκίμασα! Μαζεύτηκε όλο το αίμα στην καρδιά μου. Ένοιωσα να χτυπάνε τα μελίγγια μου... Ο κόμος στριφογύριζε... Μου φάνηκε πώς θα λιποθυμούσα. Μά κατάφερα να συγκρατηθώ...

— Που τους συνάντησες; — Στο νεκροταφείο... ξέρεis

μαίν και στα κορίτσια, που σε κυττάζανε με περιέργεια... Μίλησε! Διατρέχεις κανένα κίνδυνο; — «Οχι... Κάτι χειρότερο! μουρμούρισε η Πωλίν.

— Χειρότερο; — «Ακουσε! Είδα πρό όλίγου την 'Ισαβέλλα και τον Κριστιάν! Η κ. Μπλανταίν έμεινε σαν απολιθωμένη.

— Την 'Ισαβέλλα!... τον Κριστιάν!... τραύλισε.

— Ναί! Και δέ φαντάζεσαι τον κλονισμό, που δοκίμασα! Μαζεύτηκε όλο το αίμα στην καρδιά μου. Ένοιωσα να χτυπάνε τα μελίγγια μου... Ο κόμος στριφογύριζε... Μου φάνηκε πώς θα λιποθυμούσα. Μά κατάφερα να συγκρατηθώ...

— Που τους συνάντησες; — Στο νεκροταφείο... ξέρεis

μαίν και στα κορίτσια, που σε κυττάζανε με περιέργεια... Μίλησε! Διατρέχεις κανένα κίνδυνο; — «Οχι... Κάτι χειρότερο! μουρμούρισε η Πωλίν.

— Χειρότερο; — «Ακουσε! Είδα πρό όλίγου την 'Ισαβέλλα και τον Κριστιάν! Η κ. Μπλανταίν έμεινε σαν απολιθωμένη.

— Την 'Ισαβέλλα!... τον Κριστιάν!... τραύλισε.

— Ναί! Και δέ φαντάζεσαι τον κλονισμό, που δοκίμασα! Μαζεύτηκε όλο το αίμα στην καρδιά μου. Ένοιωσα να χτυπάνε τα μελίγγια μου... Ο κόμος στριφογύριζε... Μου φάνηκε πώς θα λιποθυμούσα. Μά κατάφερα να συγκρατηθώ...

— Που τους συνάντησες; — Στο νεκροταφείο... ξέρεis

μαίν και στα κορίτσια, που σε κυττάζανε με περιέργεια... Μίλησε! Διατρέχεις κανένα κίνδυνο; — «Οχι... Κάτι χειρότερο! μουρμούρισε η Πωλίν.

— Χειρότερο; — «Ακουσε! Είδα πρό όλίγου την 'Ισαβέλλα και τον Κριστιάν! Η κ. Μπλανταίν έμεινε σαν απολιθωμένη.

— Την 'Ισαβέλλα!... τον Κριστιάν!... τραύλισε.

— Ναί! Και δέ φαντάζεσαι τον κλονισμό, που δοκίμασα! Μαζεύτηκε όλο το αίμα στην καρδιά μου. Ένοιωσα να χτυπάνε τα μελίγγια μου... Ο κόμος στριφογύριζε... Μου φάνηκε πώς θα λιποθυμούσα. Μά κατάφερα να συγκρατηθώ...

— Που τους συνάντησες; — Στο νεκροταφείο... ξέρεis

μαίν και στα κορίτσια, που σε κυττάζανε με περιέργεια... Μίλησε! Διατρέχεις κανένα κίνδυνο; — «Οχι... Κάτι χειρότερο! μουρμούρισε η Πωλίν.

— Χειρότερο; — «Ακουσε! Είδα πρό όλίγου την 'Ισαβέλλα και τον Κριστιάν! Η κ. Μπλανταίν έμεινε σαν απολιθωμένη.

— Την 'Ισαβέλλα!... τον Κριστιάν!... τραύλισε.

— Ναί! Και δέ φαντάζεσαι τον κλονισμό, που δοκίμασα! Μαζεύτηκε όλο το αίμα στην καρδιά μου. Ένοιωσα να χτυπάνε τα μελίγγια μου... Ο κόμος στριφογύριζε... Μου φάνηκε πώς θα λιποθυμούσα. Μά κατάφερα να συγκρατηθώ...

— Που τους συνάντησες; — Στο νεκροταφείο... ξέρεis

μαίν και στα κορίτσια, που σε κυττάζανε με περιέργεια... Μίλησε! Διατρέχεις κανένα κίνδυνο; — «Οχι... Κάτι χειρότερο! μουρμούρισε η Πωλίν.

— Χειρότερο; — «Ακουσε! Είδα πρό όλίγου την 'Ισαβέλλα και τον Κριστιάν! Η κ. Μπλανταίν έμεινε σαν απολιθωμένη.

— Την 'Ισαβέλλα!... τον Κριστιάν!... τραύλισε.

— Ναί! Και δέ φαντάζεσαι τον κλονισμό, που δοκίμασα! Μαζεύτηκε όλο το αίμα στην καρδιά μου. Ένοιωσα να χτυπάνε τα μελίγγια μου... Ο κόμος στριφογύριζε... Μου φάνηκε πώς θα λιποθυμούσα. Μά κατάφερα να συγκρατηθώ...

— Που τους συνάντησες; — Στο νεκροταφείο... ξέρεis

μαίν και στα κορίτσια, που σε κυττάζανε με περιέργεια... Μίλησε! Διατρέχεις κανένα κίνδυνο; — «Οχι... Κάτι χειρότερο! μουρμούρισε η Πωλίν.

— Χειρότερο; — «Ακουσε! Είδα πρό όλίγου την 'Ισαβέλλα και τον Κριστιάν! Η κ. Μπλανταίν έμεινε σαν απολιθωμένη.

— Την 'Ισαβέλλα!... τον Κριστιάν!... τραύλισε.

— Ναί! Και δέ φαντάζεσαι τον κλονισμό, που δοκίμασα! Μαζεύτηκε όλο το αίμα στην καρδιά μου. Ένοιωσα να χτυπάνε τα μελίγγια μου... Ο κόμος στριφογύριζε... Μου φάνηκε πώς θα λιποθυμούσα. Μά κατάφερα να συγκρατηθώ...

— Που τους συνάντησες; — Στο νεκροταφείο... ξέρεis

μαίν και στα κορίτσια, που σε κυττάζανε με περιέργεια... Μίλησε! Διατρέχεις κανένα κίνδυνο; — «Οχι... Κάτι χειρότερο! μουρμούρισε η Πωλίν.

— Χειρότερο; — «Ακουσε! Είδα πρό όλίγου την 'Ισαβέλλα και τον Κριστιάν! Η κ. Μπλανταίν έμεινε σαν απολιθωμένη.

— Την 'Ισαβέλλα!... τον Κριστιάν!... τραύλισε.

— Ναί! Και δέ φαντάζεσαι τον κλονισμό, που δοκίμασα! Μαζεύτηκε όλο το αίμα στην καρδιά μου. Ένοιωσα να χτυπάνε τα μελίγγια μου... Ο κόμος στριφογύριζε... Μου φάνηκε πώς θα λιποθυμούσα. Μά κατάφερα να συγκρατηθώ...

— Που τους συνάντησες; — Στο νεκροταφείο... ξέρεis

μαίν και στα κορίτσια, που σε κυττάζανε με περιέργεια... Μίλησε! Διατρέχεις κανένα κίνδυνο; — «Οχι... Κάτι χειρότερο! μουρμούρισε η Πωλίν.

— Χειρότερο; — «Ακουσε! Είδα πρό όλίγου την 'Ισαβέλλα και τον Κριστιάν! Η κ. Μπλανταίν έμεινε σαν απολιθωμένη.

— Την 'Ισαβέλλα!... τον Κριστιάν!... τραύλισε.

— Ναί! Και δέ φαντάζεσαι τον κλονισμό, που δοκίμασα! Μαζεύτηκε όλο το αίμα στην καρδιά μου. Ένοιωσα να χτυπάνε τα μελίγγια μου... Ο κόμος στριφογύριζε... Μου φάνηκε πώς θα λιποθυμούσα. Μά κατάφερα να συγκρατηθώ...

— Που τους συνάντησες; — Στο νεκροταφείο... ξέρεis

μαίν και στα κορίτσια, που σε κυττάζανε με περιέργεια... Μίλησε! Διατρέχεις κανένα κίνδυνο; — «Οχι... Κάτι χειρότερο! μουρμούρισε η Πωλίν.

— Χειρότερο; — «Ακουσε! Είδα πρό όλίγου την 'Ισαβέλλα και τον Κριστιάν! Η κ. Μπλανταίν έμεινε σαν απολιθωμένη.

— Την 'Ισαβέλλα!... τον Κριστιάν!... τραύλισε.

— Ναί! Και δέ φαντάζεσαι τον κλονισμό, που δοκίμασα! Μαζεύτηκε όλο το αίμα στην καρδιά μου. Ένοιωσα να χτυπάνε τα μελίγγια μου... Ο κόμος στριφογύριζε... Μου φάνηκε πώς θα λιποθυμούσα. Μά κατάφερα να συγκρατηθώ...

— Που τους συνάντησες; — Στο νεκροταφείο... ξέρεis

μου!... Κριστιάν μου!...». Άνοιξε τους τ' όλην αγκαλιά σου!...»

»Κι' όμως, έκανα άλλα δυό βήματα προς τα πίσω. Τα γόνατά μου τρέμανε, λυγίζανε... Η καρδιά μου χτυπούσε σά να πήγαινε να σπάση... Τραβιόμουν πίσω, έφευγα, όσο πλησιάζανε εκείνοι που διέκρινα σαν μέσα σε όμίχλη...

Η νέα γυναίκα σταμάτησε λίγο, πνιγότανε...

Έπειτα από ένα δευτερόλεπτο, συνέχισε:

— Ναί, έφευγα... γιατί μια άλλη έσωτερική φωνή νίκησε την πρώτη! Αυτή μούλεγε: «Οχι, όχι. Θυσιάστηκες!... Δέ σου επιτρέπεται τώρα να κάνης αλλοιώς. Τα παιδιά σου είν' ευτυχισμένα, δέν τους λείπει τίποτα. Έχουνε πλούτη, ένα μεγάλο ό-

δοκιμασία που πέρασες. Μά σκέψου πώς έχει υποχρεώσεις στη Ζερμαίν σου, στο Ραϋμόν... Δέν έχουν άλλον από σένα στον κόσμο.

Δίχως αυτή την παρηγοριά, θα είχα πεθάνει από καιρό... μουρμούρισε η Πωλίν.

Τη στιγμή εκείνη, μισάνοιξε η πόρτα του ατελιέ και μια φωνούλα ρώτησε:

— Ακόμα δέν τελειώσατε τούς λογαριασμούς σας, μαμάκα;... Μπορώ ν'αρθώ;

— Ναί, χρυσούλα μου, απάντησε η Πωλίν.

Η φυσιογνωμία της είχε ήρεμησει, έσφαινε, είχε ξαναπαρεί την άπατηλή εκείνη μάσκα, που έκρυβε τη ματωμένη πληγή της ψυχής της.

Η Ζερμαίν πήγε κοντά της και την αγκάλιασε τρυφερά.

— Για να τιμωρηθής, που άργησες, της είπε, θα μου επιστρέψης τα δέκα φιλιό που θα σου δώσω.

Συγχρόνως όμως άνοιξε η πόρτα του μαγαζιού.

— «Ε, όχι κι' έτσι! φώναξε εύθυμα ένας νέος. Άν τα πάρη όλα η Ζερμαίν, τί θα μείνη για μένα;

Ήταν ο Ραϋμόν — ένα ψηλό παλληκάρι, γεροδεμένο, με φαρδιές πλάτες και πολύ όμορφο.

Η Πωλίν χαμογέλασε, απλώνοντας του τα χέρια της.

— Μή φοβάσαι, του είπε, πάντα θα υπάρχει και το δικό σου μερίδιο!

Ο νέος φίλησε εκείνη, που θεωρούσε μητέρα του, κι' έπειτα την Τερέζα.

— Για να μη ζηλεύει καμιά σας! δήλωσε εύθυμα.

Όστόσο, αν οι δυο γυναίκες δέν ήταν παραγμένες — ή μια απ' τη συνάντησή με τα παιδιά της, ή άλλη απ' την ανάμνησι του αγνώστου, που την είχε ρωτήσει για τη Ζερμαίν — θα προσεχαν ίσως, ότι το κέφι που έδειχνε άποψε ο Ραϋμόν, δέν ήταν ελκρικνές σαν τις άλλες φορές. Θα μάντευαν ίσως πώς τον απασχολούσε κάποια σκέψη...

Αλλά ο νέος δέν άφησε να προδοθή η ανησυχία του. Στο τραπέζι, φλυαρούσε όλη την ώρα — μ' όλο που η σκέψη του φαινόταν να λείπει μακριά, πολύ μακριά...

Μετά το φαγητό, η Τερέζα, η Πωλίν κι' η Ζερμαίν πέρασαν στο μικρό διαμέρισμα που κρατούσαν, στο πρώτο πάτωμα.

Ο Ραϋμόν ανέθηκε στη μοναχική καμφορούλα του, ψηλά στο έκτο πάτωμα. Ήταν ένα δωμάτιο απλό, αλλά πρόσχαρο επιπλωμένο. Στους τοίχους κρέμονταν τα πορτραίτα της Πωλίν, της Ζερμαίν και της Τερέζας.

Ένα γραφείο ήταν φορτωμένο με βιβλία και χαρτιά.

Ο Ραϋμόν έκλεισε την πόρτα πίσω του, πλησίασε στο παράθυρο και τ' άνοιξε. Ρίγισε, καθώς τον χτύπησε στο πρόσωπο ο κρύος άνεμος. Η βροχή είχε σταματήσει κι' ο ουρανός είχε ξασταρώσει.

Ο νέος έμεινε πολλή ώρα ακίνητος, βυθισμένος σε όνειροπολήσεις.

Όλα στη ζωή του ήταν παράξενα, σχεδόν μυστηριώδη! Δέν του έμεινε στη νιμήν καμιά λεπτομέρεια απ' τα πρώτα παιδικά του χρόνια. Θυμότανε μονάχα, άόριστα, πώς ταξίδευε διαρκώς, από μια σε άλλη πόλη, μαζί με τον πατέρα του — που είχε ξεχάσει πια τελείως τη φυσιογνωμία του.

Κι' έβλεπε πάντα γύρω του πρόσωπα καινούργια, πρόσωπα παράξενα.

Η μητέρα του, η Πωλίν, δέ

δοκιμασία που πέρασες. Μά σκέψου πώς έχει υποχρεώσεις στη Ζερμαίν σου, στο Ραϋμόν... Δέν έχουν άλλον από σένα στον κόσμο.

Δίχως αυτή την παρηγοριά, θα είχα πεθάνει από καιρό... μουρμούρισε η Πωλίν.

Τη στιγμή εκείνη, μισάνοιξε η πόρτα του ατελιέ και μια φωνούλα ρώτησε:

— Ακόμα δέν τελειώσατε τούς λογαριασμούς σας, μαμάκα;... Μπορώ ν'αρθώ;

— Ναί, χρυσούλα μου, απάντησε η Πωλίν.

Η φυσιογνωμία της είχε ήρεμησει, έσφαινε, είχε ξαναπαρεί την άπατηλή εκείνη μάσκα, που έκρυβε τη ματωμένη πληγή της ψυχής της.

Η Ζερμαίν πήγε κοντά της και την αγκάλιασε τρυφερά.

— Για να τιμωρηθής, που άργησες, της είπε, θα μου επιστρέψης τα δέκα φιλιό που θα σου δώσω.

Συγχρόνως όμως άνοιξε η πόρτα του μαγαζιού.

— «Ε, όχι κι' έτσι! φώναξε εύθυμα ένας νέος. Άν τα πάρη όλα η Ζερμαίν, τί θα μείνη για μένα;

Ήταν ο Ραϋμόν — ένα ψηλό παλληκάρι, γεροδεμένο, με φαρδιές πλάτες και πολύ όμορφο.

Η Πωλίν χαμογέλασε, απλώνοντας του τα χέρια της.

— Μή φοβάσαι, του είπε, πάντα θα υπάρχει και το δικό σου μερίδιο!

Ο νέος φίλησε εκείνη, που θεωρούσε μητέρα του, κι' έπειτα την Τερέζα.

— Για να μη ζηλεύει καμιά σας! δήλωσε εύθυμα.

Όστόσο, αν οι δυο γυναίκες δέν ήταν παραγμένες — ή μια απ' τη συνάντησή με τα παιδιά της, ή άλλη απ' την ανάμνησι του αγνώστου, που την είχε ρωτήσει για τη Ζερμαίν — θα προσεχαν ίσως, ότι το κέφι που έδειχνε άποψε ο Ραϋμόν, δέν ήταν ελκρικνές σαν τις άλλες φορές. Θα μάντευαν ίσως πώς τον απασχολούσε κάποια σκέψη...

Αλλά ο νέος δέν άφησε να προδοθή η ανησυχία του. Στο τραπέζι, φλυαρούσε όλη την ώρα — μ' όλο που η σκέψη του φαινόταν να λείπει μακριά, πολύ μακριά...

Μετά το φαγητό, η Τερέζα, η Πωλίν κι' η Ζερμαίν πέρασαν στο μικρό διαμέρισμα που κρατούσαν, στο πρώτο πάτωμα.

Ο Ραϋμόν ανέθηκε στη μοναχική καμφορούλα του, ψηλά στο έκτο πάτωμα. Ήταν ένα δωμάτιο απλό, αλλά πρόσχαρο επιπλωμένο. Στους τοίχους κρέμονταν τα πορτραίτα της Πωλίν, της Ζερμαίν και της Τερέζας.

Ένα γραφείο ήταν φορτωμένο με βιβλία και χαρτιά.

Ο Ραϋμόν έκλεισε την πόρτα πίσω του, πλησίασε στο παράθυρο και τ' άνοιξε. Ρίγισε, καθώς τον χτύπησε στο πρόσωπο ο κρύος άνεμος. Η βροχή είχε σταματήσει κι' ο ουρανός είχε ξασταρώσει.

Ο νέος έμεινε πολλή ώρα ακίνητος, βυθισμένος σε όνειροπολήσεις.

Όλα στη ζωή του ήταν παράξενα, σχεδόν μυστηριώδη! Δέν του έμεινε στη νιμήν καμιά λεπτομέρεια απ' τα πρώτα παιδικά του χρόνια. Θυμότανε μονάχα, άόριστα, πώς ταξίδευε διαρκώς, από μια σε άλλη πόλη, μαζί με τον πατέρα του — που είχε ξεχάσει πια τελείως τη φυσιογνωμία του.

Κι' έβλεπε πάντα γύρω του πρόσωπα καινούργια, πρόσωπα παράξενα.

Η μητέρα του, η Πωλίν, δέ

δοκιμασία που πέρασες. Μά σκέψου πώς έχει υποχρεώσεις στη Ζερμαίν σου, στο Ραϋμόν... Δέν έχουν άλλον από σένα στον κόσμο.

Δίχως αυτή την παρηγοριά, θα είχα πεθάνει από καιρό... μουρμούρισε η Πωλίν.

Τη στιγμή εκείνη, μισάνοιξε η πόρτα του ατελιέ και μια φωνούλα ρώτησε:

— Ακόμα δέν τελειώσατε τούς λογαριασμούς σας, μαμάκα;... Μπορώ ν'αρθώ;

— Ναί, χρυσούλα μου, απάντησε η Πωλίν.

Η φυσιογνωμία της είχε ήρεμησει, έσφαινε, είχε ξαναπαρεί την άπατηλή εκείνη μάσκα, που έκρυβε τη ματωμένη πληγή της ψυχής της.

Η Ζερμαίν πήγε κοντά της και την αγκάλιασε τρυφερά.

— Για να τιμωρηθής, που άργησες, της είπε, θα μου επιστρέψης τα δέκα φιλιό που θα σου δώσω.

Συγχρόνως όμως άνοιξε η πόρτα του μαγαζιού.

— «Ε, όχι κι' έτσι! φώναξε εύθυμα ένας νέος. Άν τα πάρη όλα η Ζερμαίν, τί θα μείνη για μένα;

Ήταν ο Ραϋμόν — ένα ψηλό παλληκάρι, γεροδεμένο, με φαρδιές πλάτες και πολύ όμορφο.

Η Πωλίν χαμογέλασε, απλώνοντας του τα χέρια της.

— Μή φοβάσαι, του είπε, πάντα θα υπάρχει και το δικό σου μερίδιο!

Ο νέος φίλησε εκείνη, που θεωρούσε μητέρα του, κι' έπειτα την Τερέζα.

— Για να μη ζηλεύει καμιά σας! δήλωσε εύθυμα.

Όστόσο, αν οι δυο γυναίκες δέν ήταν παραγμένες — ή μια απ' τη συνάντησή με τα παιδιά της, ή άλλη απ' την ανάμνησι του αγνώστου, που την είχε ρωτήσει για τη Ζερμαίν — θα προσεχαν ίσως, ότι το κέφι που έδειχνε άποψε ο Ραϋμόν, δέν ήταν ελκρικνές σαν τις άλλες φορές. Θα μάντευαν ίσως πώς τον απασχολούσε κάποια σκέψη...

Αλλά ο νέος δέν άφησε να προδοθή η ανησυχία του. Στο τραπέζι, φλυαρούσε όλη την ώρα — μ' όλο που η σκέψη του φαινόταν να λείπει μακριά, πολύ μακριά...

Μετά το φαγητό, η Τερέζα, η Πωλίν κι' η Ζερμαίν πέρασαν στο μικρό διαμέρισμα που κρατούσαν, στο πρώτο πάτωμα.

Ο Ραϋμόν ανέθηκε στη μοναχική καμφορούλα του, ψηλά στο έκτο πάτωμα. Ήταν ένα δωμάτιο απλό, αλλά πρόσχαρο επιπλωμένο. Στους τοίχους κρέμονταν τα πορτραίτα της Πωλίν, της Ζερμαίν και της Τερέζας.

Ένα γραφείο ήταν φορτωμένο με βιβλία και χαρτιά.

Ο Ραϋμόν έκλεισε την πόρτα πίσω του, πλησίασε στο παράθυρο και τ' άνοιξε. Ρίγισε, καθώς τον χτύπησε στο πρόσωπο ο κρύος άνεμος. Η βροχή είχε σταματήσει κι' ο ουρανός είχε ξασταρώσει.

Ο νέος έμεινε πολλή ώρα ακίνητος, βυθισμένος σε όνειροπολήσεις.

Όλα στη ζωή του ήταν παράξενα, σχεδόν μυστηριώδη! Δέν του έμεινε στη νιμήν καμιά λεπτομέρεια απ' τα πρώτα παιδικά του χρόνια. Θυμότανε μονάχα, άόριστα, πώς ταξίδευε διαρκώς, από μια σε άλλη πόλη, μαζί με τον πατέρα του — που είχε ξεχάσει πια τελείως τη φυσιογνωμία του.

Κι' έβλεπε πάντα γύρω του πρόσωπα καινούργια, πρόσωπα παράξενα.

Η μητέρα του, η Πωλίν, δέ

Τώρα τόν χειμώνα...

<

Η κυρία Ντονούτα Κομπιλίνσκα, ενώ μελετά την πορεία του πλοίου της μαζί με τον δεύτερο πλοίαρχο.

Η γυναίκα που πέρασε ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Μιά νεαρή Πολωνίδα είναι πρώτη πλοίαρχος σ' ένα πλοίο που ταξιδεύει στις θύριες θαλάσσιες!.

ΠΟΙΑ είναι η γυναίκα, που πέρασε τα πιο παράξενα Χριστούγεννα αυτού του χρόνου, τα πιο διαφορετικά από εκείνα, που πέρασαν όλες οι άλλες όμορφες πη, πλούσιες ή φτωχές;

Η έρευνα, που έκαναν πάνω σ' αυτό το θέμα μερικοί δημοσιογράφοι, αποκάλυψε αρκετές ασυνήθιστες περιπτώσεις. Υπάρχει π. χ. η περίπτωση μιάς γυναίκας βοήθου φοροφύλακα, που βρίσκεται σ' ένα νησί του Ατλαντικού. Ο σύζυγός της αρρώστησε και μεταφέρθηκε σ' ένα νοσοκομείο. Έτσι, η γυναίκα αυτή ήταν άνοηκτη, με μόνιμη ολόκληρη την ημέρα και τη νύχτα των Χριστουγέννων στη μέση του ώκεανου.

Υπάρχει μιά άλλη γυναίκα, σύζυγος ενός βοσκού, που ζή στο πιο ψηλό κορυφίο των Ιμαλαΐων. Ανήκει όμως σε μιά άλλη θρησκεία και επομένως η ημέρα των Χριστουγέννων δε ση-

μαίνει τίποτα γι' αυτήν. Υπάρχουν ακόμη οι περιπτώσεις των αεροσυνοδών, που γιόρτασαν τα Χριστούγεννα, πετώντας.

Αλλά η περίπτωση, που φαίνεται πιο παράξενη είναι εκείνη της γυναίκας-πλοίαρχου.

Πρόκειται για την Πολωνίδα Ντονούτα Βόλλας-Κομπιλίνσκα, που την ημέρα των Χριστουγέννων, βρισκόταν πάνω στο πολωνικό πλοίο «Σάν», με την ιδιότητα του πρώτου πλοίαρχου και ταξίδευε στις θαλάσσιες του Βορρά. Το πλοίο της, ένα φορητό-επιβατικό, προσεγγίζει σε άγλυκα, γεωμετρικά και σκανδιναβικά λιμάνια.

Η Ντονούτα Κομπιλίνσκα είναι τριάντα ενός χρόνων κι είναι παντρεμένη μ' ένα Πολωνό ναυτικό, που δε βρίσκεται όμως στο ίδιο πλοίο μ' αυτήν. Εκείνος είναι δεύτερος καπετάνιος και τώρα μελετά για να γίνει πρώτος.

Δεν πρέπει να φαντασθίτε, ότι η κυρία «πρώτος πλοίαρχος» είναι ένα είδος σκληρού θαλασσοδύλου. Είναι μιά γυναίκα απόλυτα κοινωνική, που χρειάστηκε ν' αγωνισθεί επί χρόνια, πρώτα με τους γονείς της και ύστερα με τους πλοιοκτήτες, για να τους πείσει, ότι μιά γυναίκα μπορεί θαυμάσια να κάνει το ναυτικό.

Όταν κατώρθωσε να τους πείσει, απέδειξε θαυμάσια, ότι είχε δίκιο, οδηγώντας ένα πλοίο ανάμεσα στις ομίχλες των λιμανιών του Βορρά. Και όλα αυτά, χωρίς να πάψει να είναι μιά γυναίκα όπως όλες οι άλλες. Κατεβαίνει στην ξηρά, δεν ξεχωρίζει σε τίποτα από αυτές. Φοράει όμορφα φορέματα, γούνα, παπούτσια με ψηλό τακούνι και χορεύει τσιτς. Η τουλάχιστον της καμπύλης της δεν είναι πολύ διαφορετική από την τουλάχιστον μιάς κομψής υποκόλλης.

Η Ντονούτα Κομπιλίνσκα εί- τε στους δημοσιογράφους, ότι δεν υπέφερε πολύ από νοσταλγία την ημέρα των Χριστουγέννων.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ

ΣΤΗΝ είκοστή τετάρτη λεωφόρο της Νέας Υόρκης, σε μιά απόμνη γωνία, υπάρχει ένα λαϊκό μικρό εστιατόριο.

Εκεί, παράμερα από τον πολύ κόσμο, έπαιναν δυο άντρες. Μετά τον καφέ, άναψαν από ένα πούρο, και τότε ένας από αυτούς, ο Ρόστορ, κυπιάζοντας στα μάτια τον άλλο, τον Χάλεϋ, του είπε, με σιγανή φωνή:

— Χάλεϋ, πρέπει να βρούμε χρήματα!

Ο Χάλεϋ δε μίλουσε. Σκεφτόταν. Το μυαλό του έφτανε σχέδια, γι' αυτό τον έλεγαν «έφευρτ». Γιατί ο Ρόστορ μπορεί να ήταν ο αρχηγός και ο πιο τολμηρός, ο Χάλεϋ όμως ήταν η ψυχή, ο έφευρτικός νους της επιχειρήσεως. Αυτός κατέστρω- νε τα σχέδια.

— Έχω μιά ιδέα... είπε τότε αυτός. Αλλά πρέπει να βρούμε έναν άνθρωπο, έναν κουτσό...

— Μου φαίνεται πως ο Αλίζον θα έκανε για τη δουλειά μας. Έχει εργασία μαζί μας στο παρελθόν κι έχει χάσει το πόδι του από μιά σφαίρα, που του έριξε ένας αστυφύλακας.

— Ένα πρωί, μαζί με άλλους πολλούς επιβάτες, που έφτασαν με την ταχεία αμαρτοτομία της Νέας Υόρκης, στο Κολόμπο του Όχαιο, κατέβηκε κι ένας κουτσός με πατερίτσες.

— Ένας υπάλληλος του σταθμού τον βοήθησε να κατεβή και να μεταφέρει τη βαλίτσα του σ' ένα αυτοκίνητο.

— Πήγαμε με σ' ένα καλό ξενοδοχείο, είπε στο σωφέρ.

Πραγματικά, έπειτα από ένα τέταρτο, ο κουτσός γράφτηκε στο βιβλίο του ξενοδοχείου μ' ένα όνομα και ανέθηκε στο δωμάτιο, που του είχαν ορίσει.

Αφού άλλαξε κοστούμι, κατέβηκε, πήρε ένα ταξί και ξαναγύρισε στο σταθμό. Εκεί πήρε από την απεθήκη των αποσκευών μιά άλλη βαλίτσα, μπήκε πάλι σ' ένα ταξί και τώρα πήγε σ' ένα άλλο ξενοδοχείο, στην άλλη άκρη της πόλεως.

Μ' αυτό τον τρόπο, ο κουτσός έμεινε σε δύο διαφορετικά ξενοδοχεία, με δύο διαφορετικά όνομα.

Πήγαμε κι' έρχοταν από το ένα ξενοδοχείο στο άλλο, για να κάνει αίσθητη την παρουσία του.

Την τρίτη ημέρα ζήτησε από το διευθυντή του ενός ξενοδοχείου να του συστήσει ένα καλό δικηγόρο. Το ίδιο ζήτησε κι' από το διευθυντή του άλλου ξενοδοχείου.

Κράτησε τις διευθύνσεις στο σημειωματάριό του και πήρε ένα ταξί να πάει στον πρώτο δικηγόρο.

Ο δικηγόρος δέχτηκε μ' ευγένεια τον καλοντυμένο άνθρωπο.

— Ήρθα για το πόδι μου, είπε εκείνος. Πρόκειται για μιά υπόθεση νομικής φύσεως. Έγώ δεν καταλαβαίνω πολύ από αυτά τα πράγματα. Έχασα το πόδι μου εξ αιτίας ενός αυτοκινήτου της Νέας Υόρκης. Με πήγαν σ' ένα νοσοκομείο. Εκεί ήλθαν δυο κύριοι και μου ζήτησαν να τους υπογράψω κάτι χαρτιά. Έγώ δεν ήξερα τί χαρτιά ήταν εκείνα και, για να με πείσουν, μου πρόσφεραν 500 δολάρια. Έγώ όμως δεν υπέγραψα. Ρώτησα τότε κά- τι άλλους ασθενείς στο νοσοκομείο και με συμβούλεψαν ν' ανε- θέσω την υπόθεσι σ' ένα δικηγό- ρο. Πραγματικά, μου σύστησαν

κάποιον κι' εκείνος έκανε μήνυσι έναντιον της εταιρείας, που είχε ασφαλίσει το αυτοκίνητο.

— Δε μου πήρε χρήματα, αλλά μου είπε, ότι θα έπαιρνε τα δικαίωμά του από αυτά, που θα εισέπραττε. Κι' ότι, αν το δικαστήριο δε μου έδινε δίκιο και δεν έπαιρνα χρήματα, τότε δε θα έπαιρνε ούτε κι' αυτός.

— Για να μην τα πολυλογώ, βγήκα από το νοσοκομείο. Κέρ- δισα βέβαια και στο δικαστήριο, αλλά ο δικηγόρος μου μου είπε, ότι η ασφαλιστική εταιρεία έκα- νε έφεσι. Από τότε έχει έπαι- σει πολύς καιρός. Την υπόθεσι την κέρδισα και στο «Εφετείο. Παρ' όλα όμως τα γράμματα, που έχω στείλει στο δικηγόρο μου, δεν έλαβα καμιά απάν- τηση.

— Αυτό, λοιπόν, που ζητώ από σας, είναι ν' αναλάβετε την υπόθεσι μου, γιατί έχω έχω πολ- λές δουλειές εδώ στο Κολόμπο. Θέλω να έρθετε σ' επαφή με το δικηγόρο της Νέας Υόρκης, να του γράψετε να σας στείλει τα χρήματά μου και να κρατήσει την αμοιβή του.

— Πάρετε το επίσημοπτήριο αυ- τό: Έχει το όνομα και τη διεύ- θυνσι του δικηγόρου μου της Νέας Υόρκης.

Ο δικηγόρος πήρε το επίσημο- πτήριο στα χέρια του, διάβασε το όνομα και τη διεύθυνσι κι' έ- πειτα χτύπησε το κουδούνι ναρ- θή ή δακτυλογράφος του, ενώ έ- λεγε στον άνθρωπο πελάτη του:

— Ευχαριστώ σας φροντίσ- για την υπόθεσι σας, αλλά πρώτ' απ' όλα πρέπει να μου υπογράψ- ωτε δύο επιστολές, με τις οποίες θα με εξουσιοδοτήτε για την υπόθεσι σας. Επίσης, μου αφέ- νετε τη διεύθυνσι σας και τον α- ριθμό του τηλεφώνου της κατοί- κίας σας, για να σας τηλεφωνή- σω μόλις λάβω απάντησι.

Ο άνθρωπος, αφού υπογράψε τα δυο χαρτιά, που έφερε, ή δα- κτυλογράφος, έφυγε από το γρα- φείο. Στο δρόμο σταμάτησε ένα ταξί και τούδωσε τη διεύθυνσι του άλλου δικηγόρου, που του σύστησε ο δεύτερος διευθυντής του ξενοδοχείου.

Στο δικηγόρο αυτό είπε τα ί- δια. Έδωσε και σ' αυτόν τη δι- εύθυνσι του δικηγόρου της Νέας Υόρκης, υπέγραψε επίσης τις εξουσιοδοτήσεις κι' έφυγε.

Ευχαριστημένος, έπειτα από τις πρώτες του ενέργειες, κάθη- σε σε μιά γωνιά του χώλ του ξενοδοχείου κι' έγραψε αμέσως ένα γράμμα στο Χάλεϋ.

Τρεις μέρες αργότερα, ο ένας από τους δυο δικηγόρους κάλε- σε τηλεφωνικά τον κουτσό να περάσει από το γραφείο του.

Εκείνος πήρε ένα ταξί και βιάστηκε να πάει στο γραφείο του δικηγόρου.

Τότε εκείνος τον πληροφόρησε τα εξής:

— Τη στιγμή αυτή ακριβώς έλαβα ένα τηλεγράφημα από το δικηγόρο σας της Νέας Υόρκης, είπε, δείχνοντας ένα κίτρινο χαρ- τί. Μου τηλεγραφεί, ότι πληρώ- ηκε από την εταιρεία και ότι μου στέλνει τα χρήματα ταχυ- δομικά, με τηλεπιστική επιτα- γή, μείον τα δικαίωμά του. Το γράμμα θα φτάσει βέβαια σή- μερα, το απόγευμα, θα διανεμη- ιερα, το βράδυ, κι' έτσι, αν περά- θη το βράδυ, κι' έτσι, αν περά- σετε αύριο στις δέκα το πρωί, θα σας δώσω τα χρήματα. Είμαι ευτυχής που υπάκουσα να σας έ-

ΑΠΑΤΗ

εμπρηστήσω... Καλημέρα σας, κύ- ριε!

Ο άνθρωπος πήγε στο άλλο ξενοδοχείο. Δεν πρόφτασε όμως να καθήσει στο σαλόνι, όταν τον ζήτησαν στο τηλέφωνο.

Ήταν ο άλλος δικηγόρος. Τον ζήτούσε κι' αυτός να πάει στο γραφείο του. Πήρε πάλι ένα τα- ξί και πήγε. Κι' αυτός ο δικη- γόρος του είπε σχεδόν τα ίδια.

Ο κουτσός όμως του εξήγησε, ότι θα ξαναπήγαμε την επομένη κατά τις εντεκαήμερις, γιατί είχε κάποιες δουλειές στις δέκα...

Έφυγε κι' από εκεί ευχαρι- στημένος, γιατί ή δουλειά πήγα- νε πολύ καλά. Θα τελείωνε κα- τά το μεσημέρι της άλλης ημέ- ρας και θα έπαιρνε το τρένο, για να πάει στη Νέα Υόρκη.

Τη νύχτα, που αποσύρθηκε στο δωμάτιο του ενός απ' τα δυο ξε- νοδοχεία, άκουσε την πόρτα του να χτυπά ελαφρά. Άνοιξε με κά- ποιο φόβο και είδε μπροστά του το Χάλεϋ.

Εκείνος μπήκε μέσα κι' έκλει- σε προσεκτικά την πόρτα.

— Ήρθα για να σ' ενδιαφέρω την τελευταία στιγμή, του είπε. Λοιπόν, έχω κάνει σε δύο δια- φορές Τράπεζες της Νέας Υόρ- κης από μιά κατάθεσι είκοσιπέν- τε δολάρια. Γι' αυτό το λόγο, έχω πάρει και βιβλία επιτα- γών. Λοιπόν, κάθε μιά από τις δυο επιταγές, που έστειλα στους δικηγόρους, είναι αληθινή επιτα- γή, γραμμένη για έξη χιλιάδες πεντακόσια τριάντα έφτα δολλά- ρια και σσράντα σέντς. Γράφω δε στα γράμματα στον κάθε δι- κηγόρο, ότι ή εταιρεία πλήρωσε έφτα χιλιάδες δολάρια και ότι κράτησα τη διαφορά για την α- μοιβή μου. Φαντάζομαι, ότι ο καθένας από τους δυο δικηγόρους σου δε θα βελήση να κρατήσει παραπάνω από τριάντα ή σσράν- τα δολάρια, κι' έτσι θα σου πα- ραδώσουν ο καθένας από έξη χι- λιάδες πεντακόσια δολάρια. Ο-

σον αφορά τις επιταγές, τις έχω στείλει στ' όνομα των δικη- γόρων, που θα τις όπισθογραφή- σουν και επομένως ή Τράπεζα θα τους πληρώσει αμέσως, αφού αυτοί είναι οι αμέσως υπεύθυ- νοι.

—Το κόλπο θα βγή στην επι- φάνεια την προσεχή Δευτέρα, γιατί οι Τράπεζες συνήθιζον να στέλνουν τις επιταγές των άλλων πόλεων κάθε Σάββατο, για να χρεωθούν. Σήμερα, λοιπόν, έχου- με ακόμη Τρίτη κι' αύριο θα βρι- σκόμαστε πολύ μακριά. Κι' ύ- στερα, ως πάνε να γυρεύουν το δικηγόρο Α. Κάρλστον της Νέας Υόρκης! Επίσης έχω φέρε μα- ζι μου από τη Νέα Υόρκη το αυτοκίνητό μου. Λοιπόν, αύριο, μόλις θα τελειώσης από τον πρώ- το δικηγόρο, θα μπής στο γα- ραζιό κινηματογράφου, τρίτο κά- θισμα δεξιά. Θα βρισκόμαι εκεί και θα σου έχω κρατήσει μιά θέ- σι. Θά μου πής τί γινίκε. Θα μου παραδώσης τα χρήματα και θα φύγης για το δεύτερο δικη- γόρο. Εκεί, δε βόης, έξω από το γραφείο, το αυτοκίνητό μου. Θά σου γνέψω, θα μπής μέσα και θα φύγω.

—Το αυτοκίνητο θα παρακο- λουή τις κινήσεις μας από το πρώτο κιόλας γραφείο. Έτσι, αν δής καμιά ανωμαλία, θα πηδή- σεις μέσα και ο σωφέρ, που δεν είναι άλλος από τον αρχηγό, το Ρόστορ, θα τα καταφέρει να ξε- γλυστρήσει.

Την άλλη μέρα, στις δέκα, δ- ταν ο κουτσός πλησίασε στη πόρτα του πρώτου δικηγόρου, έ- ρριξε μιά ματιά γύρω του και εί- δε, ότι το αυτοκίνητο με το Ρό- στορ βρισκόταν στο αντικρινό πεζοδρόμιο, έξω δηλαδή από την είσοδο του κινηματογράφου.

Ο δικηγόρος τον υποδέχθηκε μ' ένα χαμόγελο και του έδειξε μάλιστα την τραπεζική επιταγή.

—Καθίστε, κύριε, μιά στιγ- μή, ώσπου να πάη ή δακτυλογρά- φος μου ως την Τράπεζα, για να την εξεργγρώσει και να μάς φέ- ρη τα χρήματα.

Η δακτυλογράφος πραγματικά δεν άργησε. Ο δικηγόρος μέ- τρησε τα χρήματα: έξη χιλιάδες πεντακόσια τριάντα έπτα δολλά- ρια και 40 σέντς.

—Ο δικηγόρος σας της Νέας Υόρκης σας κράτησε πάρα πολ- λά, είπε. Έγώ θα κρατήσω μό- νον τα τριάντα έπτα δολάρια και τα 40 σέντς. Κι' έτσι θα σας παραδώσω ακριβώς έξη χι- λιάδες πεντακόσια δολάρια...

Ο κουτσός τα μέτρησε — τα

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ρίεργος να μάθω πως έγινε γνω- στο το «κόλπο» που είχε σχεδιά- σει, και τους συνέλαβαν εγκαι- ρως.

Ο διευθυντής της αστυνομίας τότε γέλασε και του είπε:

—Το κόλπο ήταν πολύ έξυ- πνο, αλλά δεν προβλέψατε κάτι άλλο. Ότι ο ένας δικηγόρος μπορεί να ήταν φίλος με τον άλ- λο. Λοιπόν, την ημέρα που πα- ρουσιάστηκε ο κουτσός και στα- δύο γραφεία, ο ένας δικηγόρος, που ήταν φίλος του άλλου, τον συνάντησε στο εστιατόριο. Φά- γανε μαζί και πάνω στην κουβέν- τα τους ο ένας ανέφερε στον άλ- λο, έντελώς επացγεματικά, για τη νοοτροπία των δικηγόρων της Νέας Υόρκης και ανέφερε το πε- ρισσότερο σας ως παραδειγμα.

Μόλις όμως το άκουσε ο άλλος δι- κηγόρος, είπε, ότι και σ' αυτόν είχαν παρουσιάσει έναν κουτσό πε- λάτη την ίδια εκείνη μέρα.

—Κάτι υπωψιάστηκαν, λοιπόν, και μάς ειδοποίησαν τη στιγμή που ήρθε ή δακτυλογράφος να εξεργγρώσει την επιταγή στην Τράπεζα. Βεβαιώθηκαμε τηλεφω- νικά αμέσως, ότι ο εκδότης της επιταγής δεν είχε άλλο αντίκρι- σμα στην Τράπεζα της Νέας Υ- όρκης, πορὰ μόνο 25 δολλά- ρια! Κι' έτσι τώρα θα καθήσετε μερικούς μήνες στη φυλακή για να γίνετε πιο γνωστικοί και όχι τόσο επιπόλαιοι!...

ΜΑΚ ΣΩΓΙΕΡ

Ο δικηγόρος μέτρησε τα χρήματα στον άνθρωπο πελάτη του.

Η πλοίαρχος κατεβαίνει στην ξηρά. Ντυμένη με πολιτικά, είναι μιά γυναίκα όπως όλες οι άλλες.

Ο ΣΟ προχωρούμε προς το βορρά, τα δέντρα μικραίνουν, για να καταλήθουν, στο τέλος, θαμνοί, που κι αυτοί γίνονται δάση και πιο σπάνιοι. Αρχίζει κατόπιν η τούντρα. Η λέξις αυτή έχει λαπωνική προέλευση και σημαίνει την ψυχρή έρημο, που είναι το αντίθετο της θερμής (Σαχάρα κλπ.). Στην Καναδά, η τούντρα απλώνεται σε έκταση ενός εκατομμυρίου τετραγωνικών χιλιομέτρων και σχηματίζει ένα μεγάλο τρίγωνο μεταξύ του ποταμού Μάκενζι, του όρμου του Χουδσων και του Αρκτικού ωκεανού. Η μονοτονία της τούντρας διακόπτεται εδώ κι εκεί από μερικά κατάξερα βράχια ή μικροσκοπικούς ποταμούς και λίμνες, που πολλές φορές συνδέονται μεταξύ τους με λαβυρινθώδεις φυσικές διόδους.

Το έδαφος της τούντρας είναι σκληρό σαν πέτρα. Έννεα μήνες το χρόνο σκεπάζεται από τους πάγους. Από το Σεπτέμβριο, ο ήλιος κατεβαίνει δάση και πιο χαμηλά στον ορίζοντα κι οι νύχτες μεγαλώνουν. Οι λίμνες και τα ποταμάκια σκεπάζονται τότε από πάγο. Ο ήλιος θα ξανακάμει την εμφάνισή του το Μάιο. Οι πάγοι λιώνουν τότε, τα ποτάμια κι οι λίμνες ξαναζωντανεύουν κι η γη σκεπάζεται από μια ισχυρή βλάστηση.

ΨΑΡΕΥΕΙ ΓΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΤΗΣ

Αυτό είναι το βασίλειο, όπου ζή η πολική αρκτος. Το ζώο αυτό ξεπερνάει σε διαστάσεις όλα τα άλλα της ίδιας οικογένειας. Το μήκος του φτάνει τα τρία μέτρα και το βάρος του τα 800 κιλά.

Στην περιοχή όπου ζή η πολική αρκτος, η βλάστηση είναι σπάνια και μόνο δυο ή τρεις μήνες το χρόνο το ζώο αυτό βρσκει μερικούς λειχήνες ή άλλα πολικά φυτά, με τα οποία μπορεί να κορέσει την πείνα του. Όλο τον άλλο καιρό, η τροφή της είναι κυρίως ζωική. Τάρανδοι, ελάφια, διάφορα μικρά τρωκτικά, αποτελούν τα συνηθισμένα θύματά της. Κυνηγεί επίσης ψάρια και φώκες.

Η πολική αρκτος είναι θαυμασία κολυμβήτρια. Μπορεί επίσης να καταδυθεί και να μείνη 3-4 λεπτά κάτω από την επιφάνει του νερού.

Όταν θέλη να ψαρέψη, φροντίζει να βρή ένα μέρος, που να

την κούβη δώδεκα. Προσέχει επίσης, ώστε ο ίσκιος της να μην πέφτει μέσα στο νερό. Βυθίζει τότε το ένα από τα μπροστινά της πόδια μέσα στο νερό και περιμένει ακίνητη. Η ακινησία της είναι καταπληκτική. Μπορεί να μείνη σ' αυτή τη θέση δώδεκα ώρες. Αλλοίμονο, όμως, στο ψάρι που θα περιούσε από κοντά. Το αρπάζει άμεσα με το πόδι της και το πετάει στην ξηρά. Ξαναδυθίζει έπειτα το πόδι της μέσα στο νερό και περιμένει... Όταν, τέλος, συγκεντρώσει μια αξιολογη ποσότητα από ψάρια, ανασηκώνεται στα πίσινά της πόδια, σωριάζει με τα μπροστινά τα ψάρια, που έπιασε πάνω στο μαλλιαρό στήθος της και φεύγει, για να γυρίση στη φωλιά της, όπου την περιμένουν τα μικρά της.

Η ΘΗΡΙΩΔΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΤΗΣ

Γιατί η πολική αρκτος είναι πολύ στοργική μητέρα. Δε συμβαίνει, όμως, το ίδιο και με τα παιδιά της. Αυτά βλέπουν με λαίμαργία τον τεράστιο όγκο της μητέρας τους και καρδακούν τη στιγμή, που θα μπορούσαν να χυμύσουν πάνω της για να την καταπαράξουν. Φυσικά, η στιγμή αυτή άργει να έρθη... 'Αλλ' η μητέρα-αρκούδα γεννάει κάποτε. Οι κινήσεις της γίνονται άργες, η όρασίς της αδυνατίζει. Λίγο ακόμη και θα γείρη πάνω στο στρώμα του χιονιού, για να μην ξανασηκωθεί ποτέ πιά. 'Αλλά τα παιδιά της αδημονούν. Δεν πρέπει να χάσουν το πλούσιο γεύμα που τους υπόσχεται το τεράστιο σώμα της μητέρας τους. 'Αν είχαν φωνή, θα συνέχονταν σε σύσκεψη και θα κατέστρωναν ένα άριστο-εργηματικό σχέδιο. 'Αλλά δεν έχουν φωνή και άγνοουν τις συσκέψεις και τα διαβούλια. Το ένστικτό τους, όμως, τα οδηγεί θαυμάσια. Κι είναι το ίδιο σε όλα. 'Αν άργησουν, είναι γιατί φοβούνται. Η γερασμένη μητέρα τους έχει ακόμη αρκετή δύναμη και μπορεί μ' ένα χτύπημα των μπροστινών της ποδιών να τους σπάση το κεφάλι. Γι' αυτό, προτιμούν να κάμουν την επίθεσή την ώρα που κοιμάται... Συγκεντρώνονται τότε χωρίς θόρυβο γύρω της και, ξαφνικά, όρμουν όλα πάνω της. 'Ενα από αυτά χώνει τα τρομερά δόντια της μέσα στο λαιμό της, ενώ τα άλλα οργάνουν το στήθος της. 'Η επίθεσις είναι τόσο κεραυνό-βόλος, που η δυστυχισμένη μη-

ΚΥΝΗΓΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ

ΚΥΝΗΓΙ ΠΟΛΙΚΗΣ ΑΡΚΤΟΥ

τέρα δεν προφθάνει ν' άμυνθ. Έπειτα από μερικές στιγμές, είναι ένας άμυχος όγκος. Τα παιδιά της χοροπηδούν πάνω της, πλατσουρίζουν μέσα στο αίμα της και καταβροχθίζουν λαίμαργα τις σάρκες της.

ΕΝΑΣ ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΣΙΒΗΡΙΑΣ

Η περίπτωσης αυτή είναι μοναδική ίσως ανάμεσα στο ζωικό βασίλειο. Υπάρχουν ζώα, που τρώνε τα παιδιά τους, αλλά το αντίθετο αποτελεί μια εξαίρεση, που παρατηρείται μόνο στις πολικές αρκούδες.

Η θηριωδία αυτή της πολικής αρκούδας αντικατοπτρίζεται σ' έναν παλιό μύθο της Σιβηρίας.

Υπήρχε άλλοτε — λέει αυτός ο μύθος — μια μεγάλη βασίλισσα, που είχε δυο κόρες. Η βασίλισσα αυτή αρρώστησε κάποτε κι' όπως δε μπορούσε να εκτελέση τα καθήκοντά της, μοίρασε το βασίλειό της στις δυο κόρες της. Στη μεγαλύτερη έδωσε την πρωτεύουσα της και τις κεντρικές επαρχίες και στη μικρότερη τις βόρειες περιοχές. 'Αλλ' η εξουσία άρесе στις δυο κόρες, που, όταν η μητέρα τους έγινε καλά, συνεννοήθηκαν μεταξύ τους για να την σκοτώσουν και να μείνουν απόλυτες κυρίες στις περιοχές, που τους είχε μοιράσει.

ΑΡΚΤΟΣ ΚΑΙ ΦΩΚΗ

Η πολική αρκούδα περιμένει, επίσης τις φώκες, όταν βγαίνουν στην ξηρά για ν' απολαύσουν τον ήλιο και τους επιτίθεται με μεγάλη όρμη. Η πάλη των δυο ζώων κρατάει πολλή ώρα, γιατί και τα δυο ζώα είναι πολύ δυνατά. 'Επί πλέον η φώκη έχει την ευχέρεια να πηδήσει μέσα στο νερό, όπου η αρκούδα, παρ' όλη την κολυμβητική ικανότητάς της, δε μπορεί να την παρακολουθήσει. Γι' αυτό, η πρώτη φροντίδα της αρκτος είναι να κόψη το δρόμο υποχώρησής της αντιπάλου της προς τη θάλασσα. Αρχίζει τότε να της καταφέρει αλλεπάλληλα χτυπήματα στο κεφάλι, για να παραλύσει κάθε αντίστασή της. Αρχίζει κατόπιν να ξεσκίζει τις σάρκες της και, πολλές φορές, ρίχνεται σ' αυτό το πλούσιο γεύμα, προτού η φώκη πεθάνει. 'Αλλ' η δυστυχισμένη δε μπορεί ν' αντισταθεί.

Στά παλιά χρόνια, στη Σιβηρία, όταν σκότωναν κάποια λευκή αρκούδα, όλοι οι χωρικοί της περιοχής συγκεντρώνονταν γύρω της και τραγουδούσαν ειδικά τραγούδια, με τα οποία προσπαθούσαν να την πείσουν, ότι ο θάνατός της ήταν τόχα έργο των Ρώσων! Με τα τραγούδια αυτά πίστευαν πως εξηλεύονταν απέναντί της και πως το πνεύμα της δε μπορούσε πιά να τους βλάψ.

Την ευδερναι κατόπιν και κομμάτιασαν το πτώμα της. Πρέπει να σημειωθεί, ότι μια σκότωμένη πολική αρκτος αντιπροσωπεύει μια μικρή περιουσία. 'Εκτός από το δέρμα της, που είναι πολύτιμο, η πολική αρκτος προσφέρει επίσης το κρέας της, που οι κάτοικοι των πολικών περιοχών τ' βρίσκουν πολύ νόστιμο. Το λίπος της, έξ άλλου, χρησιμοποιείται ως φωτιστική ουσία.

ΔΕΝ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

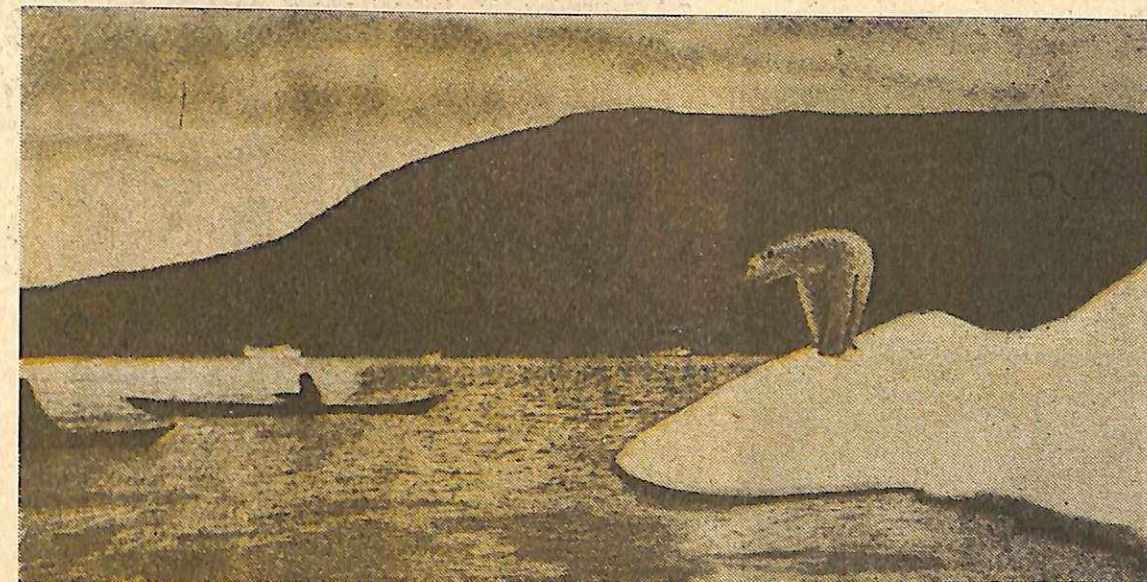
Το κυνήγι της πολικής αρκτος είναι από τα πιο δύσκολα και πιο επικίνδυνα. Γιατί το ζώο αυτό δεν πεθαίνει εύκολα κι' όταν είναι πληγωμένο, κυριεύεται από αληθινή λύσσα και όρμει ασυγκράτητο εναντίον του κυνηγού. Συνήθως, όμως, η πολική αρκτος δεν επιτίθεται εναντίον του ανθρώπου, που δε θα την ένοχληση.

Ο Ρώσος κυνηγός Φεντόρ Ουλίνσκι αναφέρει μια καταπληκτική συνάντησή του με μια πολική αρκτος. Βρισκόταν σ' ένα στενό πέραςμα, όταν, ξαφνικά, είδε μια λευκή αρκούδα, που έρχόταν από το αντίθετο μέρος. Και το ζώο τον είχε δει επίσης. Η θέση του ήταν δραματική. Δε μπορούσε να υποχωρήσει, γιατί έτσι θα κινούσε την καχυποψία του ζώου, που θα τον έβλεπε, με μερικά πηδήματα. 'Από τ' άλλο μέρος, αν αποφάσιζε να πυροβολήσει, έπρεπε να είναι βέβαιο 100%, ότι θα σκότωνε την αρκούδα. Γιατί, αν ην τραυματίζε μόνο, θα δεχόταν και πάλι την επίθεσή της και δε θα είχε καμμία ελπίδα να βγί ζωντανός από μια πάλη σώμα με σώμα.

«Η αρκούδα, μ' όλο που με είχε δει, άφηγεται ο Ουλίνσκι, εξακολουθούσε να προχωρή ήρεμα. Δεν έδειχνε καμμία επιθετική διάθεση. Το ζώο αυτό, όταν βέλη να επιτεθεί, ανασηκώνεται στα πίσινά του πόδια και προχωρεί πάνω στον αντίπαλό της. 'Αλλ' η αρκούδα που βρισκόταν μπροστά μου δεν έδειξε τίποτα παρόμοιο. Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, εξέτασα όλες τις δυνατές λύσεις. Στο μυαλό μου ξαναήρθαν επίσης ασηγήσεις χωρικών, που είχαν συνοδοιπορήσει με αρκούδες, χωρίς να ενοχληθούν απ' αυτές. 'Αποφάσισα, λοιπόν, να τα πείξω όλα για όλα και συνέχισα το δρόμο μου, σαν ή παρούσα της αρκούδας να μου ήταν δώδεκα χιλιόμετρα. 'Αλλ' η καρδιά μου χτυπούσε πολύ δυνατά μέσα στο στήθος μου... Δέκα μέτρα, έφτα, πέντε... Συγκρατούσα σχεδόν την αναπνοή μου και προσπαθούνα να πιάνω όσο το δυνατόν μικρότερο χώρο, για ν' άφισω το τεράστιο ζώο να περάσει... Τρία μέτρα. Η αρκούδα σταμάτησε για μια στιγμή και με κύτταξε. Έπειτα συνέχισε και πάλι το δρόμο της. 'Εκαμα κι' εγώ το ίδιο. 'Ετσι, περάσαμε πλάι-πλάι... 'Εξακολουθούσα να προχωρώ και μόνον έπειτα από καμμία δεκαριά μέτρα πήρα το θάρρος να γυρίσω πίσω το κεφάλι μου. Η αρκούδα συνέχισε πάντα το δρόμο της... 'Ανέπνευσα. 'Αλλ' όμολογώ, ότι δε θα ξανάκανα το ίδιο ούτε για όλους τους θησαυρούς της γής».

ΟΙ ΕΣΚΙΜΩΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ

Οι Έσκιμωοι κυνηγάνε την αρκούδα κατά τους καλοκαιρινούς μήνες, όταν λιώνουν οι πάγοι και μπορούν να κυκλοφορούν με τις βάρκες τους πάνω στη θάλασσα. Ο τρόπος αυτός τους προσφυλάσει από το ενδεχόμενο ενός αφηνιδισμού, αλλά τους εκθέτει σε

Οι Έσκιμωοι πλησιάζουν με τις βάρκες τους για να χτυπήσουν μια πολική αρκούδα, που βρίσκεται κοντά στην ακτή.

άλλους πολύ μεγαλύτερους κινδύνους. Συμβαίνει πολλές φορές, κατά την περίοδο αυτή, δόκληροι όγκοι πάγου ν' αποσπώνται από τις ακτές και να καταρραλύνουν μέσα στη θάλασσα. Αυτοί οι όγκοι, που το ρεύμα τους πασάρει με μεγάλη ταχύτητα, αποτελούν σοβαρότατη απειλή για τις μικρές βάρκες των Έσκιμωων, που είναι υποχρεωμένοι να πλέουν κοντά στις ακτές.

Το κυνήγι σ' αυτές τις περιπτώσεις γίνεται ως εξής: Οι κυνηγοί, μόλις αντιληφθούν μια αρκούδα, πλησιάζουν και την πυροβολούν, από μικρή απόσταση. Έπειτα περιμένουν. 'Αν η αρκούδα δεν έχη χτυπηθεί, θα προσπαθήσει να φύγει. Είναι δυνατόν, όμως, να έχη χτυπηθεί, αλλά το χτύπημά της να μην είναι θανατηφόρο. Κι' αυτό κάνει τους κυνηγούς να διστάζουν. Γιατί τότε πώς η αρκούδα γίνεται το θηρίωδες.

ΠΑΛΗ ΣΩΜΑ ΜΕ ΣΩΜΑ

Σ' ένα παρόμοιο κυνήγι, που έγινε το 1953, είχε πάρει μέρος κι' ο Άγγλος Άρθουρ Μίλνερ, που ήταν παλιός και έμπειρος κυ-

νηγός. Τα πράγματα έγιναν με το συνηθισμένο τρόπο. Οι κυνηγοί χτύπησαν μια λευκή αρκούδα, που βρισκόταν κοντά στην ακτή. Έπειτα περιμέναν. 'Αλλ' ο Μίλνερ ανυπομονούσε. Κι' όπως δεν έδωλε καμμία κίνηση στην ακτή, ζήτησε να τον αποβιβάσουν. Δεν είχε άλλο όπλο, εκτός από ένα μακρύ μαχαίρι. 'Αλλ' όταν προχώρησε μερικά βήματα, είδε μια τεράστια πολική αρκούδα να όρμει κατ' επάνω του. 'Από το ένα της πλευρό έτρεχε αίμα. 'Ηταν προφανώς η αρκούδα, που είχαν χτυπήσει πρωτότερα. Το ζώο, μ' όλο που είχε πληγωθεί, δεν άπομακρύνθηκε, αλλά καρδακούσε την κατάλληλη στιγμή για να εκδικηθεί. Κι' αυτή η στιγμή είχε έρθει τώρα.

Ο Μίλνερ βρισκόταν μπροστά της, με μοναδικό όπλο το μαχαίρι του. Σε λίγο, άνθρωπος και ζώο βρέθηκαν αντιμέτωποι. 'Αρχισε τότε μια πάλη σώμα προς σώμα, που είχε κάτι το αληθίνα δραματικό... Ο Άγγλος κυνηγός είχε καταφέρει δυο ή τρία χτυπήματα με το μαχαίρι του, αλλά κανένα απ' αυτά δεν είχε κλονίσει το ζώο. Και, ξαφνικά, μ' ένα χτύπημα στο χέρι, η αρκού-

δα ανάγκασε το Μίλνερ ν' άφιση το μαχαίρι του...

Στο μεταξύ, οι άλλοι κυνηγοί είχαν βγί επίσης στην ξηρά κι' είχαν πλησιάσει στο πεδίο αυτής της τρομερής πάλης. 'Αλλά δε μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν τις καραμπίνες τους, γιατί ο άνθρωπος και το ζώο σφιγγόριζαν με τόση ταχύτητα, ώστε υπήρχε κίνδυνος, αντί για την αρκούδα να χτυπήσουν τον Άγγλο κυνηγό...

Το αποφάσισαν τέλος. 'Αλλά, τη στιγμή που πιέζαν τις σκανδάλες των όπλων τους, η αρκούδα άνοιξε μ' ένα τρομερό χτύπημα, το κεφάλι του Μίλνερ στα δυο. Έπειτα από ένα λεπτό, σωριάστηκε κι' αυτή νεκρή, πλάι στο θύμα της.

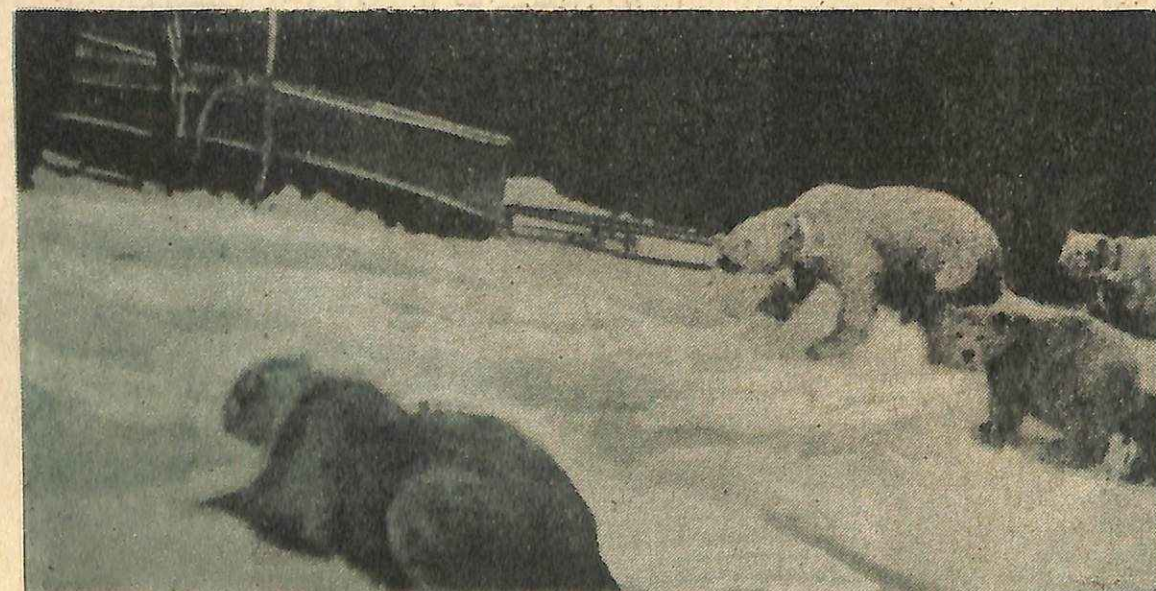
ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Κυνήγι φώκας.

★ ΜΕ ΔΥΟ ΖΕΥΓΑΡΙΑ ΕΧΕΤΕ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΓΟΒΕΣ

Ένας παρισινός οίκος λασιάριας μια καινούργια μόδα γυναικείων παπουτσιών. Τα παπούτσια αυτά αποτελούνται από δυο χωριστά τμήματα: το μπροστινό μέρος, μαζί με τη σόλα, και το πίσω μέρος με το τακούνι. 'Ετσι, αγοράζοντας κανείς δυο ζευγάρια παπούτσια, μπορεί να έχη τέσσερα, γιατί είναι δυνατόν να ταιριαζή το μπροστινό μέρος του πρώτου ζευγαριού με το πίσω μέρος του δεύτερου ή το μπροστινό μέρος του δεύτερου ζευγαριού με το πίσω μέρος του πρώτου.

Τα παπούτσια αυτά προορίζονται κυρίως για τις γυναίκες που, λόγω της εργασίας τους, πρέπει να αλλάζουν συχνά παπούτσια. Το αξιοσημείωτο είναι, ότι ένα παπούτσι απόρ μπορεί να μεταβληθί σε παπούτσι περιπατη με την προσθήκη του κατάλληλου τακουνιού και αντίστροφα. Τα παπούτσια αυτά επιτρέπουν επίσης την αλλαγή χρωματισμών, σε τρόπο που το παπούτσι να ταιριαζή με το φόρεμα κλπ.

Η καινούργια μόδα σημειώσε, από την πρώτη στιγμή, πολύ μεγάλη επιτυχία. Ιδίως μεταξύ των γυναικών των μεσαίων τάξεων, που τα οικονομικά τους δεν τους επιτρέπουν να έχουν ιδιαίτερο παπούτσι για κάθε φόρεμα.

Πεντασέτες άρκουδες πλησιάζουν στον καταυλισμό μιας εξερευνητικής αποστολής.

Ένας Ρώσος κυνηγός προχωρεί με το έλκυθό του, που το σέρνουν πέντε ζευγάρια σκυλιών, πάνω στη απειασμένη από το χιόνι τούντρα».

Ο διάσημος ειδικός της πλαστικής και αισθητικής χειρουργικής Δρ. Αρπεντ Φίσερ στην κλινική του, στη Ρώμη.

Η μουσική ΜΠΑΙΝΕΙ ΣΤΟ ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟ

Ένας διάσημος αισθητικός χειρουργός εξηγεί τι είναι η «μελοθεραπεία».

ΜΕ την είσοδο ενός μουσικού στο χειρουργείο, όπου ο χειρουργός προκειται να κάνει μία επέμβαση, γεννιέται η «μελοθεραπεία», δηλαδή, μία περίεργη συνεργασία της χειρουργικής και της μουσικής, που έχει σκοπό να συμπληρώσει την κανονική νάρκωση που γίνεται στον ασθενή. Μήπως δεν αναφέρεται στη Βίβλο ότι ο Δαβίδ κατόρθωσε να κολήσει τον θύο θυμού του Σαούλ με το τραγούδι και τη μουσική της άρπας; Μήπως ο Πλούταρχος δεν έγραψε ότι στην εποχή του η μουσική χρησιμοποιείτο για να καταπραΰνει τους παρόντες; Μήπως ανήκαμε στις διδασκαλίες της σχολής του Σαλέρνι στον 11ο αιώνα με γυναικεία ύπαινομοι για τη λεγόμενη «μελοθεραπεία», για τις ψυχικές αράξεις;

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΩΝ ΔΙΣΚΩΝ

Για να επεξηγήσουμε τη «μελοθεραπεία» πρέπει να αναφερθούμε στην αναισθητική. Θέλοντας να δώσουμε την πιο απλή εξήγηση, μπορούμε να πούμε ότι η νάρκωση επιφέρει μία προσωρινή ανάπαυλα της ευαισθησίας ενός οργάνου ή ενός μέρους του σώματος. Τότε έχουμε τη λεγόμενη τοπική νάρκωση, ενώ η γενική νάρκωση επεκτείνεται σε όλα των οργάνων και προκαλεί την απώλεια της συνείδησης. Ένας τρίτος τύπος νάρκωσης είναι εκείνος που προκαλεί μία τοπική αναισθησία συνδυασμένη με μία γενική κατάσταση σκοτεινότητας, χωρίς απώλεια της συνείδησης.

Άλλοτε, για να επιτύχουν την νάρκωση χρησιμοποιούσαν λίγη γάλα βουτηγμένη σε χλωροφόρμιο. Τη γάλα αυτή την τοποθετούσαν στη μύτη του άρρωστου, που «άποκοιμιόταν» άμεσα. Αλλά και η αναισθητική πέσσευε από πολλά στάδια, όπως ολόκληρη η Ιατρική.

Εγώ, προτείνω, χωρίς κανένα δισταγμό και αμφιβολία, τη μουσική ως σημαντικό βοήθο της αναισθητικής. Στα τριάντα χρόνια της καριέρας μου, σε χειρουργεία της πλαστικής και της αισθητικής, τόσο στην Αμερική, όσο και στην Ιταλία, χρησιμοποίησα τη μουσική, κατά το διάστημα των επεμβάσεων και διαπίστωσα πάντα τα πιο ευνοϊκά αποτελέσματα. Παρατήρησα, ιδιαίτερα, ότι ένας ρυθμός ή μία οποιαδήποτε μελωδία προκαλούσαν στον άρρωστο μία κατάσταση ψυχικής και σωματικής χαλάρωσης, τόσο κατά το διάστημα της αναισθησίας, όσο και κατά το διάστημα της επεμβάσεως. Αντίθετα από τις εξαρτήσεις της τοπικής αναισθησίας, που, όπως είναι γνω-

στό, περιορίζουν την επίδρασή τους σε ένα ώριμο μέλος του σώματος, η μουσική προκαλεί μία άφαιρεση που βοηθάει τον άρρωστο να αποφύγει ένα μετεγχειρητικό ψυχικό τραύμα.

Γιατί, συμβαίνει πολλές φορές να ξεχνούν οι χειρουργημένοι την ίδια την επέμβαση και να διατηρούν στο ύπνο, δηλαδή τους την ανάμνηση του φόβου, που ένιωσαν μέσα στη χειρουργική σάλα και τους θορύβους από τα διάφορα χειρουργικά όργανα, ακόμα και αν δεν αισθανθήκαν καθόλου πόνο.

Αλλά, με το πέρας του καιρού, κατάλαβα ότι η μουσική για να έχει πραγματικά θετικά αποτελέσματα θα πρέπει, πριν απ' όλα, να ενδιαφέρει τους ασθενείς. Γι' αυτό, ζητούσα να πληροφορηθώ τις μουσικές τους προτιμήσεις, πριν να τους τοποθετήσω την κάσκα με τα ακουστικά, που θα τους έκαναν να ακούσουν τη μελωδία, κατά τη διάρκεια της επεμβάσεως.

Ερευνώσαμε μαζί μία συλλογή δίσκων που κρατούσα όσο το δυνατόν περισσότερο ενημερωμένη και αν κάποιος από τους πλάτες μου δεν έδειχνε καμιά ξεχωριστή προτίμηση, έκανα την έκλογη μόνος μου βασίζομενος στο χαρακτήρα και τη μορφωσι του άρρωστου.

Εξακολούθησα μ' αυτή, τη μάλλον εμπειρική μέθοδο, μέχρι πριν από μερικούς μήνες, όταν, εντέλως τυχαία, συνάντησα το μάστορα Τέο Ουζουέλλι. Μιλήσαμε για μουσική και για αισθητική χειρουργική κι' εγώ δε μπόρεσα να μην του αναφέρω τα μουσικά μου πειράματα στην αίσθηση του χειρουργείου. Ετσι γεννήθηκε η ιδέα να ετοιμάσουμε με επιστημονικά κριτήρια μία δισκοθήκη, που ο άρρωστος να μπορεί να προσανατολιστεί, σύμφωνα με καθορισμένα κριτήρια, στην έκλογη των συνθέσεων, που είναι πιο κατάλληλες για το χαρακτήρα και το πνεύμα του.

Όταν ο άρρωστος θα βρεθεί ξαπλωμένος στο χειρουργικό τραπέζι, αρχίζει άμεσα να ακούει τους δίσκους που έχει διαλέξει ο ίδιος. Η μουσική συνοδεύει την κανονική πρόοδο της αναισθησίας και εξακολουθεί, όταν ο χειρουργός εκτελεί την επέμβαση.

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΠΟΥ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝΤΑΙ

Ο μάστορας Ουζουέλλι χωρίς τη δι-σκοθική μου — που αποτελείται από δυο χιλιάδες «κομμάτια» — σε τέσσερις κατηγορίες και ύστερα προτείνει και μία πέμπτη καταλληλή για παιδιά.

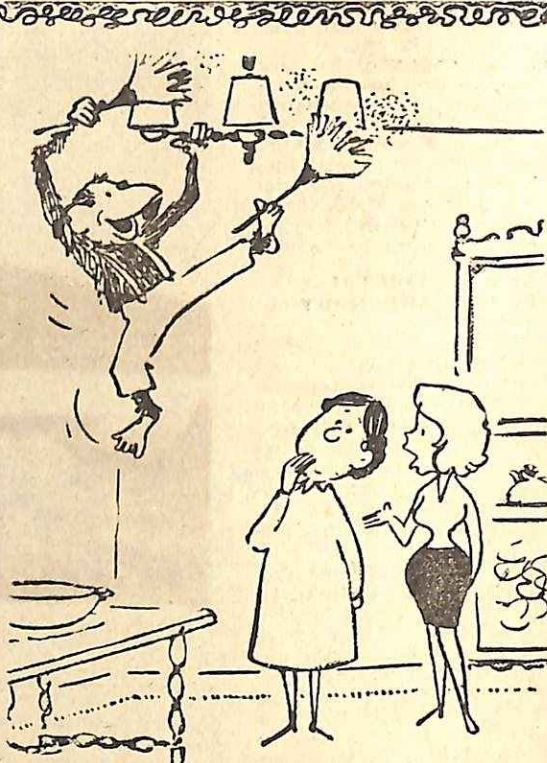
Η πρώτη κατηγορία περιλαμβάνει τους «πολυφωνιστές», μέχρι το 1700, που τους προτιμούν τα άτομα με την ασφαλής μουσική καλαισθησία. Η δεύτερη τους «συμφωνικούς» Μπετόβεν, Μπαχ, Σούμαν, Σούμπερτ, Σοπέν, Λίστερ και όλους τους άλλους ρομαντικούς του 1800. Υστερα έρχεται η κατηγορία των συνθετών μελοδραμάτων με αποσπάσματα από μελοδράματα Ιταλικά, Γαλλικά, Γερμανικά και Ρωσικά. Αυτή η κατηγορία έχει ένα μεγάλο αριθμό φανατικών και μπορεί να βεβαιώσω ότι ο Βέρντι, ο Βάγκνερ και ο Πουτσίνι με τις εξαιρέσεις μελωδίας τους, αποτελούν τα πιο αποτελεσματικά μουσικά αναισθητικά. Η τετάρτη κατηγορία, που αποτελείται από «τζαζ» και ελαφρή μουσική, είναι εκείνη που προτιμούν οι νεοί. Η πέτρα μ' έχει πείσει ότι πρόκειται για ένα είδος μουσικής που είναι ικανή να απορροφήσει την προσοχή του άρρωστου με τρόπο πραγματικά θαυματουργό.

Για τα παιδιά, όμως, χρησιμοποιούνται δίσκοι με παρωμίες και λαϊκά τραγούδια.

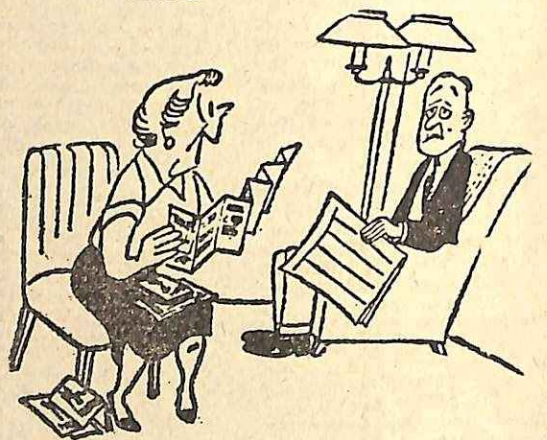
Είμαι απόλυτα σύμφωνος με το συνεργάτη μου μάστορα Ουζουέλλι, που υποστηρίζει ότι η έκλογη του «αναισθητικού δίσκου» θα πρέπει να γίνεται αποκλειστικά από τον άρρωστο. Γιατί μόνο η μουσική που αρέσει κατορθώνει να προσελκύσει το ενδιαφέρον, να απορροφήσει τη σκέψη και να προκαλέσει μία ψυχική χαλάρωση.

Όταν, αργότερα, οι αναμνήσεις της χειρουργικής επεμβάσεως, θα αναγυρίσουν αμέσως στη σκέψη του άρρωστου, δεν είναι δυνατόν να του είναι ευχάριστες. Διαπίστωσα όμως ότι η ανάμνηση της αγαπημένης μελωδίας, που τους κράτησε συντροφιά σ' εκείνες τις δυσάρεστες στιγμές, κατορθώνει σχεδόν πάντα να σβήσει και τις πιο άσχημες λεπτομέρειες, καλύπτοντας όλη την επέμβαση με μία γλυκειά λησμονία και μ' ευχάριστες μουσικές νότες. Κι' αυτό είναι αληθινά ανεκτίμητο για το πνεύμα και τη ψυχή του χειρουργημένου.

Δρ ΑΡΠΕΝΤ ΦΙΣΕΡ

Σε βεβαίω πως αντικαθιστώ θανάτωση μία καλή υπηρεσία!...

Πόσες δόσεις έχουμε ακόμη για το περυσό μας ταξίδι στις ακτές της Μεσογείου!...

Όχι, είναι περιττό να φωνάζετε την κόρη σας... Άλλαξα γνώμη!...

ΟΤΑΝ ΜΥΡΙΖΗ ΑΣΧΗΜΑ ή άναπνοή

Οι πιο συνηθισμένες αιτίες του ελάττωματος

ΥΠΑΡΧΕΙ μία περίπτωση, που μία κοπέλλα δε νοιάζει καθόλου ευχαρίστηση, καθώς έτοιμαίται για ένα πάρτυ. Αυτό συμβαίνει όταν δεν έχει δικό της «φλερτ» και συγχρόνως ξέρει πως είναι ελάχιστες οι πιθανότητες να της ζητήσει κανείς καθυλιέρος να χορεύουνε μαζί περισσότερο από μία φορά.

Όχι πως δεν είναι όμορφη κι' έλκυστική. Κάθε άλλο μάλιστα. Έχει τα προσόντα αυτά και το ξέρει καλά. Ξέρει όμως επίσης πως έχει κι' ένα ελάττωμα, άπιστο και ανολογόητο: ότι μυρίζει άσχημα ή άναπνοή της!

Στην αρχή, το αγνοούσε. Πώς το αντιλήφθηκε λοιπόν; Σιγά-σιγά, συνδυάζοντας διάφορα μικρά περιστατικά, που της είχαν συμβεί. Στο τέλος, για να πεισθεί τελείως, ρώτησε κάποια στενή φίλη της, στην οποία είχε απολύτη εμπιστοσύνη, κι' εκείνη, αφού διάσσεψε λίγο, της απάντησε: «Ναι, είν' αλήθεια...».

Τι πρέπει να γίνει λοιπόν, σ' αυτή την περίπτωση; Τι κάνει μία κοπέλλα, όταν πάσχει από «αλίτωση», όταν δηλαδή μυρίζει άσχημα ή άναπνοή της;

Αντί να πλύνει το στόμα της με διάφορα υγρά ή να παίρνει ταμπλέτες «άποσμητικές» για να καμουφλάρει το ελάττωμα της αυτό, καλύτερα να προσπαθήσει να βρει το λόγο και να τον εξαλείψει. Για να τη βοηθήσουμε σ' αυτό, θα αναφέρουμε εδώ τις πιο συνηθισμένες αιτίες δυσσμίας της άναπνοης.

Το πιο συνηθισμένο είναι να υπάρχει κάποιο χαλασμένο δόντι, που δεν το έχει αντιληφθεί. Αν συγχρόνως δεν πλένει πολύ ταχτικά τα δόντια της, είναι φυσικό να μυρίζει άσχημα το στόμα της. Το πρώτο βήμα, λοιπόν, στην έρευνά της θα είναι να εξετάσει λεπτομερώς τα δόντια της. Κι' αν βεβαιωθεί πως κανένα απ' αυτά δε χρειάζεται θεραπεία, να πεισθεί ύστερα πως είναι σε καλή κατάσταση ή οδοντοδουρτά της και πως δεν παραμελεί το καθήκον της δοντιών της τουλάχιστον δυο φορές την ημέρα.

Το επόμενο βήμα θα είναι να επισκεφθεί στο γαστρο, για να εξετάσει τις μύτες και του λαιμού της. Γιατί, μία δεύτερη κοινή αιτία της «αλίτωσης» είναι κάποια εστία μόλυνσης στα ιγμόρτια άντρα της μύτης ή στις αμυγδαλές.

Κι' αν τα βρή κι' αυτά εν τάξει; Πρέπει τότε να εξετάσει δυο άλλες, απλές και συχνές περιπτώσεις, που δε φανταζόμαστε συνηθώς πως έχουν σχέση με τη δυσσμια άναπνοής.

Η πρώτη είναι μία χρόνια δυσκοιλιότητα. Σημειώστε, ότι μπορεί να υπάρχει ή δυσκοιλιότητα αυτή, χωρίς να γίνεται αντίληψη και έννοχητική. Μπορεί δηλαδή να φαίνονται κανονικές οι κενώσεις, αλλά να μην αδειάζει τελείως το έντερο κάθε φορά.

Ο τύπος αυτός της δυσκοιλιότητας συναντάται συχνά στις μαθήτριες ή στις κοπέλλες, που

έχουν πρωταρχίσει να εργάζονται σ' ένα γραφείο, κατάσταση ή εργοστάσιο. Έπειδη άργουνε συνήθως να σηκωθούν απ' το κρεβάτι, βιάζονται τόσο να ετοιμαστούν, ώστε δεν έχουν να διαθέσουν αρκετή ώρα για την επίσκεψή τους στην «τουαλέτα». Συγχρόνως, παίρνουν το πρόγευμά τους βιαστικά και «στο πόδι», ή και το παραλείπουν τελείως. Όλ' αυτά, λοιπόν, συντελούν στην ανώμαλη λειτουργία του πεπτικού συστήματος και στο άπλετο αδέσποτο του εντέρου, δηλαδή σε μία μορφή δυσκοιλιότητας.

Η λύσι ωστόσο είναι απλή: Άρκεί μονάχα να σηκωνεται η κοπέλλα λίγο νωρίτερα, ώστε να έχει όλο τον καιρό να πάει κανονικά το πρόγευμά της και να επισκεφθεί την «τουαλέτα». Ίσως η λύσι αυτή δεν της φαίνεται πολύ ευχάριστη, αλλά είναι η μοναδική. Προτιμότερο δε να χάσει ένα τέταρτο της ώρας απ' τον ύπνο της, παρά να μυρίζει άσχημα ή άναπνοή της.

Κι' η δεύτερη αιτία, που παραβλέπεται επίσης, από άγνοια; Είναι το στέγνωμα του στόματος, από συνεχή ανεπάρκεια σάλιου.

Αυτό μπορεί να οφείλεται, είτε στο ότι η κοπέλλα δεν πίνει αρκετά υγρά — και ιδίως νερό σκέτο — είτε σε μία διαρκή νευρική υπερένταση, προερχόμενη από ανησυχία ή φόβο.

Συνεπώς, πρέπει να πίνει η κοπέλλα το λιγότερο 1 κιλό νερό την ημέρα και όσο μπορεί περισσότερους χυμούς φρούτων. Και πρέπει επίσης να ηρεμήσει ψυχικά.

Το πρώτο είναι εύκολο, όχι όμως και το δεύτερο, γιατί, στα 16 ή τα 17 χρόνια της, μία νέα δε μπορεί πάντα να κατανοήσει και να δαμάσει τις συγκινήσεις και τα συναισθήματά της. Μπορεί ωστόσο να βάλει όλα της τα δυνατά, για να ξεδιανύει τη την παρμένη και της προκαλεί την υπερένταση. Αν πρόκειται δε για κάτι, στο οποίο είναι δυνατόν να τη βοηθήσει η μητέρα της — ή κάποιο άλλο μεγαλύτερο και πιο έμπειρο πρόσωπο — πρέπει να δεχθεί πρόθυμα και μ' ευχαρίστηση τη βοήθεια αυτή.

Θα μπορούσε, εξ' άλλου, πολύ εύκολα να ηρεμήσει, αν κάνει ταχτικά, στο διάστημα της ημέρας, ασκήσεις μυϊκής χαλάρωσης, συνοδευόμενες από άργες και βαθιές εισπνοές και εκπνοές. Μπορεί μάλιστα να αποδείχθει αρκετό αυτό και μόνο, για να αποκτήσει το στόμα της την κανονική υγρασία του και να λειψήσει έτσι η δυσσμια της άναπνοής της.

«Η Λολότα μας...»

ΓΙΑ πέντε λεπτά ο κ. Μπουρντέ κτύπησε επίμονα τον ανηψιό του. Αυτός, που άλλοτε ήταν ευθυμικός, στεκόταν κοντά στο παράθυρο, βυθισμένος σε δυσάρεστες σκέψεις. Φαινόταν πως είχε ξεχάσει τους συγγενείς του, που βρίσκονταν στο σαλόνι. Ακόμη και την αραβωνιστική του την Παλίνα.

Σε λίγο, ο κ. Μπουρντέ, ο θείος Ζερμαίν, όπως τον έλεγαν, δε βιάστηκε. Καί, πλησιάζοντας το νέο, του είπε:

— Είσαι περιεργός τυπος έρωτευμένος. Ποτέ μου δεν είδα άλλον σαν κι' εσένα. Τι διάβολο! Νομίζει κανείς, ότι δε σου καίγεται καρδιά για την Παλίνα! Μήπως λυπάσαι που ζήτησες να την παντρευτείς;

— Ο Ρενέ κτύπησε το θείο του στενωχωρημένος.

— Όχι, απάντησε, δε λυπάμαι καθόλου. Η Παλίνα δεν είναι όμορφη. Είναι λίγο άδυνατη, αλλά μ' αρέσει. Και πιο πολύ μ' αρέσει η προίκα της. Είμαι μάλιστα ανδρυσιασμένος μ' αυτό το γάμο. Έχω μόνο... κάτι άλλες σκοτούρες...

— Τι σκοτούρες;

— Ο Ρενέ διάσσεψε λίγο. Ύστερα είπε απότομα:

— Έπί τέλους, μπορώ σε σάς, θείο μου, να πω την αλήθεια. Είσαστε πάντα καλός μαζί μου. Έξ' άλλου, λένε, ότι αγαπήσατε πολύ τις γυναίκες. Ετσι, μπορώ να σας μιλήσω, όπως θα μιλούσα σ' ένα φίλο. Να πως έχω τα πράγματα: Πριν παντρευτώ την Παλίνα, πρέπει να ελευθερωθώ από άλλο δεσμό. Έχω μία όμορφη φίλη με θαυμάσιο σώμα, που με λατρεύει. Δεν ξέρω πως να κάνω για να να χαλάσω μαζί της. Δεν τολμώ κιόλας να τη λυτήσω τόσο πολύ. Ακόμη φοβάμαι μη μου δημιουργήσει κανένα σκάνδαλο...

— Αυτό είναι όλο;

— Αυτό δεν είναι αρκετό για να μη μπορώ να βρώ ήσυχία

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΕΝΟΧΛΗΤΕ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ

Το νέο αυτό πορτατίφ προορίζεται να εξυπηρετήσει όσους έχουν τη συνήθεια να διαβάζουν στο κρεβάτι, πριν κοιμηθούν. Το αμπαζούρ, που περιορίζει την εξάπλωση του φωτός είναι έτσι τοποθετημένο, ώστε να ρίχνει όλο το φως πάνω στο βιβλίο και να μη ενοχλούνται εκείνοι που θέλουν να κοιμηθούν.

τώρα, — Αγαπητέ μου Ρενέ, πρέπει να σου πω, ότι είσαι ακόμα παιδί. Μείνε ήσυχος. Δε θα σ' αφήσω σ' αυτό το αδιέξοδο. Ξέρω εγώ από τέτοια. Στα νειάτα μου, δεν έκανα άλλο, παρά να τα χαλάω με τις φίλες μου, για να τα φτιάχνω με άλλες, καινούργιες. Έλα απόψε να φάμε και να τα κουβεντιάσουμε με ήσυχα. Σου έγγυώμαι μάλιστα πως, σε δυο μέρες, η δουλειά σου θα έχει κανονισθεί.

Την άλλη μέρα, ο θείος Ζερμαίν ντύθηκε με τα καλά του, λες και θα πήγαινε σε έρωτικό ραντεβού. Πήγε στο αυτοκίνητό του και τράβηξε για το σπίτι της φίλης του ανηψιού του.

— Ποιόν να αναγγείλω; ρώτησε η υπηρέτρια.

— Να αναγγείλετε, είπε ο κ. Μπουρντέ, το θείο του Ρενέ.

Πίσω από τη μισοσκιεμένη πόρτα του μπανιουάρ ακούστηκε μία φοβισμένη κραυγή. Ο κ. Μπουρντέ προχώρησε. Η Λολότα τον είχε πιάσει κιόλας από τα χέρια και τον ρωτούσε:

— Μήπως έρχεστε να μου πείτε καμιά συμφωνία, κύριε;

— Ο θείος Ζερμαίν, που είχε πάρει την απόφαση να μιλήσει όρθια-κοφτά, απάντησε:

— «Ναι! Όχι δολόκληρη συμφωνία, μ' αρέσει, αφού δεν αφορά παρά μόνον εσάς. Ο Ρενέ παντρεύεται σε δεκαπέντε μέρες. Και μου ανέθεσε να σας το αναγγείλω. Θα μαντεύετε τις συνέπειες. Από τώρα και στο εξής δε θα σας είναι δυνατόν...»

— Α, Θεέ μου! Η Λολότα λιποθύμησε! Εύτυχώς ο κ. Μπουρντέ τα είχε προβλέψει όλα. Πρόφτασε κι' έπιασε τη νέα. Ύστερα τη σήκωσε στην ελαφριά στολή του ντυμένη. Κι' ευχαριστημένος από το τάκτ του, κοιμήθηκε.

— Όλα πάλιν καλά. Το πιο δύσκολο έγινε. Δε μένει τώρα παρά να φτάσουμε στο συμπέρασμα...

Στο μεταξύ, κτύπησε τη Λολότα με την ήσυχία του. Δεν είχε προλάβει να την προσέξει. Και τώρα, αν και λιποθυμισμένη, την εύρισκε πολύ ωραία. Είχε παχούλο πρόσωπακι, ξανθά μαλλιά και στο ανοιχτό στοματάκι της αστραφάν θαυμάσια δόντια.

— Να πω ή όργη! είπε ο κ. Μπουρντέ. Αυτός ο ανηψιός μου δεν είναι τόσο βλακας, όσο φαίνεται. Αυτή η μικρούλα είναι χαριτωμένο πλάσμα!

Και, για να βεβαιωθεί, εξακολούθησε την εξέτασή του. Η Λολότα φορούσε ένα φόρεμα κολλημένο στο σώμα της, που έδειχνε τα τορνευτά της πόδια, τα κατάρσιμα μπράτσια της και το υπέροχο στήθος της. Ο κ. Μπουρντέ πήρε το χέρι της, που κρεμόταν έξω απ' το ντυμένο. Κι' άρχισε να της μιλάει:

— Έλατε, έλατε! της έλεγε. Αυτό δεν είναι παρά ένα μικρό επεισόδιο στη ζωή μιας χαριτωμένης γυναίκας σαν κι' εσάς. Χάστε ένα, θα βρείτε δέκα!...

Η νέα γυναίκα δεν άφηνε να συνέλθει. Τα μάτια της ανοίξαν κι' κτύπησαν τον κ. Μπουρντέ. Κι' άρχισε να τον προσέχει. Είπε το κομψό κοστούμι του και το πολυτίμο δαχτυλίδι του. Τέλος,

ἀναστρέφει:

— Τί θα γίνω ἐγὼ τώρα; Δὲν εἶχα στὸν κόσμο παρὰ τὸ Ρενέ. Καὶ τώρα μ' ἀνίει κι' αὐτός...
— Μὴ φοβάστε! Τὴν δέχομαι ὁ θεὸς Ζερμαίν. Μοῦ εἶπε νὰ σὰς δώσω ἓκ μέρους τοῦ ἑνα φάκελλο...

— Ὁχι, ὄχι, δὲ θέλω χρήματα, εἶπε ἐκεῖνη. Τί νὰ τὰ κάνω; Τώρα δὲ μοῦ μένει παρὰ νὰ πεθάνω...

— Μὴ λέτε τέτοια λόγια! Εἶναι ἀσυνέτεια νὰ πεθάνῃ μιά τόσο νεαρή καὶ ὁμορφὴ γυναίκα.
— Τί νὰ τὴν κάνω τὴ ζωὴ, ποῦ μὲν μονάχη στὸν κόσμο; Ὁὐ σκετῶ!

— Μὴν κλαίτε, παιδί μου! Δὲν εἶσθε μονάχη, ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ. Ἡ συμπαθεῖς, ποῦ ἔχω γιὰ σὰς εἶναι εὐλικρινής. Ἡ ἀφοσίωσί μου ἐπίσης. Βασισθεῖτε σὲ μένα. Θὰ γίνω γιὰ σὰς δεύτερος Ρενέ...

Ἡ Λολότα δὲ δίστασε πιά. Κατασυγκινημένη, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ κ. Μποურντέ, ὅπου δὲ εὗρισκε παρηγοριά.

Πάει χρόνος τώρα, ποῦ ὁ Ρενέ εἶναι παντρεμένος. Εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωὴ του, ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Ἐνα βράδυ ὅμως, ποῦ εἶχε οἰκογενειακὴ συγκέντρωση, ὁ νέος εἶδε τὸ θεὸ Ζερμαίν στενοχωρημένο. Καθόταν στὴ γωνία τοῦ σαλονιοῦ, ἀποροφρημένος ἀπὸ δυσάρεστες σκέψεις. Τὸν πλησίασε κι' ἀνήσυχος τὸν ρώτησε τί τοῦ συμβαίνει.

— Μὰ τὴν πίστι μου!... ἀπάντησε ὁ κ. Μποურντέ. Μοῦ φαίνεται, ὅτι μπορῶ νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ τὸ μυστικό μου. Μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω ὅπως μιλῶ σὲ φίλο μου. Νὰ τί τρέχει: Ἐχὼ ἕνα δεσμό, ποῦ μὲ βραβεύει. Μοῦ στοιχίζει πολλὰ καὶ δὲν ξέρω πὼς νὰ ξεμπλέξω.

— Ἐσεῖς, θεῖο μου, ποῦ εἶσθε εἰδικὸς σ' αὐτὲς τὶς δουλειές; Ἐσεῖς, ποῦ καταφέρατε, χωρὶς νὰ ἐξοδέψετε πεντάρα, νὰ μὲ γλυτώσετε ἀπὸ τὴ Λολότα;

— Ἐ, λοιπόν, καί! Στὴν ἡλικία μου, νοιώθω τὸν ἑαυτό μου πόσο κουτό, ὅσο ἥσων κι' ἐσύ, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο!...

— Ἀκούστε με. Μοῦ κάνατε τότε μιά χάρι. Θὰ ἤμουν ἐχάριστος, ἀν δὲ σὰς τὴν ἀνταπέδωσα. Θὰ πᾶω νὰ βρῶ πάλιν τὴν κοπέλλα καὶ θὰ τὴν πείσω. Πὼς τὴ λένε;

— Λολότα...

— Πῶς! Ἡ Λολότα!... Ἡ παλιά μου Λολότα;

— Ναί, ἡ Λολότα σου, ἡ Λολότα μου... ἡ Λολότα μας!

Ὁ Ρενέ γούρλωσε τὰ μάτια. Δὲν πίστευε σ' αὐτιά του.

— Ἀ! εἶπε, ὅταν συνήλθε ἀπ' τὴν ἐκπληξί του, δὲ μοῦ εἶχате πῆ, ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο εἶχате ἐξαγοράσει τὴν ἐλευθερία μου!

— Τί νὰ σοῦ κάνω; Νομίζει κανεὶς καμμιὰ φορὰ τὸν ἑαυτό του πονηρό. Ὑποπτεῖται ὅμως βλέπει, ὅτι ἔγινε πιδὸ κορόϊδο ἀπὸ τὸν ἄλλο... Ντρεπόμουν νὰ σοῦ ὁμολογήσω ὅτι...

— Καλὰ, καλὰ, ὅς μὴν ξαναμιλήσουμε πιά γι' αὐτό.

Στὸ διπλὸν σαλόνι ὁ Ρενέ εἶδε τὸ προφίλ τῆς Παυλίνας. Τώρα, ποῦ ἡ γυναίκα του εἶχε χάσει τὸ φωτοστέφανο τῆς προίικας της, τοῦ φάνηκε πολὺ πιο αὐθόνα, ἀσχημὴ, ἀσημαντή. Μιά ἰδέα πέρασε εὐθὺς ἀπ' τὸ μυαλό του. Ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ θεῖου του καὶ εἶπε:

— Μὴ χολοσκάτε, θεῖο μου. Θὰ πᾶω νὰ βρῶ τὴ Λολότα. Καί, μέσα σὲ δυὸ μέρες, σὰς τὸ ὑπόσχομαι, ἡ δουλειά σας θὰ εἶναι κανονισμένη!...

POZE PEZI

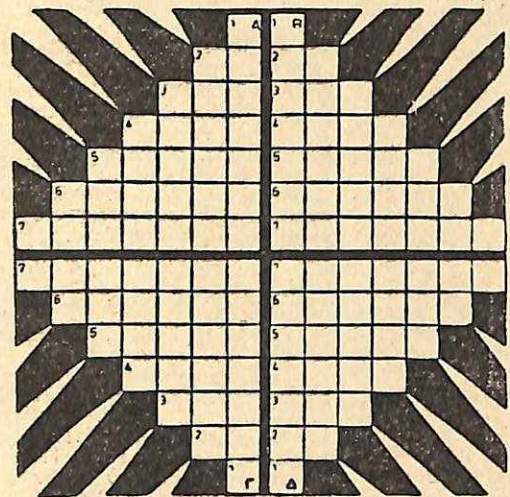
Γιὰ μικρούς

ΚΑΙ ΠΕΡΙΛΟΓΩΣ

Τετραπλὴ πυραμίδα

Ξεκινώντας ἀπὸ τὰ τετραγωνίδια Α, Β, Γ καὶ Δ, μέσα στὰ ὁποῖα θὰ τοποθετήστε τὸ ἴδιο πάντοτε φωνήεν, συμπληρώστε ἀκολουθώντας καὶ τὶς τέσσερις πυραμίδες μὲ λέξεις, τὼν ὁποίων σὰς δίνουμε πιδὸ κάτω τὶς σημασίες.

Γιὰ κάθε λέξι θὰ χρησιμοποιήτε δυὰ τὰ γράμματα

τῆς προηγούμενης, ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι, σὺν ἑνὶ κατιούργη.

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

- 1) Φωνήεν.
- 2) Ἀρθρο (πλήθ.).
- 3) Ράτσα.
- 4) Θὰ ῥῥῥῥῥ ἐκεῖ ἀφθονοῦ στάρι.
- 5) Σημειώνεται πάνω σ' ἕνα χάρτη.
- 6) Στίγμα, κηλίδα.
- 7) Ὁλοκάστρος.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

- 1) Φωνήεν.
- 2) Νότα μουσικῆς.
- 3) Ἀριθμητικόν.
- 4) Χώρα τῆς Ν.Α. Ἀσίας.
- 5) Μῆς ἔρχεται ἀπεθανομένη ἀπὸ λουλούδια.
- 6) Ἡρώς τῶν «Ἀθλίων».
- 7) Ἐνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

- 1) Φωνήεν.
- 2) Νότα μουσικῆς.
- 3) Ναυτικὸ παράγγελμα.
- 4) Βιβλικὸ βουνό.
- 5) Διπρόσωπος θεὸς τῶν Ρωμαίων.
- 6) Κατιούργιος.
- 7) Οἱ φλόγες τῆς λυώνουν μέταλλα.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

- 1) Φωνήεν.
- 2) Ἀνθ.
- 3) Ποιητικὴ ὀνομασία ζώου.
- 4) Χρονικὸ ἐπὶ ῥῥῥῥῥ.
- 5) Οἱ φτωχοὶ τοὺς κάνουν μεγαλύτερα κατανάλωσι.
- 6) Ἀκέραιος.
- 7) Ζῶο τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀσίας, μὲ μύτη ποὺ καταλήγει σὲ μικρὴ καὶ ἐκκίνητη προέκταση.

Μαγικὸ γράμμα

Ἀλλάζοντας ἕνα γράμμα σὲ καθεμιά τῶν κάτωθι λέξεων μ' ἕνα ἄλλο, πάντοτε τὸ ἴδιο, πρέπει νὰ σχηματίζετε, χωρὶς κανένα ἀναγραμματισμό, ἰσάριθμους νέες λέξεις:

1) ΚΡΟΝΟΣ	6) ΧΩΡΟΣ	11) ΠΟΤΟΝ
2) ΑΣΜΑ	7) ΣΑΠΩΝ	12) ΦΑΣΙΣ
3) ΣΟΛΟ	8) ΒΟΛΟΣ	13) ΣΠΑΝΟΣ
4) ΠΟΛΟΣ	9) ΠΟΘΟΣ	14) ΚΑΛΚΟΣ
5) ΤΣΙΤΑ	10) ΤΕΛΑΜΑ	15) ΚΛΑΣΙΣ

Ἐπιτρέπεται μόνο ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ῥῥῥῥῥ.

Ὀνόματα ἀστέρων

Ἐῖνας ἀθηναϊκὸς κινηματογράφος ἀνέθεσε σὲ μιά διαφημιστικὴ ἐταιρεία τὴν κατασκευὴ μιάς μεγάλης φωτεινῆς ἐπιγραφῆς, μὲ τὰ ὀνόματα 15 διασημῶν ἀστέρων, ποὺ θὰ προεβάζετο, ἀνταγωνιστὸν στὰ φιλμ, τὰ ὁποῖα θὰ προβάζετο. Δυστυχῶς, τὸ βράδυ τῆς πρώτης δοκιμῆς κάποια θλάση ἔγινε ἀφορμὴ ν' ἀναφωτισθῇ μόνο τὰ μισὰ γράμματα κι' ἔτσι ἡ ἐπιγραφή παρουσίασε τὸ ἀκόλουθο παράξενο θέαμα:

1) Κ - Ι - Τ - Ν - Υ - Κ - Ο - Φ - Α -	
2) - Ι - Ο - Κ - Υ - Κ - Υ - Ο -	
3) Α - Ε - Α - Δ - Α - Α - Ι - Ο -	
4) - Ι - Ε - Ν - Α - Γ - Ι - Ν -	
5) Τ - Α - Ι - Α - Ο - Γ - Ε - Ν -	
6) - Ν - Ι - Κ - Π - Γ - Α - Ν -	
7) - Ν - Τ - Ε - Μ - Ε - Γ - Ν -	
8) Ζ - Ν - Ω - Μ - Ε - Μ - Ν - Ο -	
9) - Ο - Υ - Ν - Ι - Τ - Ρ -	

11) Κ - Υ - Τ - Ι - Υ - Γ - Ε - Σ	
12) - Ω - Λ - Σ - Α - Μ -	
13) Ρ - Τ - Α - Ν - Η - Α - Τ - Ν -	
14) - Λ - Ο - Ν - Ι - Κ - Ρ - Τ - Ν - Λ -	
15) Ρ - Φ - Α - Λ - Ν -	

Ξέροντας πὼς ἡ κάθε παύλα ἀντικαθιστᾷ ἕνα σθ. σμένο γράμμα, ἀσφαλῶς δὲ θὰ δυσκολευθῇ νὰ ῥῥῥῥῥ τὰ ὀνόματα τῶν 15 αὐτῶν λαμπρῶν ἀστέρων, ποὺ ἔχετε δὴ μέχρι σήμερα σὲ πολλὰ φιλμ.

Μιά παροιμία

A = 1	I = 9	P = 17
B = 2	K = 10	Σ = 18
Γ = 3	Λ = 11	T = 19
Δ = 4	M = 12	Υ = 20
E = 5	N = 13	Φ = 21
Z = 6	Ξ = 14	Χ = 22
H = 7	Θ = 15	Ψ = 23
Θ = 8	Π = 16	Ω = 24

Βασιζόμενοι στὸν ἀριθμὸ, ποὺ ἀντιστοιχεῖ στο κάθε γράμμα τοῦ ἀλφάβητου, στὸν ἀνωτέρω πίνακα, προσπαθήστε ν' ἀνακαλύψετε τὴν παροιμία, ποὺ κρύβεται πίσω ἀπὸ τοὺς διαφόρους κατωτέρω δημοσιευμένους ἀριθμούς:

15161 - 59151 - 81659

13159 - 10117 - 25119

11513 - 59175 - 20519 - 19

Ὁ χωρισμὸς τῶν ἀριθμῶν θὰ γίνῃ σύμφωνα μὲ τὸ ἀκόλουθο παράδειγμα: 18191 - 21201 - 191 = 18.19.1.21.20.11.9.1 = Σταφύλια.

Μαγικὸ τετράγωνο

Πάρτε ἕνα κομμάτι χαρτί καὶ χαράξτε πάνω σ' αὐτὸ ἕνα μεγάλο τετράγωνο, τὸ ὁποῖο χωρίζετε ἀκολουθώντας σὲ 16 τετραγωνίδια, τέσσερα στὴν κάθε σειρά, ὀριζοντίως καὶ καθετίως.

Μέσα στὰ τετραγωνίδια αὐτὰ τοποθετήστε τώρα τοὺς ἀριθμούς:

2	5	8	11
14	17	20	23
26	29	32	35
38	41	44	47

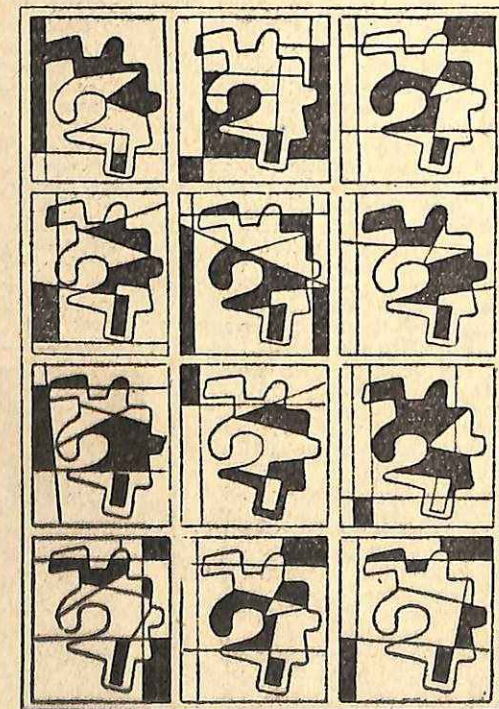
Ἐπὶ ὥστε προσθέτοντας τοὺς τέσσερις ἀριθμούς τῆς κάθε σειρᾶς, ὀριζοντίως, διαγωνίως καὶ καθετίως, νὰ ῥῥῥῥῥ πάντοτε γιὰ ἀθροίσμα 98.

Γιὰ νὰ σὰς διευκολυνούμε, σὰς δίνουμε πιδὸ κάτω τὴ θέσι μερικῶν ἀριθμῶν μέσα στὰ ἀντίστοιχα τετραγωνίδια:

...	8	...	32	...
26	...	...	...	2

Φροντίστε τώρα νὰ συμπληρώσετε τὰ ὑπόλοιπα.

Οἱ δυὸ ὅμοιοι πίνακες

Ἀπὸ τοὺς δώδεκα αὐτοὺς μοντέρνους πίνακες, μόνο δυὸ εἶναι ὅμοιοι ἀκόμα καὶ στὴν παραμικρότερη λε. προμέτρησι. Πρέπει νὰ τοὺς ἀνακαλύψετε μέσα σὲ ἕνα λεπτό τῆς ὥρας, ἀν θέλετε νὰ υπερηφανεύεσθε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας. Ἄν δὲν τοὺς ἔχετε ἀνακαλύψει οὔτε ὕστερα ἀπὸ δυὸ λεπτά, τότε πρέπει νὰ παραδεχθῇτε πὼς ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἐξάσκηση.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 76

Ἡ ΜΑΜΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΜΑΘΗΜΑ ΕΚΤΟ

Πριν ἀπὸ τὸν πρώτο χρόνο τὸ παιδί δὲ μιλᾷ ἀκόμη καὶ πολὺ συχνὰ κλαίει καὶ ῥῥῥῥῥ. Τί ποῖται νὰ γίνεταί τότε; Ἀπ' ὅτι ξέρω τὰ συστήματα ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ περισσότερες μητέρες εἶναι τὰ ῥῥῥῥῥ:

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ὅλα αὐτὰ τα συστήματα μποροῦν νὰ εἶναι καλὰ ἢ κακὰ ἀνάλογα μὲ τὶς περιστάσεις.

1. Τὸ «νανοῦρισμα τοῦ μικροῦ» μπορεῖ νὰ ῥῥῥῥῥ ἀποτελέσματα καλὰ μὰ φορὰ κάθε τόσο, ἀν γιὰ κάποιο ἰδιαιτέρω λόγο τὸ παιδί δὲν κατορθώνει νὰ ἀποκοιμηθῇ. Μπορεῖ ὅμως νὰ δημιουργήσῃ γιὰ σὰς ἕναν κίνδυνον ἀνευ προηγουμένου. Νὰ σὰς ἀναγκάσῃ δηλαδὴ νὰ λιχνίζετε τὴν ζουβία καὶ νὰ τραγουδάτε ναυνοῦσματα γιὰ μῆνες καὶ μῆνες. Εἰστε διατεθειμένες νὰ τὸ γάνετε; Ρωτήστε τὸν ἑαυτὸ σας πριν ἀρχίσετε νὰ κακομαθαίνετε τὸ παιδί σας.

2. Τὸ ἴδιο ἢ σχεδὸν τὸ ἴδιο, ἵσχει γιὰ τοὺς περιπάτους. Μποροῦν νὰ εἶναι ἀποτελεσματικοὶ καποιν-κάπου, ἀν τὸ παιδί κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες δυσκολεύεται νὰ χωνέψῃ (ἢ ὁρῥῥῥ στάσις τὸ βοηθὰ καὶ ἡ μητρικὴ παρουσία τὸ παρηγορεῖ γιὰ τοὺς μικροὺς πόνους). Ὅμως χρειάζεται νὰ προσέξετε ὥστε νὰ ῥῥῥῥῥ τοῦ γίνῃ συνήθεια. Τὰ βρέφη εἶναι πλάσματα πολὺ πονηρά καὶ δὲν διατάζουν νὰ «προσποιοντάς» γιὰ νὰ ἐπιτύχουν νὰ ῥῥῥῥῥ τὴ μαμά συνεχῶς κοντὰ τους. Ὅσο γιὰ τὴν «πιπύλα» εἶναι προτιμότερο νὰ μὴν τοῦ δώσετε οὔτε αὐτὴ τὴ συνήθεια, ἀν ὅμως τοῦ τὴν ῥῥῥῥῥ ἥδη δώσει μὴν προσπαθήσετε νὰ τοῦ τὴν κόψετε τώρα, θὰ ἦταν μιά πραγματικὴ σκληρότητα. Καὶ ὅσο γιὰ ῥῥῥῥῥ τὸ κατὼς «κοντὸ» ὕψος ποῦ ἡ «πιπύλα» ῥῥῥῥῥ τὴν ἰδιότητα νὰ δίνει στὰ παιδιὰ, γάνετε ὑπομονή, κάποτε θὰ φθάσῃ ὁ καιρὸς ποῦ θὰ κόψῃ αὐτὴ τὴ συνήθεια.

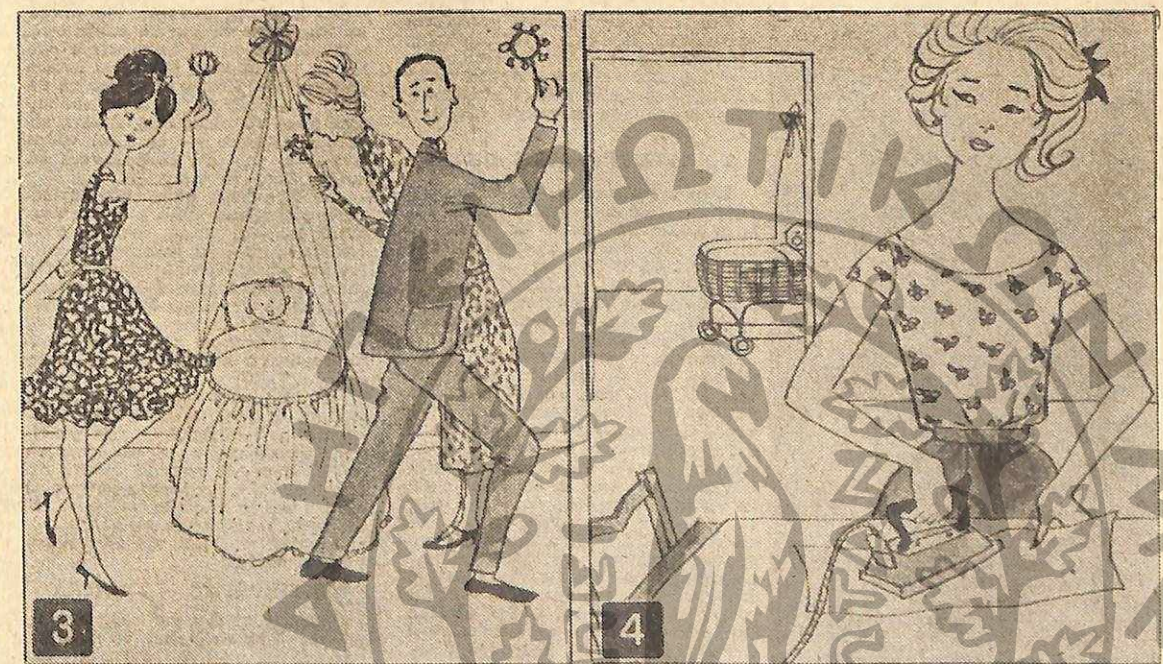
Ὅσο γιὰ τὸ περίφημο ῥῥῥῥῥ σύστημα «ἀφίστε το νὰ κλαίῃ καὶ ἀσχοληθῇτε μὲ κάτι ἄλλο», εἶναι βέβαια ἕνα σύστημα ἀρετὰ ἐγκολο γιὰ τὶς μητέρες (ἀν ἐξαιρέσουμε τὰ αὐτιά) ἀλλὰ πολὺ σπάνια εἶναι δίκαιο ἀπέναντι στὰ βρέφη, τὰ ὁποῖα ῥῥῥῥῥ ὁποσδήποτε τὰ δικαιώματά τους, ἀκόμη κι' ἀν δὲν ξέρουν νὰ τὰ ἐκφράσουν. Πρῶτοῦ νὰ βεβαιωθῇτε ὅτι «τὸ κάνει ἐπίτηδες» προσπαθήστε τουλάχιστον νὰ κατὰλάβετε «γιατί» κλαίει.

Καὶ ἀν ἀκόμη εἰστε βέβαιες ὅτι δὲν πεινᾷτε, δὲν νυστάζει, δὲν εἶναι βρεγμένο, δὲν ῥῥῥῥῥ στὴν κοιλία, αὐτὸ δὲν σημαίνει ἀκόμη ὅτι εἶναι πεισματάριο καὶ πονηρό. Ἴσως ἀπλούστατα, νὰ πλῆττει. Εἶναι γεγονὸς ὅτι στὸ δεύτερο ῥῥῥῥῥ τοῦ πρώτου χρόνου τὸ παιδί ἀρχίζει νὰ νοιώθῃ τὴν ἀνάγ-

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ

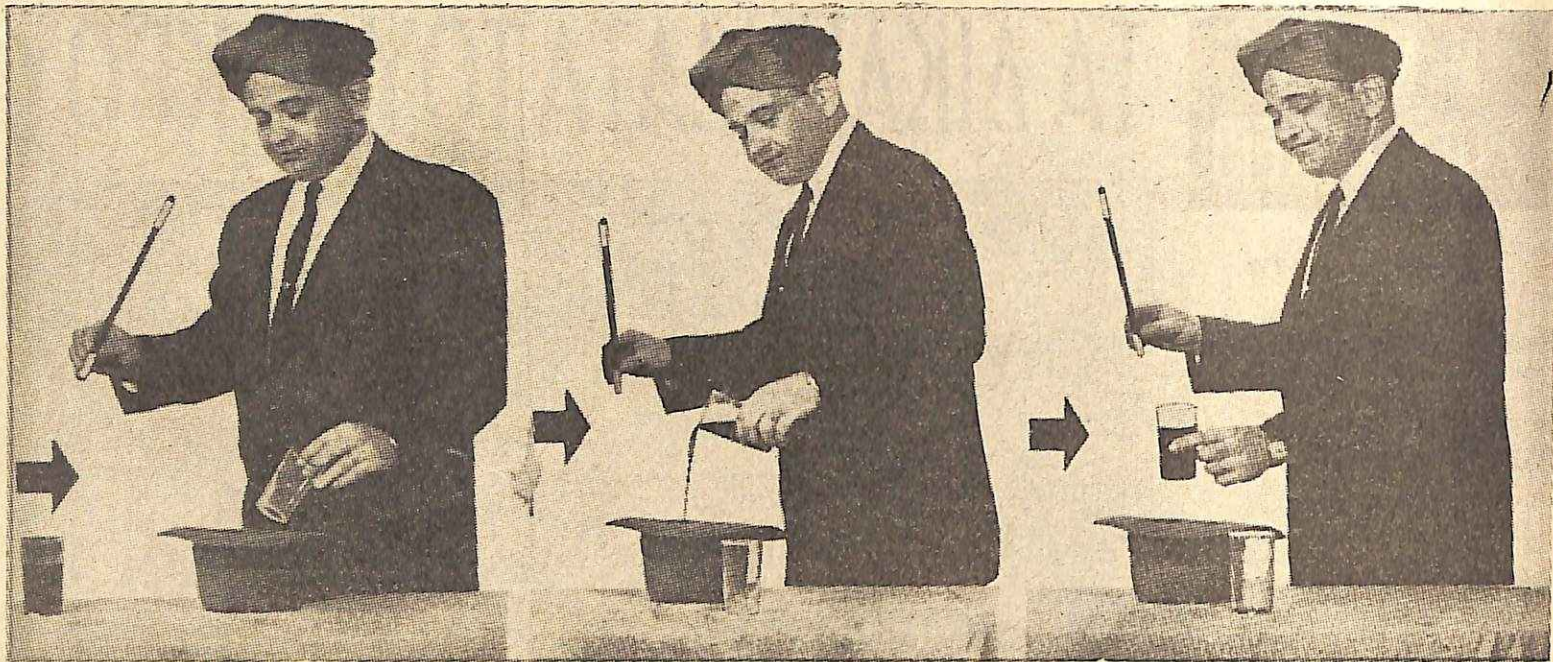
Ἡ μαμά ἐγκαταλείπει κάθε ἄλλη ἀσχολία της, βάζει στὸ στόμα τοῦ μικροῦ μιά πιπίλα καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ ναυνοῦρῃ, λιχνίζοντας ἀπαλὰ τὴν ζουβία του καὶ τραγουδώντας του ναυνοῦσματα ὥς ὅτου νὰ κοιμηθῇ.

Γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἀποσπᾷ τὴν προσοχὴ τοῦ παιδιοῦ αὐτοσχεδιάζει παραστάσεις γιὰ τὶς ὁποῖες ζητάει τὴν συνεργασία τοῦ μπαμπὰ καὶ τῆς γιανιάς.

Μόνον ἀφοῦ θὰ ῥῥῥῥῥ σεβαστῇ τὰ δικαιώματά του μποροῦμε καὶ νὰ τὸ ἀφίσουμε νὰ κλαίῃ. Ἀν εἶναι καλὰ δὲ θὰ κλαίῃ πολὺ, ἀν ἐπιμένῃ γιὰ πολλὴ ὥρα αὐτὸ σημαίνει ὅτι κάτι ῥῥῥῥῥ καὶ τότε πρέπει νὰ ἀνακαλύψετε τὴν αἰτία.

Μόνον ἀφοῦ θὰ ῥῥῥῥῥ σεβαστῇ τὰ δικαιώματά του μποροῦμε καὶ νὰ τὸ ἀφίσουμε νὰ κλαίῃ. Ἀν εἶναι καλὰ δὲ θὰ κλαίῃ πολὺ, ἀν ἐπιμένῃ γιὰ πολλὴ ὥρα αὐτὸ σημαίνει ὅτι κάτι ῥῥῥῥῥ καὶ τότε πρέπει νὰ ἀνακαλύψετε τὴν αἰτία.

Τὸ μυστηριώδες ποτήρι: Οἱ τρεῖς φάσεις τοῦ τόσο θεαματικοῦ αὐτοῦ μαγικοῦ παιχνιδιοῦ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΛΟΙ...ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΟΙ

Κι' ἄλλοτε σὰς εἶχαμε διδάξει διάφορα εὐκολὰ ταχυδακτυλουργικά παιχνίδια, πολὺ διασκεδαστικά.

κά. Σας προ-...έρομε καὶ σήμερα μερικά αὐτά.

Γιὰ νὰ τὰ καταφέρετε, χρειάζεται φυσικότης, ἀφέλεια στὶς κινήσεις, ἐξυπνάδα καὶ εὐγ'ωπτία. Παίζουν ἐπίσης σπουδαίον ρόλον διάφορα μικρὰ κούμπια, πού ἔχουν σκοπὸ νὰ τραβήξουν ἀλλοῦ τὴν προσοχὴ τῶν θεατῶν.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΠΟΤΗΡΙ

Σὰς χρειάζεται γι' αὐτὸ ἓνα ποτήρι εὐτελὲς κυλινδρικό, μὲ ἴση διαστάσι ἀπὸ ἀπάνω καὶ κάτω. Ο πατὸς τοῦ λείπει (μπορεῖ νὰ σὰς τὸν κοψοῦνε, σ' ἓνα κατάστημα πού πούλαει τζώμια). Χρειάζεσθε ἐπίσης μὴ ἀξηκ ἀπὸ πλαστικό, μὲ λεπτὰ τοιχώματα, πού θὰ χωράει ἀκριβῶς μέσα τὸ ποτήρι.

Δανεῖζεσθε ἀπὸ ἓνα θεατὴ τὸ καπέλλο του. Τὸ ἀφίνετε πάνω στὸ τραπέζι, ἀνάποδα, καὶ βάζετε μέσα τὸ ποτήρι, τοποθετημένο στὴ θήκη του. Ετοιμάζεσθε τάχα νὰ ρίξετε μέσα στὸ ποτήρι λίγο κρασί (χρωματιστὸ νερό), καὶ ὑστερὰ διατάξετε καὶ κάνετε πὼς δὲ θυμόσαστε καλά τὸ παιχνίδι. «Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ ποτήρι πρέπει νάναί ἐξω ἀπ' τὸ καπέλλο» λέτε. Τὸ πιάνετε μὲ τὸ πρ., ὥστε νὰ βγῇ ἀπ' τὴ θήκη τοῦ καπέλλου. Ὑστερὰ ἀφίνετε πάλιν τὸ ποτήρι στὸ τραπέζι. Ὑστερὰ χύνετε τὸ κρασί στὸ δίδεν ἀδειανὸ καπέλλο — στὴν πραγματικότητι δηλαδὴ, μέσα στὴν πλαστικὴ θήκη. Ρίχνετε μὴ μὰ κατὰ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καπέλλου, φαίνεσθε στενοχωρημένος καὶ μουρμουρίζετε πὼς κάνετε λάθος. «Ἐπειτα χαμογελάτε μ' ἀνακούφιση, ἐξαπατᾶτε τὸ ποτήρι μέσα στὸ καπέλ' ο (καὶ στὴ θήκη του, φυσικὰ), κάνετε νεαρκὰς «μαγικὰς» χειρονομίας καὶ βγάζετε ἀπὸ τὸ καπέλλο τὸ ποτήρι μαζί μὲ τὴ θήκη. Τέλος, δείχνετε τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καπέλλου, ἀδειανὸ καὶ στεγνόν.

Α. Τὸ μπράτσο - τρομπά. Β. Τὸ σπινδαμένο νόμισμα. Γ. Πάγινω: Τὸ «φακελλάκι» ἀπὸ φύλλο ἀλουμινίου. 1) Διπλώνεται ἐδῶ. 2) Διπλώνεται ἐξῶ.

Μερικά εὐκόλα καὶ πολὺ ἐντυπωσιακὰ παιχνίδια

Η ΜΑΓΙΚΗ ΡΑΒΔΟΣ

Ἀφοῦ μεταχειριστῆτε γιὰ διάφορα παιχνίδια τὴ μαγικὴ ράβδο σας, προσφέρεσθε νὰ τὴ δανείσετε σ' ἓνα θεατὴ, γιὰ νὰ κάνῃ αὐτὸς τὸ ἐπόμενο παιχνίδι. Καθὼς ὁμῶς τοῦ τὴ δίνετε, ἡ ράβδος τοῦ ξεφύγει καὶ πηδάει πρὸς τὸ μέρος σας. Δίνετε τότε τὴν ἐξήγησιν ὅτι δὲ θέλει ἄλλον ἀπὸ σὰς, κι' ὅτι ἀναγκαστικά θὰ κάνετε σὲς τὸ παιχνίδι.

Δὲν πρόκειται στὴν πραγματικότητι γιὰ ράβδο, ἀλλὰ γιὰ ἓνα πλαστικὸ σωλῆνα, μαῦρον, ἀνοιχτὸ στὶς δύο ἄκρες του, μὲ διάμετρο 1 πόντου καὶ μήκος 25—30 πόντων. Στὶς ἄκρες τοῦ ὑπάρχουν δύο μολιτίσες ἢ σφαιρικά κουμπιά, δεμένα μεταξὺ τους μ' ἓνα λάστιχο, πού περνᾷ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σωλῆνα καὶ τὰ συγκρατεῖ κολλημένα στὶς ἄκρες του.

Γιὰ νὰ κάνετε τώρα τὴ ράβδο νὰ πηδήσῃ, πιάνετε τὸ κάτω κουμπὶ ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα τοῦ χειριοῦ σας, σπρώχνετε πρὸς τὰ κάτω τὴ ράβδο, ὥστε νὰ τεντωθῇ ἀρκετὰ τὸ λάστιχο, καὶ τὴν κρατᾶτε σφιχτὰ μὲ τὰ δύο πρῶτα δάχτυλα τοῦ ἰδίου χειριοῦ σας. Ἀρκεῖ τώρα νὰ χαλαράσετε λίγο τὸ σφίξιμο, γιὰ νὰ πηδήσῃ ψηλὰ ἡ ράβδος.

ΤΟ ΜΠΡΑΤΣΟ - ΤΡΟΜΠΑ

Προσκαλεῖτε ἓνα ἀπ' τοὺς θεατὰς καὶ τοῦ λέτε νὰ βγάλῃ τὸ σακακί του καὶ νὰ σηκώσῃ τὸ μανίκι τοῦ ποικαμίσου του. Ἐξετάζετε τὸ μπράτσο του καὶ τοῦ λέτε: «Ἀχ, καυμένο! Ἐρεῖς πὼς ἔχεις νερό μέσα στὸν ἀγκώνα σου; Μὰ μπορῶ νὰ σοῦ τὸ βγάλω εὐκόλα!» Χουφτώνετε λοιπὸν μὲ τὸ δεξιὸ χερί σας τὸν ἀγκῶνα του, λυγισμένο, πιάνετε μὲ τὸ ἀριστερὸ χερί σας τὸν καρπὸ του καὶ πηγαίνετε τὸ μπράτσο του, σὰ χερουλί τρομπᾶς. Ἀμέσως ἀρχίζει νὰ τρέχῃ νερό ἀπ' τὸν ἀγκῶνα του, κυλώντας ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ σας χειριοῦ!

Ὅλο τὸ μυστικὸ εἶναι ἓνα μικρὸ σφουγγάρι νύθλου, πού τὸ ἔχετε ποτίσει καλὰ μὲ χλιαρὸ νερό καὶ τὸ κρατᾶτε κρυμμένο μέσα στὴ δεξιὰ χούφτα σας. Ἀρκεῖ νὰ τὸ πιέσετε ἐλαφρὰ πάνω στὸν ἀγκῶνα,

γιὰ νὰ τρέξῃ τὸ νερό.

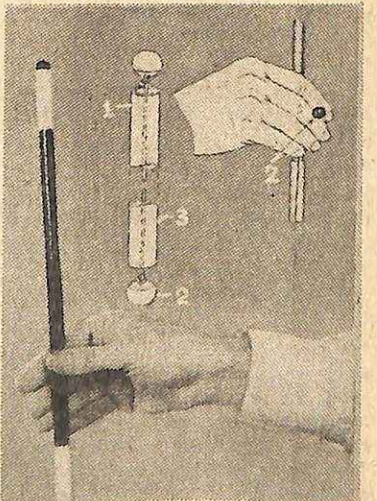
ΤΟ ΣΗΜΑΔΕΜΕΝΟ ΝΟΜΙΣΜΑ

Δανεῖζεσθε ἓνα νόμισμα ἀπ' τοὺς θεατὰς καὶ τοὺς ζητᾶτε νὰ τὸ σημάδεψουν ἔτσι ὥστε νὰ μποροῦν νὰ τ' ἀναγνωρίσουν ἀργότερα. (Μποροῦν π.χ. νὰ κάνουν πάνω του ἓνα σταυρὸ, μ' ἓνα μαλακὸ μολύβι). Βάζετε τὰ χερί σας πίσω ἀπ' τὴν πλάτη σας, γιὰ μερικές στιγμὲς μόνο, καὶ παρουσιάζετε ὑστερὰ ἓνα κουτάκι, δεμένο μὲ λάστιχα. Τὸ σημαδεμένο νόμισμα ἔχει χαθῇ.

Δίνετε τὸ κουτί σ' ἓνα θεατὴ καὶ τοῦ λέτε νὰ βγάλῃ τὰ λάστιχα καὶ νὰ τ' ἀνοίξῃ. Θὰ βρῇ μέσα ἓνα μικρότερο σπιντόκουτο, δεμένο κι' αὐτὸ μὲ λάστιχα. Ἀφοῦ τ' ἀνοίξῃ κι' αὐτὸ μὲ τὸν ἴδιον τρόπο, θὰ βρῇ ἓνα μικρὸ πάνινο σακκουλάκι, μὲ τὸ στόμιό του δεμένο ἐπίσης μὲ λάστιχα. Καὶ μέσα στὸ σακκουλάκι βρίσκεται τὸ νόμισμα!

Νὰ τώρα κι' ἡ ἐξήγησις τοῦ παιχνιδιοῦ: Παίρνετε ἓνα λεπτὸ καὶ μαλακὸ φύλλο ἀπὸ ἀλουμίνιο, τὸ κόβετε στὸ σχῆμα πού σὰς δείχνει ἡ

Ἡ μαγικὴ ράβδος: 1) Λάστιχο. 2) Κουμπί. 3) Πλαστικὸς σωλῆνας.

Ὁ ἀριθμὸς στὴν πλάκα.

εἰκόνα Β καὶ τὸ τσακίζετε ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἓνα «φακελλάκι», ἀνοίχτο στὶς δύο ἄκρες του, μὲ μήκος 10 πόντων καὶ πλάτος 3. Στὴν ἀπάνω ἄκρη τοῦ ἔχει μίαν «γλωσσίδα», λυγισμένη πρὸς τὰ πίσω, ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα.

Προετοιμάζετε τὸ παιχνίδι, βάζοντας τὸ φακελλάκι (τὴν κάτω ἄκρη τοῦ ὀπλοῦ) μέσα στὸ πινινο σακκουλάκι καὶ περνώντας γυρῶ τὸ λάστιχα. Ἐστὶ ὥστε νὰ σφίγγῃ τὸ στόμιό τῆς σακκούλας πάνω στὸ φακελλάκι. Τοποθετεῖτε ὑστερὰ τὸ σακκουλάκι κι' ἓνα τμήμα ἀκόμα ἀπ' τὸ φακελλάκι μέσα στὸ σπιντόκουτο, τὸ ὁποῖο δένετε σφιχτὰ μὲ λάστιχα. (Δὲν πειράζει ἂν δὲν ἔχη κλείσει τελείως τὸ κουτί, γιὰ τὸ θὰ τὸ κλείσουν τὰ λάστιχα, ὅταν σὲ λίγο θὰ τραβήξετε ἐξω τὸ φακελλάκι). Τέλος, βάζετε τὸ σπιντόκουτο μέσα στὸ μεγαλύτερο κουτί καὶ τὸ δένετε κι' αὐτὸ μὲ ἄλλα λάστιχα. Μὲ τὴ λυγισμένη δὲ γλωσσίδα πού προσέχει ἀπ' αὐτὸ, τὸ κρεμάτε στὴ ζώνη τοῦ παντελονιοῦ σας, πίσω ἀπ' τὴ μέση σας.

Ὅταν πάρετε τώρα τὸ σημαδεμένο νόμισμα, τὸ βάζετε μέσα στὸ φακελλάκι, ἀπ' τὴν ἐλευθερὴ ἄκρη του, καὶ τὸ σπρώχνετε ἐπὶδεδία, ὥστε νὰ φτάσῃ ὡς μέσα στὸ σακκουλάκι. Τραβάτε ὑστερὰ τὸ κουτί, ὥστε νὰ βγῇ τὸ φακελλάκι ἀπ' αὐτὸ καὶ νὰ μείνῃ κρεμασμένο στὴ ζώνη σας, κάτω ἀπ' τὸ σακακί σας. Τὰ λάστιχα σφίγγουν τότε μόνον τὸν καὶ κλείνουν τελείως τὸ ἐσωτερικὸ κουτί, τὸ σπιντόκουτο καὶ τὸ σακκουλάκι.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΣΤὴΝ ΠΛΑΚΑ

Δείχνετε στοὺς θεατὰς, κι' ἀπ' τὶς δύο ὀψεις, δύο ἀγραφες μαθητικές «πλάκες». Βάζετε τὴν μίαν ἀπ' αὐτὰς πάνω ἀπ' τὴν ἄλλη καὶ τὶς δένετε μαζί, μ' ἓνα λάστιχο. Τὶς ἀφίνετε πάνω στὸ τραπέζι καὶ τὶς σκεπάζετε μ' ἓνα μαντήλι. Παίρνετε ὑστερὰ ἓνα μπλόκ κι' ἓνα μολύβι. Ζητᾶτε ἀπὸ ἓνα θεατὴ νὰ γράψῃ ἓνα τριψήφιο ἀριθμὸ, στὸ πρῶτο φύλλο τοῦ μπλόκ. Τὸ δίνετε ἔπειτα σ' ἄλλον, γιὰ νὰ γράψῃ καὶ δεύτερον τριψήφιο ἀριθμὸ κάτω ἀπ' τὸν πρῶτο, καὶ σ' ἓνα τρίτο γιὰ νὰ σημειώσῃ κι' ἄλλον ἓνα ἀριθμὸ. Τραβάτε τώρα μίαν γραμμὴ κάτω ἀπ' τὸν τρίτον ἀριθμὸ καὶ δίνετε τὸ μπλόκ σὲ τέταρτον θεατὴ, γιὰ νὰ κάνῃ τὴν πρόσθεσιν τῶν τριῶν ἀριθμῶν, νὰ βρῇ τὸ ἀθροισμὰ τους καὶ νὰ τὸ ἀπαυχεῖται δυνατὰ.

Ἐναγυρίζετε κοντὰ στὸ τραπέζι, ἐξαπατᾶτε τὶς πλάκες κι' ἀφαιρεῖτε τὸ λάστιχο. Καὶ τότε βλέπουν ὅλοι, γραμμένο στὴν μίαν πλάκα, τὸ ἀθροισμὰ τῶν τριῶν ἀριθμῶν.

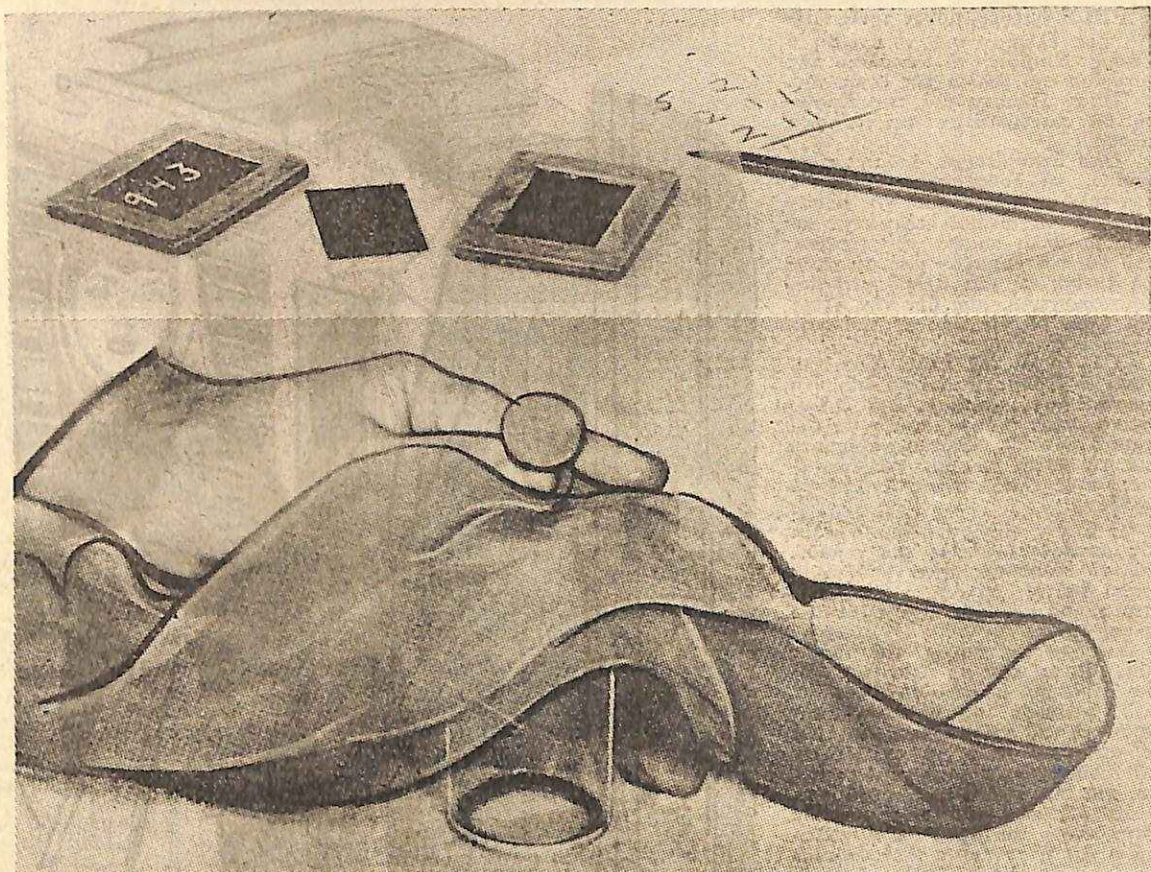
Γιὰ νὰ προετοιμάσετε τὸ παιχνίδι αὐτὸ, γράφετε ἀπὸ πρὶν στὸ πρῶτο φύλλο τοῦ μπλόκ τρεῖς τριψήφious ἀριθμούς. Βρίσκειτε τὸ ἀθροισμὰ τους καὶ τὸ γράφετε στὴ μίαν ἀπὸ τὶς πλάκες. Ἀφαιρεῖτε τὸ πίσω χαρτόνι τοῦ μπλόκ.

Ετοιμάζετε ἓνα κομμάτι μαῦρο χαρτόνι, τόσο μεγάλο ὥστε νὰ ἐφαρμόξῃ ἀκριβῶς μέσα στὸ ξύλινο κάδρο τῆς πλάκας καὶ νὰ σκεπάζῃ ἔτσι ὅλη τὴν ἐπιφάνειά της, μὲ τοὺς ἀριθμούς πού εἶναι γραμμένοι πάνω της. Ἀπὸ μακριὰ, τὸ χαρτόνι αὐτὸ μοιάζει σὺν τὴν ἐπιφάνειά της πλάκας. Ἐστὶ, ὅταν πρωτοδείξετε τὶς δύο πλάκες, νομίζουν ὅλοι πὸς δὲν ὑπάρχει τίποτα γραμμένο πάνω τους.

Ὅταν, λύνετε τὸ λάστιχο πού τὶς συγκρατεῖ ἐνωμένες, χτυπάτε λίγο στὸ πίσω μέρος ἐκείνου πού ἔχει τὸν ἀριθμὸ, κι' ἔτσι τὸ χαρτόνι πέφτει ἀπ' αὐτὴν πάνω στὴν ἄλλη καὶ ἐξαπατᾶται ὁ γραμμένο ἀριθμὸς.

Ὅταν ζητᾶτε ἀπ' τοὺς τρεῖς θεατὰς νὰ γράψουν ἀπὸ ἓνα ἀριθμὸ,

Τὰ κινεζικὰ ραβδάκια: Ἀριθμὸς 1) Καπάκι. 2) Κουμπί. 3) Φούντα. 4) Πλαστικὸς σωλῆνας. 5) Κορδόνι. 6) Βαρίδι. 7) Καπάκι. Δεξιὰ: Οἱ τέσσερις φάσεις τοῦ παιχνιδιοῦ.

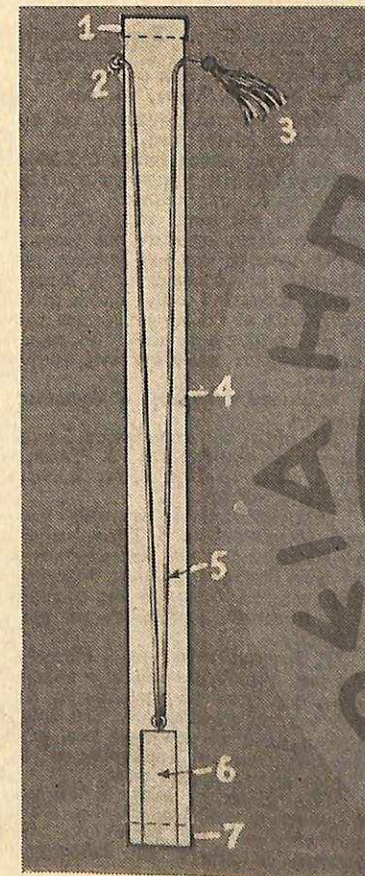

Τὸ νόμισμα, πού εξαφανίζεται.

τοὺς παρουσιάζετε τὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ μπλόκ. Ὑστερὰ, τραβάτε τὴν γραμμὴ κάτω ἀπ' τοὺς ἀριθμούς πού γράψατε σὲς, στὸ πρῶτο φύλλο. Τὸ ἀθροισμὰ λοιπὸν πού βρίσκεται ὁ τέταρτος θεατὴς, εἶναι τὸν δικὸν σας ἀριθμὸν — ἐκείνον πού εἶχατε γράψῃ ἀπὸ ποῖν στὴν πλάκα.

ΤΟ ΝΟΜΙΣΜΑ ΠΟΥ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Δανεῖζεσθε καὶ πάλιν ἓνα νόμισμα

ἀπ' τοὺς θεατὰς. Τὸ σκεπάζετε μ' ἓνα μαντήλι καὶ τὸ κρατᾶτε σφιχτὰ ὀλόγυρά του, ἔτσι ὥστε νὰ βλέπουν οἱ θεατὰς τὸ σχῆμα τοῦ νομίσματος κάτω ἀπ' τὸ ὕψος. Φέρνοντας ὑστερὰ τὸ μαντήλι πάνω ἀπὸ ἓνα ποτήρι μὲ νερό, ἀφίνετε ἐλευθερὸ τὸ νόμισμα, κι' οἱ θεατὰς ἀκούνε τὸν κρότο πού κάνει, πέφτοντας μέσα στὸ ποτήρι. Ἀλλ' ὅταν βγάξετε τὸ μαντήλι, τὸ νόμισμα ἔχει εξαφανιστῇ καὶ τὸ ποτήρι εἶναι

ἀδειανό!

Καὶ ἡ ἐξήγησις: Ἀντικαθιστᾶτε τὸ νόμισμα μ' ἓνα γυάλινο δίσκο τοῦ ἴδιου μεγέθους. Κρύβετε δὲ τὸ νόμισμα στὴν τσέπη σας, χωρὶς νὰ σὰς ἀντιληφθοῦν οἱ θεατὰς, πού κυττάζουν τὸ μαντήλι. Αὐτὸς ὁ δίσκος πέφτει μέσα στὸ ποτήρι, κι' ὅχι τὸ νόμισμα, εἶναι ὁμῶς ἀόρατος, ὅταν ἐξαπατᾶτε τὸ ποτήρι.

ΤΑ ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΡΑΒΔΑΚΙΑ

Κρατᾶτε στὸ δεξιὸ χερί δύο ραβδάκια, παράλληλα τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο. Ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ καθενὸς κρέμεται μίαν φούντα. Ὅταν λοιπὸν τραβάτε πρὸς τὰ κάτω μὲ τὸ ἀριστερὸ χερί σας τὴν μίαν φούντα, ἀνεβαίνει μόνον τῆς ἑξῆς. Ἀπομακρύνετε ὑστερὰ, μεταξὺ τους, τὴν ἐμπρὸς ἄκρη (ἔτσι ὥστε τὰ ραβδάκια νὰ σχηματίζουν γωνία) καὶ ἐπαναλαμβάνετε τὸ παιχνίδι τοῦ τραβήγματος τῆς φούντας.

Οἱ θεατὰς ὑποπτεύονται, φυσικὰ, ὅτι τὸ κορδόνι περνᾷ ἀπ' τὸ ἓνα στὸ ἄλλο ραβδάκι, ἀπ' τὶς πίσω ἄκρες τους πού κρατᾶτε μέσα στὴ χούφτα σας. Καὶ σὰς φωνάζουν νὰ χωρίσετε τὰ ραβδάκια. Ἐσὺ σὲς κάνετε πὼς παρεξηγήσατε, καὶ ἀπομακρύνετε ἀκόμα περισσότερο τὴν ἐμπρὸς ἄκρη μὲ τὶς φούντες. Φυσικὰ, οἱ φωνὲς συνεχίζονται. Κάνετε τότε ὅτι καταλάβατε ἐπιτέλους τὴν σημασίαν τους καὶ βάζετε τὸ ἓνα ραβδάκι μέσα στὸ στόμα σας, γιὰ νὰ δείξετε πὼς δὲ συνδέεται μὲ τὸ ἄλλο. Τραβάτε ὑστερὰ τὴ φούντα τοῦ ραβδιοῦ πού κρατᾶτε στὸ χερί, κι' ἀνεβαίνει ἡ ἄλλη φούντα.

Τὰ ραβδάκια αὐτὰ αποτελοῦνται ἀπὸ πλαστικὸ σωλῆνα, μήκους 15 πόντων καὶ διαμέτρου 1 πόντου, μὲ καπάκια στὶς ἄκρες. Καὶ τὸ ἀνεβοκατέβασμα τῆς καθῆς φούντας ἐπιτυγχάνεται, ὅχι μὲ τὸ τραβήγμα τῆς ἄλλης, ἀλλὰ μ' ἓνα μικρὸ μολυβένιο βαρίδι, πού βρίσκεται στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ραβδιοῦ, περασμένο ἀπ' τὸ κορδόνι, ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα μας. Γιὰ νὰ κάνετε δηλαδὴ ν' ἀνεβῇ ἡ καθῆ φούντα, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ γείρετε λίγο πρὸς τὰ κάτω τὴν πίσω ἄκρη τοῦ ἀντιστοιχοῦ ραβδιοῦ, καθὼς τὴν κρατᾶτε στὸ χερί σας ἢ στὸ στόμα σας. Τὸ βαρίδι γλιστράει τότε πρὸς τὰ πίσω, καὶ τραβάει ἀπάνω τὴ φούντα.

ΤΡΕΙΣ ημέρες, μόνον τρεις ημέρες έλειπαν για ν' ανοίξει ο Τάσος Σαρίδης το κεφάλαιο της ευτυχίας στο βιβλίο της ζωής του. Ήταν Πέμπτη και την Κυριακή θα παντρευόταν την όμορφη Νίτσα.

Όλα ήταν έτοιμα, άκουη και το φάτο, τα λουστρίνια, ο γιακάς στο τελευταίο μοντέλλο της μόδας με το «παπιγιονάκι», τα γάντια κι όλα τα άλλα κομμάτια εξαρτήματα, που θα τον έμπαιζαν από τη στιγμή εκείνη σε μια άλλη κοινωνία, άριστοκρατική, που δεν την ήξερε και όπου θα τον έφευγε η Νίτσα μ' αυτό το γάμο.

Όλ' αυτά του ήταν άγνωστα, γιατί ο Τάσος ξεκίνησε από ένα χωριό της Κορινθίας, ένα όρεινό χωριό, όπου για να βγάλει το δημοτικό σχολείο, έγραφε να φιλάει και τα γαλιά του πατέρα του, όταν αυτός έλειπε στη στάνη με τα πρόβατα.

Ο Τάσος είχε συνηθίσει σ' όλες τις σκληρές δουλειές του χωριού, μα το διάβασμα ήταν διάβασμα κάτω από το λυχνάρι, γιατί άκουη στο χωριό του δεν είχε φτάσει ο ηλεκτρισμός.

Κι' όμως, πηδούσε τις τάξεις μία, μία κι' όλο με άριστα. Το ίδιο έγινε και με το Γυμνάσιο.

Ο πατέρας του, βλέποντας την προκοπή του γιου του, εργαζόταν κι' αυτός πιο πολύ για να πληρώσει τα έξοδα του μεγάλωναν κάθε χρόνο, για την πρόοδο του γιου του.

Κι' ο Τάσος μεγάλωσε, μα μέσα στην ψυχή του βασιλευσε η καλοσύνη και η ευγένεια. Δεν ένοιωσε ποτέ του το συναίσθημα του εγωισμού, όταν έβαινε συγχροητήρια από τους καθηγητές του. Ένοιωσε πάντα μια συγκίνηση να τον πείνη κι' ένα δάκρυ να καλύει από τα μάτια του.

Ήταν ευχαριστημένος, μόνο ευχαριστημένος, γιατί αντίκριζε στο πρόσωπο του πατέρα του το χαμό-

Χαμογέλασε στη Σταυρούλα και της έσφιξε το χέρι...

ΤΡΙΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

γέλο. Αυτό τον ικανοποιούσε. Αυτό ήταν για κείνον το καλύτερο «άριστο». Κι' αυτό, του διπλασίαζε τη δύναμη να προχωρή και να γίνεται καλύτερος μέρα με την ημέρα.

Μάνα δεν είχε, ούτε αδελφές. Κι' όμως το σπίτι χρειάζονταν μια κοπέλλα να τους πλένει και να τους συγγυρίζει.

Και σ' αυτό στάθηκαν τυχεροί. Ο πατέρας του πήρε στο σπίτι τους μια όμορφη, τη Σταυρούλα, που οι γονείς της είχαν πεθάνει από καιρό και για να τη ξενοδοκίλευε, βοηθούσε στα χωράφια κι' έτρωγε τότε εδω και τότε εκεί, όπου τύχαινε να προσφέρει την εργασία της.

Ήταν ένα καλό κορίτσι η Σταυρούλα, ένα πολύ όμορφο κορίτσι, που κινδύνευε από ασυνειδητους στη μοναξιά, που την είχε οίσει η τύχη της.

Αυτό κατάλαβε ο πατέρας του Τάσου και την πήρε στο σπίτι του, σαν ψυχολόγη, να φροντίσει το σπίτι κι' αυτούς τους δυο, που έλειπαν έξω σχεδόν όλη την ημέρα. Βγήκε, λοιπόν, υπόσχεση νοικοκυρά η Σταυρούλα.

Βέβαια, τα σόγια δεν έλειψαν τότε από τους χωριανούς, γιατί όλοι υπέθεσαν πως ο πατέρας του Τάσου την ήθελε για τον εαυτό του, επειδή είχε χηρέψει νέος.

Ο πατέρας του Τάσου όμως ήταν ένας έντιμος άνθρωπος και το δειξε με τον καιρό με τη διαγωγή του.

Όταν ο Τάσος τέλειωσε το Γυ-

μνάσιο 19 χρόνων παλληκαράκι, η Σταυρούλα μόλις είχε κλείσει τα 18. Κι' όταν ο Τάσος άρτισε και στην τελευταία τάξη του Γυμνασίου η Σταυρούλα τον αγάπησε και τον φίλησε από τη χαρά της.

Την ημέρα αυτή δεν την έχασε ποτέ ο Τάσος, γιατί γυναίκα χείλη δεν τον είχαν φιλήσει ποτέ!

Είχε νοιώσει ένα παρόξενο οίγος κι' ένα καινούργιο αίσθημα ν' απλώνεται στην καρδιά του και σ' όλο του το κορμί.

Από την ημέρα εκείνη την έβλεπε κάπως αλλοιώτικα τη Σταυρούλα, την έβλεπε πιο πολύ σαν γυναίκα παρά σαν αδελφή, όπως συνήθιζε ως εκείνη τη στιγμή. Μα χαμήλωνε τα μάτια, κοκκίνιζε, γιατί ήταν τιμω παιδί, σαν τον πατέρα του.

Μόνο μια φορά, θυμάται καλά, ήταν κάποιο σουρόντο, λίγο πριν φύγει για την Αθήνα να συνεχίσει τις σπουδές του, καθώς μπήκε στο σπίτι και τη βοήθη συντηρή να ετοιμάσει κάτι για το βραδινό φαί.

Που θαρόχταν κι' ο πατέρας, δεν ξέρε κι' αυτός πως το έβλεπε ξαφνικά και την έπιασε από τα δυο χέρια, την τράβηξε στην αγκαλιά του και τη φίλησε με πάθος.

Ξαφνικά, σαν νάνοιωσε όμως το σφάλμα του, τράβηχτηκε απότομα και πήγε σε μια γωνία.

Έκείνη κοκκίνισε από ντροπή, γύρισε, τον κίτταξε και του είπε:

— Δεν έβγαλες καλά, Τάσο. Αν μ' αγαπάς έπρεπε να μου το πής, γιατί κι' εγώ σ' αγαπώ. Μα τα φίλια είναι ντροπή και φέρνουν χειρότερα πράγματα!

— Έχεις δίχρη, Σταυρούλα, της είπε, συγχώρεσέ με! Σ' αγαπώ, και θα σ' αγαπώ σ' όλη μου τη ζωή.

— Κι' εγώ, Τάσο, το ίδιο.

Αυτά ήταν τα μοναδικά και τα τελευταία λόγια τους.

Σε λίγες μέρες έφυγε ο Τάσος για την Αθήνα, γοάφτηκε στο Πανεπιστήμιο, στη Νομική. Σχολή και μόνο μια φορά το χρόνο, για κανένα μήνα, έχόταν στο χωριό.

Ο πατέρας του του έστειλε κάθε μήνα μια επιταγή κι' η Σταυρούλα του έστελνε κάθε Σάββατο ένα χαλάκι με διάφορα τρόφιμα και μ' ένα καρβέλι μεγάλο. Άναμεσα στα τρόφιμα πρόσθετε ένα γραμματάκι.

«Είμαστε καλά, και σ' αγαπάμε πάντα».

Μ' αυτά τα στερεότυπα λόγια έμενε ευχαριστημένος ο Τάσος, γιατί αυτά τα λίγα λόγια έλεγαν πολλά γι' αυτόν.

Τέλειωσε και τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιο ο Τάσος, πήρε το διπλώμα του και είχε την τύχη να τον βοηθήσει κάποιος καθηγητής του να διορισθεί ως βοηθός του Νομικού Συμβούλου σε μια Τράπεζα.

Η ερασιτεχνική του, η εξυπνάδα του, η προθυμία του κι' η καλοσύνη του ήταν τα μεγαλύτερα ατούγιά του για την πρόδο του. Και τρία χρόνια μετά το διορισμό του, πέθανε ο Νομικός Συμβούλος κι' ο Τάσος πήρε τη θέση του.

Όλα πηγαίναν καλά, άκουη κι' η κοινωνική του θέση άλλαζε. Τον προσκαλούσαν σε έσοπεύδες, σε τσάγια, σε πάρτυ, σε εκδρομές,

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

γνώρισε έναν αλλοιώτικο κόσμο κι' συμμορφώθηκε με το καινούργιο περιβάλλον του. Δεν έλειψαν ούτε οι προτάσεις δύο βιομηχάνων ν' αφήσει την Τράπεζα και να πάει μαζί τους με πολύ μεγαλύτερο μισθό.

Δίσταζε όμως ο Τάσος και διαρκώς ανέβαλε με διάφορες προφύσεις, να πάρει μια απόφαση.

Όσπου μια μέρα τον φώναξε ο διευθυντής της Τράπεζας και δίχως προλόγους και περιστροφές του σύστησε μια άνηψιά του, και τον συμβούλευε να την πάρει γυναίκα του.

Ο Τάσος έμεινε άμιλητος μπρός στην απρόοπτη αυτή πρόταση και έζησε μερικές μέρες να σκεφθεί. Συλλογίστηκε άμέσως τη Σταυρούλα, την καταγωγή του, τα πρόβατα και τα γαλιά του πατέρα του, μα στο τέλος τον θάμπωσε η μεγάλη προίκα.

Δικαιολόγησε τον εαυτό του και τις σκέψεις του μπρός στο μέλλον, που ανοίγονταν γι' αυτόν κι' έδωσε την απάντηση:

— Να!

Στο σπίτι του δεν έγραψε τίποτα. Ήξερε πως ο πατέρας του και η Σταυρούλα θα τον δικαιολογούσαν κι' αυτοί.

Ένας φίλος του, του έκανε μερικά μαθήματα καλής συμπεριφοράς τον έμαθε πως να φοράει ένα φράκο, κι' όλα ήταν έτοιμα. Την Κυριακή θα γινόταν ο γάμος.

Πέμπτη πρωί, που πήγε στο γραφείο του, ζήτησε κάτι φακέλλους να μελετήσει μια υπόθεση, όταν χτύπησε το κουδούνι του τηλεφώνου, που βρισκόταν πάνω στο γραφείο του.

Πήρε το ακουστικό στο χέρι του και ξαφνικά χλώμιασε. Του τηλεφωνούσαν από το χωριό. Του τηλεφωνούσε η Σταυρούλα και τον καλούσε να πάει άμέσως, γιατί ο πατέρας του ήταν πολύ αρρωστός.

Έκλεισε το τηλέφωνο, σηκώθηκε και βγήκε από την Τράπεζα.

Ήταν το μήνυμα της μοίρας, μπρός στο μεγάλο πήδημα, που ετοιμαζόταν να κάνει. Ήταν το τηλεφώνημα, που του έδινε να καταλάβει τις πραγματικές υποχρεώσεις του.

Και συνήθε!

Πήρε ένα αυτοκίνητο και είπε στο σωφρέ να τραβήξει κατ' ευθείαν για το χωριό του!

Όσο πλησίαζε τόσο τον ξαφνίγαν οι τήνιες κι' όσπου να φτάσει είχε πάρει την απόφασή του.

Βοήξε τον πατέρα του ετοιμοθάνατο. Τη στιγμή εκείνη άλλαξαν όλα μέσα του. Κι' έκανε τρία τηλεγραφήματα: Με το ένα διέλυε τον αρραβώνα του, με το δεύτερο έδινε την παραίτησή του από την Τράπεζα και με το τρίτο αποδεχόταν τη θέση, που του πρόσφερε ο ένας από τους δυο βιομηχάνους, για την επιχείρησή του.

Έπειτα, χαμογέλασε στη Σταυρούλα, της έσφιξε το χέρι και μπήκε στο δωμάτιο του πατέρα του, να πάρει την ευχή του.

Του την έδωσε εκείνος πριν κλείσει τα μάτια του, του είπε και δυο λόγια:

— Να πάρεις τη Σταυρούλα γυναίκα σου!

— Να!, πατέρα, απάντησε ο Τάσος.

Και του φίλησε το χέρι.

Ο πατέρας του πέθανε, τον κηδεύανε και σε τρεις μέρες έλειψε το σπίτι του χωριού για πάντα.

Ο Τάσος πήρε τη Σταυρούλα μαζί του φεύγοντας, γιατί ήξερε πια, πως μόνο μ' αυτήν θα βρούσε την ευτυχία, έπειτα από τη μεγάλη επιτυχία της ζωής του.

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ στις διάφορες γραμμές, που βλέπουμε να φιγουράρουν στα άμπιγιέ φορέματα, έρχεται και η κοντόταλλη γραμμή να προσθέσει τη χάρι της με κάποια ιδιοτρομία που την χαρακτηρίζει.

Το άνετασμά της μέσης παρουσιάζει το προσόν, ότι μακραίνει το κάτω μέρος του φορέματος, πράγμα που προσδίδει ύψος στη σιλουέττα.

Είναι η γραμμή, που ιδιαίτερα παριάζει στις γυναίκες, που είναι κάπως κοντές. Ένας από τους παρισινούς οίκους, εκείνος της Μαγκνύ Ρούφ, παρουσιάζει ακριβώς ένα τέτοιο μοντέλο. Είναι ένα άμπιγιέ φόρεμα από μπροσέ μεταξωτό, που σχηματίζει μια μονοκόμια τη γραμμή.

Το άνω μέρος έχει ένα μεγάλο στρογγυλό ντεκολτέ και τα μπράτσια είναι γυμνά. Ένα ντραπάρισμα άμέσως κάτω από το στήθος συγκεντρώνει πλάγιες πτυχές προς τα εμπρός κι' ένα δέσιμο από κέντρο σχηματίζει μέση πολύ ψηλότερα από την κανονική της θέσι.

Κάτω από το δέσιμο, οι πτυχές, σε αντίθετη κατεύθυνση, συνεχίζονται στη φούστα, που καταλήγει προς τα κάτω, σε γραμμή έβαζε.

Το φόρεμα αυτό, αντιπροσωπευτικό της κοντόταλης γραμμής, είναι, όπως είπαμε, για δσες τούς λείπει λίγο ύψος.

Η ΜΕΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΥΨΟΣ

Συμβαίνει κι' αυτό, γιατί, καθώς ξέρομε, όπως είναι μειονεκτικό το λίγο ύψος, το ίδιο μειονεκτικό είναι και το πολύ. Γι' αυτή την περίπτωση, λοιπόν, ακολουθούμε την αντίθετη άποψη. Δηλαδή, τοποθετούμε τη μέση λίγο πιο χαμηλά από την κανονική της θέσι και αφαιρούμε μερικά εκατοστά από το μήκος της φούστας.

Ένα κομψό μοντέλο μας παρουσιάζει ακριβώς ένα άμπιγιέ φόρεμα, με το κορσάκι εφαρμοσμένο στο σώμα, χάρις σε δύο πλάγιες ντεκούπ, ενώ το άνω μέρος του κορσάκι σχηματίζει κοντά μανίκια, σε κόψι καιμινό, με άνετο στρογγυλό ντεκολτέ.

Το κορσάκι κατεβαίνει λίγο χαμηλότερα από τη μέση, όπου ενώνεται στη φούστα, χωρίς τη μεσολάβηση ζώνης. Η ίδια η φούστα σχηματίζει γραμμή έβαζε, με δύο φορδιά φύλλα, καιμμένα «άν φόρμ». Επί πλέον, πίσω μπαίνει και μια βοθεία κουφωτή τιέττα.

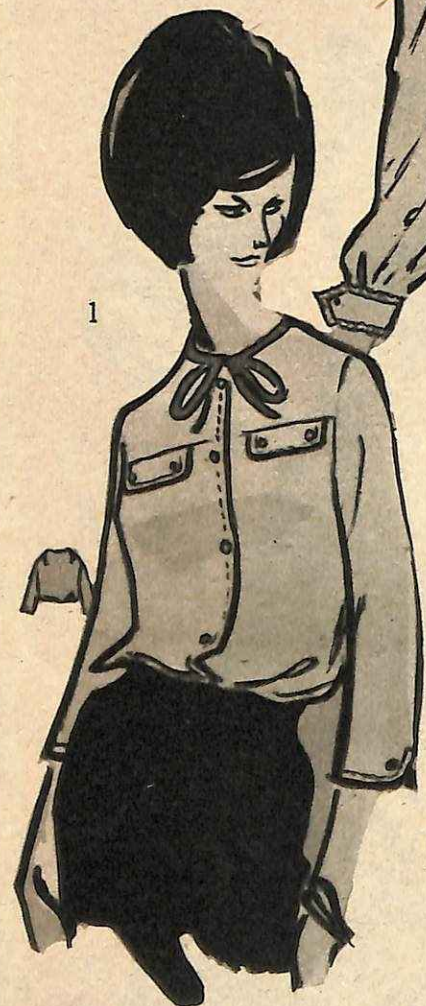
Μια τέτοια τουαλέττα μπορεί να συμπληρώνεται μ' ένα ομοιόμορφο επανωφόρι. Η γραμμή του θα είναι ριχτή, έβαζε προς τα κάτω και θα έχει μανίκια σε κόψι σαγκλάν και μάκρος προυά-κάρ. Το κούμπωμα θα είναι ευθύγραμμο και το άνοιγμα του λαιμού στρογγυλό, αλλά και άνετο, μ' ένα κατεβαστό γιακά.

Η ΦΟΥΣΤΑ-ΚΑΖΑΚΑ ΣΤΙΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Τα ντε-πιές έχουν τη θέση τους εφέτος στις άμπιγιέ εμφανίσεις. Θα τα δούμε να αντιπροσωπεύονται από το συνδυασμό φούστας και καζάκας, στη μια ή την άλλη γραμμή. Άλλοτε, δηλαδή, η καζάκα θα συνδυάζεται με την ευθύγραμμη φούστα και άλλοτε πάλι μίας έβαζε φούστα θα προσδίδει στο σύνολο έναν

Τουαλέττα σε κοντόταλλη γραμμή.

2

3

4

Ένα βολανάκι τριγύρω από το σώμα, στο σημείο όπου το κορσάκι ενώνεται με τη φούστα. Σε βολανάκι καταλήγουν επίσης τα μανίκια, που, καθώς είπαμε, φθάνουν ως τους αγκώνες.

ΤΡΟΥΑ - ΠΙΕΣ

Τα τρουά-πιές θα τα δούμε έφετος όχι μόνο σε φούστα, βέστας και επανωφόρι, αλλά και σε φούστα με δύο βέστες, που έχουν διαφορετική κόψη ή κάθε μιά. Για παράδειγμα, σάς αναφέρουμε ένα παρόμοιο μοντέλο, που είδαμε. Αποτελείται από μία ευθύγραμμη φούστα, που έχει μάλιστα τάσι στενέματος προς τα κάτω, ενώ τουναντίον γύρω από τους γοφούς είναι άνετη και μάλιστα με πένες στη μέση.

Τη φούστα συμπληρώνει η πρώτη βέστα, μεσατή κι' εφαρμοστή στο σώμα, με μία μάλλον κοντή μπάσκα. Σχηματίζει μunterό άνοιγμα στο λαιμό, με κάποια μάλιστα άνεση, και ο γιακάς παραλείπεται. Το κουμπώμα είναι ευθύγραμμο και άμεσως πάνω από τη μέση έχουμε το σκέρσο από δύο κοφτές πτέπες, μ' ένα αρκετά φαρδύ τελείωμα.

Κι' έρχεται τώρα η δεύτερη βέστα: Είναι ριχτή, με άνετη κόψη, λίγο μακρύτερη από την προηγούμενη και με μία κατεδασμένη κλίση στους ώμους. Τα μανίκια της, σε μάκρος τρουά-κάο, είναι και αυτά κατά τι μακρύτε-

ταί, θα έχω ως συμπλήρωμα μία μπλούζα. Η έφετηνή μόδα τη θέλει εύθυμη, για να δίδη μία χαρούμενη νότα στο σύνολο. Μπορεί να είναι, εν τούτοις, και λευκή. Καθώς ξέρομε, η μόδα του λευκού είναι πάντοτε στην πρώτη γραμμή.

Οι έφετηνές μπλούζες θα φοριούνται και μέσα από τη φούστα και έξω, σε τύπο καζάκας, δε θα είναι όμως μακρείες. Μπορεί να είναι ριχτές, μ' ένα ιτραπάρισμα στη μέση, ή και μία σπηνή ζώνη, αλλά μπορεί να είναι και πιο μαζεμένες, όποτε φοριούνται μέσα από τη φούστα. Είναι άπλες, αλλά είναι και λουσάτες, όποτε, με ένα ανάλογο ντε-πιές, συντελούν και αυτές στην άμπτυγιε εμφάνισι του συνόλου.

Φυσικά, μεγάλο ρόλο παίζει εδώ και η έκλογη του ύφασματος. Μπορεί να είναι μεταξωτό ή λεπτό βουαλά ή και μουσελίνα. 'Ας σάς δώσουμε μία ιδέα:

Το άπλυν μέρος της μπλούζας σχηματίζεται από ένα αρκετά μεγάλο στρογγυλό ναμίτη. Γύρω απ' αυτόν η ίδια ή μπλούζα όσο και τα μανίκια, ενώνονται με μία πολύ λεπτή σουρίτσα. Στη μέση η μπλούζα σχηματίζει ένα ελαφρότατο μπουσάν. Η μπλούζα ανοίγει μπροστά, ως ένα σημείο, κλείνοντας με μία φάσα για το κουμπώμα. Η φάσα αυτή θα περιβάλλεται μ' ένα στενό σουρωτό βο-

Ντε-πιές με δύο βέστες από λαινάς φανταζί

1

2

3

1) Φόρεμα σταμπάτο μακρόταλλο. 2) Το όμοιομορφο ριχτό επανωφόρι, που το συμπληρώνει. 3) Η κοντόταλλη γραμμή σε άπομιμησηι μυαλερό.

ρέλι για τελείωμα. Το ρέλι αυτό καταλήγει σ' ένα φιογκάκι μπροστά.

Τα μανίκια είναι άλλοτε τρουά-κάο και άλλοτε μακρύα.

ΓΟΥΝΙΝΟΙ ΓΙΑΚΑΔΕΣ

Η γούνα είναι κι' αυτή η κατ' έσοχην εύνοούμενη της μόδας. Στά περισσότερα επανωφόρια ο γιακάς είναι γούνινος, μικρός ή μεγάλος. Κάποτε, από την ίδια γούνα, γίνεται και το καπελλάκι σε είδος τό-κας.

ΡΙΧΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Αφού μίλησαμε για τους γιακάδες των επανωφορίων, σωστό είναι να μιλήσουμε και για τα ίδια τα επανωφόρια.

Εκείνο που περισσότερο εύνοει η έφετηνή μόδα είναι το ευθύγραμμο επανωφόρι και για τα άπληα και για τα πιο άμπτυγιε.

Το ύφανμα, φυσικά, είν' εκείνο, που θα καθορίση τον προορισμό του.

Μία όμορφη κόψη, που δίνει στο ριχτό επανωφόρι μία σπορτίβ εμφάνισι, συνδυαζόμε-

νη με το κατ'άλληλο λαινάκι, είναι αυτή, που χαρακτηρίζεται από τη γραμμή των ώμων. Η γραμμή αυτή δε σταματάει στη ρίζα των μπράτσων, αλλά επεκτείνεται πιο χαμηλά.

Στο σημείο αυτό ενώνονται τα μανίκια σε ίσια γραμμή, ενώ εκατέρωθεν σχηματίζονται πτυχές, που θυμίζουν την κόμη κιμονό. Το μάκρος των μανικιών είναι τρουά-κάο.

Το ευθύγραμμο κουμπώμα σχηματίζει ένα μικρό μunterό άνοιγμα στο λαιμό και καταλήγει σε όρθιο γιακαδάκι.

Όραίο επίσης σκέρσο είναι οι κοφτές πτέπες με καπάκια, δυό στο επάνω μέρος του έ-

πανωφορίου και άλλες δύο πιο χαμηλά από τη μέση.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΣΑΣ

Τα φουστανάκια των μικρών θα έχουν πάντα ως βάση το ναμίτη. Ο ναμίτης αυτός μπορεί να είναι πολύ περιορισμένος, ώστε να συντελή στο να σχηματίση το φόρεμα από ψηλά τις σούρες, αλλά μπορεί να είναι και μεγαλύτερος, σχηματίζοντας σχεδόν σαν ένα κοντόταλλο μπουσάκι.

Οι σούρες, που αναφέραμε παραπάνω συναντώνται στα περισσότερα φουστανάκια παιδιών, γιατί αυτές βοηθούν να δοθή στο φουστανάκι η έδαζε γραμμή.

Είναι, όμως, πολύ της μόδας και οι πιέτες, που πολύ συχνά είναι κουφωτές.

Το βουαλάκι-ντε-λαίν, τα λεπτά λαινάκι και η φανέλλα, είναι τα ύφασματα, που χρησιμοποιούνται για τα καθημερινά φουστανάκια των μικρών, σε άνοιχτά πάντοτε χρώματα. Για τις λουσάτες όμως τουαλεττίτσες τους χρησιμοποιούνται πολύ τα βελούδα και οι ταφτάδες

1) Άπλη λευκή μπλούζα με τσεπάνια. 2) Μπλούζα λουσάτη με στρογγυλό ναμίτη. 3) Ριχτό επανωφόρι ευθύγραμμο. 4) Μεγάλο γούνινο γιακά σε έδαζε επανωφόρι.

έδαζε εξωτερικής κομψότητας. Τα σύνολα αυτά θα τα δούμε ή από λαινάκι, κατά προτίμησι μονόχρωμα, ή και από μεταξωτά, μονόχρωμα ή φανταζί.

Ένα μοντέλο σε γραμμή έδαζε, μάς παρουσιάζει τη φούστα με λεπτότατες πιέτες, τσακισμένες ως ένα σημείο κι' έπειτα άφισμένες έλεύθερες, έτσι που το κάτω μέρος της φούστας να καταλήγη σε άφθονα γκονταί.

Η καζάκα, μ' ένα μικρό στρογγυλό άνοιγμα στο λαιμό και κοντά μανίκια, σχηματίζει πένες, κάτω από το στήθος, για να μπορεί ν' ακολουθή τις γραμμές του σώματος. Το μάκρος της είναι περιορισμένο και μία πολύ σπηνή ζώνη από το ίδιο μεταξωτό δάνει φιδύκο από ένα πλάι. Η καζάκα κλείνει στην πλάτη μ' ένα μικρό έκλαϊρ και ο λαιμός τελειώνει χωρίς γιακά.

ΑΠΟΜΙΜΗΣΙ ΜΠΟΛΕΡΟ

Μία άλλη τελευταία μόδα μάς παρουσιάζει άμπτυγιε φορέματα, που προσλαμβάνουν την κοντόταλλη γραμμή μ' ένα σκέρσο, που δι-

νει την έμπύκωσι του μπουλερο.

Ένα τέτοιο μοντέλο σχηματίζει το κορσάκι του σε κόμη κιμονό, με μανίκια κοντά ως τόν άγκώνα και το άνοιγμα του λαιμού άνετα στρογγυλό.

Το κορσάκι φτάνει μόνο ως κάτω από το στήθος, με δύο πλάγιες ιτεκούπες, που το κάνουν να είναι εφαρμοστό στο σώμα. Στο σημείο αυτό ενώνεται η φούστα, σχηματίζοντας πένες ως τη μέση και άνοιγματος έπειτα προς τα κάτω, σε μία έντονα έδαζε γραμμή. Η άπομιμηση μπουλερό πραγματοποιείται μ'

ρα από της προηγούμενης βέστας. Ίνεται από το ίδιο άκριδώς ύφανμα, όπως και το ντε-πιές. Πρέπει όμως ν' αντικαθιστά σε βάρος το επανωφόρι. Τη φοδράρετε, λοιπόν, με γούνα, που έξεχει λίγο στο γιακά και στο άνοιγμα της βέστας. Μία γούνινη φάσα γανίρει και το τέλος των μανικιών.

ΑΝΟΙΧΤΟΧΡΩΜΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΣΤΑ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ

Το σύνολο φούστας και βέστας, από το ένα ή το άλλο είδος λαινάκι, μονόχρωμο ή φαν-

Άριστοτερά: Σταματάει φορεματάκι με φούστα αν φόρμ. Δεξιά: Μονόχρωμη τουαλετίτσα από γκρενέ μεταξωτό.

με μπουστάρια μπουφάν και φουστίτσες φαρδουλές, από τις οποίες δε θα λείπουν οι τσέπες.

Πολύ κομψά είναι επίσης τα μονοκόμματα φορεματάκια, με προσθήκη από μερικές πιέτες στη φούστα και μια δερματίνη ζώνη στη μέση.

Όσο για τις λουσάτες τουαλετίτσες τους, θα σχηματίζουν εφαρμοστά μπουστάρια και σουρεπές φουστίτσες. Επίσης θα γαρνιρώνται με δαντελλένια γιανκαδάκια και δαντελλένια ρεβέρ στα μανίκια.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Για τις πιο μεγάλες κοπελλίτσες, θα διαλέξετε ένα μεταξωτό ύφασμα μονόχρωμο ή στοιμαπτό και θα προτιμήσετε ένα σχέδιο, που να έχει φούστα κομμένη αν φόρμ και μπουστάρια εφαρμοστά ή και πιο άνετο με μπουφάν.

Πολύ συχνά, χρησιμοποιούνται για γαρνιρίσματα τα σουρεπτά βολανάκια και τα ανοήματα των λαιμών είναι στρογγυλά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΟΟ

ΤΑ ΔΩΡΑ

Όποιος παίρνει ένα δώρο, δεν επιτρέπεται να το σχολιάζει, είτε με το δωρητή, είτε με τρίτα πρόσωπα. Δεν επιτρέπεται επίσης να απευθύνει ή να ανταποδώσει άμεσως, γιατί τότε θα φανεί πως το κάνει από υποχρέωση κι όχι από ευχαρίστηση.

Δεν προσφέρει κανείς ένα δώρο για να του το ανταποδώσουν, αλλά για την ικανοποίησή που αισθάνεται ο ίδιος προσφέροντάς το.

Δεν είναι σωστό να ζητάτε ένα δώρο, ούτε και να το υπόσχαστε, όταν δεν είναι σίγουρο πως θα το δώσετε.

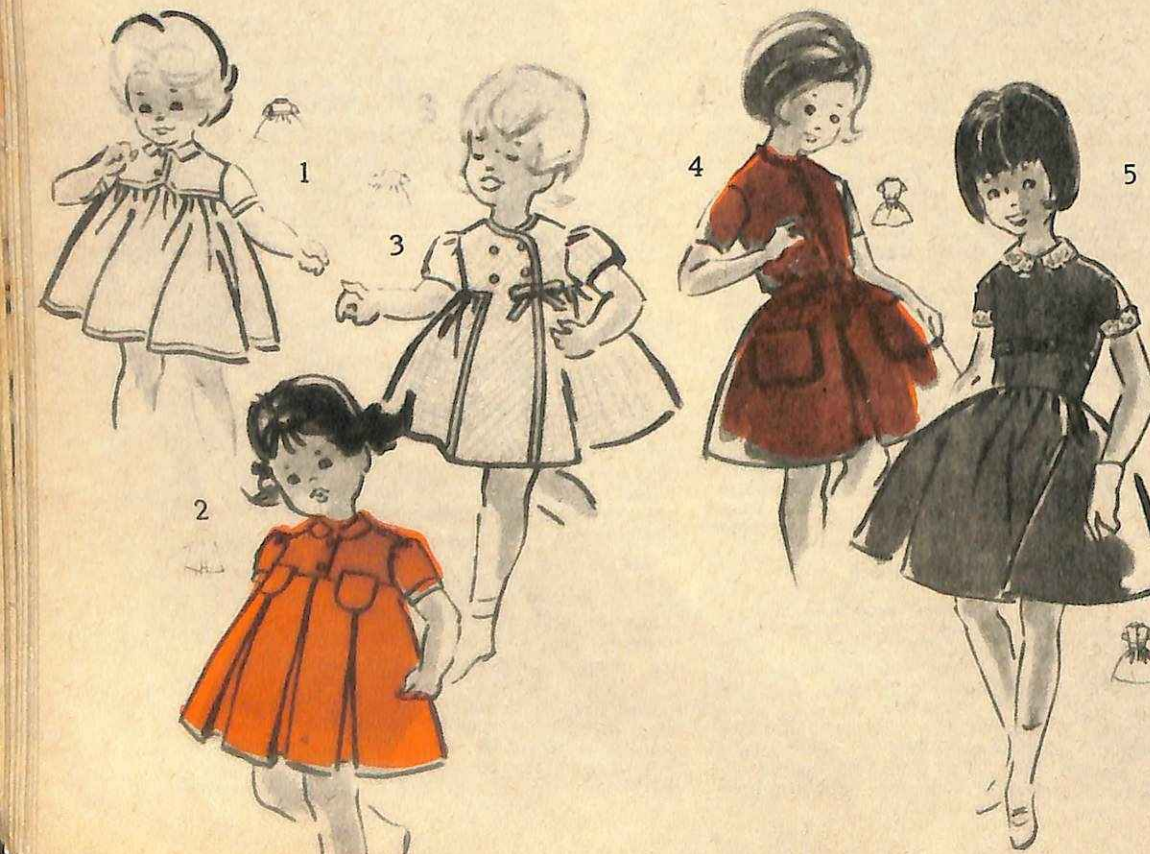
Μιά γυναίκα δέχεται δώρα από έναν άντρα, μόνον αν υπάρχει μεταξύ τους πολλή οικειότητα. Κι' απ' το βαθμό της οικειότητας εξαρτάται το είδος του δώρου. Τα λουλούδια ή ένα βιβλίο π. χ. μπορεί να προσφερθούν κι' από ένα απλό γνώριμο, ενώ τα αρώματα ή τα είδη ρουχισμού προϋποθέτουν οικειότητα.

ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Όταν φτάσουν τα κοριτσάκια στην ηλικία των έξι ή οχτώ χρόνων, μπορούν πια να φορέσουν φορεματάκια, που είναι σ' αμια μικρογραφία των μεγάλων.

Τα καθημερινά φορεματάκια τους είναι, ως επί το πλείστον φτιαγμένα σε γραμμή σπόρ,

1) Φορεματάκι με μικρό νωμίτη. 2) Κουφωτές πιέτες κάτω από τον ίδιο νωμίτη. 3) Νωμίτης που σχηματίζει σαν μπουστάρια. 4) Απλό κοριτσίστικο φορεματάκι. 5) Τουαλετίτσα γαρνιρισμένη με δαντέλλα.

Καταπραυντικό μάνινο

Το μάνινο, που συντελεί στην καλλονή όσο και στην καθαριότητα, πρέπει να έχει θερμοκρασία 37 βαθμών περίπου και να μη διαρκεί περισσότερο από 10 λεπτά της ώρας. Νά η συνταγή ενός λουτρού καταπραυντικού: Προσθέστε στο νερό του μπάνιου 8-10 κιλά εγχύλιου τζιου, δυο φούτες αλάτι, 30 γραμμάρια βρωμιούχου καλίου, λίγες σταγόνες αμμωνίας και 2 γραμμάρια φύλλα θυμαριού ή λεβάντας, μουσκεμένα σε λίγο αλκοόλ. Κάνετε το μπάνιο αυτό το βράδυ. Ύστερα πίνετε ένα ζεστό τσάι και πλαγιάζετε.

Ήρεμία ίσον ομορφιά

Ανακαλύψτε όσο μπορείτε το σώμα και το μυαλό σας. Όσο περισσότερο είσαστε ξεπλεμμένες, τόσο καλύτερα νοιώθετε τον εαυτό σας. Διαλέγετε πάντα καθίσματα άνετα, διασκεδάσεις που ξεκουράζουν, βιβλία ευχάριστα. Προσπαθήτε να είσαστε όσο το δυνατόν πιο ήρεμη και να δώσετε ένα τόνο απόλυτης στη ζωή σας, στις συνήθειές σας. Έτσι, θα διατηρήσετε περισσότερο καρό την ομορφιά σας.

Μερικοί μισούν τις βελανιδιές πώς οι ωραίες γυναίκες είναι κατά κανόνα κούτσες. Στην πραγματικότητα όμως, η ομορφιά έχει μια δική της δέσφινση. Και μια γυναίκα μπορεί να ναι έγκληνη, άπλη, φαιδρή και ομορφή συγχρόνως.

Για να κολλήσετε ένα βάζο

Θέλετε να κολλήσετε ένα σπασμένο βάζο; Κομμάτιστε ένα κομμάτι από την πορσελάνη, τόσο που να γίνει σκόνη φυλή σαν αλεύρι. Την ανακατεύετε ύστερα με χτυπημένο ασπράδι αυγού, ώστε να σχηματισθεί ένα έντελως άμυγδαλένιο μίγμα, χωρίς βόλους. Αλείψετε μ' αυτό τα κομμάτια του βάζου, τα προσάρμοζετε σφιχτά και τ' αφήνετε να στεγνώσουν.

Καθαρισμός των χτενιδών

Τα χτένια με φαρδιά δόντια καθαρίζουν τελείως, αν τα βουτήξετε λίγη ώρα σε αμμωνία, πολύ άραχη. Τα φυλά χτένια καθαρίζουν καλύτερα, αν τα τρίψετε με στεγνό αλεύρι. Η ίδια μέθοδος είναι καταλληλή και για τις βούρτσες.

Τα τζάμια

Για να καθαρίσουν καλά τα τζάμια σας, μεταχειριστείτε ένα πανάκι βρεγμένο με ξύδι κι' ύστερα σκουπίστε τα με πολλές εφημερίδες.

Οι μελανιές

Για να καθαρίσετε μελανιές που υπάρχουν πάνω σ' ένα χαρτί, περάστε τις επανειλημμένα με ένα καθαρό ύφασμα. Αν μείνουν ακόμη ένα κτρινωπό ίχνος, θα εξαφανισθεί μ' ένα πιελάκι βρεγμένο σε δέξιν, στο οποίο έχετε προσθέσει μερικές σταγόνες αμμωνίας.

Βράσε... ρύζι

Αν θέλετε να βράση το ρύζι σας όσο πρέπει, χωρίς να 'απαρνηθείτε καθόλου μαζί του, ρίξτε το σε βραστό νερό, απαραίτητος αλατισμένο κι' αφήστε το 20 λεπτά στη φωτιά, χωρίς να το ανακατεύετε καθόλου. Ύστερα το κατεβάξετε και το σουρύνετε.

Σπειράκια στο πρόσωπο

Πάντα στον έγκνυρισμό που μας προκαλούν τα σπειράκια, τα σπύρουμε για να ξεθωιάνουμε. Έτσι όμως αφίνουν σημάδια αφού θεραπευθούν. Ένώ θα ώριμαζαν, θα καθαρίζαν και θα χάνονταν ύστερα, χωρίς να αφήνουν το παραμικρό ίχνος, αν τα αλείψαμε με ιχθυέλ και τα πουνιράρα με αποστειρωμένο τάλκι, αλλάζοντας κάθε φορά το βραμπίδα.

Σημάδια από πληγές

Πώς μπορούμε ν' αποφύγουμε τα μικρά σημάδια που μένουν στο πρόσωπο από γρατζουνιές, καψίματα κλπ.; Το πράγμα είναι εύκολο. Αρκεί μονάχα να πλένουμε τοπικά το δέρμα, πολύ δυνατά, άμεσα μετά το μικρό τραυματισμό του. Η πίεση αυτή κάνει τους ιστούς να κακοπάθουν και να αισθανθούν την ανάγκη της αναπνοής, που εξασφαλίζονται τους. Ένώ, αν δε μεταχειριστούμε αυτό το σύστημα, τα χείλη της πληγής επουλώνονται, αλλά δε γεμίζει τελείως το κενό μεταξύ τους.

Οι κοκκινιές

Ο άνεμος ή σκόνη, το κρύο κάνουν να εμφανίζονται τοπικές κοκκινιές στο πρόσωπο. Στην περίπτωση αυτή, μη μεταχειριστείτε νερό, αλλά μόνο κρέμα με λαβανία ή αμυγδαλάδα.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΑΙΗΜΣ ΚΗΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μετά την κούσεντα του με το Ντήρινγκ, ο Χάρτ μένει με την εντύπωση πως είναι μπλεγμένος στη μυστηριώδη εκείνη ιστορία, ίσως για να εισπράξει την ασφάλεια ζωής της γυναίκας του, θυμώσει με το δικηγόρο που γιατί το φαίνεται πως αμφισβάζει για την αβωότητα του. Πηγαίνει ύστερα με τη Γκέρτα στο Νιούπορτ, ανεβαίνει στο άγκυροδοτημένο γιοτ του Ντήρινγκ και άνακαλύπτει, στο λουτρό, ένα κρυφό πέραςμα, απ' όπου μπορεί να δηγήκε η Μπόνι απ' την κλειδωμένη καρμπίνα. Έτσι πείθεται πια πως δεν τη σκότωσε ο Κόττον. Κραδύσει όμως, πέφτει πάνω στον πλοίαρχο Μοραλές, που τον απειλεί με το ρεβόλβερ του. Του δηλώνει τότε ότι θα φωνάξει τους αστυνομικούς και θα τους δείξει εκείνο το μυστικό πέραςμα.

6ον 'Ο Μοραλές χαμογέλασε. Τα κάτασπρα δόντια του φωτίσανε το πρόσωπό του.

— Πώς θα κάνατε όμως, για να φωνάξετε τους αστυφύλακες, σενόρ; ρώτησε. Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν ότι μπλέξατε άσχημα, μπανιόντα; με διάρρηξη στην καμπίνα μου, κι' ότι έχω κάθε δικαίωμα να σας σκοτώσω;

— Δεν πιστεύω να το επιχειρήσετε, είπε ο Χάρτ.

— Γιατί όχι; πρόφερε ο Μοραλές, χαμογελώντας πάντα.

— Άλήθεια, γιατί όχι;... άναρωτήθηκε ο Χάρτ.

— Άνασπίστος ξαφνικά, ακούγοντας ένα έλαφο χτύπημα στην πόρτα, πού είχε βαρεθεί να τον περιμένει κι' είχε ανεβεί κι' εκείνη στο γιοτ...

— Ποιός είναι; ρώτησε ο Μοραλές.

— Εγώ, ο Τονμάχο, απάντησε μιά άντρική φωνή.

Με την καμνη του ρεβόλβερ του, ο Μοραλές έγνεψε στο Χάρτ να τραβηχθεί στο βάθος της καμπίνας. Ύστερα, χωρίς να τον αφήσει απ' τα μάτια του, άναψε μια μικρή λάμπα πετρελαίου, που βρισκόταν κοντά στην κουκέτα του, και πήγε ν' ανοίξει.

Φάνηκε τότε στο κατώφλι ένας απ' τους ναύτες, που είχε καταθέσει στη δίχη. Έσπρωχνε μπροστά του τη Γκέρτα, κρατώντας την αγκαλιασμένη σφιχτά απ' τη μέση, όσο για να μην του ξεφύγει, όσο και για να μη πέσει. Με τ' άλλο του χέρι της έφραζε το στόμα.

— Αυτή ή βροχή με δάγκασε δυο φορές! μούγκρισε.

Ο Χάρτ κούταζε τη Γκέρτα και ξεροκατάπε με δυσκολία. Τα μάτια της κοπέλλας ήταν πλημμυρισμένα από τόμο. Παλεύοντας, είχε χάσει τα παπούτσια της. Το φόρεμά της ήταν ανασπασμένο πολύ πάνω απ' τα γόνατα. Προσπαθώντας του κάκου να ξεφύγει.

Για μερικά δευτερόλεπτα, ο Μοραλές την κούταζε με θαυμασμό. Ύστερα έβγαλε το τσιγάρο απ' το στόμα του και είπε ήρεμα στο ναύτη:

— Ε, τί περιμένεις; Μπορεί να σε δη κανείς απ' έξω... Φέρε την μέσα και κλείσε την πόρτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄

3 Σεπτεμβρίου 1959, "Όρα 2.28".

Ο Τονμάχο έσπρωξε τη Γκέρτα μέσα στην καμπίνα. Εκείνη εξακολουθούσε να παλεύει, προσπαθούσε να τον κλωστήσει.

Μά, όταν ο Μοραλές έκλεισε την πόρτα, ο ναύτης την άφισε ξαφνικά έλεύθερη και συγχρόνως την έσπρωξε τόσο άπτόμα και δυνατά, ώστε έπεσε μπρομύτα πάνω στην κουκέτα.

Δεν έμεινε όμως για πολύ έτσι. Τινάχτηκε πάνω, κατέβασε τη φούστα της κι' ώρμησε προς τη γωνιά όπου βρισκόταν ο Χάρτ.

— Τι συγχωρητικό! είπε σαρκαστικά ο Μοραλές. Η μικρή άπορη περισσότερο ζητάει προστασία απ' το ταίρι της!

— Τι θα μάς κάναμε τώρα; μωμμούρισε η Γκέρτα στο Χάρτ.

— Εκείνος την αγκάλιασε απ' τη μέση.

— Δεν ξέρω, όμολόγησε.

— Μήπως σε έλδε κανείς, που την έφερανε στο πλοίο; ρώτησε ο Μοραλές το ναύτη.

— Εκείνος έλαψε να ρουφάει με το στόμα του τις πληγές που τον είχαν άνοιξει τα δόντια της Γκέρτας.

— Όχι, απάντησε. Έχει πέσει όμωχλη.

— Ωραία! "Ας δοίμε τώρα τί θα τους κάναμε, αυτούς τους δυο."

Ο Μοραλές άναψε ένα τσιγάρο, απ' το άποταίγαρο του πρώτου.

— Πόση ώρα θέλεις, για να μαζέψης το ύψαιστο πληρωμα και να εξαίμασης το γιοτ για σαλπάρωμα; ρώτησε τον Τονμάχο.

— Μία ώρα, πάνω-κάτω... Μά δε σας φαίνεται επικίνδυνο;

— Δεν πιστεύω, απάντησε ο Μοραλές ανασπώνοντας τους ώμους του. Οι βροδινές εφημερίδες παρουσιάζουν το σενόρ Χάρτ ως δολοφόνο της γυναίκας του Κόττον.

Όταν η άστυνομία διαπιστώσει πως εξαφανίσθηκε, μαζί με τη δεσποινίδα, θα βγάλει το λογικό συμπέρασμα.

Ναί, μά αν πιάνονταν στα χέρια

— Είχαν γίνει όλα τόσο γρήγορα, ώστε ο Χάρτ τα είχε σαν χαμένα... Πριν από ένα λεπτό, ο Χάρτ κρατούσε όλα τα άτου. Τώρα ήταν ένας άναίσθητος σωρός από σάρκες...

Ο Χάρτ άνοιξε την πόρτα. Κι' ή όμωχλη άόγισε να μπαίνει στην καμπίνα.

Ένώ, δεν έβλεπε κανείς να κρύβεται από ένα μέτρο. Σφιγγόταν το χέρι της Γκέρτας, ο Χάρτ την τραβήξε πάνω στη στενή γεφυρούλα.

Στην άποβάθρα, βόγκαν το ένα απ' τα παπούτσια της, όχι όμως και τ' άλλο.

— Πρέπει να σας πάρω στα χέρια

— Όταν σας είπα πως πρέπει να τραβήξουμε την προσοχή του πελάτου στα είδη μας, δεν έννοούσα άκριβώς αυτό, δεσποινίς!...

ο Χάρτ κι' ο Μοραλές, θα μπορούσε η Γκέρτα να βρή την ευκαιρία να το σκάσει...

Σαν να μάντευε από διαίσθησή τους σκοπούς του, ή κοπέλλα τούσφιξε το μπράτσο.

— Όχι, Ντόκ, μην επιχειρήσετε... του φθόβισε. Θα σας σκοτώσει!

Ο Μοραλές χαμογέλασε παγωμένα.

— Αν σκέπτεσθε να μου έπιτε-θίτε, σενόρ, πιστέψτε τη δεσποινίδα! είπε. Άφού όμως σας σκοτώσω, σας ύπόσχομαι να κάνω ό,τι μπορώ για να την παρηγορήσω.

Η Γκέρτα τρέκλισε, σαν να χάζαζε λιστή.

— Δεν αισθάνομαι καλά... βόγκησε μ' άδύνατη φωνή. Μπορώ να καθίσω;

— Και βέβαια, σενορίτσα! έσπεν-σε ν' άπάντηση ήπιονικά ο καπε-τάνιος.

Σηκώθηκε μάλιστα και της άπλωσε το χέρι του, για να την οδηγεί ως την κουκέτα.

Η Γκέρτα δέχτηκε τη βοήθειά του. Έκανε μερικά βήματα, δισταχτικά. Ύστερα έπεσε ξαφνικά μ' όλο της το βάρος πάνω στον καπετάνιο και τον τυλίξε σφιχτά με τα χέρια της.

— Ελάτε, Ντόκ! Χτυπήστε τον! όύρηλιασε.

Ο Χάρτ χύμηξε άστραψαία και κατάφερε μιά τρομερή γροθιά στο μελίγγι του Μοραλές. Ο καπετάνιος έλίστηκε, αλλά δεν έπεσε.

Έκανε μονάχα μιά στορφή επί τόπου, κι' έτσι ο Χάρτ βόγκη την εδ-καρία να τον χτυπήσει στο σέξορο με την κομνη του χεριού του.

Ο Μοραλές έμπηξε μιά κρανή πάνω. Το πιστόλι έφυγε απ' τα μονοεισμένα δάχτυλά του. Δεν πρόλαβε να το σηκώσει από χέμω, γιατί τ' άποσπε η Γκέρτα κι' άόχισε να τον χτυπήσει με τη λαβή του.

— Α, ήθελες να με παρηγορή-σής, έ;... όύρηλιασε. Κήνος!...

— Θα τον σκοτώσεις; της είπε ο Χάρτ, άποαρόντας της το χέρι.

— Καλύτερα!

Ο Χάρτ της πήρε το όπλο, ενώ ο Μοραλές σωριαζότανε κάτω, άναίσθητος.

— Εκείνη που πρέπει να κάναμε τώρα, είπε έπιτακτικά, είναι να εϊδοποιήσουμε την άστυνομία. Μά, για να γίνει αυτό, πρέπει να βγούμε από δω πριν νιώσουν ο Τονμάχο κι' οι άλλοι ναύτες.

— Όπως θέλετε, απάντησε η Γκέρτα λαχανιασμένη.

Είχαν γίνει όλα τόσο γρήγορα, ώστε ο Χάρτ τα είχε σαν χαμένα... Πριν από ένα λεπτό, ο Χάρτ κρατούσε όλα τα άτου. Τώρα ήταν ένας άναίσθητος σωρός από σάρκες...

Ο Χάρτ άνοιξε την πόρτα. Κι' ή όμωχλη άόγισε να μπαίνει στην καμπίνα.

Ένώ, δεν έβλεπε κανείς να κρύβεται από ένα μέτρο. Σφιγγόταν το χέρι της Γκέρτας, ο Χάρτ την τραβήξε πάνω στη στενή γεφυρούλα.

Στην άποβάθρα, βόγκαν το ένα απ' τα παπούτσια της, όχι όμως και τ' άλλο.

— Πρέπει να σας πάρω στα χέρια

δια, της είπε ο Χάρτ.

Αυτό έκαμε πραγματικά. Κι' η Γκέρτα ένοιωσε τον έαυτό της αδύνατο, αλλά καθυσχραμένον... Τώρα που είχε περάσει ο άμεσος κίνδυνος έβλεπε τα κλάματα.

— Ήταν αλήθεια, αυτό που είπατε στο Μοραλές; ρώτησε ψιθυριστά, πολύ κοντά στ' αυτί του Χάρτ.

— Τι είπα;
— Πώς θα έρεπε να σας φοτώσουν, γιά... Αλήθεια το λέγατε;
— Ναι.

— Το κατάλαβα απ' τον τόνο της φωνής σας, δήλωσε η κοπέλλα. Και σφίχτηκε πιο δυνατά πάνω του.

Η ομίχλη ήταν τόσο πυκνή, ώστε ο Χάρτ αναγκαζόταν να προχωρήσει ψηλαφητά στην προκυμαία. Τα άσπια φώτα φαίνονταν θολά ή παραμορφωμένα.

Όταν έφτασε κοντά στο μπάρο-ρεστοράν, που έμενε ανοιχτό όλη τη νύχτα, ο Χάρτ σταμάτησε λίγο και κτύπησε απ' τη βιτρίνα, γιά να βρει από πώς δε βρισκόταν μέσα ο Τουμάζο.

Οι δύο αστυφύλακες κι' οι ναυτικοί είχαν φύγει πιά. Δυό - τρία ξευγάκια εξακολουθούσαν να στριφογυρίζουν άργα στη μικρή πίστα του χορού.

Ο Χάρτ άνοιξε την πόρτα και πήγε τη Γκέρτα ως το μπαρ. Καθώς της χάιδεψε ένα ψηλό σαμνιό, ο μπαρμάν σταμάτησε το σκούπισμα ενός ποτηριού και κτύπησε, σατισμένος, το δακρυβρόχτο πρόσωπο της κοπέλλας και τα ξυπόλητα πόδια της.

— Θεέ μου! Τι έπαθε; φώναξε. Μας συνέβη κάποιο άτυχημα, έξηγησε λακωνικά ο Χάρτ. Που μπορώ να βρω τους δύο αστυφύλακες που ήταν εδώ πριν από λίγο;

— Θα βγήκανε γιά περιπολία, απάντησε ο μπαρμάν. Θέλετε να ειδοποιησώ την αστυνομία;
— Ναι, όσο πιο γρήγορα μπορείτε!

Η Γκέρτα άρχισε να παρουσιάζει τώρα την αντίχτυπο απ' τις συγκινήσεις που είχε περάσει. Οι μύες του προσώπου της τρεμούλιασαν, όπως και τα χέρια και τα πόδια της.

— Πριν τηλεφωνήσετε όμως, πρόσθεσε ο Χάρτ, δώστε μας να πιούμε κάτι. Η δεσποινίς δοκίμασε ένα δυνατό κλονισμό κι' έχει ανάγκη να συνέλθει...

— Μα, κύριε, απαγορεύεται, τέτοια ώρα! διαμαρτυρήθηκε ο μπαρμάν. Μπορεί να χάσω τη δουλειά μου...

— Όστόσο, άνασκήωσε τους όμους του κι' έβγαλε πάνω στον πάγκο δυό ποτήρια και μιά μπιρίτσια ούσκου. Τότερα πήγε ως το τηλεφώνον.

Ο Χάρτ έριξε μπόλοιο ούσκου στο ένα ποτήρι κι' υποχρέωσε τη Γκέρτα να το πιη.

Το άλλοδλ της έκανε καλό. Έπαψε να τρέμει.

— Τό είχα ανάγκη... μουρού-ρισε.

Τα ξευγάκια είχαν διακόψει το χορό κι' είχαν μαζευτεί γύρω τους.

— Τι έπαθε, ή μικρή; ρώτησε μιά κοπέλλα. Γιατί κλάει;
— Ξέρετε το γιωτ του Ντή-ρινγκ; είπε ο Χάρτ γεμίζοντας το ποτήρι του.

— Εκείνο με τα πανιά και τη μηχανή, που είναι δεμένο στην άλλη άκρη του λιμανιού;

— Ναι...
— Μα ο Χάρτ δε βόηκε καιρό να συνεχίσει τις έξηγησές του, γιάτι ξαναγνώρισε ο μπαρμάν.

— Σ' ένα λεπτό, θα είν' εδώ ή αστυνομία, άναγγελλε. Πάει καλύτερα ή δεσποινίς;

— Ναι, είμαι καλά τώρα, απάντησε ή Γκέρτα σκουπίζοντας τα ύγρα μάγουλά της με μιά χαρτοπετσέτα. Έλπίζω να τον σκότωσα, τον κακούργο!...

— Ποιόν; ρώτησε ή κοπέλλα.
— Τό Μεξικάνο... τον κατετά-νιο του γιωτ του Ντήρινγκ.

— Τόν πλοίαρχο Μοραλές, θέ-λετε να πείτε;
— Ναι.

— Δεν είναι Μεξικάνος. Κατά-γεται απ' τόν Παναμά... ή τη Χι-λή, ή τη Βενεζουέλα... δεν ξέρω καλά! Πάντως, από κάποια χώρα της Νοτίου Αφρικής.

— Δεν έχει σημασία...
— Μα τί σας έκανε;
— Η Γκέρτα ήταν έτοιμη ν' απαν-τήσει, αλλά τη διέκοψε ο Χάρτ.

— Ας περιμένουμε νάρθη ή ασ-τυνομία, της σύστησε.

Ο μπαρμάν τόν κτύπησε έπιμονα.

— Σας γνωρίζω! δήλωσε επιτέ-λους. Είσατε ο Χάρτ, ο φαρμα-κοποιός, που δημοσιεύσανε οι έφη-μερίδες τη φωτογραφία του.

— Άκριβώς, παραδέχτηκε ο Χάρτ.

— Καλά μου φάνηκε απ' την άρχη πώς κάποιος σας είχα δη!

— Κάνη μιά ερώτηση, αλλά δεν πρό-σπα να μιλήσω, γιάτι ή πόρτα και μπήκανε οι δύο αστυφύλακες που είχε δη ο Χάρτ και προηγουμέ-νως.

— Α, να ο Γκορδ κι' ο Χάν-σον!

Ξαναγυρίζουνε... είπε ο μπαρμάν.

— Τι συμβαίνει εδώ; ρώτησε ο ένας απ' τους αστυνομικούς, ο Γκορδ.

— Ήθελε να μάς σκοτώσει! έξηγησε ή Γκέρτα.

— Ποιός ήθελε να σας σκο-τώσει, δεσποινίς; άπόρησε ο Χάν-σον.

— Ο πλοίαρχος Μοραλές.

— Ο Ένοϊκο; είπε ο αστυ-φύλακας με δυσπιστία.

— Ναι, ναι!

— Μα γιάτί;

— Τι γιάτί;

— Γιατί θέλησε να σας σκο-τώσει;

— Αυτό εδω είναι ο Ντόκ Χάρτ, επενέβη ο μπαρμάν. Ξέρε-τε... ο φαρμακοποιός του Χόλλυ-γουντ, που κατηγορείται πώς σκότωσε την Πέττυ Κόττον.

— Α, έτσι; είπε ο Γκορδ.

— Άνοιξε τη θύκη του πιστολιού του και πρόσθεσε:

— Λοιπόν: Ειδοποιήσατε την αστυνομία. Ήθελε... Τι έχετε να μάς πείτε, Χάρτ; Μήπως τάχετε κοπηνήσει και δεν ξέρετε τί σας γίνεται;... Έγώ νομίζω πως δεν ήταν συμφέρον σας να τραβήξετε την προσοχή!

— Κι' εγώ δεν είχα καθόλου αυτή την πρόθεση, απάντησε ο Χάρτ. Μα έρεπε να σας ζητη-σω να συλλάβετε τό Μοραλές και να τόν κρατήσετε στη διάθεση της αστυνομίας του Λος Άντζε-λες.

— Γιά ποίο λόγο; Τι έκανε;

— Είναι μεγάλη ιστορία. Δε μπορώ τώρα να πω σέ λεπτο-μέρειες. Σας λέω μονάχα πώς ή Πέττυ Κόττον είχε δη τη Μπόνι Ντήρινγκ ζωντανή.

— Έτσι ισχυρισθήκατε σεις, δηλαδή. Τό διαβάσαμε στις έφη-μερίδες.

— Θέλησα λοιπόν ν' αποδείξω πώς ήταν αλήθεια. Ήρθα εδω με την έλπίδα ν' ανακαλύψω πώς μπήκε να βγη ή κ. Ντήρινγκ απ' την καμπίνα του γιωτ. Και βρήκα την περίφημη μυστική έ-ξοδο! Είναι μιά τρύπα στον τοί-χο του λουτρού, άνωμεσα στην καμπίνα του πλοιοκτήτη και τού κατεπάνου. Γιά να βεβαιωθώ πώς ήταν δυνατό να περάσει από κει ή κ. Ντήρινγκ πέρασα κι' εγώ...

— Με την άδεια του κ. Ντή-ρινγκ;

— Όχι.

— Έξακολουθήσατε.

— Βρήκα τό Μοραλές να με περιμένει στην άλλη μεριά, με

τό πιστόλι στο γέρο... Κι' έπει-τα από μερικά στιγμές, ένας ναύ-της του, κάποιος Τουμάζο, άπα-ξε τη μιά Νύλσεν, που με περι-έμενε στην αποβάθρα, και την τραβήξε πάνω στο γιωτ.

— Ήθελε από πίσω μου, σι-γά-σιγά, μέσα στην ομίχλη... έξη-γησε ή Γκέρτα.

Ο Χάνσον έριξε μιά ματιά στη μπιρίτσια με τό ούσκου και στά δυό ποτήρια.

— Είσατε σίγουρη γ' αυτά που λέτε; ρώτησε μ' αμφιβολία. Μήπως... μιλάτε τό ποτό;

— Όχι, καθόλου! διαμαρτυ-ρήθηκε ο Χάρτ. Μας είναι εύκο-λο άλλωστε ν' αποδείξουμε την καλή μας πίστι.

— Πώς δηλαδή;

— Όταν έφυγε ο Τουμάζο απ' τό γιωτ, γιά να μαζέψη τους ιστόλοιους ναύτες, ή Γκέρτα κα-τάφερε ν' απασχολήσει μιά σι-γινη τό Μοραλές κι' εγώ έποφε-λήθηκα γιά να τόν οϊχτώ. Τού κατάφερα μιά γροθιά. Η Γκέρ-τα τόν χτύπησε στο κεφάλι, με τό πιστόλι του. Και τόν άφισα-με λιπόθυμο στην καμπίνα του.

Ο Γκορδ κίνησε τό κεφάλι του.

— Δε σας πιστεύω, δήλωσε.

— Πάμε μαζί ως τό γιωτ, και θα βεβαιωθώτε. Θα σας δείξω την τρύπα απ' όπου πέρασε ή Μπόνι, γιά να βγη απ' την καμ-πίνα της, αφήνοντας κοιμισμένο τόν Κόττον.

— Μα γιάτί θάκανε ένα τέ-τοιο πράγμα; επέμεινε ο Γκορδ.

— Δεν ξέρω ακόμα. Ίδέα δεν έχω! Μα έλπίζω ν' ανακαλύψω τό λόγο!

Οι αστυνομικοί ανταλλάξανε μιά ματιά κι' ο Γκορδ είπε στο Χάρτ:

— Έστω λοιπόν, άφου έπιμέ-νετε. Μα έσεις θα πληρώσετε τα σπασμένα στο τέλος... Ο κ. Μο-ραλές κι' ο κ. Ντήρινγκ έχουν δικαίωμα να σας υποβάλουν μή-νυση γιά δυσφήμιση και να σας ζητήσουν άποζημιώσεις... Εύχου-μι να έχετε γιά τα πληρώσατε...

— Ευ-πρός, πάμε τώρα να μιλήσουμε στον Ένοϊκο.

Η Γκέρτα κατέβηκε απ' τό σαμνί και κτύπησε τα ξυπόλητα πόδια της.

— Έγώ δε μπορώ νάρθω, είπε.

— Γιατί; ρώτησε ο Χάνσον.

— Έχασα τά παπούτσια μου, όταν μ' άρπαξε ο Τουμάζο, έ-ξηγησε.

— Μπορούμε γιά τό κανονίσο-με, αυτό, επενέβη ο μπαρμάν. Τ'άφρχουν στο βεστιάριο τού προ-

σωπικού κάτω παπούτσια που έχουν αφήσει οι σεβιτόρες. Σταθήτε μιά στιγμή. Θα κτύπησω να βρω ένα ξευγάρι που να σας κάνει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

3 Σεπτεμβρίου 1958. — "Ωρα 2 και 59".

Όταν φτάσανε όλοι στο γιωτ, ο Γκορδ έγεννε στο Χάρτ και στη Γκέρτα ν' ανεβούνε πρώτοι. Κι' αυτοί τους άκολουθούσαν.

Οι αστυφύλακες κρατούσαν δυ-νατά ηλεκτροικά φανάρια, που δια-λύανε την ομίχλη και φωτίζαν με κίτρινο φως τη φέγωνα τού πλοίου. Μπροστά στην κλειστή πόρτα της καμπίνας, ο Χάνσον ρώτησε:

— Είχατε άρρίσει την πόρτα άνοιχτή ή κλειστή;

— Δε θυμάμαι, απάντησε ο Χάρτ. Βιαζόμουν πολύ να φύγω.

— Τώρα είναι κλειστή, διαπί-στωσε ο αστυφύλακας. Είσατε πάντα δέβαιος πώς ο Μοραλές είναι εδω μέσα, έαυλωμένος χά-μω, άναίσθητος;

— Απολύτως δέβαιος! δήλω-σε ο Χάρτ.

Ο Γκορδ δοκίμασε ν' άνοίξη την πόρτα, αλλά τη βρήκε κλει-σμένη. Την τράνταξε δυνατά κι' άρχισε να τη χτυπά με τις γρο-θιές του.

— Έ! φώναξε. Άνοιχτε, Μο-ραλές! Είμαστε έμεις, ο Γκορδ κι' ο Χάνσον.

Έπειτα από μιά σύντομη σιω-πή, άκούστηκε θόρυβος μέσα στην καμπίνα. Ο Μοραλές ξεσού-τωσε την πόρτα και την άνοιξε.

— Τι τρέχει, κύριοι; ρώτησε.

Ο Χάρτ τόν κτύπησε, κατάπλη-κτος.

Ο κατεπάνος τού γιωτ δε φορούσε πιά τό άσπρο λινό κο-στούμι του, ούτε τόν παναμά του, αλλά μιά πυτζάμα βιολέ. Τα μαύρα και γυαλιστερά μαλλιά του ήταν καλοχτενισμένα. Και στο πρόσωπό του δεν ύπήρχε κανένα σημάδι απ' τα χτυπήματα που εί-χε φάει με τη λαβή τού ρεβόλ-βερ, έκτος από μιά ελαφρεία με-λανία.

Πίσω του, όλα τα φινιτερίγια της καμπίνας ήταν άνοιχτά και τά σκεπάσματα της κοκκέτας ά-ρρακωμένα. Πάνω τους ύπήρχε, άνοιχτό, ένα ρομάντσο.

— Όλα φαίνονταν να δείχνουν πώς ο Μοραλές ήταν θυμισμένος στο διάβασμα, όταν φτάσανε οι ένοχλητικοί επισκέπτες του.

— Περί τίνος πρόκειται, Τζέ-ρον; ρώτησε χαμογελώντας τό Γκορδ.

— Έχενος φάνηκε να διστάζει.

— Ήσαυτε στο κρεβάτι; είπε.

— Μα ναι, βέβαια! απάντησε ο Μοραλές, με θαυμάσια προσ-ποιημένη έκκληση.

Κτύπησε τό ρολόι του και πρόσθεσε:

— Ποιός τίμιος άνθρωπος δεν είναι στο κρεβάτι του, στις 3 τη νύχτα;

Η άμνηχανία τού Γκορδ μεγα-λώσε. Έροίξε τό φως τού φανα-ριού του στο πρόσωπο τού Χάρτ και ρώτησε:

— Έχετε ξαναδη ποτέ τόν κύριο από δω, Ένοϊκο;

— Ναι, απάντησε ο άλλος κοι-νώντας τό κεφάλι του. Τόν είδα στο Λος Άντζελες, στο δικαστή-ριο. Είναι ο σενόρ Χάρτ, φαρμα-κοποιός τού Μπέβεργλν Χίλς. Ή-ταν ένορκος στη δίχη τού Κότ-τον... Τόν είδα πολλές φορές.

— Κι' αυτήν; επέμεινε ο Γκορδ, φωτίζοντας τό πρόσωπο της Γκέρτας.

Ο Μοραλές κτύπησε καλά την καπέλλα κι' ύστερα έγεννε «δχ». — Αιψάμαι, αλλά μου είναι άγνωστη ή δεσποινίς, απάντησε. — Δέν την έχετε ξαναδη ποτέ; — Όχι, ποτέ.

— Κι' όμως ισχυρίζονται, ο Έ-νας κι' ή άλλη, πώς σας έυλογο-ύσανε πριν από λίγο και πώς σας άφισαν άναίσθητο μέσα στην καμ-πίνα σας.

— Πώς!

Ο Γκορδ επανέλαβε τη φράση του, κι' ο Μοραλές έγεννε πάλι άρνητικά.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτα...δή-λωσα. Μα έέχασα τους κανόνες της ευγενείας! Περάστε μέσα, πα-ρακαλώ... Η ομίχλη είναι πυκνή, σημερα.

Ο Χάρτ μπήκε στην καμπίνα και στάθηκε άντίκρυ στο Μοραλές.

— Δεν πιστεύω, τού είπε μ' ά-γανακτική, να έχετε τό θράσος ν' άρνηθήτε ότι, εδω και λίγα λεπτά, με άπειλήσατε με τό ρεβόλβερ σας! Και πώς ύστερα ένας γορή-λας σας έφερε τη Γκέρτα, που έ-

κλαιγε και χτυπότανε, τόσο πού τό φόρεμά της είχε ανεβή σχεδόν με-χοι τη μέση της!

Ο Μοραλές ξανακτύπησε τη Γκέρτα.

— Τι κοίμα πού έχασα τέτοιο σπάνιο θέαμα! φώναξε ειρωνικά. Σταθήκατε στους αστυφύλακες και πρόσθεσε:

— Μεθυμένος θάνα ο κύριος! — Άρχίζω κι' εγώ να τό πιστεύω, είπε ο Χάνσον.

— Εγώ τό ύποπεύομουν απ' την άρχη, συμπλήρωσε ο Γκορδ.

— Μιά στιγμή! επενέβη ο Χάρτ. Είμαι σέ θέσι ν' αποδείξω αυτό που είπα, ως την τελευταία λέξη. Θα σας δείξω την τρύπα απ' όπου πέρασα, γιά να φτάσω εδω μέσα.

— Ποιά τρύπα είν' αυτή; από-ρησε ο Μοραλές.

Ο Χάρτ άνοιξε την πόρτα τού

λουτρού κι' έδειξε τό ξύλινο «πα-νός», τό βιδωμένο πάνω στο δια-χωριστικό τοίχο.

— Εγώ δε βλέπω καμιά τρύ-πα, δήλωσε ο Γκορδ.

— Μα φυσικά! είπε ο Χάρτ κι' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Άφου φώ-γαμε, ο Μοραλές συνήλθε, κατά-λαβε πώς πήγαμε να φέρουμε την αστυνομία και έφραξε την τρύπα απ' αυτό τό μέρος. Τώρα θα δíte.

— Έβγάλε απ' την τσέπη τού ένα νόμισμα και έξεδίωξε μ' αυτό τις χορημιωμένες βίδες, που συγκρα-τούσαν στη θέσι τους τό «πανός».

— Τότερα κτύπησε σατισμένος την τρύπα, απ' όπου είχε περάσω πριν από λίγο.

Τώρα τη φράζανε σχεδόν τε-λείως τρείς χάλκινοι σωλήνες, που απείχαν πέντε-έξη πόντους ο ένας απ' τόν άλλον. Είχαν επίσης ξανα-άπ' τόν θέσι τους τό «πανός», βάλε στη θέσι του τό «πανός», στην άλλη άκρη της τρύπας.

— Δεν πιστεύω να βέλετε να μάς πείσετε πώς έσεις ή ή κ. Ντή-ρινγκ μπορούσατε να περάσετε ά-πό δω μέσα! είπε ο Χάνσον στο Χάρτ.

— Η κ. Ντήρινγκ... φώναξε ο Μοραλές.

Και πρόσθεσε με οίκτο, χτυπών-τας με τό δάχτυλό τό μετωπό του.

— Ο χακομώρης ο κύριος! Δεν τάχει πολύ καλά...

— Άρχίζω να συμμερίζομαι τη γνώμη σας, συμπήρησε ο Γκορδ κοκκινώντας τό κεφάλι του. Η τοίχ-λος είναι ή μεθυμένος... αν όχι και τά δυό μαζί.

Ο Χάρτ άρπαξε με τά δυό του χέρια τούς χάλκινους σωλήνες και τούς τραβήξε προς τό μέρος του μ' όλη του τη δύναμη. Μα δεν κου-νήθηκαν καθόλου.

— Μας κοροϊδίζουνε! φώναξε ή Γκέρτα, άγανακτισμένη.

Με τά χαμηλωτάκωνα παπού-τσια που της είχαν δανείσει, φαι-νόταν ακόμη πιο κοντή. Τό κεφα-λί της έφτανε μόλις ως τό στήθος τού Μοραλές.

Στάθηκε μπροστά του, με τά μάτια της καρφωμένα στα δικά του.

— Θάχατε τάχα τό θράσος να μου πíte κατάντοια πώς δε δύ-σατε διαταγή στον άνθρωπό σας πού μ' έφερε εδω, να μαζέψη τό υπόλοιπο πλήρωμα και να ετοιμά-ση τό πλοίο, γιά να ξεκινήσετε σέ μιά ώρα, γιάτι είχατε σκοπό ν' ά-παλλαγíte από μένα και τό Ντόκ;

Δέν έπαυε επίσης πώς οι βραδυ-νές έφημερίδες κατηγορούσαν τό Ντόκ γιά δολοφονία και πώς, με-τά την εξαφάνισή μας, ή αστυνο-μία θα πίστευε ότι δραπέτευσε μα-ζί μου.

Ο Μοραλές έκαμε μιά χειρονο-μία διαμαρτυρίας.

— Μα, σενορίτα, δεν έχω καν διαβάσει τις βραδυνές έφημερίδες! απάντησε. Όσο γιά τη διαταγή που λέτε πώς έδωσα, έχετε ιδέα πόσος καιρός χρειάζεται γιά να ε-τοιμασθή ένα τόσο μεγάλο πλοίο, άφου έπαινε μήνες ολοκληρώσε σέ αιωνιότητα! Δεν είναι ζήτημα ώρών, αλλά ήμερών!

Ο Γκορδ στράφηκε στο συνά-δελφό του.

— Εγώ σχημάτισα τη γνώμη μου, δήλωσε. Έσώ, Σβέν;

Ο Χάνσον κίνησε τό κεφάλι του, έδειξε την πόρτα της καμπί-νας και διατάξε:

— Πάμε, Χάρτ! Έλάτε και σεις, δεσποινίς.

— Μα σας δοκίμομαι, διαμαρτυ-ρήθηκε ή Γκέρτα, ότι τά πράγμα-τα συνέβησαν ακριβώς όπως σας έξηγησε ο Ντόκ...

— Ναι, ναι, καλά, άφου έπιμέ-νετε, τη διέκοψε ανυπόμονα ο Γκορδ.

Στράφηκε στο Μοραλές και τόν ρώτησε:

— Θα τούς κάνετε μήνυση, Έν-οϊκο; Έκείνος φάνηκε να σκέπτεται

Κάθε μέρο
γιά τήν NIVEA
μόνο 5 λεπτά!

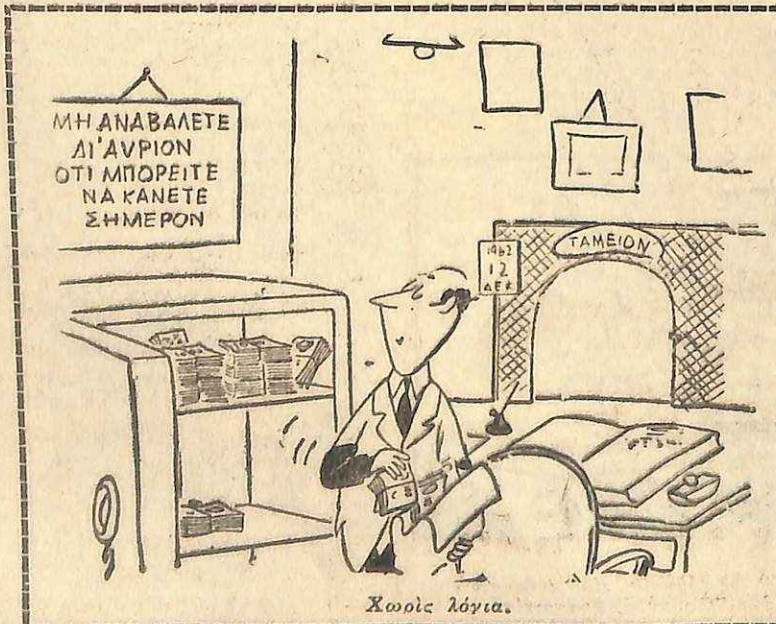
Ή περιποίησι δλου.
του σώματος με
κρέμα NIVEA
άπαιτεί λίγο χρόνο.
Ή περιποίησι όμως αυτή
είναι άπαραίτητη γιά τό
δέρμα και άποτελεί άληθινή
εύεργεσία, ιδίως μετά τό μπάνιο.
Ή NIVEA περιέχει άριστα
συστατικά, ύγροδημιουργά
και λιπαρά, και τήν πολύ-
τιμη Εύσερίτ. Τακτικό
μασσάζ με NIVEA είναι
ό,τι χρειάζεται τό δέρμα
σας.

Άραχνοφάντες κάλτσες
άπαιτούν πόδι περιποιη-
μένο με NIVEA.

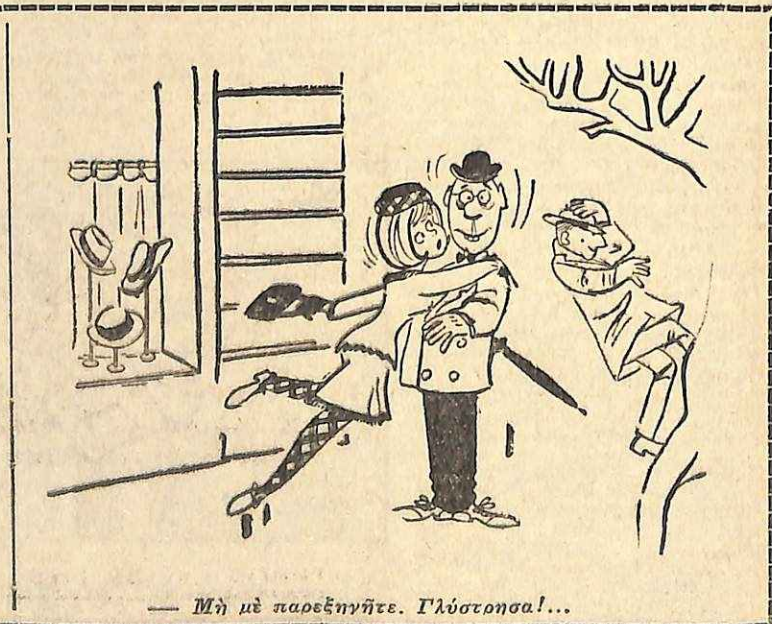
Ή όμορφιά άρχίζει με τήν περιποίησι
τού δέρματος. Ή περιποίησι τού
δέρματος άρχίζει με

NIVEA

ΓΓΗΝΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF GERMANIAΣ

Χωρίς λόγια.

Μη με παρεξηγήτε. Γλωσσότροφα!

λίγο κι' ύστερα απάντησε:

— Όχι, δεν πιστεύω. Θάταν μία ενόχληση για τον κ. Ντηνρινγκ. Άσχετα πέρασε, ο καυμένος... Όχι! Άς υποθέσουμε πως είδαν όντως ο κύριος κι' η δεσποινίς... Στο κάπνο-κάπνο, δε μου κάνανε κανένα κακό, γι' αυτό να τους καταγγείλω.

— Ο Χάρτ άναψε ένα τσιγάρο.

— Εύχαριστώ πολύ για την καλοσύνη σας, είπε ήσυχμα στο Μοραλές. Θάπρεπε να το μαντέψω πως ήταν ψευτική ή λιποθυμία σας και πως παίζατε κωμωδία, άκόμη κι' όταν άφαισε εκείνη τη διαταγή στο ναύτη σας... Βάζω όμως στοίχισμα πως αυτόι οι σολήνες έχουν «ρακό» στις άκρες τους, άλλωστε δε θα μπορούσατε να τους ξαναβάλετε στη θέση τους σε τόσο λίγη ώρα.

— Έμπροστί, πάμε, τον διέκοψε ο Χάνσον, σπρώχνοντάς τον προς την πόρτα.

Οι δύο άστυνομικοί μείνανε άμλητοι σ' όλο το δρόμο, ός το μπλο-ρεστορών. Τέλος, ο Χάνσον ρώτησε:

— Ποι είναι τ' αυτοκίνητό σας;

— Στην άλλη μεριά του δρόμου, μπροστά στο μοτέλ.

Κι' ο Χάρτ έδειξε το άντικρυνό πεζοδρόμιο, που φωτιζότανε περιδικά απ' την κόκκινη έπιγραφη που άναβόδυε.

— Εκεί μείνατε;

— Ναι.

— Με ποιό όνομα;

— Ως κύριος και κυρία Χάρτ.

— Όχι... όχι πως χρειάζομαστε ένα ήσυχο μέρος για να περάσουμε τη νύχτα...

— Τό φαντάζομαι! είπε σαρκαστικά ο Γκρορ. Ποιός είναι ο άρριμος του περιπτέρου σας;

— Τό 10.

— Έχετε προπληρώσει;

— Ναι.

— Κοίμα πού θα πάνε χαμένα τα λεφτά σας! Γιατί θα φύγετε τώρα άμέσως... Άφίστε τίποτα στην κάμαρά σας;

— Όχι, απάντησε ο Χάρτ.

Κι' έγινε στη Γκέρτα να μιλήση, άλλ' εκείνη είχε πη κι' ό-λας:

— Έγώ έχω άφίσει κάτι πράγ-ματά μου στο λουτρό.

— Πάμε να τα πάρουμε! είπε ο Γκρορ.

— Άνοιξε την πόρτα του περιπτέ-ρου και τους άφισε να περάσουν προδοί.

Ο Χάνσον μπήκε στο λουτρό και ξαναβγήκε άμέσως. Κύτταξε άσπρη τη Γκέρτα.

— Πόσων χρονών είσαστε; τη ρώτησε.

— Δεκαοχτώ.

— Έτσι άποφύγετε τη μήνυση για άποπλάνηση άνθρωπου, είπε ο άστυφύλακας στο Χάρτ. Μπορούμε όμως να σας μηνύσουμε για προσ-βολή των δημοσίων ήθών.

— Όχι, δήλωσε ή Γκέρτα.

— Γιατί όχι;

— Γιατί ο Ντόκ δεν...

Κοκκίνισε γι' αυτό που ήταν έ-τοιμη γα πη, σταμάτησε κι' ύστερα συμπλήρωσε:

— Δεν έγινε αυτό που νμίζετε.

Ο Ντόκ κοιμήθηκε σε μία πολυ-θρόνα.

— Έτσι, έ; Για να τελειώνουμε όμως, περάστε μέσα στο λουτρό και ξαναφορέστε αυτά που κρέμον-ται στο σωλήνα του ντους!

Όταν έμεινε μονάχος με τους άστυφύλακες, ο Χάρτ ρώτησε:

— Δεν υπάρχει έλλειδα να σας πείσω, άν σας άδωσο το λόγο μου πως κάνετε ένα τεράστιο λάθος, τόσο για τις σχέσεις μου με τη μίς Νίλσον, όσο και για ό,τι άφορα το Μοραλές;

Ο Γκρορ κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

— Έγώ είμαι της γνώμης να τους κλείσουμε μέσα και τους δύο, είπε ο Χάνσον.

— Με ποιά κατηγορία; παρατή-

ρησε ο συνάδελφός του. Νομικά, ή κοπέλλα είναι ένηλικη. Κανείς απ' τους δύο δεν είναι μεθυσμένος. Τό πολύ-πολύ, υπορούμε να τους κα-τηγορήσουμε για διαταραγή της δημοσίας τάξεως. Μά κι' αυτό άκο-μη δεν πρόκειται να σταθί, άν ο Μοραλές άρνηθή να υποβάλι μή-νυση.

— Δε συμφωνώ μαζί σου! επέ-μεινε ο άλλος.

— Ίσως νάχης δίκιο, είπε ο Γκρορ άναγκάζοντας τους όμους του. Λοιπόν, θα πάρω τ' αυτοκίνη-το και θα πάω να συμβουλευθώ τον άστυνόμο.

Όταν έφτασε στην πόρτα, στρά-φηκε και κύτταξε το Χάρτ.

— Καλά θα κάνετε να πάτε να σας κυτάξει κανένας ψυχίατρος, του σύστησε.

— Εκείνος έδωσε νευρικά μέσα στο τασάκι το ταγάρο του, που του φάνηκε ξαφνικά μικρό.

Όσο περισσότερο σκεπτόταν αυ-τή την ιστορία, τόσο την εύρισκε πιο πολύπλοκη...

Μά είχε άνακαλύψει κάτι: ότι ο Ντηνρινγκ κι' ο Μοραλές ήταν ά-νακατεμένοι για καλά στη σχετι-νή εκείνη ύπόθεση—όποια κι' άν ή-ταν τα παρασκήνια της κι' οι σκο-ποί τους...

— Άν όστόσο ή Μπόνι ήταν ζων-ανός...

ταν ή άκόμη, γιατί ο Μοραλές ν' άφείλο το κομμάτι πέσσμα στην έ-δια κατάστασι, όπως τη νύχτα της δθεν δολοφονίας, επιτροπώντας έ-τσι στο Χάρτ ν' άνακαλύψη την ά-λήθεια;

— Τώρα, είτε ή άστυνομία του Νιούπορτ έπιανε το Χάρτ και τη Γκέρτα με κάποιο δικαιολογητικό, είτε τους άφινε ελεύθερους, πάν-τως οι έφημερίδες δε θα παραλεί-πανε ν' άναφέρουν το έπεισόδιο.

Ο Γκρορ κι' ο Χάνσον δεν είχαν κανένα λόγο να το κρατήσουν μυσ-τικό. Κι' ο τοπικός άναπαυογής των έφημερίδων του Λός Άντζε-λες δε θ' άφινε να χαθή τέτοιο «λαβράκι»...

Ο Χάρτ φανταζότανε κι' όλας τους τίτλους της είδησεως:

«Γνωστός φαρμακοποιός του Λός Άντζελες ήσως σκανδάλου. Άπή-γαγε μία ξανθεία και νεαρώτατη υπάλληλό του».

Η Γκέρτα βγήκε απ' το λουτρό. Είχε πλύνει το πρόσωπό της κι' εί-χε χτενιστή. Άμακιγιάριστη, φαι-νόταν άκόμη πιο νέα, συγχρόνως όμως άκόμη πιο ώριμη.

Οι σκέψεις του Χάρτ παίρνανε άλλο δρόμο... Στο κάτω-κάτω, δεν είναι ναυείς γέρος στα 38 χρόνια του. Χιλιάδες άντρες αυτής της ή-λικίας παντρεύονται κοπέλλες 20

χρονών. Άν έπιανε γυναίκα του τη Γκέρτα, θα ταχτοποιούσε τον-λάχιτον μία απ' τις δυσκολίες του. Έπρεπε να το κάλυπτε...

— Τι θα γίνει τώρα; τον ρώτη-σε ή κοπέλλα. Θα μάς συλλάβουνε; — Ίδέα δεν έχω, απάντησε ο Χάρτ.

— Έν'αυτοκίνητο σταμάτησε μπρο-στά στο περιπτερο. Ο Χάνσον κύτταξε έξω απ' τη μισανοιχτή πόρτα.

— Ο Τζέρον γύρισε, είπε. Πάμε!

Ο Γκρορ είχε σταματήσει το άστυνομικό αυτοκίνητο κοντά στ' άμάξι του Κέλλιν.

— Θα πάς μαζί τους, Σθέν, εί-πε στο συνάδελφό του. Ο άστυνό-μος διάταξε να τους συνοδεύσουμε ως τη βορεινή έξοδο της πόλεως και να τους άφίσουμε ελεύθερους.

Δε βλέπει για ποιά λόγο ν' άσχο-ληθούμε μαζί τους. Άλλωστε—λέει— ή άστυνομία του Λός Άντζελες θα συλλάβη αύριο πρωί το Χάρτ.

— Άς γίνει κι' έτσι, συμφώνησε ο Χάνσον με κάποια άπογοήτευσι.

Ο Χάρτ βοήθησε τη Γκέρτα ν' άνεβή στ' αυτοκίνητο. «Τότερα έ-κανε το γύρο του και κάθισε στο βο-λάν. Η όμίχλη τον άναγκάζε να όδηγί άσφα».

Όταν φτάσανε στη βόρεια άκρη του μικρού λιμανιού, ο Χάνσον τον διάταξε να σταματήσει και κατέβη-κε από τ' αυτοκίνητο.

— Τραβήχτε ίσια, διάταξε ξε-ρά. Καί μην ξαναπατήστε εδώ το πόδι σας, άλλωστε θα σας κλείσω μέσα, κι' άς λήθ ό,τι θέλει ο άστυ-νόμος.

Ο Γκρορ τους είχε άκολουθή-σει, με το άστυνομικό αυτοκίνητο. Πήρε το Χάνσον και άφινε μαζί.

Τα πίσω φώτα του αυτοκινήτου τους χάθηκαν γρήγορα, μέσα στην όμίχλη. Πήγαιναν ν' αναλάβουν πάλι ύπηρεσία, στην πόλι.

Ο Χάρτ έμεινε άρκετή ώρα ά-κίνητος, κυττάζοντας την όμίχλη, που άπομόνωνε τη Γκέρτα κι' αυ-τόν μέσα σ' ένα κόκκο παράξενο.

Ένοιωσε ντροπή και ταπεινώσι.

Του είχαν συμβί διάφορα άτυ-χήματα στη ζωή του. Μά ήταν ή πρώτη φορά που τον διώχνανε έτσι από μία πόλι και του άπαγορεύανε ν' ξαναπατήση εκεί το πόδι του.

— Τρόφετε για τη Γκέρτα, άκόμη περισσότερο παρό για τον έαυτό του. Όσο κι' άν έκανε την αδιά-φορη ή κοπέλλα, δε μπορούσε να μην ενδιαφέρεται για το τι θάλεγε ο κόσμος. Κι' όταν οι κίτρινες έ-φημερίδες του Λός Άντζελες θα δημοσιεύανε την περιπέτεια τους, έσογκωμένη και παραμορφωμένη, θάκανε πιά την υπόληψή της!

— Άκούστε, Γκέρτα... είπε ξα-φνικά.

— Άκούω.

— Θέλετε να με παντρευτήτε;

— Όχι... ναι!

Ο Χάρτ έκαμε μισή στροφή με τ' αυτοκίνητο, το σταμάτησε στην άκρη του δρόμου κι' έσβυσε τά φώτα.

— Ώρα! είπε. Θα περιμένουμε λίγο ν' άπομακρυνθούνε ο Χάνσον κι' ο Γκρορ, για να μην τους ξα-ναδοούμε μπροστά μας, κι' ύστερα θα τραβήξουμε προς το Νότο, για την Ένσενάντα.

— Πιστεύετε να βοούμε εκεί τά ίχνη της κ. Ντηνρινγκ;

— Όχι. Μά έξομε τώρα πως μπορεί νάνα ξονταγη. Θέλω να βεβαιωθώ, πριν γυρίσω στο Λός Άντζελες, πως με συλλάβουνε για ένα έγκλημα που δεν έκαμα...

— Άν Μπόνι βρισκόταν πραγματικά στην Ένσενάντα, την έτοιμη που άναφερε ή Πέττυ, κάποιος θα θυ-μάται το πέραςμά της από χει.

Ο Χάρτ έκαμε μία μικρή δια-κοπή και πρόσθεσε ύστερα, με ύ-ψως σχεδόν άρνημένο:

— Περιώντως έμ' την Τιχονά-

να, θα σταματήσουμε λίγο για να παντρευτούμε.

Κατάλαβε ξαφνικά πως ή Γκέρ-τα έκαμνε. Πέρασε το χέρι του γύρω απ' τη μέση της και τη ρώ-τησε:

— Τι συμβαίνει, άγάτη μου;

— Δεν το μαντεύετε;

— Όχι.

Η Γκέρτα σκούπισε τά μάγουλά της με την άνάποδο του χεριού της.

— Τότε λοιπόν δε συμβαίνει τί-ποτα! Μά με είπατε «άγάτη μου», κι' αυτό είναι όποσδήποτε μία πα-ρηγοριά... Φέρομαι άνόητα, το ξε-ρω. Μά οι κοπέλλες κάνουν ένα σωρό όνειρα και στο τέλος τα πρά-γματα δεν πάνε ποτέ όπως τά ελ-πίζαν φανταστικά.

— Έπαψε τά κλάματα κι' έπιχώ-τησε πάλι το πρακτικό πνεύμα της.

— Μά, έφόσον έγω σας ρίχτη-κα, συνέχισε, κι' ήρθαν έτσι τά πράγματα, δε μπορώ να περιμένω πως θα μου προσφέρете τσαντά-κι-άλλα, όποτε πως θα μου κάνετε σε-ρενάδα με την κιθάρα κάτω απ' το μπαλκόνι μου.

Πέρασε το χέρι της γύρω απ' το λαιμό του Χάρτ κι' άγγιξε το μά-γουλό του με τά χείλη της.

— Είσαστε ύπνεος; Ντόκ, κι' άς έχετε δύο μέρες άξέριστος! Ό! όποτε τί καλή σύζυγος που θα γίνει!

— Γιατί τρέμεις; της μουρού-οισε ο Χάρτ άγκυλιάζοντάς την.

Η Γκέρτα γύρισε άλλο το κε-φάλι της και προσπάθησε να δια-κρίνη κάτι άνεμεσα στην όμίχλη που τογυλούσε τ' αυτοκίνητο σαν ά-σπρη κορυφίνα.

Φοβάμαι, είπε.

Ο Χάρτ ένοιωσε ένα ευχάριστο συναίσθημα, σπρίγγοντας την στο στήθος του. Ήταν, εύχισμένος για την άπόφασί που είχε πάρει.

Θάδινε όπιδήποτε, για να ξεχά-ση την ύποθεσι Κόττον—Ντηνρινγκ—Μοραλές... Μά ήταν άδύνατο.

Δίχως να το θέλουν, αυτός κι' ή Γκέρτα είχαν παρασσηθή σε μία ά-γωνιώδη κι' επικίνδυνη περιπέτεια, που άπειλούσε να γίνει τραγική.

Κι' ο καιρός τους ήταν μετρη-μένος...

Ο Χάρτ ξεσίφισε το άγκυλιάσιμά του. Άναψε τη μηχανή και τά φω-τά του αυτοκινήτου και ξεκίνησε, μέσα στην όμίχλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

3 Σεπτεμβρίου 1958. «Ωρα 20.30».

Άνεμεσα στην Τιχονάνα και την Ένσενάντα, δεν υπάρχουν παρώ-ταίς πόλεις κάποις σπουδαίες ώ-στε να τις άναφέρουν οι ταξιδιω-τικοί χάρτες; ή Άγκωνα Καλιέν-τε, ή Ροζαρίτο κι' ή Έλ Ντε-σιάνσο.

Απ' την έξοδο της Ροζαρίτο, ήξε άρχισε να τους παρακολουθί-ζε ή αυτοκίνητο. Όταν πατοίσε γιάς ο Χάρτ, έκανε το ίδιο κι' ο άλλος σωφέρ. Όταν έζοβε ταχύ-τητα, τον έμεινε, φροντίζοντας πάντα να μένη περί τά 300 μέτρα πιο πίσω.

Όλη την ήμέρα, τις ώρες της έμπούσεως κυκλοφορίας, ο Χάρτ δεν είχε ενδιαφερόη για τ' άλλο αυτοκίνητο. Μά τώρα άρχισε πιά ν' άνησυχή.

Με τά χέρια σταυρωμένα πάνω στα γόνατά της, ή Γκέρτα κύττα-ξε τότε τη βέρα που φουρούσε στο διαχτύλιό της, και πότε το καθρε-φτάκι του αυτοκινήτου.

— Δες να μάς παρακολουθούνε; ρώτησε σιγανά τον άντρα της.

— Δεν ξέρω... απάντησε ο Χάρτ, όλνγοντας κι' αυτός μία ματιά στο καθρεφτάκι.

Ζεσταίνονταν, ήταν κορσασμένος κι' άνησυχος.

Ο σταθμός τους στην Τιχονά-να είχε κρατήσει πολύ περισσότε-ρα απ' ό,τι λογόκριε. Χοιράδατες ν' άφροντίση για όλες τις άπαιτού-μενες διατυλώσεις, ν' άγοράση τις

Πρωτότυπος τρόπος κίχμαλωσης αετού

Στο Σικάγο, ένας άετός ώρη-σε μέσα στην αύλη ενός σπιτιού και ρίχτηκε πάνω σ' ένα σκυλί. Ο ίδιοκτής της σπιτιού προσ-πάδισε να τον άπομακρύνει, χτυ-πώντας τον μ' ένα μπαστούνι. Άλλά χωρίς αποτέλεσμα. Ο άε-τός δεν ένοούσε ν' άφήση τη λεία του. Είδοποιήθηκε τότε ή διέυ-

θυνσις του ζωολογικού κήπου κι' ένας φύλακας του φύτεψε σε λίγο ένα είδικό θήμα, που περιείχε έ-να ίσχυρο ύπνωτικό φάρμακο. Ο άετός δεν άρνησε να θυδηθή σε λήθαργο. Όταν ξύπνησε, βρι-σκόταν μέσα σ' ένα κλουβί του ζωολογικού κήπου του Σικάγου.

Χωρίς νερό τά 90% των κατοίκων της Γης

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του Διεθνούς Όργανισμού Υγεί-ας, τά 90% των κατοίκων της Γης, στερούνται ποσίου ύδατος. Στις πλείες, έξ άλλου, μόνον τά 30% των κατοίκων έχουν το νερό μέσα στο σπίτι τους. Η διάδο-σις διαφόρων άσθενειών στον κό-σμο όφείλεται κατά μέγα μέρος στη χρσίση μολυσμένων νερών.

Τά ιδεώδη μέτρα της γυναικάς

Κατά το Γάλλο αισθητικό Λε-μαίρ, τά ιδεώδη μέτρα για μία γυναικά είναι τά ακόλουθα:

— Άνάστημα: 1 μ. 60.

— Βάρος: 59 κιλά.

— Περιμετρος στήθους: 85 έκα-τοστά.

— Μήκος: 60 έκατοστά.

— Περιμετρος ισχίων: 76 έκατο-στά.

— Ύψος κεφαλιού και λαιμού: 25 έκατοστά.

— Μήκος κνημών: 80 έκατοστά.

Η ιατρική περιθαλψίς στον κόσμο

Οι πλούσιες σε γιατρούς χώρες είναι:

— Ισραήλ: 1 γιατρός στους 240 κατοίκους.

— Σοβιετική Ρωσία: 1 γιατρός στους 550 κατοίκους.

— Ιταλία: 1 γιατρός στους 660 κατοίκους.

— Ήνωμένες Πολιτείες: 1 για-τρός στους 790 κατοίκους.

— Γαλλία: 1 γιατρός στους 930 κατοίκους.

Και νά τώρα οι πιο φτωχές:

— Νιγηρία: 1 γιατρός στους 96.000 κατοίκους.

— Κίνα: 1 γιατρός στους 87.500 κατοίκους.

— Ινδία: 1 γιατρός στους 5.000 κατοίκους.

Δεν ήθελε νά ρίξη την φλαμευριά της

Μία Έβραία από τη Γερμανία ή χίρα Χαννά Μπλούμενταλ είχε καταφύγει από τό 1938, όταν άρρισαν οι διώξεις κατά των ό-μοεθών της, στην Άγγλια κι' εί-χε έγκατασταθή στο Βέστμιν-κοντ στο Λονδίνο. Μόλις έφτασε εκεί φύτεψε στην αύλη ενός μικ-ρού σπιτιού που άγόρασε μία φλαμευριά. Αυτή ή φλαμευριά ά-ναπτύχθηκε γρήγορα, έγινε ένα μεγάλο δένδρο κι' οι ρίζες του χώθηκαν κάτω από ένα γειτονικό

Ο ΔΟΛΟ ΤΟΥ ΚΟΟΙΟ

σπίτι, που οι τοίχοι του κινδύ-νευαν να καταρρεύσουν. Οι ένοι-κοι αυτού του σπιτιού κατέφυγαν τότε στα δικαστήρια, που επέδα-λαν στην Μπλούμενταλ να ξερι-ζώσει τη φλαμευριά της. Η Μπλούμενταλ, όμως, όχι μόνον δεν συμμορφώθηκε με την άπόφα-ση του δικαστηρίου, αλλά, για να έκδικηθί τους γείτονές της, χτυπούσε το μεσότοιχο των δύο σπιτιών κι' έκανε έναν τρομακτι-κό θόρυβο. Και δεύτερη καταδι-κη της Μπλούμενταλ δεν έφερε κα-λυτερο αποτέλεσμα. Στο τέλος, το δικαστήριο την καταδίκασε για άναποχή σε φυλάκισι. Άλλά, να να καταρβώθη ή σύλληψίς της χροιάσθηκε ή επέμβασις 10 άστυ-νομικών, γιατί ή Μπλούμενταλ εί-χε ταμπουρωθί μέσα στο σπίτι της και άπειλούσε ότι θα έξαπέ-λυε εναντίον των όργάνων της τά-ξεως τά τρία τρομακτικά σκυλά-κια. Στο τέλος, όμως, ο ραββί-νος της περιοχής την έπεισε να παραδοθί.

Όταν έφτασε στην κορφή, φρε-νάρισε ξαφνικά και σταμάτησε στην άκρη του δρόμου, μέσα σ' ένα σύν-νεφο σκόνης.

Περιέμενε πως θάκανε το ίδιο και τ' άλλο αυτοκίνητο. Άλλ' εκεί-νη πέρασε κι' άπομακρύνθηκε, δί-χως να κόψη καν την ταχύτητά του.

Στά σκοτεινά, ο Χάρτ δε μπό-ρεσε να διακρίνη τους έπιβάτες του. Προσέσε μονάχα πως είχε ά-ριθμό κυκλοφορίας της Καλιφο-νίας.

— Φτάσαμε... είπε στη Γκέρτα, δείχνοντας της την πόλι που άλπο-νότανε στα πόδια τους.

Άκόμη και στο φως του φεγ-γυριού, από ψηλά, ή Ένσενάντα δεν είχε τίποτα το άραιό. Βρισκό-ταν σε μία γημνή και μονοτονή κοιλάδα. Η μόνη γραμμή της ήταν ή άερογιάλιά της. Καί τά λι-γα λεφτά που είχε έσόδωσι ο Άθ-μος για τον έξοπλισμό της, είχαν διαβαθί για μερικά τοιςατά πα-ραθαλάσσια ξενοδοχεία.

Άσπυ σκέφθηκε ένα λεπτό, ο Χάρτ ξεκίνησε πάλι. Τά ξενοδοχεία εκείνα ήταν άπαγορευμένα γι' αυ-τόν και για τη Γκέρτα. Μπορούσε νά συναντήσει εκεί γνωστά του πρό-σωπα και θάταν ύπολοισμένες τό-τε να τους όση ένοχλητικές έξη-γίσεις.

— Έπρεπε λοιπόν να περάσουμε τη νύχτα τους σε κάποιο απ' τά μέ-τωπα ξενοδοχεία του κέντρου της πόλεως, τά προωρισμένα για τους ντόπιους.

Διάλεξε πραγματικά ένα απ' αυ-τά, πηλόμε ούς πρόσοι. Το χαλί-τον ήταν έπιπλωμένο με μερικές πέτινες πολυθρόνες, φαγομένες, και λίγες γλάστρες με τεχνητούς φοινίκες.

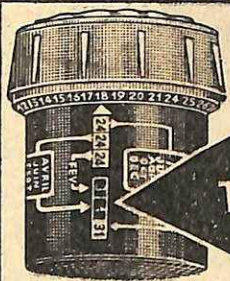
Ο υπάλληλος του γραφείου φά-νικε έλλειπας κι' ένθουσιασμέ-νος. Άλλωστε πως είχε μία κάμαρα κατάλληλη για το «σενό» και την «σενό»—την ώραιότερη του ξε-νοδοχείου.

Τό δωμάτιο αυτό βρισκόταν στο πρώτο πάτωμα κι' έβλεπε στο δρό-μο. Είχε έπιπλα από μαύρο άνα-ξού και κομωτικές σακέτες, αλλά καθαρές και κολλοισμένες.

Ο γκαρνιέρ του ξενοδοχείου άφι-σε γάλλο τη βαλίτσα και το μικρό βαλιτάκι που είχε άγοράσει ή Γκέρτα στην Τιχονάνα.

— Σας άρέσει το δωμάτιο; ρώ-τησε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Τις ήμέρες σας γονιμότητας τις βλέπετε εδώ!

“Θαυμάσια έπινόησις,” λέγει ο Δρ. Όζινό.

Διαβάστε αυτή τη δήλωσι του μεγάλου γυναικολό-γου για το C. D. INDICATOR, τη νέα συσκευή κτης τοέ-σης που δείχνει αυτόματα τις περιόδους της γονιμό-τητας σε κάθε γυναίκα.

αΤό C. D. INDICATOR μου έπεδείχθη σήμερα και μου εξή-γησαν τη χρήση του. Είναι μία θαυμάσια συσκευή που δείχνει με άκρίβεια την περίοδο της γονιμότητας σύμφωνα με τη μέ-θοδο Όζινό—Κνόους. Άπό όλες τις άνάλογες συσκευές ύπο-λογισμού που έπνευθήκαν, το C. D. INDICATOR είναι—άπό ό,τι ξέρω—ή πιο ώρατα έπινόημενη.

Εμπιστευθήτε την συσκευή C. D. INDICATOR

Τό C. D. INDICATOR είναι τό ασφαλέστερο μέσο για να έρετε κάθε μήνα ποιές μέρες μπορείτε να συλλάβετε παιδί. Άντί να κάνε-τε μόνη σας πολύπλοκους ύπολογι-σμούς, που δά πρέπει να τους ξα-ναρχίσετε κάθε μήνα, με κίνδυνο να κάνετε και άνεπαρόφρους λά-θη, δά κάνουν τους ύπολογισμούς αυ-τούς για σας ή συσκευή C. D. INDI-CATOR, αυτόματα και με άπόλυτη άκρίβεια. Ζεις δεν δά έχετε παρά να κυττάξετε στη συσκευή σας, κά-θε μήνα, ποιές είναι οι ήμέρες σας γονιμότητας, δηλαδή οι μόνες ήμέ-ρες του μηνός που, σύμφωνα με τις

ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

Ζητήστε πληροφορίες τό ταχύτερο. Ταχυέ-ροιστε μας τό δελτίο αυτό για να λάβετε ένα εξαιρετικό ένδιαφέρον τεύχος, χωρίς έξωτε-ρικές ένδειξεις, με όλες τις λεπτομέρειες για τις έπιστημονικές με-θόδους έξοκριβέσεως των ήμερών γονιμότη-τος.

Αντ'πειαν C. D. INDICATOR ΟΝΟΜΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ Πανεπιστημίου 6 Άθηνος, Τ. 134 Στείλτε μου χωρίς ύποχρέωσι τό λεπτομερές τεύχος για το C. D. INDICATOR. Έσκέλειω όρχ. 3 σε γραμματόσημο για έξοδα.

ΜΑΤΙ δεν είχε κλείσει όλη τη νύχτα ο Μπίλ Μίλλερ. "Εμεινε άδρες βυθισμένος σε συλλογή. — Διάβασε! Τι ανέλπιστα τύχη! μουρμούρισε. Καί χωρίς κόπο, χωρίς εργασία, ακόμη και με τα χέρια μας θα μπορούσαμε να το μαζέψουμε! Άπείθεια όμως που την έχει ο Ντάν!...

Ο Μπίλ γύρισε στο άλλο πλευρό και μέσα στο γλυκαγόρραγμα διέκρινε το πελώριο σώμα του γέρου Ντάν. Ο χρυσόφρος κοιμόταν ξεγνοιαστός στην κουκέτα του. Μά μοχθηρό ελέμμα, ο Μπίλ κούταζε το σύντροφό του. Δεν ένοιωσε καμιά συμπάθεια για τον Ντάν Φάρμαν. Ο Ντάν ήταν πρακτικό μυαλό. Έργαζόταν με μεθοδικότητα. Δεν τον τρόμαζε η δουλειά. Ο λόγος του όμως ήταν νόμος. Κι' αυτό πείραζε τον έγωισμό του Μπίλ.

Έπειτα από ένα καυγά σε μία ταβέρνα της πατρίδας του, ο Μπίλ είχε φυγοδικήσει. Και μία μέρα, στους πρόποδες της όρεις κορυφής του Τσανόκ, έτυχε να συναντήσει τον Ντάν Φάρμαν. Ο νέρος του πρότεινε να μείνουν κοντά του. Ήταν βέβαιος πως στα μέρη εκείνα έρι-

Τò καταραμένο ΧΡΥΣΑΦΙ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Σ'άντα Γκουάρντα να δηλώσουμε τη φλέβα και να την πουλήσουμε! — Τρελλάθηκε; του απάντησε ο Ντάν. Θά εργασθούμε πρώτα μόνοι μας.

— Για ποιο λόγο; "Αμα πουλήσουμε τη φλέβα, εξασφαλίζουμε όλη τη ζωή μας! — Βέβαια! Άλλα! Έχουμε μπροστά μας δύο μήνες καλοκαιριάς. Μπορούμε να εργαζόμαστε μόνοι μας το χρυσάφι. Κι' όταν η δύναμη των χεριών μας δεν θάναί αρκετή, τότε

δύο άδρες κατόπι ο Μπίλ παρακολουθούσε τον Ντάν, που γέμισε με δυναμίδα μια τρύπα, που είχε ανοίξει στο έδαφος. Άργα ο Μπίλ πλησίασε και τράβηξε το περιστρόφο του. Και τη στιγμή που ο Ντάν, σκυμμένος, φωνάζει να δώσει φωτιά στο φυτίλι, τον χτύπησε δυνατά στο κεφάλι με τη λαβή του όπλου του. Ο γέρο Ντάν σωριάστηκε κάτω άναίσθητος.

— Δεν ήθελες να μ' αφήσεις να πάω μόνος στη Σάντα Γκουάρντα, ε; "Εμπότισέ με τώρα, γέρο-ήλιθι! κάναμε ο Μπίλ. Και χωρίς να θεσπασθεί, αν ήταν ζωντανός η νεκρός, ο Μπίλ, τράβηξε το σώμα του συντρόφου του και το πήγε κοντά στο έδαφος. Άστερα διώρθηκε το φυτίλι της δυναμίδος κι' έβγαλε φωτιά. Τράβηχκε μετά πίσω από ένα βράχο και περίμενε. Μία τρομακτική έκρηξη τράνταξε την ατμόσφαιρα. Κι' όταν πλησίασε είδε πως, ενώ ο βράχος είχε γίνει θρύμα, τα σώμα του Ντάν δεν είχε πάθει τίποτα. Σηκώσε τότε μία πέτρα και την άφησε να πέσει στο κεφάλι του συντρόφου του. Ύστερα γύρισε στον καταυλισμό, χωρίς ν' αγγίξει τα γύρω στο νεκρό εργαλεία.

— "Ετσι, φώναξε, όταν θα γυρίσω με τους άλλους για να τους δείξω τη χρυσόφορο φλέβα και να υπογράψουμε τα χαρτιά, θα νομίσουν πως ο γέρος δεν πρόλαβε ν' απομακρυνθεί, όταν έγινε η έκρηξη κι' ότι έτσι έβριζε τον θάνατο. Ο Μπίλ πήρε τρόφιμα για τρεις μέρες. Για να φτάσει στη Σάντα Γκουάρντα έπρεπε να περάσει την έρημο της Χαρίφα. Άφου γέμισε, λοιπόν, ένα βαρέλακι νερό, το σερβίρισε στη σέλλα του αλόγου και ξεκίνησε για την πολιτεία.

Την επομένη όμως είδε πως είχε χάσει το δρόμο του. Το αλόγο, ενώ έπρεπε να είχε φτάσει στη χαράδρα του Μάρλε-Ούας, βρισκόταν ακόμη στη μέση της έρημου. Κι' όταν νύχτωσε πιά, αποφάσισε να περάσει τη νύχτα σ' έναν αμμόλοφο.

Με την ανατολή του ήλιου ξεκίνησε πάλι. Είχε προχωρήσει καμιά ώρα, όταν αναγκάστηκε να ξεπεράσει, γιατί το λουρί της σέλλας είχε χαλαρώσει.

Νευρασμένος για την αργοπορεία του, ο Μπίλ τράβηξε απότομα το λουρί. Το αλόγο όμως πόνεσε και δάγκωσε τον Μπίλ. Τότε εκείνος έδωσε μία δυνατή γροθιά στα ρουθούνια του αλόγου. Τ' αλόγο άγριψε και πάλι προλάβει ο Μπίλ να πιάσει το χαλινάρι, το ζώο ξεκίνησε με τρελό καλσασμό. Εκείνος το ακολούθησε, παρ' όλο που τα πόδια του βυθίζονταν στην άμμο. Κατάλαβε όμως πως μετασπονούσε, θυμήθηκε τότε το βαρέλακι με

το νερό και χωρίς να διστάση, έβγαλε το περιστρόφο του και πυροβόλησε. Μά το αλόγο βρισκόταν πιά εκτός βολής.

Η θέσι του Μπίλ ήταν φοιχτή. Είχε χάσει το δρόμο κι' ήταν χωρίς αλόγο και χωρίς νερό. Η ζέση τώρα ήταν άφορητη κι' ο ήλιος τον χτυπούσε στο κεφάλι. Μία φοδερή δίψα τον βασάνιζε. Ο λάρυγγάς του ήταν στεγνός κι' η γλώσσα του προσηύχεν. Σ'το τέλος, δέ μπόρεσε ν' άνθξει. Πλάγιασε κι' αποκοιμήθηκε...

Όταν ξύπνησε, ήταν ξημερώματα. Άρχισε να προχωρή σέρνοντας τα πόδια του. Σ'έ λίγο ο ήλιος έριξε ξανά τις φλογισμένες του ακτίνες. Κοντά πιά το μεσημέρι, η τοποθεσία άλλαξε όλη. Βράχοι άπληχαν εδώ κι' εκεί και άραια θάμνοι. Μέσα στην παραβία και στον πυρετό του, ο Μπίλ θάρρυνε πως είχε φτάσει στη χαράδρα του Μάρλε-Ούας. Εκεί όμως που πήγαινε, στάθηκε παραξενεμένος. Ένα άποθρύνιο σώμα βρισκόταν σε άποστασι λίγων βηματιών. Πλησίασε και το πρώτο που παρατήρησε ήταν ένα φασακι στερεωμένο στη ζώνη του αλγανόστου. Το πήρε και ρούφηξε. Η πείρα τον έκανε να μην άδίστασε μονορούφι όλο το νερό. Τού φάνηκε ωστόσο πως ζωογονήθηκε.

— Τον κακομοίρη, μουρμούρισε. Άν δεν εύρισκα νερό, θάμουν κι' εγώ σαν κι' αυτόν!...

Κι' αμέσως πρόσθεσε: — Διάβλεψε, αφού είχε νερό, δεν πέθανε λοιπόν από δίψα. Μά από τι πέθανε;

Ο Μπίλ γύρισε το σώμα του νεκρού να δει το πρόσωπό του. Ά, κρός μ'έως έμπηξε μία φωνή. Ο νεκρός ήταν ο Κιούτ Κόννελ, ο άνθρωπος που μ' αυτόν είχε μαλλάσει στην ταβέρνα της πατρίδας του. Και τώρα ο Κόννελ ήταν νεκρός με μια σφαίρα στο κεφάλι κι' άλλη μία στην ώμοπλάτη.

Ο Μπίλ στερώσε το φασακι στη ζώνη του μουρμουρίζοντας: Τ' Εύτυχος γλύτωσε από τον έκδικητικό Κόννελ!

Γύρισε ξαφνικά και κούταξε πίσω του. Είχε νοιώσει πως κάποιος βρισκόταν κοντά του. Πραγματικά, δύο καθυλάρηδες στεκοίτουσαν πίσω του.

— Ψηλά τα χέρια! πρόσταξε ο πρώτος, ενώ σημείωσε με το περιστρόφο το Μπίλ.

Και κατόπι πρόσθεσε: — Τζέρ, κατέβα κι' άφ'όπιστα τον! Ο δεύτερος καθυλάρηδες ξεπέζεψε, πλησίασε το Μπίλ, του πήρε το περιστρόφο και κατάπληκτος φώναξε:

— Θεέ, παντοδύναμι!... Είναι ο Μπίλ Μίλλερ, σερίφη!

Ο αστυνομός κατέδρασε απ' τ' αλόγο, κούταξε το νεκρό Κόννελ και κατόπι τον Μπίλ.

— Τζέφ, πρόσταξε κατόπι, δώσε μου το όπλο του Μπίλ Μίλλερ. Ο σερίφης το πήρε, το άναψε και είδε ότι έλειπαν δύο σφαίρες.

— Σ'έ συλλαβάνω για το φόνό του Κιούτ Κόννελ, του είπε. Μ'έ μizes πως θά ξεφύγεις, ε; Μά αυτή τη φορά δέ θά γλυτώσεις!

— Δεν τον σκότωσα εγώ! τράυλισε ο Μπίλ. Τον έβριχα εδώ νεκρό!...

— Άφρέ τα αυτά. Καλύτερα για σένα είναι να όμολογήσης την αλήθεια!

— Όχι, όχι! σ'ε τ' όρκίζομαι!... φώναξε πάλι ο Μπίλ. Ήταν πεθαμένος από το περιστρόφο μου, πυροβόλησα τ' αλόγο μου...

Ο Μπίλ χτυπιόταν και ξεφώνιζε. Πάνω στον παραυλισμό της άελης σίας του, γιατί χανόταν έτσι το όνειρο της εύτυχίας και του πλούτου, άρχισε να βρίζει θεούς και δαίμονας και σωριαστική άναίσθητος.

Ο Μπίλ Μίλλερ καταδικάστηκε για το φόνό του Κιούτ Κόννελ, ως την τελευταία στιγμή άιαμαρ. Ως την ώρα δεν τον είχε σκτώσει τυρόταν κανείς όμως δεν τον πιάσιν. Μά κι' όποτε έμθε κανείς σ'εψε, κάποιος άλλος είχε σκτώσει πως Κόννελ, για να του κλέψη ε τον σασκιδίο με χρυσόσκονη, που του κουβάλασε άπάντα του.

Κι' όταν, ύστερ' από καιρό, βρέθηκε ο σκελετός του χρυσόθηρα γέρου Ντάν, κανείς δέ φαντάστηκε πως ο Μπίλ Μίλλερ ήταν ο φονιάς του...

K. ΡΕΝΣ

Ξαναγεννιέται ο «Παράδεισος» ΤΗΣ ΤΡΙΣΤΑΝ ΝΤΑ ΚΟΥΝΧΑ

Πρωτόγονη και ειδυλλιακή ζωή στην άκρη του κόσμου

ΟΤΑΝ, πέρυσι, οι κάτοικοι της Τριστάν ντά Κούνχα, φτάσανε πρόσφυγες στη Νότιο Άφρική, αφού τους έδιωξε απ' τον τόπο τους μία έκρηξη ήφαιστείου, έγιναν δεκτοί εκεί με κάποια περιφρόνησι. Γιατί οι λευκοί Νοτιοαφρικανοί είναι φανατικοί «ερασιστές», περισσότερο κι' απ' τους Άμερικανούς των πολιτειών του Νότιου. Θεωρούν τους γέγρους κατώτερα όντα κι' έχουν μάλιστα νόμους, που άπαγορεύουν άστυηρά και τιμωρούν κάθε έπιμείζια μαζί τους.

Οι πρόσφυγες, λοιπόν, απ' το μακρινό κι' απομονωμένο νησί του Ειρηνικού δέ μπόρεσαν να θεωρηθούν λευκοί 100%, έρ' όσον κατάρχονταν από προμάχια "Ότεντότα.

Πραγματικά, όταν μερικοί ναυαγοί κάπνιζαν στο άκατοικητο ως τότε αυτό νησί κι' άποφάσισαν να εγκατασταθούν εκεί, συνάντησαν μία σοβαρή δυσχέρεια: Δεν είχαν μαζί τους ούτε μία γυναίκα. Παρακαλέσανε, λοιπόν, τον καπετάνιο ενός περσιτικού καραβιού να τους βρη γυναίκες. Στο πρώτο λιμάνι, απ' όπου θα περνούσε.

Μάλιστα, ο άρχηγός τους — για να δώσει το καλό παράδειγμα στους άλλους — υπέγραψε μία ένορκη δήλωση, ότι θα παντρεύονταν την πρώτη γυναίκα, που θα πατούσε το πόδι της στο νησί.

Ο καπετάνιος κράτησε την ύποσχεσί του: "Όταν, σε δυό μήνες, έφτασε στην Άγία Έλένη, έγραψε με το χέρι του την έξης διακήρυξι και την τοιχοκόλλησε έξω απ' τους στρατώνες της άγελικής φρουράς:

«Οί κολλοί και τίμιοι θαλασσινοί της Τριστάν ντά Κούνχα, ενός νησιού του νοτίου Άτλαντικού, στην άκρη του κόσμου, ζητάνε συντρόφισσες της ζωής τους. Θά τις παντρευτούν άμέσως, μόλις φτάσουν εκεί. Οί ενδιαφερόμενες δέν έχουν παρά να παρουσιαστούνε στην προκυμμία, για να μεταφερθούν δωρεάν στο νησί».

Πέντε μαύρες δέν άφησαν να τους ξεφύγν τέτοια λαμπρή ευκαιρία! Κι' έτσι, χάρις σ' αυτές, διατηρήθηκε και αύξήθηκε ο πληθυσμός της Τριστάν ντά Κούνχα.

Όστόσο, ο άρχηγός του φάνηκε μάλλον άτυχος! Περίμενε στην ακροθαλασσία, μαζί με τους άλλους άντρες, έλπιζοντας πως η πρώτη γυναίκα που θύβγαινε απ' το πλοίο, θα ήταν η νεότερη και ώραιότερη απ' όλες.

Άλλοίμονο όμως! Μία χοντρή και μεσοκοπή άράπια, που είχε μαζί της τέσσερα παιδιά, άνυπομονάσε τόσο, ώστε πήδησε μέσα στο ριχό νερό και βγήκε πρώτη στη στεριά, για να συναντήσει τον απογοητευμένο μελλοντά σύζυγό της!

Άλλ' οι άνθρωποι αυτοί κρατούσαν το λόγο τους, κι' έτσι ο

άρχηγός τους — που είχε 5 χρόνια να δει γυναίκα — παντρεύτηκε εκείνη που του έστειλε η Τύχη.

Οί απόγονοι, λοιπόν, των πρώτων άποίκων προέρχονταν από τις πέντε "Ότεντότες. Γι' αυτό, οί Νοτιοαφρικανοί τους θεωρούσαν κατώτερα όντα. Ύποδειξαν ωστόσο σε μία συμβιβαστική λύσι για τους νεότερους απ' αυτούς, να άπαρηθούν έπίσημως την καταγωγή τους και να ζητήσουν τη βρετανική ύπηκοότητα.

Έκείνοι, πληγωμένοι στον έγωισμό τους, άρνήθηκαν να υποβληθούν σ' αυτή την ταπεινώση κι' έζητησαν να μεταφερθούν στην Άγία. Εκεί, βρήκαν φιλόξενη ύποδοχη, συνάντησαν όμως μιά άλλη σοβαρή δυσκολία: Η γλώσσα που μιλούσαν, ήταν τ' άγγλικά των πρώτων χρόνων της Βασιλείας της Βικτωρίας, πάλι διαφορετικά δηλαδή απ' τα σημερινά. Δέ μπόρεσαν να συνεννοηθούν με τους Άγγλους, κι' έτσι μερικοί απ' αυτούς άποφάσισαν να ξαναγυρίσουν στο νησί τους και να ξαναδημιουργήσουν εκεί την κοινότητά τους, 1250 μίλια μακριά απ' τον πλησιέστερο κατοικημένο τόπο.

Το έργο τους αυτό άποδείχθηκε δυσκολότερο απ' ότι περίμεναν. Γιατί, μετά την καταστροφή, είχε άπλωθι στη γυμνή Τριστάν ντά Κούνχα σιωπή και έρημια. Τα σκυλιά των νησιωτών είχαν γίνει άγρια κι' είχαν κατασπαράξει τα πρόβατα, που ύπήχαν ακόμα. Έλάχιστα απ' αυτά δια-

σώθηκαν, σε άγρία κατάσταση. Όστόσο, οί λίγοι τολμηροί, που έχουν ξαναγυρίσει στην Τριστάν ντά Κούνχα, είναι άποφασισμένοι να ξαναδημιουργήσουν, μέσα απ' τ' άείψαντα, τον «παράδεισό» τους.

Γιατί το απομονωμένο αυτό νησί φαίνεται πως ήταν πραγματικά ένας πρωτόγονος παράδεισος, με παράξενη γοητεία. Για τους κατοίκους του, ο κόσμος τελειώνει στις ακτές του. Ξέρανε, βέβαια, πως ύπήρχαν μεγάλες πόλεις και χώρες, πέρα απ' τον ώκεανό. Είχαν δει σε έγχρωμες εικόνες περιοδικών τράινα, αυτοκίνητα, αεροπλάνα, συσκευές τηλεόρασης. Τους φαίνονταν όμως πως όλ' αυτά άνήκαν σε κάποιο ξένο, μακρινό πλανήτη...

Κι' άλλωστε, δεν τους ένδιαινε καθόλου, θεωρούσαν κανονικό μονάχα το δικό τους τρόπο ζωής. Θά μένανε πάντα εκεί που τους έβαλε ο Θεός, θά παντρεύονταν, θά κάνανε παιδιά και θά περιμένανε την ώρα ν' άναπαυθούν, δίπλα στην άνεμοδαρμένη έκκλησούλα τους, στη γή, που δέχθηκε δλους τους προγόνους τους.

Το πρόβλημα του τετυμποισμού ήταν άνυπαρκτο γι' αυτούς. Γιατί ο κάθε νεαρός είχε με το παραπάνω δουλειές, για να τον άποασχολήσουν. Πήγαινε στο ψάρεμα ή στο κυνήγι, βσκοούσε τα πρόβατα ή τα καλλιεργούσε πατάτες. Καί, τα βόδωχα, μέσα στο σπιτί του, με τη χαμηλή σκεπή από

φύκια, κάπνιζε ψάρια στο τζάκι, η διάβαζε δυνατά, στο φώς της λάμπας, για τους γέρους και τ'α παιδιά. Δεν ήταν ποτέ περιττός, περισσευούμενος. Οί μεγαλύτεροι δέν του κλείνανε το δρόμο, αλλά τον θεωρούσαν σαν άπαραίτητο και πολύτιμο κρικό ανάμεσα στο παρελθόν και στο μέλλον.

Όλοι οί νησιώτες, νέοι και ήλικιωμένοι, άδύνατοι και γεροί, άποτελούσαν μία κοινωνία. Δεν ύπήρχαν πλούσιοι και φτωχοί. Τά προϊόντα του σκληρού άγώνα τους με την έχθρική Φύσι, άνήκουν σε όλους εξ ίσου.

Κάθε οικογένεια είχε το σπιτί της και το μερίδιό της στις ψαράδικες βάρκες, στα πρόβατα και στα χωράφια με τις πατάτες. Το χρήμα τους ήταν άγνωστο. Τί να το κάνουν, άλλωστε; Άκόμα και για ν' αγοράσουν ένα φύλλο της τοπικής έφημερίδας, πληρώναν με τρία σιγάρια ή με τέσσερες πατάτες.

Δεν ύπήρχαν φυλακές, γιατί ήταν άχρηστες. Έπί 150 χρόνια, δέν είχε γίνει ούτε ένας φόνος, ούτε μία κλοπή.

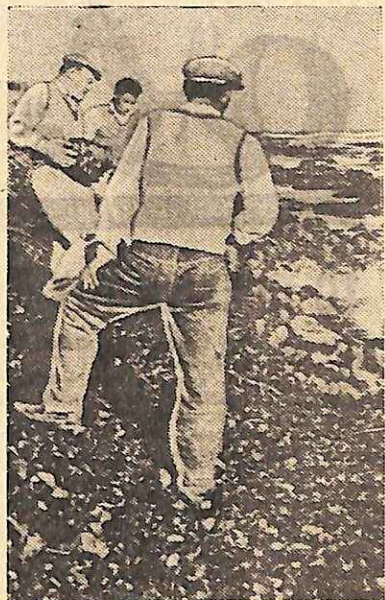
Όταν δυό νέοι ήθελαν να παντρευτούν, όλοι οί άλλοι φροντίζαν να τους χτίσουν το σπιτί τους. Και τους βοηθούσαν έπίσης να το μεγαλώσουν, όταν άποχτούσαν παιδιά.

Άν άρρώστανε κάποιος, οί γείτονες τον άντικαθιστούσαν στη δουλειά του κι' αναλάβαιναν όλες τις άνάγκες του.

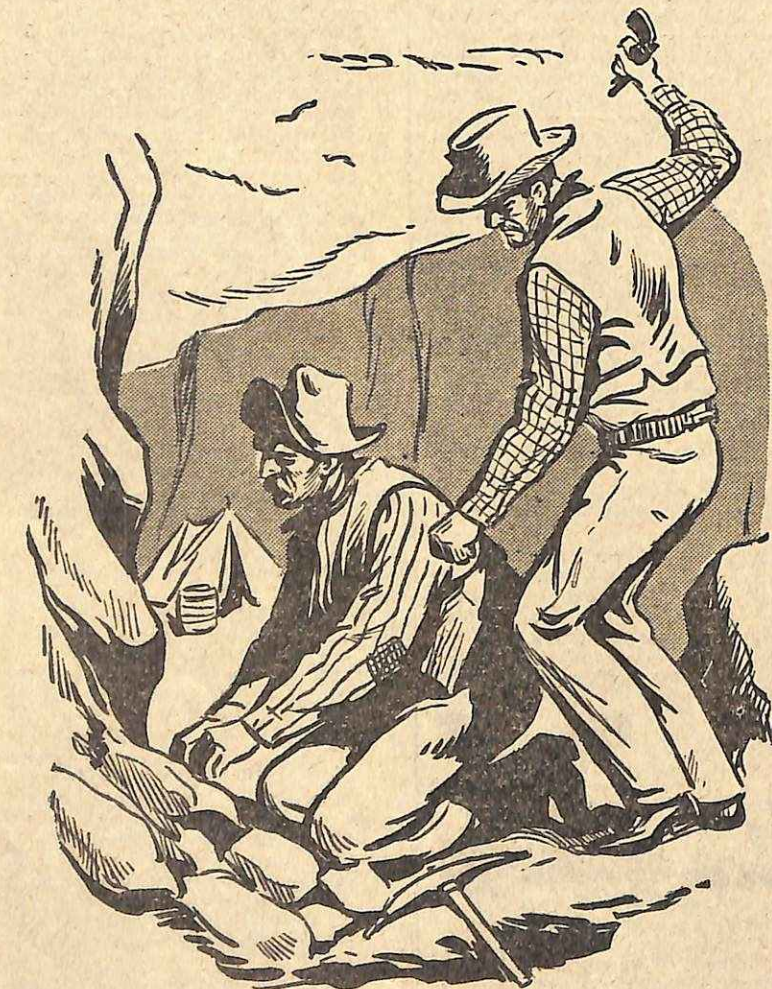
Οί φάλαινες ήταν «οικιακά ζώα» για τους νησιώτες της Τριστάν ντά Κούνχα. Ξέρανε ένα σωρό πράγματα για τη ζωή τους και τις συνήθειές τους, περισσότερα από κάθε είδικό έπιστήμονα. Τίς άγαπούσαν, δέν τις σκότωναν ποτέ — κι' εκείνες πάλι τους άναπαύονταν στην άγάπη τους.

Τίς περιμένανε να ξαναβουν κάθε χρόνο, στα ίδια βράχια για να ζευγαρώσουν. Άναγνωρίζανε κάθε λευγάρι και το φωνάζανε με τ' άνόματα, που του είχαν δώσει. Παρακολούθουνε με στοργή το μεγάλο των «παιδιών» και τους «γαμους» τους.

Ζούσαν έτσι άπλά κι' εύτυχισμένα στον παράδεισό τους, άσπου τους έδιώξε από κει το ήφαιστείο. Μά τώρα άρχισαν να ξαναγυρίζουνε...

Οί νησιώτες που ξαναγύρισαν, καθαρίζουν και διαμορφώνουν πάλι το λιμάνι τους.

Τον χτύπησε δυνατά στο κεφάλι με τη λαβή του όπλου του.

σκόταν χρυσάφι. Κι' ο Μπίλ, που δεν άναυοσε τη μοναξιά, δέχτηκε. Θυμόταν τώρα την κοπιαστική δουλειά στους τελευταίους μήνες. Άμύθητος σε τόσο κόπο, ο Μπίλ μετάνιωσε που είχε μείνει κοντά στο Ντάν. Ξεκουραζόταν μόνο, όταν ο γέρο Ντάν πήγαινε στην πολιτεία για ν' αγοράσει δυναμίδα. Καί, ξαφνικά, άνέλπιστα, χτες είχαν βρη χρυσάφι! "Όχι σκόνη, αλλά δγκους χρυσού!

Με πεποίθησι τότε ο Ντάν είχε τη πως είχαν κάνει την τύχη τους. Ο Μπίλ μόρφασε τώρα καθώς θυμήθηκε την κουδέντα τους, όταν γούσαν το έδαφος στον καταυλισμό.

— Λοιπόν, Ντάν, είχε πη στον σύντροφό του, εγώ θά φύγω για τη Νέα Υόρκη, Αβριο θά πάμε στη

να πουλήσουμε τ' δικαιώματά μας. "Ετσι θά γίνουμε ζάπλουτοι!...

Ο Μπίλ άναγκάστηκε να άναγνωρίσει ότι η σκέψι του Ντάν ήταν λογική. Άνυπομονάσε όμως να γιορτάσει το γύρισμά της τύχης. Πρότεινε, λοιπόν, στο Ντάν να τον άφήσει να πάη στη Σάντα Γκουάρντα για να πωλήσει ούστου.

— Έχε ύπομονη, Μπίλ, του άπάντησε ο χρυσόθηρας. Σ'ού ύπόσχομαι να πάμε μαζί ν' άναυάσουμε τις προμήθειές μας.

Ο Μπίλ κατάλαβε πως κάθε συζήτηση ήταν περιττή. Κι' ενώ ο σύντροφός του είχε κοιμηθι, εκείνος στριφογύριζε όλη τη νύχτα στο στρώμα του.

— Ά! Τι άχόρταγος γέρος! μουρμούρισε ο Μπίλ. Θά εύχαριστούμαι αν τινάζονταν μαζί με τη δυναμίτι-

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ζούσε ένας τίμιος κι' έργατικός άνθρωπος. Μια μέρα, ο κυρ. Αλέξης —αυτό ήταν το όνομά του— θρόθηκε χωρίς νάχη πεντάρα στην τσέπη του. Κι' αυτό, γιατί είχε καταλάβει με τα δικαστήρια, όπου τον έτρεχε ένας πολύ κακός γείτονας του.

Έτσι, ο κυρ. Αλέξης δεν ήξερε τί να κάνει από την απελπισία του. Έκείνο όμως που τον στενοχωρούσε περισσότερο ήταν ότι είχε γυναίκα και έξι παιδιά. Πώς θα τα έτρεφε; Βέβαια, τα χέρια του ήταν γερά άκομμη. Μα πόσο μπορούσαν να δουλέψουν για να θρέψουν μία τόσο μεγάλη οικογένεια; Κάθε φορά, που άκουγε τα παιδιά του να φωνάζουν, ή καρδιά του ράγιζε. Και τα παιδιά, που φώναζαν, σαν πεινασμένα σπουργίτια, του ζητούσαν ψωμί. Έκείνος όμως δε μπορούσε να τους δώσει τίποτα, για να τα ησυχάσει. Απ' τ' άλλο μέρος, η δύστυχη γυναίκα του άρχιζε τα κλάματα, κάθε φορά που άκουγε τις φωνές των παιδιών της.

— Χίλιες δραχμές!... Μόνο χίλιες δραχμές να έρθω και θα σωθώ!... Έλεγε και έσάλαινε πάνω στην απελπισία του ο κυρ. Αλέξης. Γιατί με τα λεφτά αυτά θ' αγοράζα μια καλύβα, μακριά από τον κακό τ' γείτονα.

Την άλλη μέρα, πάλι το ίδιο τροπάρι ο κυρ. Αλέξης. Έτσι οι μέρες περνούσαν κι' ο κόμπος είχε φτάσει στο χένι. Ώπου ένα πρωί σκέφτηκε καλά και είπε:

— Γυναίκα, απ' το άλλο μέρος του δουνού, έχεις πλούσια ξαδέρφια... Λοιπόν, θα πάω να τα βρω. Θα τους πω τη δυστυχία μας κι' ίσως μας λυπηθούν και μας δώσουν από κείνα που τους περισσεύουν. Στην ανάγκη άς μας τα δώσουν και με τόκο!...

Η γυναίκα του δέχτηκε τη γνώμη του, αλλά χωρίς μεγάλες ελπίδες.

Ετοιμάστηκε, λοιπόν, ο κυρ. Αλέξης την άλλη μέρα και πριν φύγει, παρηγόρησε τη γυναίκα του και τα παιδιά του, λέγοντας:

— Μην κλαίτε... Κάτι μου λέει πως θα γυρίσω με παράδες... Έχω ελπίδες πως θα έρθω κάποιον να μας υποστηρίξει.

Έπειτα πήρε το ραβδί του και ξεκίνησε για το δουνό. Περπάτησε ως το μεσημέρι, μα δεν είχε φτάσει ακόμα στην κορυφή. Κοντά πια το θράβυ, πήγε και τρώσσε σε μια σπηλιά να περάσει τη νύχτα του. Εκεί όμως που άκουμπσε το κορμί του, έχοντας για μαξιλάρι τα δυό του χέρια, τον πήρε το παραπονοί κι' άρχισε να σιγοκλαίει. Ένας δυνατός αέρας σφύριζε τότε μέσα στη σπηλιά, που τον έκανε γέλιο.

Την άλλη μέρα ο κυρ. Αλέξης τράβηξε ξανά το δρόμο του. Απ' τα πολλά, έφτασε στο μέρος που καθόντουσαν τα πλούσια ξαδέρφια τους. Μα για κακή του τύχη, κανένας απ' αυτά δεν ήθελε να τον αναγνωρίσει για συγγενή και πού πολύ να τον βοηθήσει. Τόσο κάκου ο κυρ. Αλέξης κάθισε και του έλεγε τη δυστυχισμένη του ζωή, το κάκου άφησε τα δάκρυα να τρέχουν ποτάμι από τα μάτια του. Οι κακοί συγγενείς έμειναν βουβοί κι' ανασίτητοι μπρός στη δυστυχία του. Ξεστόμισαν μάλιστα κι' ένα σωρό προσέληπτικά λόγια γι' αυτόν. Του πέταξαν κατάμουτρα τις παροιμίες: «Ο καθένας είναι άξιος της τύχης του» και «Όπως έστρωσες θα κοιμηθής!» Έπειτα, αφού τον κορόιβεσαν, τον είπαν τεμπέλη και τον πέταξαν στο τέλος. Έξω απ' το σπίτι τους με τις κλωτσιές!...

Ο δύστυχος ο κυρ. Αλέξης δεν περίμενε τέτοια υποδοχή από συγγενείς. Καταλυμένος, με το κεφάλι κάτω πήρε το δρόμο του γυρισμού. Έπειτα, για να περάσει τη νύχτα του, αναγκάστηκε να τρυπώσει μέσα σε κάτι δειλάτια χόρτα. Μα εκεί δε μπορούσε να κλείσει μάτι και μόλις ξημέρωσε, πήρε ξανά το δρόμο του.

Είχανε δυό μέρες στα χαμένα! σκεφτόταν. Και τώρα πως θα γυρίσω στο σπίτι μου; Τι θα φάνε η γυναίκα μου και τα παιδιά μου;

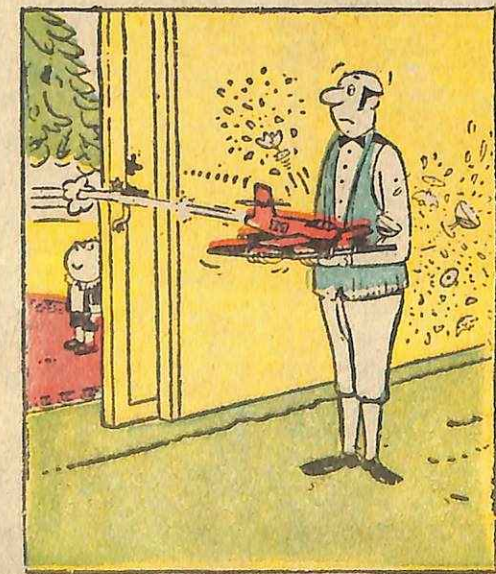
Πέρασαν ώρες ώπου να φτάσει στην κορυφή του δουνού. Εκεί απόκαμε και γάδικα ξανά στη σπηλιά, για να ξεκουραστεί. Μα δεν πρόφτασε να ξεποστάσει, όταν ο ίδιος δυνατός αέρας σφύριξε πάλι εκεί μέσα.

Πολλές φορές ο κυρ. Αλέξης είχε ακούσει στο χωριό του να διηγούνται παράξενες ιστορίες για το Πνεύμα του Βουνού. Έλεγαν ότι βασάνιζε τους κατ'ιδίαντες, που πατούσαν το μέρος εκείνο, αλλά και ότι έκανε πολλά καλά σ' αυτούς. Ακόμη ήξερε πως δεν έπρεπε να κολήσει το Πνεύμα με το όνομά του, αλλά μία και δεν είχε μάθει ποτέ πως το φώναζαν, άνοιξε το στόμα του και είπε:

— Ροζεμπιλ!... Ροζεμπιλ!...

— Άκουσέ με πρώτα κι' έπειτα με κα- νεις ότι θέλεις... είπε ο κυρ. Αλέξης στο Πνεύμα του Βουνού.

Ανόμενη προσγειώσι.

φο; Πήγαινε στ' αδελφία σου, τους όμοιους σου, να σου δανείσουν εκείνοι παράδες! να σου δανείσουν όλοι τους! Αλλά τους ανθρώπους έχασα κάθε έλπιδα! αποκρίθηκε λυπημένα ο κυρ. Αλέξης.

Και διηγήθηκε την ιστορία του.

Ακολουθούσε με! του είπε τότε το Πνεύμα. Πέρασαν μαζί ένα μεγάλο κάμπο, έπειτα ένα ψηλό βράχο κι' έπειτα πολύ ψηλούς θάμνους. Ο δρόμος αυτός κούρασε τον κυρ. Αλέξη. Τέλος έφτασαν σε μια σκοτεινή σπηλιά και μπήκαν μέσα. Μα ο κυρ. Αλέξης, προχωρώντας μέσα στα σκοτάδια, ένοιωσε τέτοιο φόβο, που τον έκανε κρύο ιδρώτας.

«Ο Ροζεμπιλ, σκέφτηκε, έχει ξεγελάσει πολύ. Ποιος ξέρει γιατί με φέρνει σ' αυτά τα σκοτάδια;»

Την ίδια στιγμή άκουσε έναν τρομερό κρότο και μία φωτιά άναψε στο βάθος της σπηλιάς, που οι τοίχοι της γκεμιστήκαν και φάνηκε μια μεγάλη κάμαρα. Σ' τη μέση της κάμαρας υπήρχε μια λεκάνη γεμάτη από χρυσά νομίσματα.

Πάρε όσα θέλεις, του είπε το Πνεύμα, και αν ξέρεις γραμμάτια, κάνε μου μια απόδειξη. Ο κυρ. Αλέξης πήρε μόνο χίλιες δραχμές. Κι' αφού υπόγραψε την απόδειξη, του τούδωσε το Πνεύμα, έτοιμάστηκε να φύγει.

Πήγαινε και δούλεψε με τα χέρια σου το χρήμα αυτό, του είπε το Πνεύμα. Και μην ξεχνάς πως είσαι χρεώστης μου. Αν σε τρία χρόνια δεν φανής για να μου πληρώσεις το κεφάλαιο και τόκο, τότε να ξέρεις πως θ' αντικρύσεις τη δύναμή μου!

Ο κυρ. Αλέξης ευχαρίστησε το Πνεύμα και του υποσχέθηκε πως σε τρία χρόνια ακριβώς θα γύριζε να το συναντήσει. Έπειτα γεμάτος χαρά ξεκίνησε για το σπίτι του. Μόλις έφτασε εκεί, τα παιδιά του φώναζαν:

— Ψωμί, πατέρα! Θέλωμε ψωμί! Και σε μία γωνιά η γυναίκα του έκλαιγε από τη στενοχωρία της.

Τα ξαδέρφια σου, γυναίκα, είναι καλοί άνθρωποι. Όχι μόνο με περιποίησαν, αλλά μου δώσανε και τα λεφτά, που τους ζητήσα.

Έκείνη γέλασε τότε, περίφηνη για τους συγγενείς της.

Μα ξέρεις τι μου είπαν, πρόσθεσε ο κυρ. Αλέξης, δίνοντάς μου τα λεφτά; Ότι ο καθένας να βρει αξίος της τύχης του. Γι' αυτό πρέπει να δουλέψουμε, για να τους γυρίσουμε τους παράδες τους, μόλις περάσουν τρία χρόνια.

Έτσι κι' έγινε. Ο κυρ. Αλέξης δούλεψε και σε λίγον καιρό αντί για καλύβα έχτισε ένα νοικοκυμένο σπίτι, μακριά από τον κακό γείτονα.

Κι' όταν ήρθε η ώριμή μέρα να ξεπληρώσει το χρέος του, είπε πρόσθεσε ο κυρ. Αλέξης, δίνοντάς μου τα λεφτά; Ότι ο καθένας να βρει αξίος της τύχης του. Γι' αυτό πρέπει να δουλέψουμε, για να τους γυρίσουμε τους παράδες τους, μόλις περάσουν τρία χρόνια.

Έτσι κι' έγινε. Ο κυρ. Αλέξης δούλεψε και σε λίγον καιρό αντί για καλύβα έχτισε ένα νοικοκυμένο σπίτι, μακριά από τον κακό γείτονα.

Κι' όταν ήρθε η ώριμή μέρα να ξεπληρώσει το χρέος του, είπε πρόσθεσε ο κυρ. Αλέξης, δίνοντάς μου τα λεφτά; Ότι ο καθένας να βρει αξίος της τύχης του. Γι' αυτό πρέπει να δουλέψουμε, για να τους γυρίσουμε τους παράδες τους, μόλις περάσουν τρία χρόνια.

Έτσι κι' έγινε. Ο κυρ. Αλέξης δούλεψε και σε λίγον καιρό αντί για καλύβα έχτισε ένα νοικοκυμένο σπίτι, μακριά από τον κακό γείτονα.

Κι' όταν ήρθε η ώριμή μέρα να ξεπληρώσει το χρέος του, είπε πρόσθεσε ο κυρ. Αλέξης, δίνοντάς μου τα λεφτά; Ότι ο καθένας να βρει αξίος της τύχης του. Γι' αυτό πρέπει να δουλέψουμε, για να τους γυρίσουμε τους παράδες τους, μόλις περάσουν τρία χρόνια.

Έτσι κι' έγινε. Ο κυρ. Αλέξης δούλεψε και σε λίγον καιρό αντί για καλύβα έχτισε ένα νοικοκυμένο σπίτι, μακριά από τον κακό γείτονα.

Κι' όταν ήρθε η ώριμή μέρα να ξεπληρώσει το χρέος του, είπε πρόσθεσε ο κυρ. Αλέξης, δίνοντάς μου τα λεφτά; Ότι ο καθένας να βρει αξίος της τύχης του. Γι' αυτό πρέπει να δουλέψουμε, για να τους γυρίσουμε τους παράδες τους, μόλις περάσουν τρία χρόνια.

Έτσι κι' έγινε. Ο κυρ. Αλέξης δούλεψε και σε λίγον καιρό αντί για καλύβα έχτισε ένα νοικοκυμένο σπίτι, μακριά από τον κακό γείτονα.

Κι' όταν ήρθε η ώριμή μέρα να ξεπληρώσει το χρέος του, είπε πρόσθεσε ο κυρ. Αλέξης, δίνοντάς μου τα λεφτά; Ότι ο καθένας να βρει αξίος της τύχης του. Γι' αυτό πρέπει να δουλέψουμε, για να τους γυρίσουμε τους παράδες τους, μόλις περάσουν τρία χρόνια.

Έτσι κι' έγινε. Ο κυρ. Αλέξης δούλεψε και σε λίγον καιρό αντί για καλύβα έχτισε ένα νοικοκυμένο σπίτι, μακριά από τον κακό γείτονα.

Κι' όταν ήρθε η ώριμή μέρα να ξεπληρώσει το χρέος του, είπε πρόσθεσε ο κυρ. Αλέξης, δίνοντάς μου τα λεφτά; Ότι ο καθένας να βρει αξίος της τύχης του. Γι' αυτό πρέπει να δουλέψουμε, για να τους γυρίσουμε τους παράδες τους, μόλις περάσουν τρία χρόνια.

Έτσι κι' έγινε. Ο κυρ. Αλέξης δούλεψε και σε λίγον καιρό αντί για καλύβα έχτισε ένα νοικοκυμένο σπίτι, μακριά από τον κακό γείτονα.

Κι' όταν ήρθε η ώριμή μέρα να ξεπληρώσει το χρέος του, είπε πρόσθεσε ο κυρ. Αλέξης, δίνοντάς μου τα λεφτά; Ότι ο καθένας να βρει αξίος της τύχης του. Γι' αυτό πρέπει να δουλέψουμε, για να τους γυρίσουμε τους παράδες τους, μόλις περάσουν τρία χρόνια.

Έτσι κι' έγινε. Ο κυρ. Αλέξης δούλεψε και σε λίγον καιρό αντί για καλύβα έχτισε ένα νοικοκυμένο σπίτι, μακριά από τον κακό γείτονα.

Κι' όταν ήρθε η ώριμή μέρα να ξεπληρώσει το χρέος του, είπε πρόσθεσε ο κυρ. Αλέξης, δίνοντάς μου τα λεφτά; Ότι ο καθένας να βρει αξίος της τύχης του. Γι' αυτό πρέπει να δουλέψουμε, για να τους γυρίσουμε τους παράδες τους, μόλις περάσουν τρία χρόνια.

Έτσι κι' έγινε. Ο κυρ. Αλέξης δούλεψε και σε λίγον καιρό αντί για καλύβα έχτισε ένα νοικοκυμένο σπίτι, μακριά από τον κακό γείτονα.

Κι' όταν ήρθε η ώριμή μέρα να ξεπληρώσει το χρέος του, είπε πρόσθεσε ο κυρ. Αλέξης, δίνοντάς μου τα λεφτά; Ότι ο καθένας να βρει αξίος της τύχης του. Γι' αυτό πρέπει να δουλέψουμε, για να τους γυρίσουμε τους παράδες τους, μόλις περάσουν τρία χρόνια.

Έτσι κι' έγινε. Ο κυρ. Αλέξης δούλεψε και σε λίγον καιρό αντί για καλύβα έχτισε ένα νοικοκυμένο σπίτι, μακριά από τον κακό γείτονα.

Κι' όταν ήρθε η ώριμή μέρα να ξεπληρώσει το χρέος του, είπε πρόσθεσε ο κυρ. Αλέξης, δίνοντάς μου τα λεφτά; Ότι ο καθένας να βρει αξίος της τύχης του. Γι' αυτό πρέπει να δουλέψουμε, για να τους γυρίσουμε τους παράδες τους, μόλις περάσουν τρία χρόνια.

Έτσι κι' έγινε. Ο κυρ. Αλέξης δούλεψε και σε λίγον καιρό αντί για καλύβα έχτισε ένα νοικοκυμένο σπίτι, μακριά από τον κακό γείτονα.

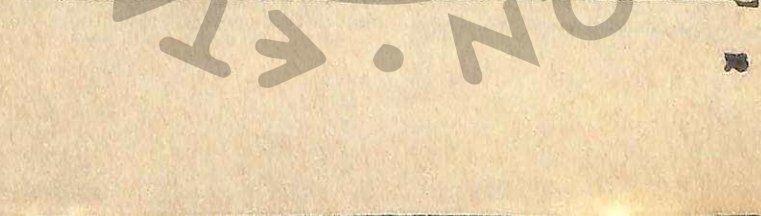
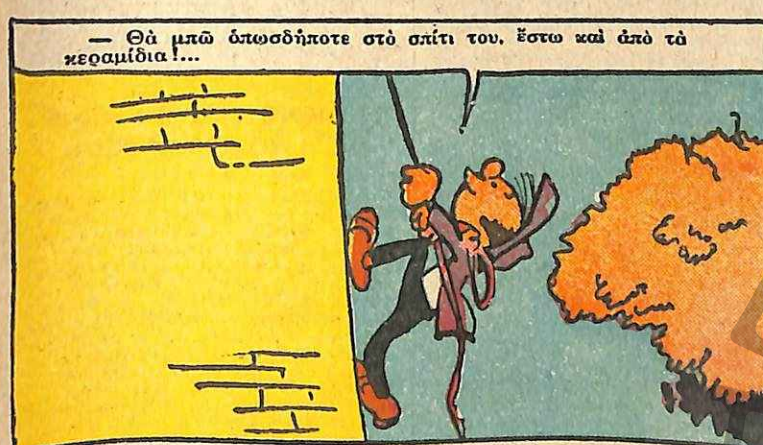
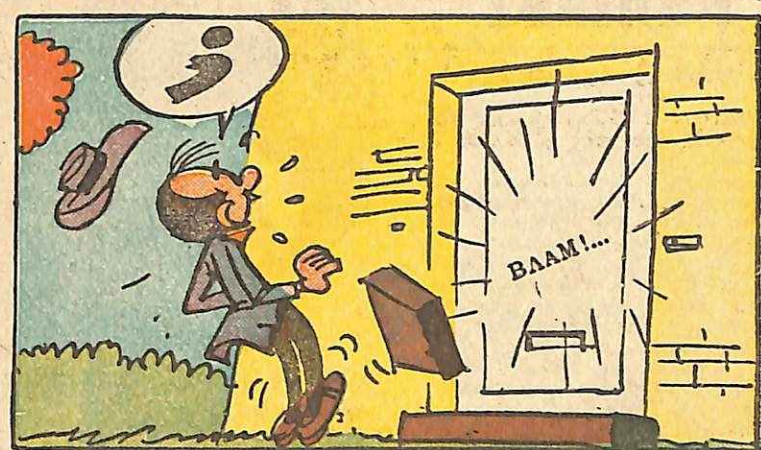
Κι' όταν ήρθε η ώριμή μέρα να ξεπληρώσει το χρέος του, είπε πρόσθεσε ο κυρ. Αλέξης, δίνοντάς μου τα λεφτά; Ότι ο καθένας να βρει αξίος της τύχης του. Γι' αυτό πρέπει να δουλέψουμε, για να τους γυρίσουμε τους παράδες τους, μόλις περάσουν τρία χρόνια.

Έτσι κι' έγινε. Ο κυρ. Αλέξης δούλεψε και σε λίγον καιρό αντί για καλύβα έχτισε ένα νοικοκυμένο σπίτι, μακριά από τον κακό γείτονα.

Κι' όταν ήρθε η ώριμή μέρα να ξεπληρώσει το χρέος του, είπε πρόσθεσε ο κυρ. Αλέξης, δίνοντάς μου τα λεφτά; Ότι ο καθένας να βρει αξίος της τύχης του. Γι' αυτό πρέπει να δουλέψουμε, για να τους γυρίσουμε τους παράδες τους, μόλις περάσουν τρία χρόνια.

Έτσι κι' έγινε. Ο κυρ. Αλέξης δούλεψε και σε λίγον καιρό αντί για καλύβα έχτισε ένα νοικοκυμένο σπίτι, μακριά από τον κακό γείτονα.

Ο Ριός και τ' ό κόλπο του Αντώνη

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
ΠΑΠΙΝΟΣ

Ο εφευρέτης της ατμομηχανής

Ο ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Παπίνος ήταν ένας από τους μεγάλους εφευρέτες του κόσμου.

Γεννήθηκε στο Μπλουά της Γαλλίας, τον Αύγουστο του 1647. Τα πρώτα του γράμματα και τις γυμνασιακές σπουδές του έκανε ο Παπίνος στη γενέτειρά του. Μόλις όμως τελείωσε, παίρνοντας τους καλύτερους βαθμούς μεταξύ των συμμαθητών του, πήγε στο Παρίσι, για να συνεχίσει τις επιστημονικές σπουδές του.

Ετσι, σπούδασε στο Παπιν-στήμιο του Παρισιού ιατρική και φυσική.

Περισσότερη όμως κλίση ο Παπίνος είχε για τη φυσική και τη μηχανική. Σε ηλικία 24 χρόνων δημοσίευσε μια μελέτη του με τον τίτλο «Νέον πείραμα επί του κενού». Το έργο του μόλις είδε τη δημοσιότητα, έγινε αντικείμενο πολλών συζητήσεων, μεταξύ των επιστημονικών κύκλων και ανάμεσα στους πολλούς, έπαιχνος σε μια συνεδρίαση της Ακαδημίας των Επιστημών.

Σ' αυτό το έργο, ο Παπίνος περιέγραφε εμπειροστατημένα τις μηχανές, που χρησιμοποιούν στη δημιουργία του κενού.

Την εποχή εκείνη, οι Καθολικοί κυνηγούσαν τους Διαμαρτυρούμενους. Δεν τους υποστήριζαν διόλου κι' έτσι αυτοί έμεναν στο περιθώριο της ζωής και της κοινωνίας.

Ο Παπίνος ήταν Διαμαρτυρούμενος, κι' ένας άλλος, στη θέση του, θα είχε περιφρονηθεί από τα πρώτα του βήματα. Αυτός όμως τα κατάφερε όχι μόνο να σπουδάσει στο Παρίσι, αλλά και να αναδείξει, το 1671, με το έργο του, Χάρις μάλιστα στο θόρυβο που έκανε αυτό το έργο, ο Παπίνος άρχισε άμεσα να αποκτήσει την εύνοια των ανωτέρων προσώπων της παρισινής κοινωνίας, όπως π. χ. της συζύγου του υπουργού των Οικονομικών Κολμπερ και του μεγάλου φυσικομαθηματικού Ουγκέν, ο οποίος μάλιστα τον προσέλαβε ως βοηθό στα εργαστήριά του.

Την εποχή εκείνη βασιλεύει στη Γαλλία ο Λουδοβίκος 14ος κι' είχε χτίσει τα ανάκτορα των Βερσαλλιών. 'Αλλά, μέσα σ' αυτό το πολυτελέστατο μέγαρο, έλειπε το άρκετο ύψος και το νερό δεν άφαινε τόσο ψηλά. 'Ανέλαβε, λοιπόν, ο Ουγκέν να μελετήσει το ζήτημα μαζί με τον Παπίνο, κι' αφού κατέστρωσαν τα σχέδιά τους, πήγαν να δοκιμάσουν τη μεταφορά του νερού από μια περιοχή, που λέγεται Μορλού.

Η προσπάθειά τους όμως απέτυχε. Και τότε ο Ουγκέν, για να μη ντροπιστεί, έφριξε τα λάθη στον Παπίνο. Η όργη, λοιπόν, του βασιλιά Λουδοβίκου και του υπουργού του Κολμπερ ξέσπασε πάνω στο νεαρό επιστήμονα.

Τότε θυμήθηκαν, ότι ήταν και Διαμαρτυρούμενος και τον εξώρισαν, το 1676.

Ο Παπίνος πήγε στην 'Αγγλία. Στο Λονδίνο συνάντησε άμεσα τον ιδρυτή της Βασιλικής 'Εταιρείας, τον περίφημο 'Ιρλανδό φυσικό Ρόμπερτ Μπόυλ.

Τότε θυμήθηκαν, ότι ήταν και Διαμαρτυρούμενος και τον εξώρισαν, το 1676.

Ο Παπίνος πήγε στην 'Αγγλία. Στο Λονδίνο συνάντησε άμεσα τον ιδρυτή της Βασιλικής 'Εταιρείας, τον περίφημο 'Ιρλανδό φυσικό Ρόμπερτ Μπόυλ.

Τότε θυμήθηκαν, ότι ήταν και Διαμαρτυρούμενος και τον εξώρισαν, το 1676.

Ο Δ. Παπίνος.

Ο Μπόυλ τον προσέλαβε στα εργαστήριά του κι' εκεί ο Παπίνος εργάσθηκε τρία χρόνια, με μεγάλη επιτυχία, κάνοντας πειράματα, για τις ιδιότητες του ατμού του νερού, που έβραζε.

Τότε ανακάλυψε, λοιπόν, τη δύναμη του ατμού, όταν είδε, ότι σ' ένα καζανάκι, που βρισκόταν στη φωτιά, άνασκαίνονταν το καπάκι του, λές και το έσπρωχνε κάτι από μέσα!

Ήταν ο ατμός, η δύναμη του ατμού, που έσπρωχνε το καπάκι.

Αυτό είναι η 'χύτρα του Παπίνου, όπως αναφέρεται στα επιστημονικά βιβλία.

Χιοδύμορ

ΟΙ... ΠΡΩΤΟΓΛΑΣΤΟΙ

Μ η τ έ ρ α: Γιατί, Γιωργάκη, δένρεις την αδελφούλα σου; Γ ι ω ρ γ ά κ η ς: Για να μάθω να μη κοροϊδεύω άλλη φορά! Μ η τ έ ρ α: Γιατί; Τί σου έκανε;

Γ ι ω ρ γ ά κ η ς: 'Ακούστε, μητερούλα... Με το μύλο που μάς δώσατε, είπαμε να παίζουμε τον 'Αδάμ και την Εύα. 'Εκείνη όμως, αντί να μου δώσει το μύλο να το φάω, όπως έκανε η Εύα στον 'Αδάμ, το έφαγε μόνη της!

—Κωστάκη, ρώτησε ο μπαμπάς, τί θέλεις να σου πω για μπουγαμά; 'Ενα αεροπλανάκι, ένα σιδηροδρόμο ή ένα αυτοκινητάκι; —Μά θα μούφτανε ένα ποδηλάκι, μπαμπά! Ήταν η απάντησή του Κωστάκη.

—Μητερούλα, ο Παύλος έβανι πάντα πιο μικρός από μένα; —Και βέβαια! Γιατί ρωτάς; —Γιατί έτσι θα μπορώ να τον κάνω καλά και 'να του τρώω το γλυκό, του!...

—Τί φυτεύεις στον κήπο, Τότη; —Τούβλα, μαμά! Για να μεγαλώσουν και να γίνουν ο φράχτης, που ήθελε να φτιάξει ο μπαμπάς γύρω από τον κήπο!

—'Η μητέρα στον Τάκη: —Νά, λοιπόν, που δεν κλαίς και δέν φωνάζεις πιά... 'Από δω και μπρός θάσαι ένα καλό παιδί, ε; —'Α, όχι... ξεκουράζομαι!

Δ ά σ κ α λ ο ς: Γιατί, Γιαννάκη, δέν ήρθες στ' σχολείο; Γ ι α ν ν ά κ η ς: Γιατί είχα «σαράντα» πυρετό! Δ ά σ κ α λ ο ς: Κι' όμως έγώ σε είδα να τρέχεις στο δρόμο. Γ ι α ν ν ά κ η ς: 'Ετρεχα, κούριε, για να φωνάξω το γιατρό!

Δ ά σ κ α λ ο ς: Γιατί, Γιαννάκη, δέν ήρθες στ' σχολείο; Γ ι α ν ν ά κ η ς: Γιατί είχα «σαράντα» πυρετό!

Δ ά σ κ α λ ο ς: Κι' όμως έγώ σε είδα να τρέχεις στο δρόμο. Γ ι α ν ν ά κ η ς: 'Ετρεχα, κούριε, για να φωνάξω το γιατρό!

Δ ά σ κ α λ ο ς: Γιατί, Γιαννάκη, δέν ήρθες στ' σχολείο; Γ ι α ν ν ά κ η ς: Γιατί είχα «σαράντα» πυρετό!

Σκέφθηκε τότε την ασφαλιστική δικλείδα, για να διαφύγει απ' αυτήν ο ατμός. Ο Παπίνος αποφάσισε κατόπιν να χρησιμοποιήσει τον ατμό για κινητήριο δύναμη.

Εφάρμοξε, λοιπόν, μια ύπουτη πώδη ατμομηχανή, που την παρουσίασε στη Βασιλική 'Εταιρεία του Λονδίνου, αλλά είτε από ζηλοτυπία, είτε από περιωρισμένη αντίληψη για το μέλλον, ο φυσικός Χούκ χαρακτήρισε την εφεύρεσή του ως «επικίνδυνο παιχνιδάκι»!

Απογοητευμένος, ο Παπίνος εγκατέλειψε τότε το Λονδίνο και πήγε στην 'Εσση της Γερμανίας. 'Εκεί, βρήκε κάποια κατανόηση και υποστήριξη στα πειράματά του, στην αρχή. Κατόπιν όμως άρχισε η ζηλοτυπία των Γερμανών επιστημόνων, που κορόιδευαν τις εφευρέσεις του και, ούτε λίγο, ούτε πολύ, τον παρυσίαζαν για πρελλό.

Χάρης όμως στην υποστήριξη του εκλεκτού Καρόλου, ο Παπίνος έφτιαξε ένα τύπο ατμομηχανής και την τοποθέτησε σ' ένα πλοίο με δύο μεγάλες ρόδες, δεξιά κι' αριστερά.

Ο Παπίνος δοκίμασε αυτή τη μηχανή του και το πείραμά του σημείωσε επιτυχία.

Αυτό ήταν το πρώτο ατμόπλοιο, που έγινε το 1707.

'Ανέβασε τότε σ' αυτό το ατμόπλοιο τη γυναίκα του και τα παιδιά του. 'Επίσης, ότι είχε από τη μικρή του περιουσία, κι' έφυγε από το Μαρβέ-βουργ, μέσα από τον ποταμό Φούβα για να πάει στην πόλη Λόχ.

Στην πόλη αυτή όμως 'ίχσαν άλλοι νόμοι και άλλα δικαιώματα. 'Ακόμη και οι βαρκαρόδες είχαν τα δικά τους δικαιώματα και προνόμια.

Το ατμόπλοιο του Παπίνου έκανε την επίδειξή του: 'Επλεε χωρίς πανιά και κουπί!

Οι βαρκαρόδες τότε ανέβηκαν στο πλοίο του Παπίνου και αξίωσαν από αυτόν να τους το δώσει, γιατί τους άνηκε, σύμφωνα με τα προνόμια που είχαν.

Ο Παπίνος, φυσικά, αρνήθηκε και ζήτησε τη βοήθεια των κατοίκων της πόλεως.

Μα οι βαρκαρόδες, που φοβήθηκαν μήπως χάσουν τη λεία τους, όρμησαν πάνω στο πλοίο και έσπασαν με μπαντάδες τη μηχανή, που με τόσους κόπους και θυσιές είχε φτιάξει ο Παπίνος. Με την καρδιά γεμάτη από λύπη και απογοήτευση, ο άτυχος εφευρέτης, μάζεψε τότε τα συντρίμια της μηχανής του και τα σκέδασε, και γύρισε στο Λονδίνο, τσακισμένος κι' αυτός από τη βάρβαρη επίδρομή των βαρκαρόδων.

Στο Λονδίνο, που γύρισε, δέ βρήκε τους προστάτες, που γνώρισε άλλοτε. Είχαν πεθάνει! 'Αρχισε, λοιπόν, να στέλνει υπομνήματα στις επιστημονικές 'Ακαδημίες των διαφόρων ευρωπαϊκών κρατών. 'Αλλά κανείς δεν τον πρόσεξε.

Στο μεταξύ, είχε γεράσει. Ζούσε φτωχός, μ' ένα βοηθό, που του έδινε η Βασιλική 'Ακαδημία του Λονδίνου, και δεν ξαναάρχισε τα πειράματά του, γιατί δεν είχε πια χρήματα.

Πέρασε τα γράματά του έρημος και δυστυχισμένος και πέθανε σ' ένα μικρό φτωχικό δωμάτιο, το 1714, ενώ έτοιμας τελευταία ματιά στα συντρίμια της ατμομηχανής, που είχε φτιάξει με τόση πίστη, ότι θα πρόσφερε στην ανθρωπότητα μια χρησιμη εφεύρεση για την πρόοδο της.

Πέρασε τα γράματά του έρημος και δυστυχισμένος και πέθανε σ' ένα μικρό φτωχικό δωμάτιο, το 1714, ενώ έτοιμας τελευταία ματιά στα συντρίμια της ατμομηχανής, που είχε φτιάξει με τόση πίστη, ότι θα πρόσφερε στην ανθρωπότητα μια χρησιμη εφεύρεση για την πρόοδο της.

Πέρασε τα γράματά του έρημος και δυστυχισμένος και πέθανε σ' ένα μικρό φτωχικό δωμάτιο, το 1714, ενώ έτοιμας τελευταία ματιά στα συντρίμια της ατμομηχανής, που είχε φτιάξει με τόση πίστη, ότι θα πρόσφερε στην ανθρωπότητα μια χρησιμη εφεύρεση για την πρόοδο της.

Πέρασε τα γράματά του έρημος και δυστυχισμένος και πέθανε σ' ένα μικρό φτωχικό δωμάτιο, το 1714, ενώ έτοιμας τελευταία ματιά στα συντρίμια της ατμομηχανής, που είχε φτιάξει με τόση πίστη, ότι θα πρόσφερε στην ανθρωπότητα μια χρησιμη εφεύρεση για την πρόοδο της.

Πέρασε τα γράματά του έρημος και δυστυχισμένος και πέθανε σ' ένα μικρό φτωχικό δωμάτιο, το 1714, ενώ έτοιμας τελευταία ματιά στα συντρίμια της ατμομηχανής, που είχε φτιάξει με τόση πίστη, ότι θα πρόσφερε στην ανθρωπότητα μια χρησιμη εφεύρεση για την πρόοδο της.

Πέρασε τα γράματά του έρημος και δυστυχισμένος και πέθανε σ' ένα μικρό φτωχικό δωμάτιο, το 1714, ενώ έτοιμας τελευταία ματιά στα συντρίμια της ατμομηχανής, που είχε φτιάξει με τόση πίστη, ότι θα πρόσφερε στην ανθρωπότητα μια χρησιμη εφεύρεση για την πρόοδο της.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Τετραπλή πυραμίδα

1) 1. 2) ΟΙ. 3) ΣΟ.Ι. 4) ΣΙ. ΛΟ. 5) ΠΟΙ.Σ. 6) ΣΠΙΛΟΣ. 7) ΑΣΠΙΛΟΣ.

1) 1. 2) ΜΙ. 3) ΜΙΑ. 4) ΣΙ. ΑΜ. 5) ΜΑ.Ι.Ο.Σ. 6) ΜΑΡΙΟΣ. 7) ΜΑΡΙΟΣ.

1) 1. 2) ΣΙ. 3) ΣΙΑ. 4) ΣΙ. ΝΑ. 5) ΙΑΝΟΣ. 6) ΚΑΙΝΟΣ. 7) ΚΑΙΝΟΣ.

1) 1. 2) ΙΑ. 3) ΑΤΙ. 4) ΑΡΤΙ. 5) ΑΡΤΟΙ. 6) ΑΡΤΙΟΣ. 7) ΖΩ. ΠΙΡΟΣ.

Μαγικό γράμμα

Με το «Ι» 1) ΚΡΙΝΟΣ. 2) ΑΣΙΑ. 3) ΣΙΛΟ. 4) ΠΟΛΙΣ. 5) ΠΙΛΟΣ. 6) ΧΑΡΙΣ. 7) ΙΑΠΩΝ. 8) ΒΟΛΙΣ. 9) ΠΙΘΟΣ. 10) ΤΙΑ. 11) ΠΟΙΟΝ. 12) ΙΑΞΙΣ. 13) ΣΠΙΝΟΣ. 14) ΧΑΛΚΙΣ. 15) ΚΛΙΣΙΣ.

Όνόματα αστερών

1) Κριστίνε Κάουφμαν. 2) Νίκος Κούρκουλος. 3) 'Αλεξάνδρα Λαδοπούλου. 4) Γιάννης Γκιωνάκης. 5) Τζένη Μανφιλντ. 6) Σαρίτα Μοντιέ. 7) Ντίρκ Μπόγκαρτ. 8) 'Αννίτα 'Εκμπεργκ. 9) Ζάν-Πολ Μπελμόντο. 10) Ρόρυ Σινάτερ. 11) Κούρτ Γιούργκενς. 12) Ζωή Λάσκαρη. 13) Ρίτσαρντ Μάρτον. 14) Κλαούντια Κερνινάλε. 15) Ράφ Βαλλάνε.

Μιά παροιμία

Χωρίζοντας τους αριθμούς ως α. ακολουθώ: 15.16.15.9.15.18 — 16.5.9.13.1. 5.9 — 10.1.17.2.5.11.9.1 — 13.13. 5.9.17.5.20.5.19.1.19.

Διαβάζετε την παροιμία: «Όποιος πεινάει καρδέλια όνειρεύεται».

Μαγικό τετράγωνο

47 8 5 38
14 29 32 23
26 17 20 35
11 44 41 2

Οι δύο έμοιοι πινάκες

Είναι ο 3ος της πρώτης σειράς και ο 2ος της δεύτερης σειράς.

Ο Ο

Η λύσις του ύπ' αριθ. 937 σταυρολέξου

Οριζοντίως:

1) ΤΙΤΑΝ. 2) ΡΥΠΟΣ — ΟΡ. ΚΛΩΣ. 3) ΣΟΜΑΛΙΑ — ΤΑΡΙ. ΝΑ. 4) ΦΙΛΟΙ — ΣΚΡΟΦΑ — Ω. ΡΑ. 5) ΤΟΚΟΣ — ΓΗΡΑΙΑ — ΑΣΑΝ. 6) ΟΡΟΣ — ΡΥΤΙΣ — ΑΔΙΚΑ. 7) ΩΜ — ΚΑΝΑΤΑ — ΚΡΑΣΙΣ. 8) ΟΝΟΜΑ — ΑΡΑΜ. 9) ΑΝΟΜΟΙΑ — ΑΛΑΜΑΝΑ. 10) ΣΑΝΑ — ΑΝΙΣΑ. 11) ΑΥΓΗΡΑ — ΑΝΑΛΟΣ — ΥΠ. 12) ΑΔΑΜΑ — ΓΕΝΟΣ — ΛΑΟΣ. 13) ΚΑΡΑ — ΑΠΑΤΑ — ΚΟΡΙΣ. 14) ΗΡΑ — ΓΟΝΟΙ — ΣΟΦΙΑ. 15) ΕΛΛΙΟΝ — ΙΜΑΤΙΟΝ. 16) ΣΙΝΑΣΟΣ — ΑΝΙΟΝ. 17) ΣΑΥΡΑ.

Καθ' ὅτως:

1) ΤΟ — ΥΛΑΚΗ. 2) ΦΟΡΩ — ΥΔΑΡΕΣ. 3) ΛΥΣΙΚΟΜΟΝ — ΠΑ. ΡΑΛΙΑ. 4) ΠΟΛΟΣ — ΝΟΣΗ. ΜΑ — ΑΝ. 5) ΤΟΜΟΣ — ΚΟΜΑ. ΡΑ — ΑΙΑΣ. 6) ΣΕΙΣ — ΡΑ. ΜΟΝΑ — ΑΓΟΣ. 7) ΓΥΝΑΙΑ — ΠΟΝΟΣ. 8) ΑΜΙΣΗΤΑ — ΑΓΑΝ. 9) ΑΚΡΙΤΑ — ΑΝΕΤΟΙ. 10) ΡΑ. ΣΑ — ΑΝΑΙΜΙΑ. 11) ΑΡΤΟΙ — ΣΑ. 12) ΚΩΦΑ — ΚΡΑΝΟΣ — ΣΤΑΡ. 13) ΔΩΡΑ — ΑΡΑΜΙΣ — ΚΟΙΝΑ. 14) ΤΙ — ΑΔΑΜΑΣ — ΛΟΦΟΙ. 15) ΤΟΝΩΝΙΣ — ΝΑΥΑ. ΡΙΟΝ. 16) ΣΑΡΑΚΙ — ΠΟΙΑ. 17) ΑΝΑΣΑ — ΣΣ.

Διευθυντής-Διαχειριστής και υπεύθυνος κατά Νόμον

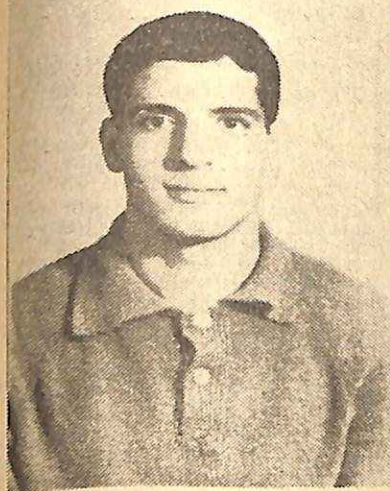
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΤΖΗΣ

'Εκδοτική 'Εταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ»

Διεύθυνση: 24, Παλαιών Φάλων

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ

Ναϊάδων 24, Παλαιών Φάλων

Ο Δημ. Ντουνιάς

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΔΗΜ. ΝΤΟΥΝΙΑΣ

Διάδοχος του Παπουλίδη

Ο «ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ» έχει πολλές εφεδρείες στη δύναμή του, γι' αυτό και δεξιότητες να του τύχη, δεν πρόκειται να πέσει χαμπά. Πέρσι, όπως είναι γνωστό, του τιμωρήθηκαν οι παίχτες. 'Αποτέλεσμα αυτών των τιμωρήσεων ήταν να παρουσιάσει η ομάδα του κάποια κάμψη. Τελικά, όμως, οι εφεδρείες κράτησαν γεμάτες, όπως, σιγά-σιγά, η νεοσφυρνώτικη ομάδα πήρε το δρόμο της ανόδου και σώθηκε από τον υποβιβασμό.

'Ανάμεσα στους εφεδρικούς παίχτες του 1961, ήταν και ο Δημήτρης Ντουνιάς, που σήμερα είναι τακτικός οπισθοφύλακας και μια μεγάλη έλπιδα για τον «Πανιώνιο». Ο νεαρός μπάκ γεννήθηκε το 1944, στην 'Αθήνα, και πρωτοπαίξε ποδόσφαιρο στην «Ενωσις 'Αγίου Παύλου» (Γ' κατηγορίας 'Αθηνών). Στην αρχή, του άρεσε να είναι κυνηγός, μετά πέρασε στη γραμμή των χαφ και τελικά... οπισθοφύλακας πάντοτε, μονιμοποιήθηκε στη μπάκ.

Στον «Πανιώνιο» πήγε το θέρος του 1961 και στην αρχή έπαιξε στη β' ομάδα. Καθ' όλη την περίοδο του 1961 - 62, δεν πίστευε, ότι μπορούσε να χρησιμοποιηθεί στην α' ομάδα. Ξαφνικά, όμως, λόγω των τιμωρήσεων 4 παικτών, κλήθηκε να φορέσει την «εκουσέρυθρη» φανέλλα και μάλιστα σ' ένα δύσκολο έκτος έδρας αγώνα. Ήταν με τον «Αρη» Θεσσαλονίκης, απ' τον οποίο έχασε ο «Πανιώνιος» με 3-0. Κι' άλλοι παίχτες έκαναν το «ντεμπούτο» τους εκείνη την Κυριακή (10 Δεκεμβρίου 1962), αλλά ο Ντουνιάς ήταν ο καλύτερος, έπαιξε κι' αν αγωνίστηκε μόνο λίγο διαστήματα, αλλά άποχάρησε. Ή αποχώρησε του έγινε, γιατί τραυματίστηκε. Αυτός ο τραυματισμός του τον κράτησε για καιρό μακριά από την ενεργό δράση.

Εφέτος ήταν από τους βασικούς παίχτες της α' ομάδας κατά τον πρώτο γύρο. Κυρίως παίζει δεξιάς μπάκ, αλλά στο μάτς με το «Όλυμπιακό» έπαιξε και ως σέντερ-μπάκ. Συνολικά χρησιμοποιήθηκε σε όχτω μάτς, το ένα δυσκολότερο από τ' άλλο. Πήγαινε καλά στην απόδοσή του. Ήρθε, όμως, ένας νέος τραυμα-

τισμός (αυτή τη φορά από δακτύλο...) κι' έτσι μπήκε ξανά στο περιθώριο. Τώρα, εύτυχώς γι' αυτόν και την ομάδα του, είναι καλά κι' έτοιμος να προσφέρει τις υπηρεσίες του.

Θεωρείται, ότι είναι ο διάδοχος του Τάκη Παπουλίδη, στη θέση του σέντερ-μπάκ. Έχει πολλά προσόντα, όπως κεφαλιά, δυο γε-

Αθλητικά παρακρήνια

τισμός (αυτή τη φορά από δακτύλο...) κι' έτσι μπήκε ξανά στο περιθώριο. Τώρα, εύτυχώς γι' αυτόν και την ομάδα του, είναι καλά κι' έτοιμος να προσφέρει τις υπηρεσίες του.

Θεωρείται, ότι είναι ο διάδοχος του Τάκη Παπουλίδη, στη θέση του σέντερ-μπάκ. Έχει πολλά προσόντα, όπως κεφαλιά, δυο γε-

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ «ΠΡΟ-ΠΟ» ΤΗΣ 27-1-63

Συμβουλές, που θα αποδειχθούν... θησαυρός!

1 ΑΙΓΑΛΕΩ — ΑΕΚ	2
2 ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΕΣ. — ΑΡΗΣ ΘΕΣ.	X
3 ΕΘΝΙΚΟΣ — ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ	X
4 ΗΡΑΚΛΗΣ — ΠΑΟΚ	1 X 2
5 ΝΙΚΗ ΒΟΛΟΥ — ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ	2 X
6 ΠΑΝΑΓΙΩΛΕΙΟΣ — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ	2
7 ΠΙΕΡΙΚΟΣ — ΑΓΙΟΛΛΩΝ ΑΘΗΝΩΝ	1 X 2
8 ΦΩΣΤΗΡ — ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ	2 X
9 ΑΡΗΣ ΠΕΙΡ. — ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΚΟΣ	2
10 ΑΡΗΣ ΠΤΟΛ. — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΚΟΖ.	1
11 ΒΥΖΑΣ — ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ	1
12 ΑΤΑΛΑΝΤΑ — ΓΙΟΥΒΕΝΤΟΥΣ	X 2
13 ΛΑΝΕΡΟΣΣΙ — ΙΝΤΕΡ	1 X 2

'Αναπληρωματικοί:

1 ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΧΑΛΚ. — ΛΕΒΑΔΕΙΑΚΟΣ	1
2 ΕΔΕΣΣΑΪΚΟΣ — ΒΕΡΟΙΑ	X

ρά πόδια, αντίληψη και μαχητικότητα.

Το ποδόσφαιρο δεν είναι ή μόνη του απασχόληση. Φοιτά στην τελευταία τάξη της μηχανικής σχολής «'Ηφαιστος» και πιστεύει ότι, όταν τελειώσει, θα βρή κάπου μια καλή δουλειά, για να βοηθήσει και τη μητέρα του — τη μόνη που έχει στον κόσμο.

ΤΟ «ΚΟΥΣ-ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο Γεν. Γραμματέας 'Αθλητισμού κ. Πετραλιάς έκοψε πολλές πίστες αυτές τις μέρες, αλλά σε μια στα-

ουν «'Ελληνικ». 'Αν οι συνθήκες διαμονής και εργασίας είναι καλές, ίσως να φύγουν κι' άλλοι.

Οι ποδοσφαιριστές της ομάδας του Νέων κέντρου, που έπαιξαν με τη Μικτή Δυτικού Βερολίνου (1-1) πήραν ως δώρον 1.000 δραχμές.

Ο θάνατος του Γιόργου Φωτεινού (διεθνούς παίκτη του «Παναθηναϊκού») λυπήσε όλους τους φιλάθλους. Περισσότερο απ' όλους, όμως, στενοχωρήθηκε ο Λινξέλας, που όταν ο Φωτεινός έπαιζε με τον ΠΑΟ, τον είχε στην προστασία του, γιατί τον αγαπούσε ιδιαίτερα.

Ο Μπέμπης θα παίξει στην προσεχή περίοδο με τον «Βύζαντα» Μεγάρων, μαζί με τον Κοτρίδη, αν

Η κτή Δυτικού Βερολίνου — 'Επίλεκτοι κέντρου 1-1: Ο τερματοφύλαξ Πετραλιάς μπλοκάρει την υπάλλα προ' όψεως Γερμανού κυνηγό. 'Αριστερά ο Βολίκας και δεξιά ο Βασιλείου.

ο τελευταίος παραμείνει στο μεγάλο σύλλογο.

Ο δημοφιλής «Πινόκι» έλαβε θεαταίσι από τον «Όλυμπιακό» ότι θα του χορηγήσει ελεύθερα μεταγραφή. Γι' αυτό και ξαναχάρη να παίξει και μάλιστα με μεγαλύτερη όρεξη παρά τα 34 χρόνια του...

Ο πιο τακτικός θεατής ποδοσφαίρου άγωνων από τους ήρωες ποίους είναι ο Γιόργος Φωτεινός. Εί, ναι τόσο φανατικός... «πράσινο», ώστε παρακολουθεί ακόμη και τα «δεύτερα» του «Παναθηναϊκού».

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

ΠΕΝΝΙΕΣ-ΣΧΟΛΙΑ

ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Στην ΕΠΟ υποβλήθηκε πρόταση να πάει μια αντιπροσωπευτική ομάδα να καλοκαίρι στη Δυτική Γερμανία, για να δώσει δυο-τρεις αγώνες. Ή μετάσσει αυτή θα είναι, κατά ένα τρόπο, ανταπόδοσις της επίσκεψης εδώ της μικτής Δυτ. Βερολίνου. Όπως είναι γνωστό η μικτή Δυτ. Βερολίνου αναδείχθηκε ισόπαλος της ομάδας των επίλεκτων κέντρου με 1-1.

ΟΥΓΤΡΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ

Κατόπιν προσκλήσεως της ΕΟΦΠ ήρθε στην 'Αθήνα ο Ούγγρος τεχνικός της πόλης κ. Μ. Ματούρα, και διδάξε σε ειδική σχολή. Ο κ. Ματούρα για τον ίδιο σκοπό, πήγε και στη Θεσσαλονίκη.

Ο ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ «ΜΙΛΩΝ» Ο πρωταθλητής 'Ελλάδος στο δόλλε υπάλλη «Μίλων» θα μετασχη και στο «Ευρωπαϊκό» Κύπελλο. Μέχρι στιγμής δεν είναι γνωστό πού θα έχει αντίπαλο.

ΜΠΡΟΥΜΕΛ-ΟΒΑΝΕΣΙΑΝ

Ο «Πανελλήνιος» και ο «Πανιώνιος», που οργανώνουν από κοινού τους διεθνείς αγώνες της 29-30 Μαΐου «εις μνήμην Τουκλήτσα», προσκάλεσαν και τους παγκοσμίους άσους Μπρούμελ και 'Οβανεσιάν. 'Αν έλθουν ή όχι οι δύο Ρωσσοί άθλητές θα εξαρτηθεί από τις υποχρεώσεις τους, που έχουν στη Μόσχα.

Εκτός των Ρώσων, έχουν κληθεί επίσης Γάλλοι, 'Ιταλοί, Γιουγκοσλάβοι, Ρουμάνοι, Τούρκοι, Πολωνοί Βούλγαροι κ.ά.

ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΚ ΠΟΚ

Το συμβούλιο της ΕΦΟΕΙΑ κατόρθωσε μόνιμη εθνική ομάδα νέων πίκ-ποκ από τους εξής παίκτες: Μάνηλα, 'Αθμαρτί, Φελέμη, 'Αγγελικα, Κέδρα, Βερύκογλου, Μενδρινό και Θεοδωρίδη. Προπονητής όρίσθηκε ο Χρ. Χριστοδούλατος.

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΟΛ ΕΣΠΡΩΞΕ

ΣΤΙΣ 28 Μαρτίου του 1961, στις 5 το απόγευμα, ο πρόεδρος του κακούργου δικείου του Λόδς "Αντζελες" διάβασε την απόφαση των ενόρκων, που μόλις είχαν βγει από την αίθουσα των συνεδριάσεων. Ο δικαστής διάβασε τονίζοντας καλά τις λέξεις, αλλά στα αυτιά των δύο κατηγορουμένων, της Καρόλ Τρεγκόφ και του φίλου της Μπέρναρντ Φίντς έφτασε μόνο μία φράση: «... Γί' αυτό, το δικαστήριο κηρύσσει τους κατηγορουμένους ένοχους...».

Η Καρόλ, όμορφη ακόμη, αλλά μαρμαρινή, σχεδόν γερασμένη, από τον ατέλειωτο και αγωνιώδη αγώνα με τη δικαιοσύνη, έμεινε για μερικά στιγμές σα μαρμαρωμένη και ύστερα έδρασε σε λυγμούς. Ο Μπέρναρντ Φίντς, προχώρησε προς το μέρος της, της έσφιξε ενθαρρυντικά το μπράτσο, της άγγιξε με τὰ χείλη του τὰ μαλλιά, χωρίς να ελπίζουν οι αστυνομικοί, για να λύσουν εκείνο το απεισιμωγό αγκάλισμα.

— Κουράγιο, κουράγιο, μουρμουρίσε ο Μπέρναρντ με ραγισμένη φωνή. Σ' αγαπά πολύ, Καρόλ!

Η Καρόλ εξακολούθησε να κλαίει μ' απελπισμένους λυγμούς, ακουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο του, ώσπου δύο γυναικές—αστυνομικοί—πληρώσαν και την τράδησαν μακριά του.

Η έμμηγορία των ενόρκων σημαίνει για την Καρόλ Τρεγκόφ και το Μπέρναρντ Φίντς, την ηλεκτρική καρέκλα ή τὰ ισόβια δεσμά. Καί, πραγματικά, ύστερ' από έπτά μέρες, βγήκε η απόφαση: ισόβια και για τους δύο.

Έτσι έκλεισε η ιστορία των «διαβολικών έρωτευμένων» του Λόδς "Αντζελες". Η τραγική έρωτική ιστορία της όμορφης νοσοκόμου και του κομψού γιατρού, που το πάθος τους τους ώδηγησε στο έγκλημα.

ΕΝΑ ΟΜΟΡΦΟ ΜΑΝΝΕΚΕΝ

Η Καρόλ Τρεγκόφ, ήταν δεκαεννιά χρονών, όταν, το 1956, γνωρίστηκε, έντελως τυχαία, με τὸ γι' αὐτὴν Μπέρναρντ Φίντς. Ήταν πολύ όμορφη, ἀλλ' όχι και πολύ τυχερή. Οι γονείς της είχαν χωρίσει, όταν ήταν ακόμη πολύ μικρή και ο πατέρας της ξαναπαντρεύτηκε με μία γυναίκα πολύ νεώτερη του, που δεν έδειχνε μεγάλη συμπάθεια στην προγωγή της. Γι' αυτό, ελπίζοντας να βρει αλλού τη στήριξη, που δεν είχε στο σπίτι της, η Καρόλ δέχτηκε να παντρευτεί, όταν ήταν μόλις δεκαεφτά χρονών, τὸν Τζίμμι Λιού Πάππα, έναν ώραίο και αδαήτοχο νέο. Ο Τζίμμι, όμως, ήταν τις περισσότερες φορές άνεργος και δε μπορούσε να της εξασφαλίσει μία ήσυχη και άνετη ζωή. Έτσι η Καρόλ, άναγκάστηκε, άμέσως μετά το γάμο, να ζητήσει μία εργασία. Χάρης στην ομορφιά της, δε δυσκολεύτηκε να γίνει διαφημιστικό μοντέλο και μαννεκέν, ενώ ο σύζυγός της εξακολούθησε τη συνήθισμένη ζωή του, χωρίς μια άρισμένη εργασία και χωρίς προοπτικές.

Μία μέρα, η Καρόλ παρουσίαζε ένα μοντέλο πάνω στη «γέφυρα» του σαλονιού των επίδειξεων ενός μεγάλου ραπτικού οίκου του Γουέστ Κόβιντ, ενός από τὰ πιο άριστοκρατικά πρόστατα του Λόδς "Αντζελες". Σε κάποια στιγμή, ενώ έκανε μία χαριτωμένη στροφή, το πόδι της χτύπησε πάνω στην τσάντα ενός φωτογράφου. Η κοπέλλα γλίστρησε, νιώθοντας ένα φοβερό πόνο στον αστραγάλο.

Τη σκόπων και τη μετέφεραν στο καμρίνι της, ενώ η ιδιοκτήτρια τὸ πόντο τηλεφώνουσε στην πιο κοντινή κλινική.

Ο γιατρός, που δέχτηκε εκείνο τὸ τηλεφώνημα, ήταν ο Μπέρναρντ Φίντς, διευθυντής ενός ιδιωτικού

Η Καρόλ Τρεγκόφ άμέσως μετά την έκδοσι της άποφάσεως. Ο Μπέρναρντ Φίντς (καθισμένος δεξιά) βλέπει έκνενη για την όποια τὰ θυσίασε όλα, να άπομακρύνεται κλαίγοντας άνάμεσα στις γυναικές άστυνομικούς και στο δικηγόρο της.

χειρουργείου, σε μικρή απόσταση από το ατελιέ. Έξετασε το πρησμένο πόδι της Καρόλ και ύστερα είπε ότι ήταν απαραίτητο να γίνει άκτινογραφία, για να βεβαιωθεί ότι δεν υπήρχε κανένα κάτογμα. Έτσι, λίγα λεπτά άργότερα το νεαρό μαννεκέν, βοηθούμενο από τὸν περιπονητικό γιατρό, ανέθηκε στο άυτοκίνητό του και μεταφέρθηκε σε μια μεγάλη κλινική.

Ο ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

Ο Μπέρναρντ Φίντς, ήταν ένας από τους πιο γοητευτικούς άντρες του Λόδς "Αντζελες". Ήταν τριανταοχτώ χρονών, με μάτια ζωηρά και κοντοκομμένα μαλλιά, έλαφρά γκριζα στους κροτάφους. Το μεγαλύτερο μέρος της πελατείας του τὸ άποτελούσαν οι πιο πλούσιες κυρίες του Γουέστ Κόβιντ και με πολλές άπ' αυτές ο γοητευτικός γιατρός είχε σχέσεις όχι μόνο επαγγελματικές... Ήταν παντρεμένος, αλλά η σύζυγός του, η Μπάρμπαρα Τζέιν, δε φαινόταν να ένοχάζεται και πολύ από τις άπιστίες του.

Ο δόκτωρ Φίντς παντρεύτηκε τη Μπάρμπαρα Τζέιν το 1950, όταν ήταν ακόμη ένας άγνωστος νεαρός γιατρός του Λόδς "Αντζελες". Η ιστορία αυτού του γάμου είναι άρκετα περιπετειώδης και «διασκεδαστική». Ο Φίντς, είχε τότε μία άσημαντη σύζυγο και τρία παιδιά, που δεν τὸν ενθουσίαζαν και πολύ.

Μία μέρα, τὸν Ιανουάριο του 1950, η Μπάρμπαρα παρουσιάστηκε στο ιατρείο του Φίντς. Ήθελε να βεβαιωθεί αν περιμένει παιδί. Η Μπάρμπαρα ήταν τότε παντρεμένη με τὸν μηχανικό Τζών Ντόγκερτυ, πλούσιο βιομήχανο τὸν Λόδς Αντζελες.

Ανάμεσα στο Μπέρναρντ Φίντς και την οικογένεια Ντόγκερτυ δημιουργήθηκε άμέσως μία στενή φιλική, που πήρε γρήγορα άπίθανες εξελίξεις. Γιατί, λίγες βδομάδες άργότερα, ο μηχανικός Ντόγκερτυ άναγνώρισε ότι ήταν έρωτευμένος με τη κόλυψε ότι ήταν έρωτευμένος και ο σύζυγος του γιατρού. Φίντς και ο σύζυγος της Μπάρμπαρα από τη στιγμή που άκουσαν για τὸν έρωτικό έγχο του. Ακολούθησε μία ένα διπλό έγχο, που κατέληξε σ' ένα διπλό διαζύγιο και σ' ένα διπλό όμορφο και, Μπάρμπαρα ήταν πολύ όμορφη και, έπί πλέον, άρκετα πλούσια. Ο γιατρός Μπέρναρντ Φίντς κερτάθηκε, με τη βοήθεια της νέας σύζυγού του,

να εισχωρήσει στην καλή κοινωνία της Πολιτείας. Έτσι, όταν λίγο άργότερα η Μπάρμπαρα τὸν άνοιξε μία κομψή ιδιωτική κλινική στο Γουέστ Κόβιντ, ο δόκτωρ Φίντς άπέκτησε άυτόματα μία πελατεία πλούσια και γενναιώδους.

ΤΡΥΦΕΡΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Όταν γεννήθηκε η Πατρίστια, κόρη του μηχανικού Ντόγκερτυ, ο Μπέρναρντ Φίντς τὴν άναγνώρισε άμέσως σά δική του κόρη, όπως είχε κάνει, άλλωστε, και ο μηχανικός για τὰ τρία παιδιά του γιατρού.

Όλα, δηλαδή, πήγαιναν θαυμάσια. Η Μπάρμπαρα ήταν διαρκώς άπασχολημένη με τις κοινωνικές υποχρεώσεις της. Ο Μπέρναρντ είχε τὴν κομψή κλινική του, που τὸν άπέδιδε πολλά κέρδη και τὸν έφερον σε συνεχή έπαφή με τις πιο όμορφες γυναίκες της Καλιφόρνιας. Ο δὸς σύζυγος ζούσαν σ' ένα θαυμάσιο σπίτι τὸν Γουέστ Κόβιντ.

Είχαν σχέσεις με τὴν καλύτερη κοινωνία. Σε διάστημα λίγων χρόνων ο δόκτωρ Φίντς είχε κατορθώσει να συγκεντρώσει περισσότερο από ένα εκατομμύριο δολάρια, μία περιουσία δηλαδή άρκετά άξιόλογη, για να τὸν εξασφαλίσει ένα σίγουρο μέλλον.

Νά, όμως, που ξαφνικά, παρουσιάστηκε στο δρόμο τὸν Μπέρναρντ Φίντς η άρραία Καρόλ Τρεγκόφ. Όλες οι πελατίτσες αὐτοῦ τὸν γιαντρου της μόδας ήταν όμορφες, αλλά η Καρόλ τις ξεπερνούσε όλες. Και ο Μπέρναρντ ήταν πάντα πολύ ευαίσθητος στη γυναικεία όμορφιά. Η Καρόλ, από τὴν άλλη πλευρά, ήταν πολύ δυστυχισμένη και ένιωθε μεγάλη άνάγκη ν' αγαπηθεί. Οι έπισκέψεις και οι άκτινογραφίες εξακολούθησαν για πολλές μέρες.

Το πόδι τὸν νεαρό μαννεκέν είχε θεραπευθεί έντελως, αλλά η Καρόλ εξακολούθησε να παρουσιάζεται κάθε μέρα στην κλινική τὸν Γουέστ Κόβιντ.

Έτσι, άνάμεσα στην άρραία μαννεκέν και τὸ γοητευτικό γιατρό δεν άργησε να δημιουργηθεί ένας δεσμός τὸν στενός. Οι δύο τους άρχισαν να βγαίνουν μαζί τὰ βράδια, να σκηνάζουν στα διακριτικά κέντρα, που είχαν διασκορπισμένα στις άκτές της Καλιφόρνιας από τὸ Σάν Ντιέγκο, μέχρι τὸ Χόλλυγουντ και τὸ Σάν Φρανσίσκο.

Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ—ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Μία μέρα ο Μπέρναρντ κατάλαβε ότι ο σύζυγός της δεσμός τὸν βάραινε πολύ. Όταν ξαναγύριζε τὸ βράδυ στο σπίτι του, έπρεπε να βρísκη τις πιο διάφορες προφάσεις για να δικαιολογή τις καθυστερήσεις του. Καί έτσι, όμως, δεν κατορθώνει να βλέπει όλες τις μέρες τὴν Καρόλ, γιατί έπρεπε, άποσπώποτε, να κρατάει κάπως τὰ προσωπήματα.

Τότε τὸν ήρθε μία ιδέα. Γιατί να μην προσλάβει τὴν Καρόλ σά νοσοκόμο — γραμματέα; Εκείνη που είχε ήταν πολύ ίκανή, αλλά κατά βάθος η ίκανότητά της δε τὸν χρειάζονταν και πολύ. Ενώ η Καρόλ, όταν βάταν κοντά του, τὰ τὸν χρησίμευε πολύ περισσότερο.

Έτσι, από τὸ καλοκαίρι τὸν 1957, η Καρόλ έπαψε να εργάζεται σά μοντέλο και μαννεκέν και μεταμορφώθηκε σε νοσοκόμο, για να είναι όλη τὴν ήμέρα κοντά στο γοητευτικό γιατρό.

Μά ο Μπέρναρντ ήταν πολύ έρωτευμένος, για ν' άρκεστή σ' αὐτό. Ήθελε να νιώθει τὴν Καρόλ περισσότερο δική του. Βρήκε ένα διαμερισματάκι στο Μόντρεϊ Παρκ Σάουθ, μία συνοικία που συνορεύει με τὸ Γουέστ Κόβιντ και τὸ νοίκιασε. Έτσι οι δύο έρωτευμένοι, στις ώρες που έμεναν στο μικρό άτελιόσπιτί, μπορούσαν νάχουν τὴν άυτοκατάπητή δική ζούσαν ο ένας για τὸν άλλο, μακριά από τὸν ύπολοιπο κόσμο.

Θά χωρίσω από τὴν Μπάρμπαρα, τὴς έλεγε ο Μπέρναρντ. Θά παντρευτούμε και θά γίνουμε οι πιο εύτυχισμένοι άνθρωποι τὸ κόσμου! Έπρεπε, όμως, να περιμένουν. Ο δόκτωρ Φίντς είχε άρχεισει να χτίσει μία μεγαλύτερη κλινική στην περιφέρεια τὸν Λόδς "Αντζελες", ταν πολύ άνοιγμένος οικονομικά, για ν' άποτολήμηση ένα διαζύγιο. Καί ύστερα, για να χωρίσει, χρειάζονταν μία αίτία, για να βγει τὸ διαζύγιο εἰς βάρος της Μπάρμπαρας, διαφορετικά, σύμφωνα με τὸς νόμους της Καλιφόρνιας, θάπρεπε να παραχωρήσει στὴ σύζυγό του τὴ μισή τὸν περιουσία, όποτε θάχανε ένα μεγάλο μέρος από τὴν οικονομική του άσφάλεια.

ΟΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΙΟΥ ΤΗΣ ΚΑΡΟΛ

Αλλά, μία μέρα, τὸν Σεπτέμβριο τὸν 1958, ο Τζίμμι Λιού Πάππα, που μέχρι εκείνη τη στιγμή είχε μείνει στη σκιά, ίκανοποίησε α-πό μερικές εκατοντάδες δολάρια, που τὸν έδινε κάθε τόσο η Καρόλ, τηλεφώνησε στὴ Μπάρμπαρα: — Ο σύζυγός σας, τὴς είπε, είναι φίλος της γυναίκας μου. Και πρόσθεσε μερικά στοιχεία γύρω από αὐτὸν τὸν έρωτικό δεσμό. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, η Μπάρμπαρα δεν είχε υποψίαση τίποτα. Ακόμη περισσότερο έπειδή τὸν τελευταίο καιρό ο Μπέρναρντ, που βασανιζόταν από τύψεις, τὴς φερόταν με τρυφερότητα και τὴς έκανε συνεχώς δώρα. Όστόσο, παρ' όλη τὴν ταραχή, που τὴς προκάλεσε κείνη η πληροφορία, προσποιήθηκε ότι εξακολούθησε να άγνοη τὸ ότι πράγμα και άπευδύνθηκε σ' έναν ιδιωτικό υνέτεκτιβ, για να μάθει περισσότερα.

Στὸ μεταξύ, ο Τζίμμι Λιού Πάππα είπε στὴν Καρόλ ότι ήξερε τὸ πα τίς μετὰ τὸν γιατρό και τὴ φοβόταν, ότι θά τὴς έκανε μύησι για βέρισε. Στὸ τέλος όμως δέχτηκε άπίστια. Στὸ διαζύγιο, αφού πήρε από τὸν γιατρό μία άξιόλογη χρηματική άποζημίωση.

Τά γεγονότα έσφιγγαν όλο και περισσότερο γύρω από τὸ έρωτευμένο ζευγάρι. Ο γιατρός Φίντς προσπαθούσε ν' άποφύγη τὸ σκάνδαλο, γιατί, για τὸ χτίσιμο της

ΤΟ ΓΙΑΤΡΟ ΣΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Μιά συνταρακτική δολοφονία στο Λόδς "Αντζελες"

νέας κλινικής του, είχε άνάγκη άπο οικονομική ένίσχυση από τὰς πελάτες και ιδιώτες. Φοβόταν όμως ότι όλοι θά τὸν γύριζαν τις πλάτες, αν η Μπάρμπαρα τὸν έκανε μύησι για άπίστια.

Η ΑΔΙΑΛΛΑΞΙΑ ΤΗΣ ΜΠΑΡΜΠΑΡΑ

Ο Φίντς προσπάθησε να πείσει τὴν σύζυγό του να μη θέλουν να τὸν καστρέψουν, αλλά εκείνη ήταν αμετάπειστη. Ενώ είχε φανη τόσο τυφλή πίστη. Ενώ είχε καταρθείσει να βρει τὴν άνεκτική στα πρώτα χρόνια του γάμου του, αφού ήξερε ότι ο σύζυγός της δεν άριστοταν τις εύκολες περιστάσεις με τις όμορφες πελάτισσες του, μπροστά σ' εκείνο τὸ δεσμό, που όδηγούσε στο διαζύγιο, δεν είχε κανένα σκοπό να υποχωρήσει. Δέχονταν μόνο τὴ διαλυσι τὸν ρίσκ! Δεχόταν και μία γερή μνηνία έπιχορήγηση για διατροφή.

Μά και ο Μπέρναρντ δε δέχονταν τὸ διαζύγιο εἰς βάρος του. Μά και η Μπάρμπαρα δεν είχε καμία πραγματική άπόδειξη για τις σχέσεις τὸν με τὴν Καρόλ, γιατί οι ιδιωτικοί υνέτεκτιβ δεν είχαν τί οί ιδιωτικοί άνακαλύψουν τὴν διακατορθώσει ν' άνακαλύψουν τὸν θύνα τὸν μικρό διαμερισματός στο Μόντρεϊ Παρκ Σάουθ. Έπρεπε όμως να γίνουν πιο προσεκτικοί, για να νά γίνουν τὴ δυνατότητα να μη τὴς δώσουν μία καταγγελία άπιστίας στὴν τὴν τὸν.

Γι' αὐτό, στις 26 Μαΐου τὸν 1959, η Καρόλ Τρεγκόφ, άφισε τὸν Λόδς "Αντζελες" και πηγε στο Λας Βέγκας, όπου ο Φίντς τὴς είχε βρει νοσοκόμο και κάποιο νομικό. Είχαν —ά, έλπίζα ότι ίσσοκομείο, όταν θά καταλάβαινε Μπάρμπαρα, όταν θά βρή τις άποπὸς ήταν άδύνατο να βρή τις άποδείξεις, που ζήτουσε, θα υποχωρούσε και θάβινε τὸ διαζύγιο, χωρίς να σε και θάβινε τις άπαιτήσεις της.

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙ

Μά, μία μέρα τὸν Ιουνίου, ο δόκτωρ Φίντς πηγε στο Λας Βέγκας, κατέλυσε, όπως έκανε πάντα, στο ξενοδοχείο "Τροπικάνα" και κάλεσε τὴν Μπάρμπαρα.

— Η Μπάρμπαρα εξαφανίστηκε! τὴς έπεί. Κανείς πὸν βρίσκειται. Εἰς τὸν έξέρι, κανείς δυο υνέτεκτιβ θά χὰ πληρώσει με τὴν έλπίδα ότι θά παρακολουθούν κανένα δεσμό της, για άπεκάλυψαν κανένα δεσμό τὸν διαζύγιο τὴν άναγκάσει να δέχτη τὸ διαζύγιο εἰς βάρος της. Εκείνη όμως ζυγίς εἰς βάρος της, χωρίς να τὸν ξεγέλασε και κατορθώσει να εξαφανιστεί!

— Απελπισμένη η Καρόλ, σκέφτηκε να συμμοσυνεψή τὸν ανηψιό της γυναικας, τὸ Ντόναλντ Ουίλλιαμς, Βέγκας, τὸν Ντόναλντ Ουίλλιαμς, Βέγκας, που τὸν φιλοξενούσε στο Λας Βέγκας, έρεξε να βρει τὸν κήποι. Στὸ βράδυ, άπελπισμένος πιά, άποφάσισε να δράσει.

— Θά πάμε να τὴ βρούμε, χωρίς να μὴς περιμένει. Ίσως αὐτός ο «αἰφιιδιασμός», που θά τὴ βρει ψυχικά άπρετοιμασμένη μὴς άφελήσῃ, έπεί στὴν Καρόλ.

Οι δύο έρωτευμένοι έφτασαν με τὰ άυτοκίνητά τους στο σπίτι τὸν Ουέστ Κόβιντ. Ο Μπέρναρντ κρούθηκε μέσα στο γκαράζ, που ήταν άδειο — σημάδι ότι η Μπάρμπαρα δε βρισκόταν στο σπίτι—και η Καρόλ πηγα από ένα θάμνο. Η άρρ ήταν έντεκα. Σε λίγο έφτασε η σύζυγος τὸν γιατρού. Οι φωνὴ τὸν άυτοκινήτου της φωτίσαν άπλστα τὸ Μπέρναρντ, που βγήκε από τὸν κρυψώνα του. Η Μπάρμπαρα, βλέποντάς τον, έδωσε μία φοβισμένη κραυγή και η Καρόλ πληρώσε, για να τὴν άντιμετωπίσει μαζί με τὸ φίλο της. Λίγα λεπτά άργότερα η Μπάρμπαρα βρισκόταν έσπλωμένη κατά γης, νεκρή, με μία μικρή τρύπα στὴν καρδιά και μία βαθειά πληγή στο κεφάλι!...

Με τὴν τρόπο, τὸν ρύτησαν. Κι' εκείνος τὸς άπάντησε γελώντας ότι θά χρησιμοποιούσε τὴ γοητεία του για να κατακτήσει τὴ Μπάρμπαρα!

Ο Μπέρναρντ και η Καρόλ κατάλαβαν ότι ο Κόντυ ήταν άδύνατο να τὸς δυνητὸν περισσότερα χρήματα και τὸν έδωσαν. Στις 14 Ιουλίου ο Μπέρναρντ Φίντς τηλεφώνησε από τὸ Λόδς "Αντζελες" στὴν Καρόλ:

— Αποφάσισα να ζητήσουμε ένα ραντεβού από τὴ Μπάρμπαρα εἰς μέσους τὸν δικηγόρο της, που, χωρίς να αἰτιολογία, θά ξέρη πὸν κρύβεται. Θά πάμε μαζί να τὴς μιλήσουμε κι' έλπίζω να τὴν πείσουμε, τὴς έπεί.

στο Λόδς "Αντζελες" κι' εκείνος έπιδοκίμασε τὴν πρωτοβουλία της. Λίγες μέρες άργότερα ο Μπέρναρντ πηγε στο Λας Βέγκας και μαζί με τὴν Καρόλ συναντήθηκε με τὸν Κόντυ. Εκείνος τὸς πληροφόρησε ότι βρισκόταν στα ίχνη της Μπάρμπαρας.

Κάποιος τὸν συνάντησε στο Χόλλυγουντ, τὸς έπεί. Θά πάω να τὴ βρω εκεί!...

Όταν γύρισε ύστερ' από άρκετες μέρες ο Κόντυ στο Λας Βέγκας, δεν είχε κατορθώσει να βρει τὴν Μπάρμπαρα, αλλά ούτε και ν' άνακαλύψει τίποτα εἰς βάρος της. Είχε όμως να κάνει μία νέα πρόταση στους δύο έρωτευμένους: Αν τὸν πληρώσαν καλά, θά μπορούσε να τὸς προμηθεύσει μία σίγουρη άπόδειξι έναντίον της Μπάρμπαρας.

Με τὴν τρόπο, τὸν ρύτησαν. Κι' εκείνος τὸς άπάντησε γελώντας ότι θά χρησιμοποιούσε τὴ γοητεία του για να κατακτήσει τὴ Μπάρμπαρα!

Ο Μπέρναρντ και η Καρόλ κατάλαβαν ότι ο Κόντυ προσπαθούσε να τὸς τραβήξει όσο τὸ δυνατόν περισσότερα χρήματα και τὸν έδωσαν. Στις 14 Ιουλίου ο Μπέρναρντ Φίντς τηλεφώνησε από τὸ Λόδς "Αντζελες" στὴν Καρόλ:

— Αποφάσισα να ζητήσουμε ένα ραντεβού από τὴ Μπάρμπαρα εἰς μέσους τὸν δικηγόρο της, που, χωρίς να αἰτιολογία, θά ξέρη πὸν κρύβεται. Θά πάμε μαζί να τὴς μιλήσουμε κι' έλπίζω να τὴν πείσουμε, τὴς έπεί.

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΝΥΧΤΑ

Στις 17 Ιουλίου οι δύο έρωτευμένοι ήταν στο Λόδς "Αντζελες". Η Μπάρμπαρα, που είχε ξαναγυρίσει στο σπίτι της — τις μέρες της εξαφανίσσεως της βρισκόταν στο σπίτι μιας φίλης της στο Σάν Ντιέγκο — προσάθηκε ν' άποφύγη τὴ συνάντησι, έπεί ότι θά σκεφτεί.

Τὴν επομένη μέρα ο Μπέρναρντ κατέκλυσε με τηλεφώνήματα τὸ σπίτι τὸν Ουέστ Κόβιντ. Η Μπάρμπαρα δεν άπάντησε ούτε μία φορά. Στὸ μεταξύ, όμως, άκουσε ένα πυροβολισμό και βγαίνοντας, είδε τὴ

— Θά πάμε να τὴ βρούμε, χωρίς να μὴς περιμένει. Ίσως αὐτός ο «αἰφιιδιασμός», που θά τὴ βρει ψυχικά άπρετοιμασμένη μὴς άφελήσῃ, έπεί στὴν Καρόλ.

Οι δύο έρωτευμένοι έφτασαν με τὰ άυτοκίνητά τους στο σπίτι τὸν Ουέστ Κόβιντ. Ο Μπέρναρντ κρούθηκε μέσα στο γκαράζ, που ήταν άδειο — σημάδι ότι η Μπάρμπαρα δε βρισκόταν στο σπίτι—και η Καρόλ πηγα από ένα θάμνο. Η άρρ ήταν έντεκα. Σε λίγο έφτασε η σύζυγος τὸν γιατρού. Οι φωνὴ τὸν άυτοκινήτου της φωτίσαν άπλστα τὸ Μπέρναρντ, που βγήκε από τὸν κρυψώνα του. Η Μπάρμπαρα, βλέποντάς τον, έδωσε μία φοβισμένη κραυγή και η Καρόλ πληρώσε, για να τὴν άντιμετωπίσει μαζί με τὸ φίλο της. Λίγα λεπτά άργότερα η Μπάρμπαρα βρισκόταν έσπλωμένη κατά γης, νεκρή, με μία μικρή τρύπα στὴν καρδιά και μία βαθειά πληγή στο κεφάλι!...

Με τὴν τρόπο, τὸν ρύτησαν. Κι' εκείνος τὸς άπάντησε γελώντας ότι θά χρησιμοποιούσε τὴ γοητεία του για να κατακτήσει τὴ Μπάρμπαρα!

Ο Μπέρναρντ και η Καρόλ κατάλαβαν ότι ο Κόντυ προσπαθούσε να τὸς τραβήξει όσο τὸ δυνατόν περισσότερα χρήματα και τὸν έδωσαν. Στις 14 Ιουλίου ο Μπέρναρντ Φίντς τηλεφώνησε από τὸ Λόδς "Αντζελες" στὴν Καρόλ:

— Αποφάσισα να ζητήσουμε ένα ραντεβού από τὴ Μπάρμπαρα εἰς μέσους τὸν δικηγόρο της, που, χωρίς να αἰτιολογία, θά ξέρη πὸν κρύβεται. Θά πάμε μαζί να τὴς μιλήσουμε κι' έλπίζω να τὴν πείσουμε, τὴς έπεί.

Ο Μπέρναρντ και η Καρόλ κατάλαβαν ότι ο Κόντυ προσπαθούσε να τὸς τραβήξει όσο τὸ δυνατόν περισσότερα χρήματα και τὸν έδωσαν. Στις 14 Ιουλίου ο Μπέρναρντ Φίντς τηλεφώνησε από τὸ Λόδς "Αντζελες" στὴν Καρόλ:

— Αποφάσισα να ζητήσουμε ένα ραντεβού από τὴ Μπάρμπαρα εἰς μέσους τὸν δικηγόρο της, που, χωρίς να αἰτιολογία, θά ξέρη πὸν κρύβεται. Θά πάμε μαζί να τὴς μιλήσουμε κι' έλπίζω να τὴν πείσουμε, τὴς έπεί.

Ο Μπέρναρντ και η Καρόλ κατάλαβαν ότι ο Κόντυ προσπαθούσε να τὸς τραβήξει όσο τὸ δυνατόν περισσότερα χρήματα και τὸν έδωσαν. Στις 14 Ιουλίου ο Μπέρναρντ Φίντς τηλεφώνησε από τὸ Λόδς "Αντζελες" στὴν Καρόλ:

— Αποφάσισα να ζητήσουμε ένα ραντεβού από τὴ Μπάρμπαρα εἰς μέσους τὸν δικηγόρο της, που, χωρίς να αἰτιολογία, θά ξέρη πὸν κρύβεται. Θά πάμε μαζί να τὴς μιλήσουμε κι' έλπίζω να τὴν πείσουμε, τὴς έπεί.

Ο Μπέρναρντ και η Καρόλ κατάλαβαν ότι ο Κόντυ προσπαθούσε να τὸς τραβήξει όσο τὸ δυνατόν περισσότερα χρήματα και τὸν έδωσαν. Στις 14 Ιουλίου ο Μπέρναρντ Φίντς τηλεφώνησε από τὸ Λόδς "Αντζελες" στὴν Καρόλ:

— Αποφάσισα να ζητήσουμε ένα ραντεβού από τὴ Μπάρμπαρα εἰς μέσους τὸν δικηγόρο της, που, χωρίς να αἰτιολογία, θά ξέρη πὸν κρύβεται. Θά πάμε μαζί να τὴς μιλήσουμε κι' έλπίζω να τὴν πείσουμε, τὴς έπεί.

Ο Μπέρναρντ και η Καρόλ κατάλαβαν ότι ο Κόντυ προσπαθούσε να τὸς τραβήξει όσο τὸ δυνατόν περισσότερα χρήματα και τὸν έδωσαν. Στις 14 Ιουλίου ο Μπέρναρντ Φίντς τηλεφώνησε από τὸ Λόδς "Αντζελες" στὴν Καρόλ:

— Αποφάσισα να ζητήσουμε ένα ραντεβού από τὴ Μπάρμπαρα εἰς μέσους τὸν δικηγόρο της, που, χωρίς να αἰτιολογία, θά ξέρη πὸν κρύβεται. Θά πάμε μαζί να τὴς μιλήσουμε κι' έλπίζω να τὴν πείσουμε, τὴς έπεί.

Ο Μπέρναρντ και η Καρόλ κατάλαβαν ότι ο Κόντυ προσπαθούσε να τὸς τραβήξει όσο τὸ δυνατόν περισσότερα χρήματα και τὸν έδωσαν. Στις 14 Ιουλίου ο Μπέρναρντ Φίντς τηλεφώνησε από τὸ Λόδς "Αντζελες" στὴν Καρόλ:

— Αποφάσισα να ζητήσουμε ένα ραντεβού από τὴ Μπάρμπαρα εἰς μέσους τὸν δικηγόρο της, που, χωρίς να αἰτιολογία, θά ξέρη πὸν κρύβεται. Θά πάμε μαζί να τὴς μιλήσουμε κι' έλπίζω να τὴν πείσουμε, τὴς έπεί.

Ο Μπέρναρντ και η Καρόλ κατάλαβαν ότι ο Κόντυ προσπαθούσε να τὸς τραβήξει όσο τὸ δυνατόν περισσότερα χρήματα και τὸν έδωσαν. Στις 14 Ιουλίου ο Μπέρναρντ Φίντς τηλεφώνησε από τὸ Λόδς "Αντζελες" στὴν Καρόλ:

— Αποφάσισα να ζητήσουμε ένα ραντεβού από τὴ Μπάρμπαρα εἰς μέσους τὸν δικηγόρο της, που, χωρίς να αἰτιολογία, θά ξέρη πὸν κρύβεται. Θά πάμε μαζί να τὴς μιλήσουμε κι' έλπίζω να τὴν πείσουμε, τὴς έπεί.

Ο Μπέρναρντ και η Καρόλ κατάλαβαν ότι ο Κόντυ προσπαθούσε να τὸς τραβήξει όσο τὸ δυνατόν περισσότερα χρήματα και τὸν έδωσαν. Στις 14 Ιουλίου ο Μπέρναρντ Φίντς τηλεφώνησε από τὸ Λόδς "Αντζελες" στὴν Καρόλ:

Μπάρμπαρα κατά γῆς και τὸν γιατρό Φίντς σκυμένο από πάνω της. Η κοπέλλα ρίχτηκε με θάρρος πάνω στο γιατρό, αλλά εκείνος, εκτός αὐτοῦ, τὴν άρπαξε από τὸ λαιμό και άρχισε να χτυπάει τὸ κεφάλι της στον τοίχο τὸν γκαράζ.

— Ίσως ο γιατρός να σκότωνε και μένα, έπεί η Λίντολμ, αν σὸ μεταξύ η κυρία Μπάρμπαρα δε σηκώνονταν με κόπο και δεν προσπαθούσε να ξεφύγη, φωνάζοντας βοήθεια. Βλέποντάς τὴ σύζυγο τὸν όρρα, ο Φίντς, άφισε έμένα και έτρεξε πίσω της.

Ύστερα από λίγο ένας δεύτερος πυροβολισμός άντήχησε στον κήπο. Η Λίντολμ είδε τὴ Μπάρμπαρα να πέφτει βαρεία, άκρίδως μπροστά τὸν γκαράζ, ενώ οι δύο έρωτευμένοι έτρεχαν κι' όλας ν' άνεδούν στ' άυτοκίνητά τους!

Αὐτὴ η κατάθεση στάθηκε τὸ πιο έπιδαρυντικό στοιχείο εναντίον τὸν δύο έρωτευμένων. Έπιδαρυντική έπίσης ήταν και η κατάθεση τὸν Τζών Πατρίκ Κόντυ. Ο γκάνγκστερ έπεί στο δικαστήριο ότι η Καρόλ τὸν είχε προσφέρει 1400 δολάρια, για να δολοφονήσει τὴ Μπάρμπαρα.

Η ΓΡΟΜΕΡΗ ΠΟΙΝΗ

Από τις 4 Ιανουαρίου μέχρι τις 12 Μαρτίου, από τις 27 Ιανουαρίου μέχρι τις 7 Νοεμβρίου τὸν 1960 και τέλος από τις 3 Ιανουαρίου μέχρι τις 27 Μαρτίου τὸν 1961, άκουστήκαν και ξανακούστηκαν καταθέσεις και άγορεύσεις, έγιναν και ξαναγιναν άνακρίσεις και άναπαραστάσεις μπροστά σ' ένα κοινό, που παρακολουθούσε με νουπή περιέργεια τὸ δραματικό φιλμ τὸν «διαβολικών έρωτευμένων».

Στὴν αίθου

Η ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΜΕΝΗ

Η ΟΜΟΡΦΗ Ζουάνα, ντυμένη με τὰ πλούσια ρούχα της, έλαμπε σαν ένα κομμάτι χρυσάφι κι' ευωδίαζε από μόσχο και γιασεμί.

Περνούσε βιαστική τὰ σοκάκια της Πολιτείας τών Ρόδων. Κάποιο ρολόι σήμανε όχτώ φορές. — "Αργήσα απόψε! ψιθύρισε ή Ζουάνα.

Ο διευθυντής του θεάτρου, ό που ή Ζουάνα ήταν πρώτη χορεύτρια, είχε τελευταία διπλασιάσει τὰ πρόστιμα στις χορεύτριες, που άργούσαν να πάνε στη δουλειά τους.

— Είκοσι φράγκα τήν ώρα!... τούς είχε πη σοδάρη.

Γι' αυτό, μόλις άκουσε τὸ ρολόι, ή όμορφη Ζουάνα άρχισε να τρέχει. Στο δρόμο της συνάντησε μερικούς νυχτοδιαβάτες, που γύριζαν μεθυσημένοι και τήν κυτταζαν με τὰ μισοσδυμένα μάτια τους.

Η όμορφη Ζουάνα προχωρούσε πρὸς τήν άπάνω πόλι.

Είχαν άρχισεί να φαίνονται μέσα απ' τήν πορτοκαλίε, τὰ φώτα του θεάτρου.

Ξαφνικά, άκουσε από τήν άκρη του δρόμου μία φωνή... Ήταν ή φωνή κάποιου τραγουδιστή. Μέσα στην ήσυχία της νυχτός άστρα νύχτας, ήταν τόσο γλυκειά! Κι' ή Ζουάνα, χωρίς να τὸ καταλάβη, βρόδυσε τὸ βήμα της. Σιγά-σιγά τήν τύλιξε μία γοητεία άνέκφραστη...

Τραγουδούσε τή δόξα τών ήρώων, τήν παλληκαριά και τήν περιφρόνησι γιά τὸ θάνατο. Ζητούσε γι' αὐτούς τήν ευλογία του "Αλλάχ και ζητούσε απ' αὐτόν τή Νίκη και τή Δύναμι γιά τίς έρχόμενες γενεές. Τόνοι άρρενωπής περηφάνειας έμψυχανε τή θεϊκή αὐτή φωνή.

Η Ζουάνα τράβηξε πρὸς τὸ μέρος απ' όπου έρχόταν ή φωνή. Σέ λίγο αντίκρυσε μπρὸς στην πύλη του παλατιού ένα νέο "Αραβία να τραγουδᾷ, έχοντας άκουμπτημένο τὸ μέτωπό του στο χαλκινό ρόπτρο της.

Η Ζουάνα ήξερε τούς πλούσιους Σίντι, που κατοικούσαν στο παλάτι.

Τή στιγμή, λοιπόν, που περνούσε από εκεί, άκουσε έναν ύπνιρπὲτ ή να φωνάζη από μέσα στην τραγουδιστή:

— "Ε, βρωμοζήτιάνε, θά πάψης να μάς ζαλίζης τὸ κεφάλι! Τὸ ξέρεις πὸς δεν άφίνεις τ' άφεντικά μου να κοιμηθούν!...

Ο τραγουδιστής σάπασε... Ήταν ένας έφηβος με ευγενική και γλυκειά φυσιογνωμία. Μαύρα μαλλιά πλαισίωναν τὸ χλωμό πρόσωπό του τυφλού. Στέναζε βαθύ, ύψωσε τὸ κεφάλι του στον ουρανό και, κρατώντας ένα καλάμι, έτοιμαστικέ ν' απομακρυνθῇ απ' τὸ άφιλδμένο σπίτι τών Σίντι.

Η Ζουάνα ένοιωσε τήν καρδιά της να ραγίζεται. Ο δυστυχισμένος τυφλός, που ή ψυχὴ του έπαλλε μέσα στη μαγευτική του και που τόσο ύπομονετικά υπέφερε τὸ πεπρωμένο του, τήν είχε συγκινήσει βαθύτα. Κι' άνω είχε κάπως απομακρυνθῇ, γύρισε πίσω. Πήγε κοντά του και, βάζοντας άπαλά τὸ χέρι της στον ώμο του, τὸυ εἶπε:

— "Ελα, άκολουθήσέ με.

— Ποιά είσαι εσύ, που μου προσφέρεις πρόθυμα φιλοξενία; ρώτησε ό τραγουδιστής τήν όμορφη Ζουάνα.

Ο δυστυχος νέος ξαφνιαστικέ, Γοητευμένος απ' τή γλυκειά γυναικεία φωνή, υπάκουσε σαν παιδάκι. Κι' οι δύο, σε κάποια άπόστασι ό ένας απ' τόν άλλο, άρχισαν ν' άνεβαίνουν μέσ' στη λυχτα τὰ σιωπηλά σοκάκια. "Εφτασαν έτσι στο σπίτι της χορεύτριας.

— "Εμπα!... εἶπε ή Ζουάνα στο σύντροφό της.

Και, παίρνοντάς τον απ' τὸ χέρι, τόν βοήθησε να περάσει τήν πόρτα του φτωχικού της.

Πέρασαν τὸ στενό διάδρομο. Μία γριά έτρεξε ν' άνοίξη:

— Λουάνα, τής εἶπε ή Ζουάνα, φέρε να φάη ό δυστυχισμένος «μεντάχ» (τραγουδιστής).

"Επειτα κάθισε πλάι του πάνω στο σοφά. Τὸυ πήρε τὸ κεφάλι και τὸ χάιδεψε.

— Είσαι ωραίος, τὸυ ψιθύρισε. Κι' ή φωνή σου είναι γλυκειά...

Και σάπασε.

Ο τυφλός ένοιωσε μία άναντριχίλα μέσ' στis φλέβες του.

— Καί που έχασες τὸ φῶς σου, καλέ μου; τόν ρώτησε ή Ζουάνα τρυφερά.

— Στόν πόλεμο τών Ρουμί, εἶπε ό νέος και σηκώθηκε. Τὸ μπαρούτι τὸυ έχθρο μού πήρε και τὰ δύο μάτια!...

Στίς τελευταίες λέξεις του ήταν τέτοιος τόνος παθητικός και γεμάτος περηφάνεια, που ή Ζουάνα ταραχτικέ ως τὰ βάθη τής ψυχής της. Καί τόν ξαναρώτησε:

— Πόσα φεγγάρια μετράς στη ζωή σου, αδελφέ μου;

— Τριακόσια φεγγάρια, αδελφούλα μου!...

Η γριά υπέρβητρα μπήκε, κρατώντας ένα δίσκο με φαγητά. Τόν άφησε καταγής.

— Φάε!... εἶπε γλυκά ή Ζουάνα στον τυφλό.

Και τόν βοήθησε να καθήση σταυροπόδι στο χαλί.

"Εκείνος, φέρνοντας τὸ χέρι στο στήθος του, ψιθύρισε τήν προσευχή τους «Μπίσιμ, 'Αλλάχ»!

"Επειτα άρχισε να κόβη άργά ένα κομμάτι κρέας ψητό.

Κι' όταν χόρτασε, ή Ζουάνα τόν ξαναρώτησε:

— "Αδελφέ μου, πὸς σ' έχει ονομάσει ό "Αλλάχ;

— "Αλή Μπέν Κουίντερ, τής εἶπε αὐτός.

— Νά, λοιπόν, 'Αλή. Πάρε...

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Είχε βγάλει απ' τή ζώνη της ένα «φυσέκι» με χρυσά νομίσματα. Τὸ άνοίξε κι' άφησε να γλυστρήσουν στο χέρι του Κουίντερ πέντε άστραφτερά νομίσματα.

Ο «μεντάχ», άκούγοντας κατάρπηκτος τόν ήχο τών χρυσών νομισμάτων, δεν ήξερε τί ν' άπαντήση. Γεμάτος, λοιπόν, εύγνωμοσύνη, ψιθύρισε μερικές εύχαριστίες.

— "Αλλά, έξακολουθήσε ή Ζουάνα, διαταχτικά, είμαι τώρα ύποχρεωμένη να βγῶ έξω. Πρέπει να πάω στη δουλειά μου. "Αργήσα. Φοδάμαι μη χάσω τή θέσι μου.

Στὰ τελευταία αὐτὰ λόγια της, ό τυφλός τινάχτικέ άπάνω, ξαναπαίρνοντας τήν περηφάνειά του, τής εἶπε:

— Ποιά είσαι εσύ, που μου προσφέρεις πρόθυμα φιλοξενία και μου μιλάς γιά δουλειά τέτοια ώρα; Ποιά είσαι;

— Είμαι, άπάντησε ή χορεύτρια, ή όμορφη Ζουάνα...

Τὸ πρόσωπο τὸυ «μεντάχ» έγινε κατακόκκινο από άγανάκτησι:

— Δείξε μου γρήγορα τήν πόρτα γιά να φύγω!... φώναξε. "Αν είχα τὸ φῶς μου, μπορούσα ν' άγαπήσω τήν όμορφιά σου και να χάσω μέσα στον έρωτά σου τή «Τζέννα» (Παράδεισο). Μά τώρα που ό "Αλλάχ μού τὸ πήρε, δε βλέπω παρά τή άμαρτωλή ζωή σου κι' ή ψυχὴ μου έτσι θά σωθῇ... Νά — συνέχισε — πετώντας κάτω τὰ νομίσματα. Πάρε τίς να λεφτά σου! Αὐτός που δε λογάρισε στη μάχη τή ζωή του, δε μπορεί να δεχτῇ τήν έλεημοσύνη μίας όμορφης χορεύτριας...

Κι' ό δυστυχισμένος «μεντάχ», παίρνοντας τὸ καλάμι του, τράβηξε γιά τήν πόρτα. Έτρεξε όμως ή γριά Λουάνα και τόν έβγαλε στο δρόμο. "Εκεί, μπήκε μέσα στα σκατενά σοκάκια, συνεχίζοντας τή δυστυχισμένη κι' άθλια ζωή του.

Η ώρα ήταν έννια. Η όμορφη Ζουάνα, σαν έμεινε μόνη, έριξε τὸ σάλι της κι' έτοιμαστικέ να πάη στη δουλειά της.

Μά, πρὶν περάση τὸ κατώφλι τής πόρτας της, άφησε να βγῇ απ' τὰ στήθη της ένας βαθύς στεναγμός και σκούπισε ένα δάκρυ.

ΕΛΙΖΑ ΡΑ.Ι.Σ

— *

ΟΙ ΚΑΡΧΑΡΙΕΣ ΤΡΩΝΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ !

Τὸ "Αμερικανικό Βιολογικό 'Ινστιτούτο άπασχολήθηκε τελευταία με τὸ άκόλουθο θέμα: "Ο κορχαριάς επιτίθεται χωρίς αίτια έναντίον τὸυ ανθρώπου ή τὸ κάνει μόνο όταν ό άνθρωπος τόν προκαλέσει με τόν ένα ή τόν άλλο τρόπο. Οι "Αμερικανοί επιστήμονες είχαν ύπ' όψη τους 41 περιπτώσεις και, αφού τις μελέτησαν προσεχτικά, κατέληξαν στο συμπέρασμα, ότι μόνον στις 11 ό κορχαριάς είχε προκληθῇ από ένα άνθρωπο. Στις υπόλοιπες 30 τὸν έπιθέσεις του ήταν άπρόκλητος. Οι κορχαριές είναι περισσότερο επιθετικοί τόν Αύγουστο στο βορειό ήμισφαιριο και τόν 'Ιανουάριο στο νότιο. Οι περισσότερες έπιθέσεις σημειώνονται κοντά στις άσπες.

— "Αδελφέ μου, πὸς σ' έχει ονομάσει ό "Αλλάχ;

— "Αλή Μπέν Κουίντερ, τής εἶπε αὐτός.

— Νά, λοιπόν, 'Αλή. Πάρε...

ΟΙ προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ γιά τήν περίοδο 24 — 30 'Ιανουαρίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΛΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 'Απριλίου	* Μη βασίζεστε σε καμμία εύνοια τής τύχης. Θά συμβούν εν τούτοις κατά τήν περίοδο αὐτή γεγονότα, που θά σας γεμίσουν χαρά και άισιοδοξία. * Μπορείτε άντιθέτως να βασιστῆτε στις ύποθέσεις, που σας δίνουν.	* Οι άσθηματικές σχέσεις έρίσκονται υπό τήν εύνοική επίδραση τών άστρων. "Αποφύγετε να παρυσυρθῆτε σε άνειροπολήσεις, γιάτι κινδυνεύετε να καταστρέψετε μία περίοδο, που θά μπορούσε να σας έξασφαλίστ πολλές χαρές.	* Τὰ νεφρά είναι κατά τήν περίοδο αὐτή τὸ πιο εύάλσητο σημείο τὸυ οργανισμού. "Αποφύγετε συνεπώς τὸ οινόπνευματώδη και τὰ βαρεά φαγητά, ιδίως τὸ βράδυ. * Αὐτῆνια θά επιδρῶσει δυσμενῶς επί τὸυ νευρικού συστήματος.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 'Απριλίου 21 Μαΐου	* Μία άναποδιά θ' άνακόψη τή δραστηριότητά σας. Κι' όμως τὸ συμφέρον σας επιβάλλει να έπιμείνετε, άλλως ό μέχρι σήμερα προσπάθειες θά πάνε χαμένες. * "Ανένιστε τὸ μέλλον με έμπιστοσύνη και θάρρος.	* "Αποφύγετε κάθε όξύτητα στις συζητήσεις, γιάτι θά έξασεί σε κίνδυνο τήν άσθηματική σας εύνοχία. * Η άρμονία και ή γαλήνη στις σχέσεις με τὸ άλλο φύλο θά έξασφαλιστ από τήν καλή σας θέλησι και μόνο.	* Κανένas σσαφρός κίνδυνος δεν άπειλεί τήν υγεία. Τὰ παιδιά όμως πρέπει να προφυλαχούν, γιάτι ένα κρουστικό ή λαγνικό σύστημα δύσκολα έπιπλοκές στο καιρό και στο άναπνευστικό σύστημα. * Χρώμα σας τὸ μπλέ.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 'Ιουνίου	* Μη έπιμείνετε ότι έχετε δικίο, όταν κατά βάθος ξέρετε πὸς έχετε άδικο. * Θά σας δοθῇ τίς ημέρες αὐτές μία εύκαιρία να δείξετε τήν πραγματική σας αξία. * Παρουσιάζεται σημαντική αύξηση τής εργασίας.	* Η νέα σελήνη δημιουργεί μία άτμόσφαιρα, κάθε μέταλό παρά εύνοική, γιά τίς σχέσεις μεταξύ έρωτευμένων και συζύγων. * "Αγαπημένο πρόσωπο θά σας κάνη να ήληψετε, θέλοντας να έξακρίδωση άν τὸ αγαπάτε.	* Υγεία καλή σας έπιτρέπει ν' άναπτύξετε δραστηριότητα και έπαναφέρει τήν άισιοδοξία. * Μείνετε πάντως μακριά από άρρώστους, γιάτι ό κίνδυνος να σας μεταδώσουν τήν άρρώστεια τους είναι μεγάλος. * Τυχερὸ τὸ 11.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 'Ιουνίου 23 'Ιουλίου	* Η νέα σελήνη συνοδεύεται από δυσχέρειες, που έκδηλώνονται ιδιαιτέρως στον έπαγγελματικό τομέα. * Δε θά λείψουν οι προστριβές με προσηταμένους και ύπισταμένους. * Αταξία και άναβλητικότητα θά είχαν κακά έπακόλουθα.	* Ο Κρόνος έπηρεάζει τόν άσθηματικό τομέα και σ' τὸ σημαίνει μεταβολή. Φροντίστε λοιπόν ν' άναπτύξετε, διασκεδάοντας με φίλους και ηγαίνοντας στον κινηματογράφο, στο θέατρο, σε κέντρα.	* Προσέξτε πολύ τὸ φαγητό σας, γιάτι τὸ πεπτικό σύστημα παρουσιάζει μεγάλη εύαίσθησία. Κάθε τι, που πρᾶτε, ποίπει να είναι φρέσκο και καθαρό. * "Αποφύγετε τίς κονσέρβες και τὰ τουρσιά. * Τυχερὸ τὸ 9.
 ΛΕΩΝ 24 'Ιουλίου 23 'Αυγούστου	* Η νέα σελήνη διευκολύνει μία έπαφή με σημανόν πρόσωπο, που από καιρό επιδιώκετε. * Οι έμπορικέ συναλλαγές, αὐτὸν τὸν ημερῶν θ' αποδώσουν σημαντικά κέρδη. * Μη χάνετε πολύτιμο χρόνο σε άσκοπες συζητήσεις.	* Έγκαίριες να θελιώσετε τίς σχέσεις με τὸ άλλο φύλο. Πρέπει γι' αὐτὸ να δείξετε καλή θέλησι και να παραμερίστε τούς μικροεγερμούς καθώς και τήν τάσι γιά έκδίκησι. * Τὸ Σάββατο, κύριακο θά περάση πολύ εύχάριστα.	* Η καρδιά θά παρουσιάση ώριαμένες άνωμαλίες, που θά σας άνησυχίσουν. Πιθανόν να όφειλάται σε γενικά αίτια. * Αν πάντως παραταθούν συμπεριφορές, πρᾶτε να είδτε κατὰ τὸν δουλευτή ένα είδικό γιάτρο. * "Αποφύγετε μεγάλες συγκινήσεις.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 'Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	* "Επωφεληθῆτε τών εύκαιριών, που σας προσφέρονται κατά τίς ημέρες αὐτές, γιά να θελιώσετε και να σταθεροποιήτε τήν έπαγγελματική σας θέση. * Προσοχή στα οικονομικά, που περνούν μία κρίσιμη καμπή.	* Θά συμβῇ τίς ημέρες αὐτές κάτι δυσάρεστο, τὸ όποιο όμως δεν πρέπει να θεωρηθῇ και άπρόσδοκτο. * Πρέπει να κρατήτε ύπόψυον, που δώσατε και να μη προσπαθήσετε να ξεφύγετε. * Θ' άπογοητεύεστε άγαπημένο πρόσωπο.	* Η νέα σελήνη ύποδηφεί τούς άρρώστους και γενικά τούς έξασει μεν οργανισμούς ν' άναπτύξουν γρήγορα τίς χαμένες δυνάμεις τους. * Όσοι άδηνούν αυτοκίνητο άς προσέξουν τίς ημέρες αὐτές, ιδίως τήν ταχύτητα.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	* Η τύχη είναι με τὸ μέρος σας. Θ' άφήσετε όμως να περάσουν διάφορες εύκαιρίες, χωρίς να τίς έκμεταλλευθῆτε. * Απορρομία γιά εργασία θά σας ζημιώση έπαγγελματικά. * Με λίγη καλή θέλησι όλα θά διορθωθούν.	* Δυσμενές άστρικές έπιρροές θά ζουν σε κίνδυνο τίς σχέσεις με άγαπημένο πρόσωπο. "Αποφύγετε τήν κριτική και μη δίνετε σημασία στις διαδόσεις, που κυκλοφορούν. * Ραντεβού, στο όποιο ύπολογίζετε, πού, θά άναβληθῇ.	* Μικροσυνάθεσις, που πρέπει μάλον ν' άποδοθῇ στην υπερκόπηση. Μη χάνετε καμμία εύκαιρία γιά να έξεκουρωσῆτε και άποφύγετε κατά τὸ Σάββατο κύριακο τίς κοπιαστικές έκδρομές και τίς ταλαιπωρίες.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	* Περίοδος ήρεμης από έπαγγελματικής πλευράς. Μη περιμένετε να συμβῇ κατά τίς ημέρες αὐτές τίποτα τὸ έξαιρετικό. Δε θά δυσκολευτῆ όμως να έρῇτε τή θῆρα, που σας χρειάζεται, γιά να θεμιώσετε μία έπιτυχία.	* Η νέα σελήνη συνοδεύεται από χαρές, που θά έχουν όμως έφήμερο χαρακτήρα. * Πιθανή ήρῃ με άναπημένο πρόσωπο, τήν όποια θά διαδεχθῇ σύντομα θεαματική συμφύλισις. * Έχετε συμφέρον να φαγητῆ ειλκρινής.	* Προσέξτε τὰ μάτια περισσότερο από κάθε τι. Προφυλάξτε τα από κάθε κίνδυνο και μη άναβλέπετε τήν έπίσηψη στον όφθαλμιάτρο. Μη διαδέχετε τὸ θῆρυ στο κρεβάτι και μη εργάζεστε με άνεπαρκή φωτισμό.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	* Η νέα σελήνη σας ώδει στην άποθάρρυνσι και στην άπογοήτευσι. Πρέπει όμως ν' άντιδράσετε και να υπερνικήσετε τώρα τὰ παρουσιάζόμενα, έμπόδια, άλλως οι δυσχέρειες θ' αύξηθούν με τήν πάροδο τὸυ χρόνου.	* Κίνδυνος να παρεξηγήσουν τή στάσι σας και να έπιτύχετε έτσι έντελως διαφορετικό άποτέλεσμα, από τὸ επιδιωκόμενο. * Οι άνδρες άς φροντίσουν να μη στερούν από τήν άγαπημένη τους τίς διασκέδασεις, που τόσο έπιθυμεί.	* Κανένas κίνδυνος δεν άπειλεί τήν υγεία. * Διάφορες μικροενοχλήσεις έχουν παροδικό χαρακτήρα και δεν πρέπει να σας άνησυχίσουν. * "Αποφύγετε τίς έπαφές με πρόσωπα, που σας έκνευρίζουν. * Τὸ ρουμίνι φέρνει τύχη.
 ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 'Ιανουαρίου	* "Εργαστῆτε έντατικά τίς ημέρες αὐτές, με τή θεσιότητα πὸς θά έπιτύχετε λαμπρά άποτέλεσματα. Τότε μόνο ή τύχη θά σταθῇ στο πλευρό σας και θά σας βοηθήση να θελιώσετε τὰ οικονομικά σας.	* Ο καλύτερος τρόπος, γιά ν' άπαιληγήτε από έτερόφυλο πρόσωπο, είναι να τὸ κάνετε με πειστήρι πὸς έκείνο σας έγκαταλείπει. Φυσικά, γιά να τὸ έπιτύχετε αὐτό, χρειάζεται προσεκτικός και έπιδέξις χειρισμός τὸυ όλου ζητήματος.	* Σας χρειάζεται μία μεγάλη ποικιλία τροφῶν, πλούσιων, ιδίως, σε θερμίδες και διταμίνες. Πρέπει με κάθε τρόπο να δυναμώσετε τόν οργανισμό σας, γιά να μωρεσῇ ν' άντιδράση στις έπιδημίες, που θά παρουσιαστούν.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 'Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	* Τήν τελευταία στιγμή, όταν θά πειστευτε πὸς φτάσατε στην έπιτυχία, θά παρουσιαστούν μερικές δυσχέρειες, που δεν πρέπει όμως να σας άποθαρρύνουν. * Μη πάρτε καμμία άπόφασι χωρίς να συμβουλευθῆτε δικηγόρο.	* Πρὶν κρίνετε τούς άλλους, σκεφθῆτε πὸς καλὲς δεν είναι τέλειος και πὸς έχετε κι' άσες πλήθος έλαττωμάτων. * Ίσως άγαπημένο πρόσωπο να σας άπογοητεύσῃ, τὰ αίτια πάντως δεν παρουσιάζουν τίποτα τὸ σοδάρ.	* Δημιουργήστε γύρω σας μία άτιμόσφαира ήρεμίας. Α τὸ θά είχε εύνοικό άντικείμενο στο νευρικό σύστημα και στην όλη κατάστασι τής υγείας σας. * Μη παίρνετε φάρμακα, χωρίς προηγουμένως να συμβουλευτῆτε τὸ γιάτρο σας.
 ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	* Παρουσιάζονται οικονομικές δυσχέρειες, που είναι ή φυσική συνέπεια άνοήτων ενεργειών τὸυ προσφάτου παρελθόντος. * Εύτυχώς θά έχετε μία ιδέα, που με κατάλληλη έκμετάλλευσι θ' αποδώση λαμπρά άποτέλεσματα.	* Οι άνυπανδρὸι άς προσέξουν. Θά περάση από τή ζωή τους, τίς ημέρες αὐτές, ένα πρόσωπο, που θά μπορούσε να τους έμπνευσῇ ένα μεγάλο έρωτα και να τούς έξασφαλίση μία μακρόχρονη εύτυχία. * "Απαίνεται έξυπνά.	* Προσέξτε τὸ σκατί, που παρουσιάζει μεγάλη εύαίσθησία. "Αποφύγετε τίς σάλτσες, τὰ τηγανητά καθώς και τὰ φαγητά, που δύσκολα χωνεύονται. * Γενικά ή υγεία δε διατρέχει, γιά ένα μήνα, κανένα άπολύτως κίνδυνο.

— Γύρισε σέ μισή ώρα, Ντίνο!
— Ήρθες πολύ νωρίς!...